Merve Özcan

YÜREĞİNİ HARAMDAN SAKIN

ROMAN

YÜREĞİNİ HARAMDAN SAKIN

Merve Özcan

PORTAKAL KİTAP | 8

Roman | 7

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

KAPAK/İÇ TASARIM

CumbaCo

E-ISBN

978-975-2468-47-4

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi

Ankara Caddesi, Nº 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika Nº 12755

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

/portakalkitap

/KitapPortakal

A Ömerli;
Bakışlarına kelimeler, gülüşüne dünyalık asıntılı
Sığınılan adam.

1.

Duygu yüklü bir ânın merkezindeydik. *Hayır, hayır.* Duygu yüklü bu ânın merkezi zaten bizdik. Hatice Teyze nemli gözlerle bize bakıyor ve Gülsüm Teyze de ondan etkilenmiş, yaşaran gözlerini siliyordu. Onlara ağlamamalarını söylemem gerekirken, akmaya heveslenmiş gözyaşlarıma erkenden müdahale etmeye çalışıyordum. Neyse ki şimdilik bu duygulu âna bir katkı da benden gelmemişti.

Ömer içeride namaz kılıyor ve ben de açık kapının önünde onu bekliyordum. Hatice ve Gülsüm teyzeler de vedalaşmak için kapının önünden ayrılmamıştı.

Bunu söylerken hâlâ tuhaf hissetsem de *evlendiğimiz* o günün üstünden birkaç gün geçmişti. Yola çıkacağımız günün akşamıydı şimdi. Hatice Teyze birkaç gündür buruk bir ifadeyle, her an ağlayacakmış gibi dolaşıyordu sürekli. Onunla konuşmayı

denesem de pek bir işe yaramamıştı. Hem yanından ayrılacağımıza üzülüyor hem başımızdaki belalardan dolayı endişeleniyordu. Haklıydı, bu ruh hâline abartı diyemezdim. Hatta ben de onunki kadar büyük olmasa da hatırı sayılır bir burukluk hissediyordum.

Ailem devamlı yanımda olmasa bile şimdi hiç değillerdi. Arkadaşlarım... Onlar da şu an yok sayılırdı. Fatma Teyze... O hem yoktu hem bir süredir konuşamıyorduk. Bir Hatice Teyze vardı konuşabildiğim, şimdi ondan da ayrılıyordum. *"Ömer var..."* diye fısıldayan tarafımı ciddiye bile almıyordum fakat ne yazık ki iç sesime katlanmak zorundaydım. İnsanın kendinden kaçması pek kolay olmuyordu.

Ömer tek omzuna astığı siyah bir sırt çantasıyla yanımıza geldiğinde hiç kimseden ses çıkmıyordu. Emre, Ömer'in arkasından dolanırken, "Ben arabayı çıkarayım," dedi ve yanımdan geçip evden çıktı. Ömer de Emre'ye bir cevap vermeden ayakkabılarını giymeye koyulmuştu. Hatice Teyze hüzünlü gözlerle bizi izliyordu.

Karnında bağladığı ellerinin üstüne elimi koyup bana bakmasını sağladım. Bakışlarını bana çevirince beceriksizce gülümsedim.

“Bizim için dua et olur mu?”

Onu rahatlatmak için söylediğim sözler yüzünde hüzünlü bir tebessüm oluşturmuştu. Hüzünlü de olsa gülümsemesi hoşuma gitmişti. Elinin üstündeki elimi sıkıp, “Her zaman ediyorum,” dedi. Bunu söylemek onu daha da duygulandırmıştı, burnunu çekti ve henüz akmamış bir damlayı sildi gözlerinden.

Ömer ayakkabılarını giymiş bir şekilde ayağa kalktıktan sonra kapının yanında duran valizime uzandı. Sonra vazgeçip doğruldu ve Hatice Teyze’yi kendine çekip sarıldı.

“Geldiğimiz zaman güzel yemekler yap olur mu?”

Ömer’in sözleri ortamdaki herkesi gülümsetirken, Hatice Teyze de nemli gözlerle gülümsemişti.

“Yapacağım inşallah. Sakın zayıflayayım demeyin!”

İkimize de uyarıcı bakışlar gönderince küçük bir kahkaha attım. Gülsüm Teyze de bana ortak olurken Hatice Teyze ve Ömer birbirinden ayrılmıştı. Ömer kapının yanında duran valizime tekrar uzanıp aldıktan sonra Hatice Teyze'nin elini öperek, "Allah'a emanet olun," dedi. Hatice Teyze de Ömer'in elini sıkı sıkı tutup onun gibi karşılık verdi. Sanki Ömer'e bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi gözlerinin içine bakıp, "Ömer..." diye başladı. Fakat Ömer sözünün devamını beklemeden, "Tamam, inşallah anne. Unutmadım," dedi. Hatice Teyze memnun olmuş bir şekilde gülümsedikten sonra Ömer eğilip alnına bir öpücük kondurdu ve çıktı. Aralarındaki bu diyaloğun ne olduğunu merak etsem de şimdilik bunu görmezden gelecektim.

Ömer giderken bir damla yaş Hatice Teyze'nin yanağından süzülmüştü bile. Yanına yaklaşıp o bir damlayı parmağımın ucuyla sildim ve ardından sıkıca sarıldım.

"Betül'üm... Kendine dikkat et tamam mı?" dedi kollarını belime dolayarak. Benim de gözlerim dolarken beceriksizce başımı

salladım. Ömer gibi bana da, “Allah’a emanet olun,” dediğinde aynı şekilde karşılık verdim ve uzanıp her iki yanağını da öptüm. Ondan ayrıldıktan sonra yanıma gelen Gülsüm Teyze’ye de sarılıp nihayet kapıdan çıktım.

Asansörün yanına geldiğimde bir kez daha onlara baktım. İkisi de kapının önünde durmuş, bana bakıyordu. Hatice Teyze’nin iyice hüzünlendiğini görünce elimi hafifçe sallayıp hızla asansöre bindim. Biraz daha dursaydım ben de ağlayabilirdim.

Aşağı indiğim sırada Ömer ve Emre arabanın yanında konuşuyordu. Beni fark ettiklerinde konuşmalarının sonlarında olduklarının farkındaydım. Tam arabanın diğer tarafına dolanıp arka kapıyı açacakken koltuğun üstündeki valiz ve çantaları gördüm. Oturabileceğim kadar yer vardı fakat yolculuk esnasında beni rahatsız etmelerini istemiyordum. Anlık bir dürtüyle ön koltuğun kapısını açıp bindim. Biraz daha konuştuktan sonra erkekçe birbirlerine sarılıp ayrıldılar. Emre bahçe kapısına geçip gitmemizi beklerken, Ömer de kapıyı açıp

arabaya bindi.

Önde oturmam hakkında bir şey söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordum. Göz ucuyla ona bakıp tepkisini ölçmeye çalışıyordum. Fakat o hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı ve elini kaldırarak Emre'ye küçük bir selam verdikten sonra direksiyonu çevirerek yola çıktı.

Hiçbir şey söylemeyeceğine kanaat getirdikten sonra kollarımı karnımın üstünde birleştirip dışarıyı izlemeye koyuldum. Ellerim araba hareket ettikçe yaramın üstüne sürtünüyordu. Bu, canımı acıtmaktan çok, yaramın üstünü kaşındırıyordu. Yaram çoğunlukla iyileşmişti ve iyileşmeye devam ettiği için de sürekli kaşınıyordu. Ben de üstünü hafif hareketlerle kaşımaya çalıştım.

Dün Hatice Teyze'nin ısrarı üzerine Gülsüm Teyze'yle sabahtan sağlık ocağına gidip yarama baktırmıştık. Doktor yaramı kontrol ettikten sonra dikişlerimi almış ve birkaç hafta sonra sürmeye başlamam için bir krem vermişti. Yaramın üstünü de diğerine göre daha ince bir bandajla kapatmıştı. Artık kendimi zorlamamak kaydıyla istediğim

gibi hareket edebiliyordum ve bu durum yola çıktığımız şu zaman için oldukça işime yarıyordu.

Başımı çevirip Ömer'e baktığımda yola odaklanmış görünüyordu. İlk defa yanına oturmuştum fakat bunu çok garipsemiyordum. Varlığına alışmıştım. Tabii ki bakışları ve sözleri beni hâlâ fazlasıyla etkiliyordu fakat en azından yanındayken gereksiz bir heyecan dalgasıyla ellerim buz kesmiyordu artık. Bunun başımızdan geçen bu kadar şey yüzünden mi, yoksa yeni yeni ortaya çıkan soğukkanlılığımdan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Bir sebebe bağlama gibi bir uğraşım da yoktu açıkçası.

...

Neredeyse bir saattir yoldaydık ama ikimizden de hiç ses çıkmamıştı. Sıkılmıştım. Camdan dışarıyı izlemenin yolculuklar için en iyisi olduğunu düşünürdüm ama sanırım yanımda Ömer varken bu düşüncem eski geçerliliğini koruyamıyordu. Eğer artık benimle konuşabiliyorsa ona aklımdaki soruları

sorabilirdim.

“Nereye gideceğiz?”

Gözlerini yoldan ayırmadan, “Uzak bir yere,” dedi. Üstü kapalı cevap vermesini sevmiyordum ve böyle yapıyorsa sonrasında net bir cevap vermeyeceğini de biliyordum. Başka soruya geçtim.

“Eğer bizi arkadaşının evinde bulamıyorlarsa neden orada kalmaya devam etmedik?”

Konuya doğrudan girmem biraz garip kaçmış olabilirdi. Ama bunu ne ben önemsiyordum ne de Ömer önemserdi. Buna diğeri gibi hemen cevap vermemiş, bir süre bekleyip yavaşça yutkunmuştu.

“Orası çok gizli bir yer değil Betül. Bulamadıkları, uzun vadede bulamayacakları anlamına gelmiyor, başkalarını tehlikeye atamayız.”

“Orada kalmamız bile bir tehlike değil miydi o zaman?”

Bana kısa bir bakış atıp dikkatini tekrar yola çevirdi.

“O olaydan sonra bir süre bize yaklaşmayacaklarını biliyordum Betül. Acele etmelerini gerektirecek bir durum da yok şimdilik.”

Cevabına karşı soracak başka bir sorum kalmamıştı. Sorularımın bittiğinden falan değil, sadece bu konuda başka merak ettiğim bir husus kalmamıştı. Benimle bu şekilde konuşabilmesine hâlâ tam olarak alışamamıştım fakat en azından önceki kadar şaşırmıyordum artık. Evliliğimiz için yürüttüğüm düşüncelerin ne kadar yerinde olduğunu da görebiliyordum. Gerçi onunla aynı asansöre binmemiştik ama sonuçta yan koltuğunda oturuyordum ve bu da örneğimin bir türevi sayılırdı. Bu kadardık işte, yan koltuğuna oturabilme hakkına sahip olacak kadar...

Hafif hafif çiseleyen yağmurun, sokak ışıklarının aydınlattığı ön camda bıraktığı minik izleri inceliyordum. Sessizce oturup ağzımı kapatmaya niyetlenmiş sayılırdım ama yine de sessizliğim çok uzun sürmemişti.

“Hatice Teyze nereye gidecek?”

Aslında bu konu üzerine birkaç kez düşünmüştüm. Onu bir akrabasının yanına göndereceğini söylediğini hatırlasam da emin değildim. Hem öyle olsa bile güvende olacak mıydı? Hatice Teyze hazır ön planda olmamış ve o adamlar tarafından görülmemişken onu geride tutması gayet mantıklıydı. Ama bu adamlar eğer eve kadar gelebiliyorsa Hatice Teyze’den de pekâlâ haberdar olabilirlerdi. Onu uzaklaştırmak ne kadar mantıklı olsa da nasıl güvende tutacağı bir o kadar bilinmez bir konuydu benim için.

“Güvenli bir yere gidecek,” dedi uzatmak istemediğini belirtircesine. Verdiği kısa cevaplar beni tatmin etmiyordu ama daha fazlası için zorlamaya da çekiniyor, yalnızca daha sonra detaylı anlatmasını umuyordum. İçimdeki soru sorma dürtüsünü yine de bastırabilmiş değildim. Aslında bunun için bir çaba da sarf etmiyordum, önemsiz olsa da birkaç konu netliğe kavuşsa rahatlayacakmışım gibi hissediyordum.

“Senin emniyete gitmen gerekmiyor mu? Yani evden uzak olacağız ve gitmemen sorun olmaz mı?”

Bir süre sessiz kaldı ve yanağını kaşıyıp sakalını düzeltti. Sonrasında bakışlarını yoldan ayırıp bana çevirerek, “Olmaz,” dedi. Tekrar konuşmak için soluklandığım sırada benden önce davranarak, “Senin uykun falan yok mu?” diye sordu. Sorusu üzerine, konuşmak için aldığım soluğu hızla bıraktım.

Neden onunla normal bir şekilde konuşuyordum ki? Bir şeyleri merak ederken kendimi fazla kaptırıyor ve bazen her şeyi unutmuş gibi davranıyordum. Aklımın bir köşesinde söylediklerini unutup hiçbir şey olmamış gibi davranmak varsa eğer, kendimi şimdi arabadan aşağı atabilirdim. O kadar kırılmış ve o kadar canım yanmışken böyle bir şeyi gerçekten yaparsam şahsıma olan bütün saygım yıkılabilirdi. Sadece bazen kendimi tutmam ve ne yaptığımın farkında olmam gerekiyordu. Onunla konuşabilirdim, çünkü buna ihtiyacım oluyordu fakat aradaki sınırı

ve yapılanları unutmamalıydım. Yanımda oturan adam, o gün bana o sözleri sarf eden adamdı. Bunu unutmama müsaade etmemeliydim.

...

Asfalt yolun arada hissedilen kavislerinin ve arabanın hafif hafif titremesinin bedenime uyguladığı küçük sarsıntılar sona erdiğinde uzun süredir koltuğun kenarına yaslı duran başımı kaldırdım. Uyku mahmurluğuyla gözlerimi yavaşça açarken, Ömer arabanın anahtarını çıkarmıştı. Başımı biraz daha kaldırıp nerede olduğumuzu anlamak için etrafı incelemeye başladığımda bir benzin istasyonunda olduğumuzu gördüm.

Gözlerimi kırpıştırarak mahmurluğumu üzerimden atmaya çalışırken, sol yanımdan gelen soğukla ürperdim. Serin hava ânında boynumdan içeri süzüldüğünde ürpertiyle boynumu kıstım. Ömer bir bacağını dışarı attığında, “Nereye?” diye sordum uyku sersemliğiyle. Arabadan inmeden önce, “Sana yiyecek bir şeyler bulmaya,” dediğini duyabilmiştim. Bir şey söylemeyecektim fakat söylesem bile buna fırsatım olmazdı.

Çoktan inip arabanın kapısını kapatmıştı.

Sarı, parlak tabelası olan küçük markete girerken onu izledim. Uyuşmuş vücudum bana umutsuzca sinyal verirken ona kulak verip kollarımı havaya kaldırdım ve gerildim. Eklemlerimden çıkan garip sesler ve sonrasında gelen uyuşukluk, vücudumun da benim gibi bu gerinmeden memnun olduğunun işaretiydi. Bir esneme de hemen arkasından gelmişti. Kibarlıktan oldukça uzaktım, bu uzaklığı umursamayacak kadar uzak...

Rahatlamış bir şekilde koltuğa kendini bırakırken arabanın kapısını araladım. Küçük aralıktan sızan hava vakit kaybetmeden tenime çarpmıştı. Soğuk her ne kadar bir anda gelmiş ve hazırlıksız yakalamış olsa da rahatlattığını inkâr edemezdim. Arabanın sıcağından bir şikâyetim yoktu tabii, sadece ciğerlerim biraz lükse kaçarak farklı ısıda oksijen talep ediyordu. Geri çeviremezdim.

Kapıyı biraz daha açıp bacaklarımı dışarı sarkıttım. Koltuğu tutup kendimi dışarı ittikten sonra sonunda ayaklarım zeminle

Çoktan inip arabanın kapısını kapatmıştı.

Sarı, parlak tabelası olan küçük markete girerken onu izledim. Uyuşmuş vücudum bana umutsuzca sinyal verirken ona kulak verip kollarımı havaya kaldırdım ve gerildim. Eklemlerimden çıkan garip sesler ve sonrasında gelen uyuşukluk, vücudumun da benim gibi bu gerinmeden memnun olduğunun işaretiydi. Bir esneme de hemen arkasından gelmişti. Kibarlıktan oldukça uzaktım, bu uzaklığı umursamayacak kadar uzak...

Rahatlamış bir şekilde koltuğa kendini bırakırken arabanın kapısını araladım. Küçük aralıktan sızan hava vakit kaybetmeden tenime çarpmıştı. Soğuk her ne kadar bir anda gelmiş ve hazırlıksız yakalamış olsa da rahatlattığını inkâr edemezdim. Arabanın sıcağından bir şikâyetim yoktu tabii, sadece ciğerlerim biraz lükse kaçarak farklı ısıda oksijen talep ediyordu. Geri çeviremezdim.

Kapıyı biraz daha açıp bacaklarımı dışarı sarkıttım. Koltuğu tutup kendimi dışarı ittikten sonra sonunda ayaklarım zeminle

buluşmuştu. Havanın soğuğu montumun yakalarına dolandığında bedenimi küçük bir titreme sardı. Az önceki gerinme ve esneme ihtiyacım tekrar kendini gösteriyordu. Bedenimi kısıtlamayarak kollarımı iki yana açtım ve vücudumu saran titremeyle bir kez daha gerindim. Şimdi daha da rahatlamıştım.

Benzin istasyonunun lambaları yoldaki lambalardan daha parlaktı. *Hayır*, aslında yoldakiler sarı, buradakilerse beyazdı. Fakat özellikle birkaçı fazla parlaktı, insanın gözünü alıyordu. Gerçi burası şehirlerarası yoldu ve benzin istasyonlarının, uykuya direnen şoförlerin dikkatini çekmesi gerekiyordu.

Ortalık çok ıssızdı ve yolun diğer tarafındaki araziler karanlıkta ürkütücü gözüküyordu. Sadece ara sıra geçen kamyon, tır ve özel araçlar küçük bir yaşam belirtisi gösteriyordu. Aslında yol kenarında, asfalta burnunu sürterek dolaşan birkaç köpeği de es geçemezdim. Yine de bunlardan hiçbiri bu ıssız havayı kıramıyordu.

Otomatik kapının plastik paspasa sürtünme sesi geldiğinde başımı marketin olduğu tarafa çevirdim. Ömer elinde bir poşetle dışarı çıkıyordu. Arabaya yaklaşırken hareketsiz kalarak gelişini izledim. Arabanın biraz gerisinde, muhtemelen arabaya benzin dolduran ve benim fark etmediğim adamın yanına yaklaşıp bana kısa bir bakış attı. Bu bakış arabaya binmem içindi. Onu ikiletmeden açık kapıdan içeri geçip koltuğa oturdum. Hemen arkamdan da o kendi koltuğuna geçmişti.

Benzin istasyonundan çıkarken elindeki soluk sarı poşeti bana uzattı. Poşeti elinden alırken, “Bu saatte ancak bunları bulabildim. Taze değiller ama idare eder,” dedi. Poşeti açıp içindeki iki üç kutu meyve suyunu ve poğaçaların olduğu paketi gördüğümde vakit kaybetmeden poğaçalardan birine uzandım. Poşette yiyebileceğimden çok poğaça vardı. Kendimi zorlasam yiyebilirdim belki fakat bu kadar hamur midemi bulandırabilirdi.

Elimdeki poğaçadan bir ısırık aldım. Patatesliydi ve de bayat, soğuk olduğundan

damağımda margarin tadı bırakıyordu fakat yine de şu anki açlığıma göre gayet lezzetliydi. Poğaçayı ısırmak için bir kez daha ağzımı açtığımda durup Ömer'e döndüm. O da bir şey yememişti ve eminim ki en az benim kadar açtı. Ona olan kinim yerini koruyordu fakat şimdilik bana bunları aldığı için kendisine iyi niyet gösterebilirdim. Elimdeki paketi yola odaklanan Ömer'e uzattım.

"Sen de alsana."

Bakışlarını yoldan ayırmadı. Göz ucuyla bile bana bakmadı ve sessiz kaldı. Ona seslenmek için ağzımı açtım fakat o, "Onları sana aldım Betül," diyerek beni susturdu.

Onu düşündüğüm hâlde bunu görmezden gelmesi sinirimi bozmuştu ama yine de direttim.

"Bana alman bir şeyi değiştirmez, al işte! Sen de açsın."

Yine bana dönmeden, "Almayacağım," dediğinde, durumu inada bindirmiş gibiydim. Aç olduğunu adım gibi biliyordum ama o da inat edip almıyordu.

“Burada yiyebileceğimden fazla poğaça var, sen de bir şey yeme...”

“Sana almayacağım dedim!” Yükselttiği sesiyle bölünen sözlerim elimdeki paket gibi havada kalmıştı. Elimi indirmeden birkaç saniye şaşkınca ona baktım ve ardından hışımla indirerek cama döndüm.

Onu düşünmem hataydı zaten. Ne diye diretiyordum ki bir de! Bir şey yememesi neden umurumda olsundu ki! Hatta yemesindi, açlıktan ölebilirdi bile. Ben de poğaçalarımı yiyerek onu izlerdim.

Serbest bırakamadığım sinirimin acısını kemirdiğim dudaklarımdan çıkarıyordum. Elimdeki poşeti başına geçirdiğimi hayal ettiğimi inkâr edemezdim. Bana böyle davranmaya hakkı yoktu! Ben sadece onu düşünmüştüm ve o buna karşı beni kırmıştı, tekrar ve tekrar... Fakat içimdeki sinir, kırgınlığın çok ötesindeydi. Gözümden düşen bir damla yaşı fark ettiğimde daha da sinirlenip Ömer’e belli etmemeye çalışarak gözyaşını hızla dağıttım. Kesinlikle kırgınlıktan değildi. Ağlasam bile bu

sinirden olurdu. Dışarıyı izlemeye devam edip içimdeki siniri bastırmaya çalışıyordum ki Ömer'in yumuşak ve sakin sesiyle başımı bir anlığına ona çevirdim.

"Bana da bir tane ver."

"Ne?"

Ruhsuz bir sesle ne demeye çalıştığını sorduğumda bir saniyeden az bir sürede gözleri beni buldu.

"Poğaça diyordum, ver."

Ruhsuzluğum yerini saf bakışlara bırakırken kendimi aptal gibi hissettim. *Dalga mı geçiyordu benimle?*

"Neden?"

Umursamaz bir ifadeyle, "Yiyeceğim," dedi.

Ya gerçekten beni daha fazla sinirlendirmeye çalışıyordu ya da benimle alay ediyordu. Kendi kendime, "Zıkkım ye!" diye mırıldanırken elimde bekleyen poğaçadan bir ısırık alıp hırsla çiğnedim.

"Efendim?"

Söylediğimi duyduğunu biliyordum. Eğer

dudağının kenarındaki kıvrım, beni sinirlendirmesinden duyduğu hazdan dolayı değilse, söylediğimi duyduğu için olmalıydı.

“Hayır diyorum, hayır!” dedim ve elimle onu geçiştiriyormuş gibi yapıp bir ısırık daha aldım. Poğaçanın tadını alamıyordum bile. Sadece lokmayı hırsla birkaç kez çiğniyor ve yutuyordum. Hiçbir şey yokmuş gibi, “Hayır mı?” dediğinde, çiğnemeyi bırakıp ona ters bir bakış attım.

“Tabii ki hayır, bu poğaçalar benim!” derken poğaçaları sahiplenircesine tek elimi paketin üstüne koymuştum.

“Hani bir şey yememiştim ben? Açtım?” dedi gözleri boş olan yolla benim aramda gidip gelirken. Ona önce alaycı bir ifadeyle bakıp sonra sinirle güldüm. “Aç olman umurumda bile değil!” Gerçekten değildi. Özellikle de onu, bana söylediği onca şeyden sonra sırf bana poğaça aldığı için düşünmüşken beni terslediyse hiç mi hiç umurumda değildi. Koltuğa iyice sinip poğaçaları karnıma çektim.

“Açmış...” Kendi kendime söylenirken

dayanamayıp bağırdım sonunda. “Dalga mı geçiyorsun benimle!”

Bağırışıma hiçbir tepki vermeden yolu izlemeye devam etti.

“Verecek misin, zorla mı alayım?”

“Tabii ki vermeyeceğim, bunlar benim poğaçalarım. Dokunamazsın!”

Atabileceğim en pis bakışı ona attığım sırada, bana bakmadığı için bakışlarım neredeyse ziyan olacaktı. Bu bakışlar gerçekten en pis ve tersiydi, an azından bakışlara anlam yükleme kapasitem için... Neyse ki ziyan olmamış ve Ömer’in bana baktığı bir âna rast gelmişti. Yine de beklediğim tepkiyi alabildiğimi söyleyemezdim. Sadece baktı ve tek kaşını kaldırarak önüne döndü.

“Onları ben aldım.”

Onu umursamayıp koltuğa iyice yayıldım ve dizlerimi torpidoya yasladım. Poşeti kucağıma çekerken başımı cama çevirip elimdeki poğaçayı birkaç ısırıkta bitirdim.

“Bana aldıysan artık benimdir.”

“Beni zorlama Betül.”

Bıkkınlıkla söylediği bu cümle sinirimi bozuyordu. Bunu neden yapıyordu ki? Önce beni tersleyerek yemeyeceğini kesin bir şekilde söylüyordu, ben sinirlendikten sonra da ona poğaça vermemi istiyordu.

“Poğaçalarımı ben sanma, onların üstünde hâkimiyet kuramazsın!”

Sözcükler dudaklarımdan dökülürken, bir an onları toplayıp ağzıma geri tıkma olasılığını bile hesaplamıştım. Sinirlendiğimde tutamadığım çenem beni zora sokma konusunda azımsanmayacak bir başarıya sahipti. Sadece söylediklerimin üstünde durmamasını umdum. Anlamamasını bile değil, yalnızca bunun üstünde durmamasını!

“Senin üstünde kurabiliyor muyum?” dediğinde, gülümsemek ve gülümsemeyi zapt etmek arasında kalan ince çizgide dudakları seğiriyordu. Ona bu malzemeyi verdiğim için öncelikle kızmam gereken taraf, kontrolden yoksun tarafımdı. Üste çıkmak ve sözlerimin üstünü kapatmaya çalışmak için, “Konuyu saptırma!” diye

bağırdım.

Ömer'in ani hareketiyle kolunun görüş alanımı kapattığı o küçük anda kucağımdaki küçük ağırlığın yok olduğunu hissetmiştim. Ne olduğunu anlamak için bir iki saniye bekledim. Ömer'in elindeki paketi görünce gözlerim büyümüştü.

"Hey! Sana alabilirsin demedim! Onlar benim poğaçalarım!"

Ona doğrulttuğum kollarımı tek eliyle zapt ederken dokunuşuyla durgunlaşmıştım. Hatta içimde saklamaya çalıştığım Betül bile bu hareketle donup kalmıştı. Fakat ifademi ve tepkilerimi sağlam tutmaya çalışarak kollarımı hızla ondan kurtarıp koltuğun köşesine sindim.

Ömer ifadesizce paketin içinden bir poğaça çıkarıp bana uzattı. Paketi ondan hırsla çekip aldım ve kucağıma bıraktım. Kollarımı birbirine dolayıp dışarıyı izlemeye koyulmuştum. Tüm iştahım kaçmıştı.

2.

Sıcağın en bunaltıcı hâli...

Gözlerimi yavaşça aralayıp tekrar kapattım. Saçlarımın bir kısmı boynuma dolanmıştı, diğer kısmıysa montumun içinde ensemi kaşındırıyordu. İçime giydiğim kazak tenimi yakıp beni kıpırdamaya mecbur bırakıyordu. Montumun yakasını kavrayıp huysuzca çekiştirdim fakat bu hiçbir işe yaramamıştı. Çünkü fermuarı buna engel oluyordu. Sesli bir şekilde ofladım ve gözlerimi sinirle açıp montumun yakalarına hırsla asıldım. Ardından saçlarımı ensemden çekmeye çalışarak boynumu havalandırdım.

Arabanın içi beni uykumdan çekip alacak kadar sıcaktı. Kazağım, saçlarım ve montum da bu gereksiz sıcaklığa yardım ve yataklık ederek beni iyice bunaltmıştı. Bir türlü açılmayan fermuarım ve yeni uyandığım için tam olarak açamadığım gözlerim sinir krizi geçirmem için yalvarıyordu adeta.

Montumun açılmayan fermuarıyla amansız bir mücadeleye girmiş, oturduğum yerde çırpınıyordum. Boğazımdan yükselen bastırılmış çığlık ve montumla olan boğuşmam yüzünden deli gibi görünüyor olmalıydım. Fakat yalnızca, fazla sıcakladığı için uykusundan olmuş ve bu sıcaklıktan kurtulmasına mani olan fermuara sahip bir kızdım.

Başka bir el ani ve çevik bir hareketle ellerimi yakalarımdan uzaklaştırıp açmayı beceremediğim fermuarı tek hamlede indirdi. Boğuşmadan dolayı girdiğim anormal şekilde bir süre hareketsiz kalıp soluklandıktan sonra toparlanmayı nihayet akıl edebilmiştim. Göz ucuyla yan koltuğumda oturan Ömer'e baktığımda yolu izliyordu. Biraz rahatlayarak montumu üstümden bir çırpıda çıkarıp arka koltuğa attım. Saçlarım hâlâ boynumun iki yanında ve ensemde beni bunaltmaya devam ediyordu. Hâlbuki uyurken saçlarımın toplu olduğunu hatırlıyordum.

Koltukta doğrulup etrafa göz attım. Tokamı üstümde ve koltukta bulamayınca aşağı

eğilip yere baktım. Evet, aradığım şey buradaydı. Fakat bir sorun vardı ki o artık bir toka değildi. Kopmuş, ayakkabılarım tarafından ezilmiş, pis bir lastik parçasıydı ve onu bu duruma getirecek ne yapmıştım, hiç bilmiyordum. Hayal kırıklığıyla arkama yaslandığımda boynuma yapışan saçlarımdan sıkılıp hepsini arkaya ittim. Fakat yine de ensemi rahatsız ediyorlardı. Zaten yeterince sıcaklamış, bunalmış ve terlemiştim. Bir de saçlarımın ilan ettiği bağımsızlığa tahammülüm yoktu.

Biraz rahatlama umuduyla kapı kolunun üstündeki düğmeye basıp camı açtım. İçeri dolan soğuk hava tenime çarpıp tüm bedenimi rahatlatırken yüzümü uyuşuk bir gülümseme kaplamıştı. Fakat gülümsemem, bu serinletici havanın kesilmesiyle aynı hızla solmuştu. Başımı Ömer'e çevirdim, o kapatmıştı. Bir şey söylemeyerek tekrar camı indirdim. Cam yine aynı hızla kapanırken başımı hızla Ömer'e çevirdim.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Ellerini direksiyonun üstünde oynatıp ifadesizce cevap verdi.

“Hava soğuk ve sen terlisin.”

Terli olduğumu söylemesi beni az da olsa utandırmıştı. Fakat beni düşünüyormuş gibi davranması yok mu! Yine de sessiz kalmaya niyetim yoktu.

“Eee? Ne yani şimdi bu?”

Elini yavaş bir hareketle direksiyonun yanındaki klima düğmesine uzatıp en düşük ısıya getirdi.

“Bu yeterli...”

Ona boş boş baktığım sürenin sonunda bir tepki vermem gerektiğini düşünerek, “Ben camı açacağım!” dedim. Ses tonum normal, hatta sakin çıkmıştı ve bu, konu üzerindeki hâkimiyetimi zedeliyordu. Sesimin sert çıktığı zamanlarda da konu üzerinde pek bir hâkimiyet kuramadığımı şu an için düşünmemeye çalışacaktım.

“Açmayacaksın,” dedi nefesini yavaşça bırakırken. Onun da ses tonu sakin ve normaldi fakat o gereksiz hâkimiyeti sağlayabildiğini, ne kadar inkâr etmek istesem de, hissedebiliyordum.

“Seni neden ilgilendirsin ki? Hasta olmamı çok mu umursuyorsun?”

Sinirle soluyup arkama yaslanmıştım. Enseme yapışan saçları fevri bir hareketle ittim ve ensemi saçlarımdan kurtarmak için başımı koltuğun arkasına yasladım.

“Hasta olunca uğraşmak zorunda olacak olan kim?” dediğinde, “Zorunda falan değilsin, kendi başımın çaresine bakarım ben!” dedim ona ters ters bakarak.

Gözlerini sakince bana çevirdi ve hiçbir şey söylemeden tekrar yola döndü. Tepkisizliği beni iyice çileden çıkarıyordu. Bir şey söylemesini beklediğim zamanlarda dudaklarını birbirine yapıştırıyor ve tek bir kelime çıkmasına izin vermiyordu.

O böyleydi işte; hiç olmayacak zamanlarda beni hazırlıksız yakalıyor, savunmamı hazırlayıp kalkanlarımı çıkardığımdaysa sadece susuyordu. Susuyor ve tüm çabamı boşa çıkarıyordu. Bunu planlı yapıp yapmadığı hakkında bir fikrim yoktu. Fakat ne şekilde olursa olsun, bu durum sinir sistemimle resmen alay ediyordu.

Kısmen rahatlamama rağmen saçlarım hâlâ rahatsız ediyordu. Ellerimi saçlarıma daldırıp sıkı bir şekilde topladım ve döndürüp topuz hâline getirdim. Saçımın ucunu topuzun içine sıkıştırıp sabit duracağını düşünerek ellerimi indirdiğimde, saçlarım benimle alay eder gibi yaptığım topuzu enseme bir saç yumağı hâlinde bırakmıştı.

Tokamı aradığım zamandaki gibi etrafa bakınmaya başladım. Küçük bir şey bulsam halledebilirdim. Vites ve etrafına da şöyle bir baktıktan sonra başımı arka koltuğa çevirip valizime işime yarayacak bir şey koyup koymadığımı hatırlamaya çalıştım. Koyduğumu hatırlamıyordum. Belki Ömer'in çantasında olabilirdi fakat bunu soramazdım. Kesinlikle soramazdım.

Son çare olarak gözlerim torpidoyla buluşurken ellerimi umutla oraya uzattım. Kapağı açıp içine göz attığımda umudum yavaş yavaş kırılıyordu. Su şişesi, mendil paketi, belge olduğunu tahmin ettiğim birkaç kâğıt, adını bilmediğim fakat tamirle alakalı olduğunu düşündüğüm birkaç

metal... Ve ağzı açık plastik çatal paketi... Evet, bu işime yarayabilirdi. Daha iyi bir seçenek olmadığına göre şimdilik en iyisi buydu.

Pakete uzanıp bir çatal çıkarttıktan sonra torpidoyu kapattım. Elimdeki plastik çatalı büküp işime yarayacak uzun kısmını kırdım. Çatalın baş kısmını vitesin arkasındaki küçük boşluğa bırakırken, elimdeki çatal sapını kucağıma koydum. Ensemdeki dağılmış topuzu iyice dağıttıktan sonra az önceki gibi başımın üstünde tekrar topladım. Topuz yaparken saçımı döndürmek için başımı soluma çevirdiğimde tuhaf bakışlarla beni izleyen Ömer'le göz göze geldik. Gerçekten tuhaf bakıyordu, ne yaptığımı anlamamış gibi... İtiraf etmem gerekir ki ne kadar anlamsız olursa olsun bu biraz da olsa gururumu okşamıştı.

Bir şey söyleyeceğini sanmıştım fakat hiçbir şey söylemeden tekrar yola döndü. Onu umursamamaya çalışarak ellerimin arasındaki saçımı az önceki gibi topuz yaptım. Bir elimle saçlarımın dağılmasını önlemeye çalışırken diğer elimle

kucağımdaki çatala uzandım ve topuzumun içine zikzak çizerek sağlam bir şekilde geçirdim. Elimi yavaşça bıraktığımda saçım dağılmamıştı fakat bir desteğe daha ihtiyacım olabilirdi. Torpidoyu tekrar açtım ve bir çatal daha çıkardım. Topuzumu birkaç saniyeliğine bırakıp aynı şekilde bir tane daha kırdım. Onu da aceleyle diğer yandan geçirdikten sonra zafer hissiyle koltuğuma yaslandım.

Ömer'in göz ucuyla bana baktığını fark edebiliyordum. Gözlerimi arsızca ona çevirip, "Ne oldu?" anlamında başımı salladım. Tek kaşını kaldırdı ve kısa bir süre daha bakışlarını üstümden çekmedi. Sonrasında hafif bir gülümsemeyle sessizliğini koruyarak yola döndü.

Hafif bir gülümseme... Belki sayfalara sığmayacak yüzlerce düşünce beynimde ardı arkası kesilmeden türüyordu. Ona olan sinir ve kırgınlığım bile dudak kıvrımlarının o kısa anda oluşturduğu küçük hareketi düşünmemi engelleyemiyordu. Alaycı gülümsemesi etkileyiciydi fakat içten gülümsemesi uyuşukluk hissi oluşturuyordu.

Açıkçası şu an sinirimi canlı tutmakla uğraşmak bile gereksiz geliyordu, aklım ve duyularım Ömer'in samimiyetle kıvrılan dudak kıvrımlarında takılı kalmıştı.

Aptal âşık edebiyatı yapmıyordum. Bu sadece sert ifadesini her daim koruyan yüzünde alışık olmadığım samimi gülümsemeyi yakalamamın heyecanıydı. Kurduğu demirden duvarları birkaç saniyelik küçük bir tebessümle eritebilen bir adama bakıyordum. O adama kızgındım, o adama kırgındım, yeri geldiğinde o adamı bir güzel dövmek ve hatta yüzüne bile bakmamak istiyordum. Fakat sonra böyle gülümsüyordu, ne kadar soğuk olursa olsun, onunla ısınabileceğim bir ânın olabileceğine inanıyordum. Soğukluğuyla beni yaktığı anları unutabiliyordum. Yalnızca kısa bir süre için...

Zihnim ne kadar uçarı düşüncelerini ortalığa salarsa salsın, bunu ifademe ve hareketlerime yansıtmadığım için memnundum. Ömer'e olan olumsuz duygularımı kısa bir süre için bir kenara bırakacaksam da bu tamamen içimde

kalmalıydı. Konu duygularımsa kendimle baş edecek kişi yine ben olmalıydım, duygularımın karşısında zafiyet gösterdiği adam değil.

Gözlerimi ondan ayırıp yüzümü cama çevirdim. Saçlarımdaki kırık saplar araba sarsıldığında koltuğa çarpıp sinir bozucu bir acı oluştursa da saçımı toplu tuttukları için bunu görmezden gelebilirdim.

Nefesimi gürültülü bir şekilde bırakıp, "Bana karışmandan nefret ediyorum," dedim. Eski konuya dönerek gülümsemesinin etkisinde kalmadığımı kanıtlamaya çalışıyordum kendime. Başarılı sayılırdım.

"Olabilir," diyerek sakin ve kontrollü cevaplarından birini verdi.

Bu çileden çıkmam için yeterliydi fakat yine de sakin davranmalıydım. Bu umursamaz hareketlerine karşı galeyana gelip olmadık çıkışlar yapabiliyordum.

"Hayır, neyimsin ki sen benim, çok ilgilendiriyormuş gibi bir de..."

Normal bir sohbetin içindeki iki insan gibi

davranmamız tuhaf ve anlamsız kaçıyor olabilirdi. Benim de tuhaf bir ruh hâlinde olduğum düşünülürse bunu yadırgamayışım da çok normaldi.

“Kocanım.”

Mantıklı kısmım ani bir şekilde durunca, arkasından gelen düşünceler birer birer ona çarpıp yere saçıldı. Sinir sistemim etrafa dağılmış düşünce ve mantığıma bakarak, iflas edip etmemek arasında keyfî bir seçim yapıyordu. Kalbimin fırsatçılık yapıp haddinden fazla çarpmasına bile sinir olamıyordum. Tek bir kelimeyle geldiğim durum umutsuzluğa düşmeme sebep oluyordu. Ağzından dökülen küçük bir kelimeyle bu şekilde sarsılmamalıydım.

Pekâlâ, bunu beklemiyordum. Tamam, tamam. Sadece şu ânı geçiştirecek bir şeyler üret sevgili beynim ve mümkünse mantıklı olsun.

“Böyle söylemen hoşuma gitmiyor!” dedim tüm gerilimimi içimde saklamayı başararak.

Hiçbir cevap ya da tepki vermeden yolu izlemeye devam etti. Az önce söylediği

kelimeyi düşünmemeye çalışarak arkama yaslandım. Düşünmemeye çalıştığımı özellikle belirtmeliyim. Çünkü ben ne kadar çaba sarf etsem de Ömer kafamdaki karmaşa çatlaklarından içeri sızıyor ve bir virüs gibi zihnimin her odasına yayılmayı başarıyordu. Ben o çatlakları onarmaktan usanmıyor, zihin kalkanım da çatlamaktan yorulmuyordu. Belki ben biraz yoruluyor olabilirdim fakat pes edecek lükse sahip değildim.

...

Ömer yeni bir benzinlikte arabayı durdurmuş ve ardından kendi kendine, "Namaz geçmek üzere..." diyerek arabadan inmişti. Bir şey söylemeden sağımızda kalan boş araziyi izledim.

Ömer arabadan inince başımı çevirip arkasından baktım. Önce başını sağa sola salladı, ardından ellerini saçlarına daldırıp dağıttı. Küçük mavi tabelalarla lavabo ve mescitlerin olduğu yeri işaret eden köşenin yanından dönüp gözden kayboldu.

Arka koltuktaki montumu alıp arabadan

indim. Üstüme geçirip fermuarı boğazıma kadar çekmiştim. Hava arabadaki sıcağa zıt olarak epey serindi. Üstümde montum olsa da soğuk fırsatını bulduğu boşluğu doldurup tenime ulaşıyordu. Montumun kollarını avuç içlerime alarak yumruklarımı sıktım ve boynumu soğuğun etkisiyle iyice kıstım. Küçük adımlarla boş yolun karşısındaki birkaç ağacın bulunduğu geniş, yeşil araziye doğru ilerledim. Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı.

Gece hâkimiyetini yavaş yavaş kaybediyordu. Karanlıktan geriye kalan soluk renkler yerini sıcak turuncudan açık maviye devretmeye başlamıştı. Turuncu ve mavi arasındaki renk geçişi hayranlık uyandıracak kadar enfesti. Gökyüzü dev bir renk yelpazesini andırıyordu.

Ayaklarım nemli otlarla buluştuğunda vücudumu hoş bir serinlik dalgası ele geçirdi. Ayak bileklerime ancak gelebilen yeşil otlar büyük araziyi tümüyle kaplıyordu. Çevrede başka araziler de görülüyor ve sonunda uzak sisli dağlar kendini gösteriyordu. Her arazide ortalama

üç dört ağaç vardı, bu ağaçların boş arazilerdeki görüntüsü bir fotoğrafçının kaçırmak istemeyeceği türdendi. Şanslıydım ki rahatlamaya ihtiyacım olduğu şu zamanda bana rast gelmişti. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak bu âna ciğerlerimi de dâhil ettim. Havanın soğuğuna eklenen sabah serinliği de kendini bir hayli belli ediyordu. Omuzlarımı biraz daha büzüp kapüşonumu başıma geçirdim ve kollarımı belime doladım.

“Betül!”

Ortama dâhil olan sese başımı çevirip yanıma gelen Ömer’e döndüğümde kaşlarını çatmıştı fakat o kadar sinirli görünmüyordu.

“Bir daha haber vermeden o kadar uzaklaşma.”

“O kadar uzaklaşmadım,” dedim fakat sonra yolun karşısındaki arabayla aramızdaki mesafeyi kontrol etme ihtiyacı hissettim. Çok uzakta değildim ama yine de ilk bakışta nerede olduğum fark edilemeyebilirdi. Bu konu hakkında daha fazla konuşmamak için, “Ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordum.

Önce benim az önce yaptığım gibi bir süre sisle kaplı dağları izledi. Sonra, “Fazla kalmadı ama uğramamız gereken bir yer var,” dedi.

Başka bir şey söylemedim. O da konuşmadı. Sessiz kalıp gün doğumunun gökyüzüne saçtığı renkleri izledik. Bir süre sonra Ömer bu huzurlu ânı bozarak artık arabaya binmemiz gerektiğini söyleyince huysuzca homurdanıp itiraz ettim.

“Haydi Betül!” diyerek itirazımı görmezden gelirken direttim. “Huzurlu bir an bulmuşken bunu yaşamak istiyorum. İstiyorsan sen arabaya dönebilirsin.”

“Betül!”

Lafını bölüp bir anda, “Gelmiyorum dedim!” diye çıkıştım. Ömer ise çıkışıma karşı sakinliğini koruyarak, “Çocukça davranma,” dedi. Sakindi fakat tartışmaya mahal verecek şekilde konuşuyordu.

“Çocukça mı? Kusura bakma ama insanlar her gün böyle şeyler yaşamıyor. Bu kadar aksiyon, bu kadar olay bana fazla tamam mı? Çok fazla ve bazen ne yapacağımı

bilmiyorum. İzin ver... İzin ver de sadece biraz nefes alayım. Alışmadığım onca şey yaşarken...”

Bir şey söylemedi, yalnızca gözlerini gözlerime kilitledi. Bir şey aradım, belki anlayış... Kızgınlık bile olabilirdi. Fakat yoktu. Hiçbir şey göremiyordum. Belki de göremeyeceğim kadar iyi saklıyordu. Eğer öyleyse bunu üstelememeliydim. Çünkü daha fazlasını öğrenmek için ona başvurduğumda sonucu pek iyi olmuyordu.

Ne kadar süre öyle kaldık bir fikrim yoktu. Sadece bir an için biraz daha yakınında olmak istemiştim. Gözlerimiz uzun buluşmalarından birini yaşarken belki koyu harelerinin çetin dalgalarına tanıklık eder, belki onların yansımasında kendimi görür, belki de yeşilin tonlarını sayardım. Ya da bu ânı ziyan etmeyecek herhangi bir şey işte... *Bu düşünceler için kendime uygun bir zamanda gereken fırçayı çekecektim.*

Sonunda bakışlarını benden çekmiş ve gökyüzüne dikmişti. Çenesinin altındaki kısa sakalları düzeltirken, “Bir çıkış

bulamadığın oldu mu hiç?” diye sordu sakince.

Anlam veremediğim sorusu karşısında omuz silktim ve ben de bakışlarımı ondan çektim. Gözlerim otların üstündeki su damlacıklarıyla buluşunca ayağımı otların altındaki çamurlaşmış toprağa sürtüp, “Her zaman oluyor,” dedim.

“Benim olmadı işte.”

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde neden böyle bir şey sorup ardından böyle bir cevap verdiğini anlamaya çalışıyordum.

“Anlamadım?”

“Her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşünürdüm.”

Kollarımı göğsümde bağlayıp kaşlarımı çattım. Hiçbir şey anlamıyordum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Alışık olmadığı şeyler yaşayanın sadece sen olmadığını söylüyorum,” dedikten sonra ellerini pantolonunun cebine sokup yutkundu. Gergin boynundaki âdemelması aşağı yukarı hareket ederken gözlerimi

tekrar toprağa çevirdim.

“Daha önce de buna benzer tehlikeli olaylara girdiğini söylemiştin,” diye hatırlattım.

“Evet, girdim.”

Gözlerimi devirip başımı çevirdim. “Ya benimle dalga geçiyorsun ya da söylediklerinin altında çok derin ve gizli bir anlam yatıyor.” Cümlenin sonunu abartılı bir şekilde söyleyip tekrar gözlerimi devirdim. “Bence ilki daha mantıklı, ne de olsa dalga geçilmeye müsait biriyim, öyle değil mi?” Ardından sinirle arkamı dönüp arabaya ilerledim.

Gerçekten benimle dalga geçiyor olmalıydı. Başka bir açıklama bulamıyordum. Bir şey söylüyordu ve üstüne uzun bir süre düşünmek zorunda kalıyordum. Oysa bunu istemiyordum, çünkü az önce de söylediğim gibi artık benimle dalga geçtiğini düşünüyordum. Ya da söylediklerini anlamayacak kadar aptaldım. *Hayır, vazgeçtim.* Aptal olan oydu. Net bir cevap veremeyen ve benimle oyun oynayan bir

aptaldı!

Arabaya geçip kapıyı hızla kapattım. Birkaç dakika sonra Ömer de arabaya binmiş ve hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırmıştı.

...

Vakit öğlene yaklaşıyor olmalıydı ya da öğlen olmuştu, emin değildim. Saatim olmadığı ve telefonumun da şarjı bittiği için saate bakamıyordum. Ömer'e sorabilir ya da göstergenin yanındaki saate bakabilirdim. Ama canım ne Ömer'e bir şey sormak ne de koltukta bulduğum rahat pozisyonu bozmak istiyordu. Ama yine de merak ettiğim bir şey vardı; Ömer'in, "F*azla kalmadı*," anlayışı bu muydu? Bunu söylediğinde en fazla bir saatlik yolumuz kaldığını düşünmüştüm ama saatlerdir yoldaydık.

Oturduğum pozisyon ne kadar rahat olsa da eklemlerimin uyuştuğunu hissettiğim için mecburen biraz doğrulmak zorunda kaldım. Tek tük gördüğüm binaların sayısı yavaş yavaş artıyordu. Biraz daha doğrulup dışarıyı izlemeye başladım. Dört beş katlı apartmanlar ve iş yerleri yolun sağ kısmında

yoğunluktaydı. Bu binalar arasında bir de çocuk parkı ve parkta da montları cüsselerinden büyük, atkıları boyunlarından sarkan birkaç çocuk vardı.

Üstümdeki bakışı fark ettiğimde Ömer'e dönüp, "Ne kadar kaldı?" diye sordum tekrar. Bu kadar şehir içinde olduğumuza göre, gideceğimiz yere yaklaşmış olmalıydık.

"Uğrayacağımız yere geldik."

Ömer'in, "Geldik," sözünü yaklaştığımız anlamında mı, yoksa gerçekten geldiğimizi belirtmek için mi söylediğini düşünmeye başlıyordum ki arabayı cadde üstündeki bir kaldırıma yaklaştırınca hangi anlamda söylediğini öğrendim.

Arabayı kaldırımın kenarına park ederken, "Çok fazla durmayacağız," diye açıklayıp indi. Ömer arabanın etrafından dolanırken ben de indim ve yanıma gelen Ömer'le beraber karşımızdaki binaya yürümeye başladık.

Çok büyük olmasa da lüks bir binaydı. Otomatik kapı açılırken sıcak hava hafif bir

rüzgârla yüzümüze çarptı fakat sonrasında ısı normale döndü. Etrafta sadelik hâkimdi, kapının iki yanında dev saksılarda botanik bitkiler ve ortalıkta dolaşan birkaç güvenlik görevlisi vardı.

Ömer görevlilerden biriyle kısa bir konuşma yaptıktan sonra adam bize bir yer işaret etti. Ömer ona teşekkür edip gösterdiği tarafa yönelince ben de peşinden gittim. Asansörün önünde durup düğmesine bastı. Asansörün geldiğine dair çıkan sesten hemen sonra kapı açıldı. Önden geçip ayna ve duvar arasındaki köşeye geçtim. Ömer de çıkacağımız kata bastıktan sonra arkasındaki duvara yaslandı. Kaç kat çıktığımıza bakmamıştım ya da Ömer'in hangi kata bastığına... Yine de yüksek bir kata çıktığımızı anlayabiliyordum. Asansör küçük bir sarsıntıyla durduktan sonra dışarı ilk çıkan Ömer olmuştu. Benim de inmemi bekledi ve yanına gittiğimde bir adım önümden yürümeye başladı.

Bulunduğumuz kat girişe göre biraz daha canlı fakat bir yandan da sakindi. Kapının oradaki büyük saksılardan burada da vardı.

Yalnızca bunların boyutu biraz daha küçüktü. Beyaz zeminin normalden biraz daha fazla parladığı düşünülürse yerler yeni silinmiş olmalıydı. Havaya sinmiş hafif temizlik kokusu da bu tahminimi destekliyordu. Etrafı incelemenin şu an için gereksiz bir uğraş olduğunu düşünerek başımı kaldırdığımda Ömer'in adımlarının yavaşladığını fark edip ona ayak uydurdum.

Girdiğimiz geniş koridorun sonundaki kapı açılmış ve içeriden uzun boylu, zayıf bir adam çıkmıştı. Takım elbiseli adam bize doğru yürürken yanımızdan geçip gideceğini düşündüm ve sağ tarafı boş bırakmak için Ömer'in tam arkasına geçtim. Fakat adam gitmek yerine Ömer'in önünde durmuştu. Ömer de birden durunca ona çarpmamayı son anda başarabildim. Aslında Ömer aniden durmamıştı, sadece ben duracağını tahmin edememiştim.

"Ömer Bey hoş geldiniz."

Adam konuşunca Ömer'in arkasından çıkıp tekrar sağ tarafına geçtim. Ömer de adama, "Hoş bulduk," diye karşılık verdiğinde, birbirlerini nereden tanıdıklarını tuhaf bir

şekilde merak etmemiştim.

Adam, “Fuat Bey birazdan müsait olur,” diye açıkladıktan sonra koridorun sonunu işaret ederek, “İsterseniz burada biraz bekleyin,” dedi ve bize yol göstermek amacıyla o tarafa yöneldi. Biz de hemen ardından onu takip ettik. Koridorun sonunda, sağ tarafta kalan camlı bölümü yeni fark etmiştim. Koridorun diğer ucundan bakıldığında görülmeyen bu bölüm küçük bir bekleme salonunu andırıyordu. Adam içecek bir şey isteyip istemediğimizi sorup ikimizden de olumsuz cevap aldığında başını sallayarak yanımızdan uzaklaştı.

Küçük birkaç süs bitkisi ve karşılıklı iki deri koltuk vardı. Deri koltukların araba koltuğundan daha rahat olduğunu bilsem de soğuk geldiği için oturmak istememiştim. Kollarımı göğsümde birleştirip camın kenarında dışarıyı izleyen Ömer’e yöneldim. Birkaç adımda yanına ulaşıp onun gibi dışarı bakmaya başlamıştım.

Çok güzel bir manzara diyemezdim ama iyi sayılırdı. Bulunduğumuz bina tüm şehri görecek kadar yüksek olmasa da yine de

büyük bir kısmını görüyordu. Zaten çok büyük bir yerde de değildik. Daha çok sakin, sade ve karmaşadan uzaktı. Bu özellikler her ne kadar huzurlu bir ortamı çağrıştırsa da ben daha çok sıkıcı derdim, yani burası için... Açıkçası çekici bir sakinliği yoktu.

“Aaa, Ömer!”

İnce bir kadın sesi ikimizi de geldiği yöne döndürdüğünde esmer bir kızın bize doğru geldiğini gördüm. Boyu benden biraz uzundu sanırım ve saçları omuzlarına ancak geliyordu. Fiziği biçimliydi, yüzü kusursuz olmasa bile güzeldi.

Pekâlâ, asıl konumuza gelirsek... Bu kız kimdi, Ömer’i nereden tanıyordu, ona bu şekilde seslenecek samimiyet nereden geliyordu? Bunlar gibi birçok sorunun daha cevabını almak için fazlasıyla hevesliydim. Çünkü karşımdaki kız gözümde koca bir soru işaretinden farksızdı ve ben soru işaretlerini hiçbir zaman sevmemişimdir.

“Gerçekten sensin!” dedi kız ellerini neşeyle birleştirirken. “Seni görmeyeli uzun zaman

oldu!”

Yanımıza ulaşmak için attığı her adımda ağzı ve kulakları arasındaki mesafe giderek azalıyordu. Tepkisini görmek adına bakışlarımı Ömer’e çevirdim. Kıza bakmıyordu, umursamazca başını sallamakla yetinmişti yalnızca. Kız da yüzündeki düşüşü başta açık etse de ifadesini toplamayı sonradan akıl edebilmiş gibiydi.

Gözleri bir anlık bana takılmıştı, sonradan daha dikkatli bir şekilde süzdüğünü de fark edecektim. Yüzündeki garip ve hoşuma gitmeyen ifade sinirimi bozmuştu. Parmağını bana doğrulttu ve emin bir tavırla, “Sen de Ömer’in...” diye söze başladı.

Elimde olmadan huzursuzca Ömer’in yanına yaklaştım, kollarımız birbirine değiyordu. Hafifçe ona döndüğümde, aramızdaki kolunu kendine çekerek bu hareketime yer açtı. Sebepsizce aramızda bir yakınlık olduğunu göstermek istemiştim ve Ömer de buna yardım etmişti. Daha sonra bu hareketim için kendime kızabilirdim

fakat şimdi değil, belki önümdeki soru işareti gittikten sonra...

Bakışlarımı Ömer'e çevirdiğimde kaşlarını kaldırıp göz ucuyla bana baktığını gördüm. Az önceki hareketimi yakaladığı için duyduğum utancı gizlemek adına birkaç saniye daha bakışlarımı çekmedim. Karşımızdaki kız hiçbir şey anlamamış bir şekilde bizi izliyordu. Bu durumun hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

Ömer nihayet karşımızdaki kızın yarım kalan cümlesini, "Evet, eşim," diyerek tamamladığında yanağımın içi yaşadığım şaşkınlık sonucunda acı bir şekilde dişlerimin arasında ezildi. İfademi sabit tutmak için dudaklarımı düz bir çizgi hâlini alana kadar birbirine bastırdım.

Ömer'in beni bu şekilde takdim etmesine alışabilecek miydim ya da bu alışmam gereken bir şey miydi, bilmiyordum. İçimi kaplayan gururu hissediyor ve bunun için kendime kızamıyordum fakat yine de hissettiğim şeyi tanımlamaya çalışmak gereksizdi.

Kız gerçekten iyi görünmüyordu. Bakışlarındaki nefret birazdan dışarı çıkıp boğazıma yapışacak gibiydi. Tutumu karşısında çekinmemiş ve içimde yaşanan çekişmeli müsabakalara rağmen dışarı soğuk bir ifade çıkarabilmeyi başarmıştım.

“Eşin...” diyerek tekrar etti Ömer’i. Ömer hiçbir şey söylemezken ben sırtımı dikleştirip hafifçe başımı salladım. Kızın yüzü küçümser bir ifadeye bürünse de hemen ardındaki yıkılmışlığı görebiliyordum.

“Hiç tahmin etmezdim senin böyle bir...”

“Fuat Bey müsait, içeri geçebilirsiniz.”

Az önceki adam Ömer’e seslenirken kızın sözü yarım kalmıştı. Ama söyleyeceklerinin içerdiği küçümsemeyi hissetmem için cümlesini tamamlaması gerekmiyordu. İçimdeki yoğun siniri bastırıp gözlerimi ondan çektim ve umursamamaya çalıştım. Bunun onun için yeterli bir cevap olacağını umuyordum.

Ömer, adama başını sallayıp kapıya yöneldiğinde onu takip ettim. Kızın da

arkamızdan geldiğini hissedebiliyordum. Kim olduğuna dair büyüyen merakımsa hemen yanımdaydı.

Ömer içeri girerken gülümsüyordu.

“Selamün aleyküm.”

Kır saçlı ve saçlarına göre biraz daha beyaz sakalları olan bir adam, oturduğu koltuktan keyifli bir gülüşle kalkıp Ömer’e yaklaştı.

“Ooo aleyküm selam.” Adam büyük bir içtenlikle Ömer’e sarılırken, Ömer de aynı şekilde karşılık vermişti. Ardından gülüşünün perdelediği bir sitemle, “Siz buralara uğrar mıydınız Ömer Bey?” diyerek söylendiğinde Ömer’in yüzünde şekillenen mahcubiyeti görür gibi olmuştum.

“Kusura bakma Fuat Abi, zaman bulsak biliyorsun...”

Fuat dediği adam Ömer’in sırtını sıvazladı ve onu odada varlığını yeni fark ettiğim büyük ahşap masanın önündeki koltuğa yöneltti. O sırada gözleri bana takılınca önce Ömer’e baktı, ardından tekrar bana dönerek, “Buyur kızım sen de,” dedi

koltukları işaret ederek. Masanın arkasındaki büyük koltuğa geçerken ben de Ömer'in yanındaki koltuğa oturdum.

"Hanım kızımız kim Ömer?"

Ömer başını bana çevirip kısa bir bakış attığında yutkunup bakışlarımı kaçırdım, o da adama döndü.

"Eşim abi."

Adam önce tepki vermedi fakat daha sonra gözlerini kocaman açıp ikimize baktı. Gerçekten şaşırmış görünüyordu, hem de fazlasıyla... Şaşkınlığının sebebini tahmin etmeye çalıştığımda tek bir sonuca varabiliyordum. *Ömer'in yanında böyle bir kızın ne işi var?*

Belki de sadece kuruntu yapıyordum. Sonuçta sadece dış görünüşümden nasıl biri olduğumu anlayamazdı her hâlde. Ya da anlayabilir miydi? Bilmiyordum fakat adamın şaşkın ifadesini bozmayışı kafamı karıştırıyordu.

"Beklemiyordum..." dedi önce. Adam açıkça şaşırdığını söylemişti. Bundan rahatsız olmadım. Ömer de ben de

şaşkınlığına karşı bir şey söylememiştik. Adam önce yüzündeki ifadeyi, sonra da hafif öne eğilmiş duruşunu toparlayıp gözlerini kapının olduğu tarafa çevirdi.

“Kızım neden kapının önünde duruyorsun?”

Başımı kapı tarafına çevirdiğimde peşimizden gelen kızın orada durduğunu gördüm. O kız... Ömer’in Fuat Abi dediği adamın kızıydı.

Ömer’e rahatça arkadaşı gibi hitap eden ve karşılık bulamasa bile samimiyet gösteren kızın, Ömer’i nereden tanıdığı hakkındaki merakım yavaş yavaş şekil almaya başlamıştı. Bu kızla bizzat tanışması zaten küçük bir ihtimal olarak gözükmüştü gözüme, öyle olsa bile Ömer onu pek ciddiye almazdı. Fakat garip ve hoşuma gitmeyen yeni bir durum oluşmuştu. Ömer, kızın babasını tanıyordu ve hatta aralarında da samimi bir ilişki vardı ki bu durumdan gerçekten hoşnut olmamıştım. Bir aile büyüğüyle samimi olmak bazı zamanlarda sıkıntı oluştursa da bazı zamanlarda da büyük bir avantaj olabiliyordu. Tahmin etmesi zor değildi ki o kız, bunun bu durum

için bir avantaj olduğundan haberdardı.

Yavaş ve küçük hareketlerle karşımızdaki koltuğa oturdu. Bana bakışları fazlasıyla iticiydi. Bacak bacak üstüne atarken bakışları benimle Ömer arasında gidip geliyordu.

“Emel, kızım sen gitmiyor muydun?” diye sordu adam.

Kız ağır bir şekilde babasına dönüp küçük bir gülümseme gönderdi. Gülümsemesi zoraki olduğunu haykırıyordu adeta.

“Hayır babacığım,” dedi. “Ömer gelmiş, hem biraz daha durabilirim.”

Yumruğumu ve dişlerimi eş zamanlı olarak sıkıp gözlerimi devirdim. Son zamanlarda öfke kontrolü konusunda kendimi kısmen geliştirebildiğim için şanslıydım.

Ömer, kızın söylediklerini umursamadan, “Çok duramayacağız Fuat Abi,” dedi. “Biliyorsun, hem yorgunuz.”

“Burada dinlenin biraz Ömer, yabancı mıyız sanki?”

Karşımdaki kızın gözleri hevesle parlarken,

için bir avantaj olduğundan haberdardı.

Yavaş ve küçük hareketlerle karşımızdaki koltuğa oturdu. Bana bakışları fazlasıyla iticiydi. Bacak bacak üstüne atarken bakışları benimle Ömer arasında gidip geliyordu.

“Emel, kızım sen gitmiyor muydun?” diye sordu adam.

Kız ağır bir şekilde babasına dönüp küçük bir gülümseme gönderdi. Gülümsemesi zoraki olduğunu haykırıyordu adeta.

“Hayır babacığım,” dedi. “Ömer gelmiş, hem biraz daha durabilirim.”

Yumruğumu ve dişlerimi eş zamanlı olarak sıkıp gözlerimi devirdim. Son zamanlarda öfke kontrolü konusunda kendimi kısmen geliştirebildiğim için şanslıydım.

Ömer, kızın söylediklerini umursamadan, “Çok duramayacağız Fuat Abi,” dedi. “Biliyorsun, hem yorgunuz.”

“Burada dinlenin biraz Ömer, yabancı mıyız sanki?”

Karşımdaki kızın gözleri hevesle parlarken,

Ömer'den gelecek cevabı reddetmesini umarak bekledim. Ömer, "Yok abi, dediğim gibi hiç oyalanmayalım biz," dediğinde rahatlayarak nefesimi bırakıp yerimde kıpırdandım. Adam da anlayışla başını sallayıp bu konuyu kapatmıştı.

"Ev hazır Ömer," dedi başka bir konuya geçerek. "Güvenliğinden de şüphen olmasın."

Muhtemelen kalacağımız yer hakkında konuşuyordu, yine de konu hakkında net bir bilgiye sahip değildim. Buradan çıkar çıkmaz Ömer'den bir açıklama istemem gerekiyordu. Güvenlik ve ev hakkında biraz daha konuşuldu ve sonrasında Ömer ve Fuat Abi dediği adam kalkıp el sıkıştılar. Ömer, "Sağ ol Fuat Abi," dediğinde, adam birleşmiş ellerinin üstüne diğer elini de koydu.

"Lafı bile olmaz koçum, sen beni nelerden kurtarmış, kızımı bana sağ salim teslim etmiş adamsın. Şu kadarcık şeyin de lafı olmasın aramızda."

Karşımdaki kız, babası sözünü bitirir

bitirmez büyük bir gülümsemeyle Ömer'e dikmişti bakışlarını. Anladığım şey kesin olarak şuydu ki Ömer bu odadaki herkes tarafından seviliyordu.

"Kusura bakma kızım, konuşmaya daldık biz. Adın neydi?"

Adam samimi bir şekilde gülümserken ben de gülümsemeye çalışarak, "Sorun değil," dedim. "Adım Betül."

Küçük bir kahkaha atarak arkasına yaslandı.

"Valla şu adamın nasıl evleneceğini düşünürdüm hep, gördüm ya..."

Emel'in suratı, açılan konunun hoşuna gitmediğini belli edecek şekilde asılmıştı. Onu umursamadan, adamın neden böyle bir şey söylediğini sormak istedim fakat sonra vazgeçerek sessiz kaldım.

Adam, kızını işaret ederek, "Emel, kızım olur," dedi ve devam etti. "İyi anlaşırsınız, hem yaşlarınız da yakın galiba..."

Kesinlikle iyi anlaşırdık. Hatta öyle iyi anlaşırdık ki onunla engin bilgilerimi paylaşarak kendisine bir kaşık suda nasıl

boğulabileceğini bile öğretebilirdim.

Ortama hâkim olan sessizlik ve yüzlerimize binen rahatsız ifade bu konuyu açılmadan çoktan kapatmıştı bile. Adam konuyu değiştirerek, "Hemen yola mı çıkacaksınız?" derken yerinden kalkmış, yanımıza gelmişti.

"Evet abi, hemen çıkalım biz."

"Bir şeyler yiyip öyle çıksaydınız..."

Ömer bu teklif üzerine bana kısa bir bakış fırlattı. Bir cevap bekliyordu fakat ben ne diyeceğimi bilmiyordum. Poğaça olayından sonra sonunda ikimiz de pes etmiş ve poğaçaları bitirmiştik. Ondan sonra da Ömer'in ara sıra durduğu benzinliklerden aldığı atıştırmalıklardan başka bir şey yememiştik. Yine de karşımdaki kızla daha fazla aynı ortamda bulunmak istemiyordum.

"Ben aç değilim," dedim. "Ama sen açsan..." İstemediğimi ona net bir şekilde belli ederken, o da beni destekleyerek, "Ben de pek değilim," dedi. Oysa ikimiz de biliyorduk ki açtık. Açlıktan ölmüyorduk belki fakat iyi bir yemeğe ikimiz de hayır

demezdik. Gerçi az önce tam olarak bunu yapmıştık. Eğer Ömer yandaşı olan tarafım, Ömer'in aç olmasıyla ilgili bana vicdan azabı falan çektirmeyi düşünüyorsa ona yalnızca avcunu yalamasını söylerdim. Çünkü poğaça olayından sonra aç olup olmamasıyla ilgilenmiyordum.

"Namaz kılıp çıkalım o zaman biz abi."

"Tamam, ben de kılmadım zaten," dedi adam, ardından kızına ve bana bakarak devam etti. "Kızlar siz burada bekleyin isterseniz."

İkimiz de aynı anda omuz silkince başını sallayıp kapıya yöneldi. Ömer de yanımdan kalkıp gözleri kısa bir süre bende oyalandıktan sonra adamla birlikte odadan çıktı.

Emel'le yalnız kalmıştık. Telefonuyla uğraşıyormuş gibi görünüyordu ama aklının telefonda olmadığı belliydi. Benden hoşlanmadığı apaçıktı, benim de ondan hoşlanmadığım gibi... Neredeyse beş dakika boyunca ikimiz de hiçbir şey söylemeden oturmuştuk. O telefonla uğraştı ya da

uğraşıyormuş gibi yaptı, ben de hiçbir şey yapmadan öylece oturdum. Sonunda aramızdaki bu sessiz gerilimi somutlaştıran o oldu.

“Ne kadar zamandır evlisiniz?”

Aslında söylediklerinde gerginlik içerecek bir şey yoktu. Ama ses tonu, yüz ifadesi ve öncesinde Ömer’e olan bakışlarından sonra söylediği her cümlede art niyet arama hakkına sahiptim.

“Yeni,” diyerek kısaca cevapladım ama devamının geleceğini tahmin edebiliyordum. Eminim ki telefonuyla uğraşırken bile bunu düşünüyordu.

“Ömer’in senin gibi biriyle evlenmesi...” derken sakin bir ifade takınmaya çalışıyordu fakat başarabildiğini söyleyemezdim. Devam etti. “Beklemezdim yani.”

“Neden?” diye sordum bakışlarımı üzerine dikerek. Bunun cevabını ikimiz de biliyorduk fakat bunu dile getirip getiremeyeceğini merak ediyordum.

“Ömer senin gibi kızlara bakmazdı pek,” dedi dudağını bükerek. Ona, şu anki

görünümümden bir farkı olmadığını söylemek istedim ama bundan önce bir konu vardı; bu kızın Ömer'i çok iyi tanıyormuş gibi konuşmasının sinirlerime uyguladığı gerilim.

"O kadar da çok şey bilmiyormuşsun demek ki!" dedim gülümseyerek. Verdiğim cevap, ifademle birleşip açık bir meydan okumaya dönüşürken kızın bakışlarının sertleştiğini görebiliyordum. Meydan okumamı fark etmişti ve buna karşılık veriyordu.

"Emin ol, biliyorum."

Sözleri ne kadar sinirimi bozsa da ifademi koruma konusunda ondan daha başarılıydım. Cevap vermek yerine dudaklarımı kıvırdım, gülüşüm kibir ve alayla şekillendi. Bir açık vermemek adına bu şekilde bir gülüş yerleştirmiştim yüzüme fakat şu an anlıyordum ki bu gülüş bu aralar yaptığım en zekice şeydi. Gülüşümün altından birçok anlam çıkarabilirdi ve çıkarmıştı da... Sinirlendiğini fark etmemek mümkün değildi. Şu an verebileceğim en iyi cevap bile, onun üstünde bu gülüşüm kadar etki bırakmazdı. Düşen ifadesini bile

gizleyemiyordu artık.

Kapı açıldığında ikimiz de o tarafa döndük. Ömer'in Fuat dediği adam odaya girerken, Ömer de arkasında belirmişti. Gözleri beni bulunca ayağa kalktım. O masanın yanına yaklaşırken ben de birkaç adım atıp yanına ulaştım.

"Tamam Ömer," dedi adam. "Haberleşiriz o zaman. Hasan'ı aramana gerek yok şimdi, onların kalacağı yer de hazır... Çocuklar bırakacak akşama doğru."

Ömer başını sallayıp, "Tamam abi, gidelim o zaman biz," dedi.

Emel, Ömer'in gözünün içine bakarken Ömer bir kez olsun ona bakmamış, gözü bile kaymamıştı. Emel'in bakışları bu kez beni bulduğundaysa nefretinin ağırlığını hissedebilmiştim. Bakışlarını tekrar Ömer'e çevirdiğinde nefreti ânında bir kenara itmişti.

"Görüşürüz Ömer."

Emel'e cevap vermek yerine yalnızca hafifçe başını sallamıştı Ömer. Gülümsememi saklamaya çalışıyormuş gibi

yapıp Emel'e bakarken, o da gözlerini kısıp hırsla bana baktı. Sinir bozucu bir gülümsemeyle, "Görüşürüz," diye karşılık verdim.

Ömer, adamın yanına yaklaşıp elini sıkarken, "Haydi Allah'a emanet Fuat Abi," dedi. Adam da Ömer'i kendine çekip erkekçe sarıldıktan sonra, "Sen de Ömer..." dedi. Ardından, "Görüşürüz sonra," diye de ekledi.

Son söylediği cümle canımı sıksa da olumlu düşünmeye çalışarak Emel'i beynimin içinden defettim. Bir daha da görüşmemeyi ve hatta karşılaşmamayı umuyordum. Dışarı çıktığımızda soğuk havayı derin derin içime çektim. İçerideki gerilim yüzünden yeterince kasılmış ve bunalmıştım. Ömer'in arabaya bindiğini görünce daha fazla beklemeden arkasından arabaya bindim. Arabayı çalıştırdığı sırada zihnimi düşünceden düşünceye sıkıntılı bir gezintiye sürüklemeyi reddederek açıkça sordum.

"Kimdi onlar?"

Parmaklarını direksiyonda gezdirip dikiz

aynasını kontrol ettikten sonra, “Üç dört yıl önce Fuat Abi İstanbul’da bir mağazalar zincirinin sahibiydi,” diye başladı konuşmaya. “Düşmanı çoktu o zamanlar, işleri biraz kötüye sarınca fırsatçılar adama baskı yapmaya başladı. Biriyle iyice boğaz boğaza geldiler, o kargaşada karşı taraf Fuat Abi’nin kızını kaçırıp tehdit etmeye başladı. Ben de kızını kurtardım.”

Sorduğum ilk seferde bana gerekli açıklamayı yapmasının şaşkınlığının yanı sıra anlattıklarını dikkatle dinlemiştim. “O günden beri de seni oğlu gibi görmeye başladı,” diyerek cümlesini tamamladığımda yalnızca başını sallamakla yetindi. Bu kez, “Kalacağımız yeri de o mu ayarladı?” diye sorduğumda tekrar başını salladı. Nefesimi bırakıp dışarı baktım.

“Ne kadar yolumuz kaldı?”

“Bir saat kadar...”

...

Şehrin içinden biraz uzaklaşmıştık. Yine de tamamen dışında olduğumuzu söyleyemezdim. Denize yakın, insanların

sıcak zamanda tatil yapmak için geleceği bir yerdi. Güzeldi. Önce küçük ve çok dik olmayan bir tepe, ardından ona göre daha alçak bir yokuş çıkmıştık.

Ömer arabayı taş duvarlı bir bahçe kapısında durdurmuştu. O aşağı inip bahçe kapısını açarken az önce sıkılıp çıkardığım montumu arka koltuktan aldım. Bahçe bakımsız ve küçüktü. Ne ağacı olduğunu bilmediğim ağaçların yarısı kurumaya yüz tutmuştu ve bahçenin içindeki taştan yollar çamurluydu. Evin tam önünde durdurdu arabayı ve beklemeden aşağı indi, ben de hemen ardından... Burası epey esiyordu. Montumu hızla giyip ellerimi ceplerime soktum.

Ömer arka kapıyı açtı, kendi çantasıyla beraber benim valizimi de aldı ve ayağıyla kapıyı kapattı. Ona yardım etmeyi düşündüm ama ihtiyacı varmış gibi gözükmüyordu. Arabadan uzaklaşıp evin kapısına yöneldikten sonra arkasını dönüp arabayı kilitledi ve onu takip etmemi söyleyerek eve yöneldi. Çamura basmamaya çalışarak peşinden gittim, çoktan evin

kapısını açmıştı. Yere bıraktığı çantasını alıp içeri girdi. Kapının kenarında durup içeri gelmem için beni beklerken onunla ne kadar süre birlikte kalacağımızı bilmediğim bu eve ilk adımımı işte böyle attım.

3.

Eve girdiğimizde, ilk önce Ömer'le hangi odalarda kalacağımızı kararlaştırmıştık. Alt katta sadece mutfak, banyo ve evin giriş kısmıyla birleşik salon olduğu için ikimiz de üst katta kalacaktık. Onun kalacağı oda koridorun bir ucundayken, benimki diğer ucundaydı fakat ev büyük olmadığı için odalar birbirine yakındı.

Yorgundum, bu yüzden hemen valizimi odaya bırakıp bir duş aldım. Evde yeni geldiğimiz için ciddi bir soğuk söz konusuydu. O yüzden kalın, pamuklu bir eşofmanla kazaklarımdan birini giydim. Yine de soğuk hissediliyordu. Saçlarımı havluyla kurutmaya uğraşmayı istemediğim için önce gelişigüzel ıslaklığını aldım, daha sonra havluyu saçlarıma dolayıp bıraktım.

Üst kat çok sessiz geldiği için salona inmiş, televizyonun karşısındaki bu üçlü koltuğa atmıştım kendimi ve saatlerdir aynı

pozisyonda sessizce oturuyordum. Ev soğuk olduğu için iyice büzülmüştüm. Ara sıra karşımdaki televizyonun siyah ekranından yansımama bakıyor, ara sıra da başımı dizlerime dayayıp düşüncelerimin arasında kendime yer bulmaya çalışıyordum.

Omuzlarıma bırakılan küçük ağırlıkla, başımı çevirip arkama baktım. Ömer omuzlarıma siyah bir battaniye bırakmıştı. Üşüdüğümü fazla belli ediyor olmalıydım. “Teşekkürler,” diye mırıldandım ve önüme dönüp eski pozisyonumu aldım.

Teşekkürümü görmezden gelip, “Kahve?” diye sordu. Başımı dizlerimin arasından kaldırıp tekrar Ömer’e baktım. Şimdi de elinde iki kupa tutuyordu, birini bana getirdiği belliydi. İçeceğimi biliyordu ki kahve yapmadan önce bana sormamıştı.

Cevap vermedim. Teşekkür de etmedim. Yalnızca uzanıp elindeki kupayı aldım. Parmaklarım kupanın sıcaklığıyla ısınırken, hoş bir titreme bedenime uğrayıp geçti. Kupayı iki elimle kavradım ve dizlerimi yere indirdim. Daha sonra rahat edemeyip koltukta bağdaş kurdum. Omuzlarımdaki

battaniyeye iyice sarılırken boşta kalan elimle etrafımda açık kalmayacak şekilde düzeltmiştim.

Ömer koltuğun diğer yanına rahat bir şekilde oturduğunda, bardağı dudaklarıma yaklaştırıp kahvemden küçük bir yudum aldım. Ardından sol tarafa bakıp başını koltuğun arkasına atmış, gözleri kapalı adamı izledim. Gerilmiş boynundaki âdemelması belirgindi. Kahvesini sol eline almıştı ve diğer kolu koltuğun kenarından sarkıyordu.

Kahvenin dumanını parmaklarımla dağıtırken, “Burada ne kadar kalacağız?” diye sordum.

Başını kaldırmaya gerek duymadan, “Bilmiyorum,” dedi. Konuyu açmak istemediği besbelliydi. Uzatmayacaktım. Kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra, “Çok şekerli,” diye mırıldandım kendi kendime. Şekeri severdim ama bu kahve biraz fazla şekerliydi.

Elimdeki kupa avuçlarımın arasından çekilirken gözlerimi Ömer’e çevirdim.

Kupamı alıp kendininkisini ellerime tutuşturduğunda şaşkınlıkla bakakalmıştım. Önce ellerimin arasındaki Ömer'in kahvesine, sonra Ömer'in elindeki kahveme baktım. Gayet normal bir şekilde elindeki kahveden bir yudum aldı ve sonra kendi kendine kızıyormuş gibi, "Gerçekten çok şeker koymuşum," dedi. Fakat yine de kahveyi içmeye devam etmişti.

Kendimi ve bakışlarımı toparlamaya çalışarak elimdeki kahveden bir yudum aldım. Az önce yaptığı hareketle zihnimde bir pencere açtığının ve beni o pencereden giren rüzgârla baş başa bıraktığının farkında olup olmadığını bilmiyordum. Kahve boğazımdan inene kadar aklımdan geçen düşüncelerin haddi hesabı yoktu fakat bunları gün yüzüne çıkarmaya da niyetli değildim.

Bu kahvede de neredeyse hiç şeker yoktu fakat bunu söylemeyecektim. Birkaç yudum daha alırken, Ömer kahvesini bitirmiş ve koltuktan kalkmıştı bile. Arkasından bakarken aklıma gelen düşünceyle yüzümü buruşturdum. *Telefonum!* Şarjı bitmişti ve

bu, aklımdan tamamen çıkmıştı.

Kahveyi büyük yudumlarla bitirip mutfağa gittim. Ömer mutfakta değildi fakat bardağı tezgâhın üstünde duruyordu, yukarı çıkmış olmalıydı. Ben de bardağımı onun gibi tezgâha bırakıp yukarı çıktım.

Kalacağım odaya girdiğimde ahşap kokusu ilk girdiğimdeki gibi ciğerlerime dolmuştu. Odanın içindeki ahşap mobilyalardan gelen koku, ahşap bir evdeymişim gibi hissettiriyordu. Hatta yatak ve dolaba yaklaştığınızda çam sakızı kokusu bile duyabiliyordunuz. Hoş bir kokuydu.

Hızlı adımlarla yatağın üstündeki valizimin yanına ilerleyip daha önce ön cebine sıkıştırdığım telefonumu oradan çıkardım. Sonra valizimin fermuarını açarak içinden şarj aletimi çıkardım. Şarj aleti ve telefonla odanın içinde priz aramaya başlamışken, çok uğraşmadan yatağın diğer yanındaki gözüme çarptı.

Birkaç adımda yatağın etrafından dolaşıp telefonumu şarja taktım. Ekranda düşük batarya işareti çıkarken, yatağın kenarına

oturup açılmasına yetecek kadar şarj olmasını bekledim. Bir süre sonra beklemekten sıkılıp valizimi yere indirdim. Ardından soluk yeşil battaniyeyi kaldırıp cenin pozisyonu alarak yatağa kıvrıldım. Yastığın hemen yanında duran telefonuma dokunup tekrar kontrol ettiğimde hâlâ yeteri kadar şarj olmadığını görmüştüm. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırıp telefon şarj olana kadar biraz dinlenme kararı alarak gözlerimi kapattım.

...

Kızarmış ekmek kokusu ciğerlerimin her bir köşesine işleyerek bilincimin üzerine inen sisi dağıtıyordu. Açılmamak konusunda direnen gözlerimi açmaya çalışarak yatakta döndüm. Kollarımı açıp genişçe esnedim, karnımdaki yara esnememi belli belirsiz kısıtlasa da canımı acıtmamıştı.

Nihayet yattığım yerde doğrulup etrafıma baktım. Yastığımın yanında duran telefonu görünce uyuyakaldığımı anlamıştım. Saate bakmak için telefonun altındaki tuşa basınca pilin dolduğunu gösteren uyarı göründü. Telefonu henüz açmamıştım. Eğer şimdi

açarsam bir sürü mesaj ve arama bildirimleriyle karşılaşacağımı biliyordum, bu yüzden şarj aletini telefondan çıkarmakla yetindim. Telefonu daha sonra açacak ve olacaklarla daha sonra yüzleşecektim.

Kokulardan anlaşıldığı kadarıyla kahvaltı hazırlanmıştı. *Ömer mi hazırlamıştı?* Bu düşünceyle gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve iyice doğrulup ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Ellerimi yüzüme kapatıp gözlerimi ovarken, gözüm yatağın üstündeki krem rengi battaniyeye takıldı. Hâlbuki yatarken üzerimde yalnızca yeşil battaniyenin olduğunu çok iyi hatırlıyordum. Diğer battaniyeyi Ömer'in getirme ihtimaline karşı bir kez daha şaşkınlığa kapıldım.

Beynim karışık düşüncelerle meşgul olduğu sırada ben de hızla valizime yöneldim. Valizimin kapağını açarken Gülsüm Teyzelerde kalırken aldığım diş fırçamı ve diş macunumu çıkardım. Odadan çıkıp Ömer'in odasının yanındaki lavaboya girdim.

İşlerimi hızla hallettikten sonra birbirine girmiş saçlarıma umutsuzca baktım. Ellerimle bir şekil vermeye çalışsam da pek bir şey değişmemişti. Şükür ki saçlarım pek dalgalı ve uğraştıran bir saç değildi ve ne kadar karışırsa karışsın fazla kabarmıyordu. Yine de çok hoş göründüğü de söylenemezdi. En sonunda saçlarımı başımın üstünde topladım ve döndürüp bir topuz hâline getirdim. Saçlarım karışık olduğu için toka olmadan da bir süre sabit durabiliyordu. Onları tarayamamanın tek avantajı buydu sanırım.

Yüzümü bir kez daha yıkadıktan sonra, kenara yeni asıldığı belli olan havluyu alıp kuruladım ve lavabodan çıkıp merdivenlere yöneldim. Ev dünkünden daha sıcaktı. Salondan geçip büyük adımlarla mutfağa girdiğimde bu adamı gördüğüm andan beri aklımın ucuna gelmeyecek bir görüntüyle karşılaştım.

Mutfağın ortasındaki yemek masası mükemmel bir kahvaltıya ev sahipliği yapıyordu. Ömer ise beyaz tişörtü ve gri eşofmanıyla, fazla doğal ve fazla etkileyici

bir hâlde eserine son dokunuşlarını yapmakla meşguldü. Mutfağa girdiğimi görünce başını kaldırıp bir an bana baktı. Sonra ben yokmuşum gibi bardakları masaya bırakıp tezgâha döndü.

“Çok güzel.”

Ağzımdan dökülen kelimeler Ömer’in bakışlarını tekrar üstüme çekerken, “Geç haydi!” dedi yalnızca. Teklifini hevesle kabul edip oturdum.

Tezgâhın üstündeki poşetlerden anladığım kadarıyla alışveriş yapmıştı. Zaten daha dün geldiğimiz evde bu kadar çok şeyi bulabilmesinin başka açıklaması olamazdı.

“Süt mü, çay mı?” diye sorunca şaşkınlıkla başımı kaldırıp öylece baktım. Sonunda, “Çay,” diyebildiğimde başını sallayıp arkasını döndü.

İki elinde iki bardakla geri döndüğünde çayı benim önüme, sütü de kendi önüne bıraktı. Nihayet ona diktiğim şaşkın bakışlarımı zor da olsa çekip önüme bırakılmış çatala uzanmıştım. Ömer de beş on saniye sonra çaprazıma oturup kendi çatalını eline aldı.

Tabağına birkaç şey koyduktan sonra, önündeki boş kâseyi eline aldı ve ayağa kalkıp tezgâhın yanına gitti. Tezgâhın üstündeki poşetlerden bir mısır gevreği kutusu çıkarıp açtı. Elindeki kâseye biraz mısır gevreği koyduktan sonra bana dönüp, "İster misin?" diye sordu.

"Hayır."

Tekrar başını sallayıp masaya geri döndü. Kâseyi önüne bıraktıktan sonra sütünden bir yudum alıp birkaç tane mısır gevreği attı ağzına. Az önce zorla çektiğim bakışlarım tekrar büyük bir dikkatle ona yönelirken, bu kez Ömer de bakışlarını bana çevirdi. Kendimi hızla toparlayıp önüme döndüm ve birkaç tabak önümde duran beyaz peynirden aldım. Sonra bozuntuya vermeden peynirin hemen yanındaki domates ve salatalığa da uzandım.

Çayıma şeker atıp karıştırırken göz ucuyla ona bakıyordum. Elinde yeni fark ettiğim bir kitabı inceliyordu. Gözlerini kitaptan ayırmadan biraz mısır gevreği alıp ağzına attı ve ardından sütünden bir yudum aldı.

Garipseyerek, “Onu sütün içine koysan daha kolay olmaz mı?” diye sordum.

“Mısır gevreğini yumuşatıyor süt,” dedi yalnızca. Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Haklıydı fakat gevreğin yumuşaması benim için bir sorun teşkil etmiyordu. Ömer’in yumuşamış mısır gevreğini sevmediğini bilmek, bilgi depom için gereksiz görünüp düşüncelerimin hazinelerine almak için kollarını açtığı tuhaf bir bilgiydi.

“Yaran nasıl?” diye sorduğunda omuzlarımı silkip, “İyi,” dedim.

Bu tavırları karşısında bir tarafım, “Önceden nasılsan şimdi de öyle davran!” diyordu, diğer tarafımsa bu değişime ayak uydurarak ona karşı daha ılımlı olmamı öğütlüyordu. Çelişen iki tarafımdan mağlup olan tabii ki iyimser tarafımdı. Davranışımda bir şey değiştirmeyecektim, söylediklerini unutmaya niyetim yoktu. Fakat hazır böyleyken durumu değerlendirip merak ettiğim şeyleri de sormak istiyordum.

Şimdi şansımı denesem ne tepki verirdi

bilmiyordum. İnsan bir şeyi söylemeyi ister fakat dilinin ucuna gelip gider, aslında heyecanlanacak bir durum yoktur ama her an cesaretini toplayıp söyleyebileceği için de heyecanlanır, işte tam da o durumdaydım.

“Söyle artık.”

Boş bakışlarla Ömer’e döndüm.

“Efendim?”

“Artık ne söyleyeceksen söyle diyorum.”

“Nereden anladın?” diye sordum açık verdiğim hissiyle rahatsız olarak.

“Pek saklayabildiğin söylenemez,” dedikten sonra ağzına bir domates attı ve sandalyesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Alnına düşmüş birkaç koyu kahve saç tutamı neredeyse tüm dikkatimi dağıtacakken kendime gelip sırtımı dikleştirdim.

“Cevap vereceksin yani?”

Tek kaşını kaldırıp, “Haydi Betül!” diye uyardı.

“Tüm bu olaylar ne zaman bitecek?”

diyerek en genel sorumla başladım. Fakat daha sonra pişman oldum, birçok sorum vardı ve hepsini cevaplayacağının garantisi yoktu. En genelinden değil, en merak ettiğimden başlamalıydım.

“Birkaç ay sonra mahkeme var, o zaman.”

“Mahkemeye ne gerek var ki?” diye sormaktan alamamıştım kendimi. Daha önce açıklamıştı sanırım fakat net bir şekilde hatırlamıyordum.

“Bu işin bana verildiğini emniyette herkes biliyor ve orada onların adamları var, elimdeki kanıtları emniyete teslim ettiğim gün yok ederler.”

“Bunu söyleyebilirsin.”

“Söylerim ama kanıtlayamam.”

Bu konu hakkında şimdilik tatmin olmuştum. Başka konuya geçip, “Sen emniyete gitmiyorsun...” diye başladım fakat sonra nasıl bağlayacağımı bilmediğim için cümlem yarım kaldı. Neyse ki Ömer anlamıştı.

“Ücretsiz izne ayrıldım.”

“Anladım,” diye mırıldanıp başka bir şey düşündüm. Sormam gereken onca şey varken şimdi sorabileceğim en anlamsız soruları soruyordum. Sonunda aklıma gelen birini sordum.

“Hatice Teyze’yi nereye gönderdin?”

“Annemin bir süt çocuğu var, aslında benim de...”

Ömer’in lafını bölerek, “Fatma Teyze!” diye atıldım. Süt çocuk deyince aklıma ilk gelen isim oydu.

“Hayır,” dedi. “Benim iki tane sütannem var.” Kaşlarımı kaldırıp devam etmesini bekledim. “Mert, yani sütkardeşim, doğduktan sonra annem bana hamile kalmış, sonra ikisi de ilk çocukları olduğu için sütkardeş yapmak istemişler. İşte annem de şimdi Mert’le birlikte... O da polis ve emniyetin lojmanında kalıyor. Hem onu uzak tutmak hem de güvende olmasını sağlamak için de onun yanında...”

Gayet mantıklıydı.

“Nerede peki şimdi?”

“Adana’da.”

Konu dışına çıkarak az önce merak etmeye başladığım şeyi sordum.

“Başka sütkardeşin var mı?”

“Mert’le birlikte dört tane.”

Mert dört kardeşti o hâlde. Çünkü Fatma Teyze’nin anlattığına göre, onun çocuğu doğduğu hafta vefat etmişti. Sanırım Ömer’in sütannesi olmasının bir nedeni de çocuk özlemiydi. Düşüncelerim farklı yöne kayarken, dağılmalarına müsaade etmeden onları durdurdum. Fakat Fatma Teyze’yi düşününce de aklıma gelen diğer şeylere mani olamamıştım.

“Fatma Teyze’yi aramadık...”

“Her şeyden haberi var,” dedi. Kollarını çözmüş ve bardağını eline almıştı.

“Nasıl yani?”

“Annemle konuşmuşlar.”

“Her şey” derken gerçekten her şeyi mi, yoksa sadece işin tehlike kısmını mı, anlamamıştım. “Her şeyden mi?” diye tuhaf

bir tonda sorduğumda, neyi sorduğumu fazla belli ettiğimi düşünüp gözlerimi kaçırdım. Tereddüt etmeyeceğim bir şekilde, “Her şeyden,” dedi.

Kahvaltının geri kalanı sessiz geçmişti. İkimiz de güzelce kahvaltımızı yaptık. Yolculuğun açlığı üstümden düşmüştü sonunda. Masadan kalkarken, “Ben toplarım, sen git,” dedim. Ömer itiraz etmeden mutfaktan çıkarken, ben de masadaki tabakları tezgâha taşımaya başlamıştım.

...

Ortalığı topladıktan sonra ıslak kalmış ellerimi kurulayacak bir şey bulamadığım için eşofmanımın iki yanına sildim. Mutfaktan çıkıp salona geçtiğimde Ömer camın önünde telefonla konuşuyordu. Üçlü koltuğa ilerledim ve köşeye geçip onu dinledim. Emre’yle konuşuyordu. O telefonla konuşurken, kendi telefonum aklıma geldi ve koltuktan kalkıp hızla yukarı yöneldim.

Yastığımın yanındaki telefonu elime alıp

odadan çıktım. Merdivenlerden inerken açtığım telefonumun başlangıç ekranı görüldüğünde salona gelmiş ve tekrar üçlü koltuğa oturmuştum.

Ömer hâlâ telefonla konuşuyordu, beni fark etmemişti. Telefon ekranına baktığımda bildirimler gelmeye başlamıştı. Gelen mesajlar birer birer ekranı doldururken biraz daha bekledim. Artık tamamen bildirimlerin kesildiğini düşündüğüm zaman ekranı kaydırıp mesajlara girdim. Telefonum elimden çekilirken ne olduğunu anlamadan öylece kalakalmıştım. Tam karşımda dikilen Ömer bana kızgınca bakıyordu, ben de elindeki telefonuma...

“Ne yapıyorsun Betül?”

Elindeki telefonumu işaret ederek, “Asıl sen ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Telefonunu kullanamazsın... Her neyse, benim hatam... Sana söylemeliydim.” Kendi kendine konuşup telefonumla birlikte uzaklaşmaya niyetlendiğinde onu durdurdum.

“Telefonumu nereye götürüyorsun?”

“Buradan uzak bir yere... Bak, bu olaylar bittikten sonra sana yeni bir telefon alırız tamam mı? Şimdi bundan kurtulalım.”

Tekrar arkasını döndüğü zaman onu durdurdum.

“Bir dakika, bir dakika! İçinde dosyalarım var!” Bir an o kadar önemli bir dosyam olup olmadığını düşündüm. Aslında çok da önemli bir şey yoktu ama telefonum bir anda elimden alınınca ne yapacağımı şaşırmıştım.

Bir süre durup düşündü. Ardından yanımdan geçip merdivene yöneldi ve birkaç saniye içinde görüş alanımdan çıktı. Ben öylece ne yapacağını beklerken, kollarımı göğsümde bağlayıp ağırlığımı tek bacağıma vererek sabırsızlanıyordum. Çok geçmeden elinde tuttuğu bilgisayarla merdivenlerden indi ve bilgisayarı açıp koltuğa oturdu. Birkaç adımda yanına gidip ne yaptığına baktım. Elindeki küçük kablonun bir ucunu bilgisayara ve diğerini de telefonuma takmıştı. Birkaç şey yaptıktan sonra ayağa kalkıp, “Yükleme bitince haber ver,” dedi ve

mutfağa gitti.

Ömer mutfağa gittikten kısa bir süre sonra ekranda işlemin bittiğine dair bir bildirim çıktı. “Bitti!” diye sesleniyordum ki elinde büyük bir bardak suyla mutfaktan çıktı. Büyük bir yudum alıp bardağı koltuğun yanındaki sehpanın üstüne bıraktı. Kabloyu bilgisayardan ve telefondan çıkardıktan sonra, “Telefonun tümüyle yedeklendi,” dedi ve bilgisayarı kapatıp ayağa kalktı. Telefonumu eline alıp kapıya ilerlediğinde, “Ama aramam gereken yerler vardı!” diye seslendim. Kapının yanındaki askılıktan ceketini alıp bana döndü. Ceketini giydikten sonra, cebinden bir telefon çıkardı ve yanıma gelip bana uzattı.

“Buradan ara ama başka biri ararsa açma.”

“Peki, sen nereye gidiyorsun?”

Ceketinin önünü kapatıp, “Bir işim var, hem şu telefonu da halledeyim,” dedikten sonra, “Çok geç kalmam,” diye ekleyip evden çıktı.

Telefonu avcumun içinde döndürürken birkaç adımda pencerenin yanına gidip

bahçeden çıkan Ömer'e baktım. Tam o sırada bahçe kapısında daha önce görmediğim iki adam belirdi. Ömer ikisiyle de kısaca konuştuktan sonra sağa dönüp gözden kayboldu. Kim olduklarını bilmiyordum ama ne için burada oldukları belliydi. Ömer burada güvende olduğumuzu söylese de yine de beni bu şekilde yalnız bırakamazdı.

Dışarı bakmayı bırakıp arkamı döndüm ve eski yerime oturdum. Elimde döndürdüğüm telefona bakıp iç çektim. Kim aradı, kim mesaj attı bilmiyordum ve bu işimi daha da zorlaştırıyordu. Derin bir nefes alıp telefonun ekran kilidini açtım ve Kutay'ın numarasını yazdım. Arama butonuna basıp kulağıma götürdüğümde hâlâ tereddütlüydüm. Telefon uzun süre çaldı, artık açmayacağını düşünerek telefonu kulağımdan çektiğim sırada açıldığını görüp hızla kulağıma götürdüm.

"Kutay?"

Emin olamamış bir tonda, "Betül, sen misin?" diye sordu.

Güçsüz bir sesle, “Evet,” dedim. Kızacağını düşünüyordum fakat o, sakin bir şekilde, “Neden aradın?” diye sordu. Bir an için afallayıp ne söyleyeceğimi bilemedim. “Ben, yani telefonum kapalıydı ve sen aramışsındır diye...” Cümlemi bitiremeden nefesimi bıraktım.

Bir anda, “Telefonun nerede?” diye sorunca aklıma gelen ilk bahaneye tutunarak, “Bozuk,” dedim. Bıkkınlıkla iç çektiğini duyabiliyordum.

“Ve senin de aramak şimdi aklına geldi öyle mi?” diye sordu sitemle.

“Özür dilerim...”

“Dileme!” dedi neredeyse bağırarak. Beklediğim patlamayı yapmıştı, sessiz kaldım. “Seni kaç kere aradığım hakkında bir fikrin var mı? Ya da Emre’nin? Selin bile kaç kere aradı, biliyor musun?” Derin bir nefes alıp devam etti. “Sen ne zaman bu kadar düşüncesiz oldun Betül? Ailene kaç yalan söylediğimden haberin var mı?” Telefonun öbür ucunda olsa bile bastırmaya çalıştığı sinirini hissedebiliyordum.

Haklıydı. Suçluydum.

“Ben... Özür dilerim,” dedim. Söyleyecek daha mantıklı bir şey bulamıyordum.

“Annenler geldi Betül ve bil bakalım onları kim oyaladı? Hiç kimse nerede olduğunu bilmiyor. Annen ve baban sana ulaşamayıp beni arıyor. Selin seninle konuşmak istediğini söylüyor, beni arıyor. Emre senin neden ortalıkta olmadığını merak ediyor, beni arıyor. Diğer arkadaşlarından bahsetmiyorum bile! Herkese yalan söylüyorum Betül ve sen bana bir haber vermeye bile zahmet etmiyorsun!”

“Kutay ben...”

Beni dinlemeden, “Neredesin?” diyerek sözümü kesti. “Gelip alacağım seni!”

“Gelemezsin,” diye karşı çıktığımda sabrı taşmış gibi iç çekti. Bir şey söylemesine izin vermeden, “Kutay lütfen...” dedim. “Çok özür dilerim. Biliyorum, hatalıyım ama buraya gelemezsin.”

“Ne bu ya? Yanına geleyim diyorum, olmaz diyorsun. Neredesin diyorum, cevap yok. Betül ne işler çeviriyorsun? Bana doğru

düzgün bir cevap ver!” Cümlenin sonunda ciddi anlamda bağırmıştı. Hiçbir şey söyleyemiyordum, haklı olan oydu. Üstüne büyük bir sorumluluk yükleyip çekilmiştim.

“Bak, anlatamam tamam mı? Yalvarırım ısrar etme, annemlerle konuşacağım ama lütfen, lütfen ısrar etme.” Ânın gerginliğiyle gözlerim dolmuştu, ağlamasam da sesimin titremesine mani olamamıştım.

“Beni çaresiz bırakıyorsun!” dedi. Sakinleştiğini hissettiren bir iç çekişin ardından derin bir nefes daha aldı. “Nerede olduğunu bilmiyorum, ne yapıyorsun bilmiyorum. Ama herkes nerede olduğunu bildiğimi sanıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Betül? Hem seni merak ediyorum hem sana bir şey olursa ne yapacağımı düşünüyorum.”

Bir an ona her şeyi anlatmak istedim. Ama sonra bu düşünceyi hemen kovdum düşüncelerimin arasından. Bunu söylersem her şey daha da birbirine girecekti. Bütün her şey bittikten sonra anlatabilirdim belki ama şimdi olmazdı.

“Bak, ben iyiyim, tamam mı? Bana bir şey olduğu falan da yok. Sadece... Eve dönünce her şeyi anlatacağım ama şimdi olmaz, lütfen...”

Uzun bir süre cevap vermedi. Hatta bir ara telefonu kapattığını düşünerek ekrana bile baktım ama sadece konuşmuyordu. “Kutay?” diye varlığını kontrol etme ihtiyacı hissettiğimde nefesini gürültülü bir şekilde bıraktı.

“Son kez Betül...” dedi. “Son kez tamam! Ama eğer bu durum devam ederse seni dinlemem, haberin olsun.”

Tek diyebildiğim şey, “Teşekkür ederim,” oldu.

“Bu kimin telefonu?”

“Ömer’in.”

“Bu numaradan sana ulaşabilir miyim?”

“Ulaşabilirsin.”

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Daha sonra, “Şimdi annemi arayacağım,” diyerek konuşmayı sonlandırmak adına ilk adımı attım.

“Tamam, annene Emre’nin yanından ayrılıp bir süre kendi başına kalmak istediğini söyledim. Diğer türlü Emre’yle konuşmak isteyeceklerdi. Aklında olsun.”

“Peki, teşekkür ederim. Kendine iyi bak. Görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra ellerimi yüzüme kapatıp kendime gelmeye çalıştım. Daha sonra kendimi düşüncelerin derinliğinde kaybetmemek için telefonu tekrar elime alıp annemin numarasını çevirdim. Az öncekinden daha büyük bir gerginlikle karşı karşıyaydım.

“Alo?”

Annemin sesi telefonda duyulurken gergince dudağımı dişledim.

“Anne...”

“Betül sen misin?”

“Benim...”

“Neden sana ulaşamıyorum, telefonun nerede Betül?” diye sorarken aramızdaki küslüğe rağmen sesindeki merakı saklamamıştı. Cevap aramak yerine Kutay’a söylediğim yalanı sürdürdüm.

“Bozuldu.”

“Betül neredesin sen? Kafanı dinlemen için baban da ben de ses çıkarmadık ama bu iş iyice çığırından çıktı. Artık konuşmamız gerekiyor, biliyorsun değil mi?”

“Bu aralar olmaz anne...”

Sinirle aldığı nefesin ardından, “Artık eve dönmelisin!” dedi beni dinlemeden.

“Hayır anne, üstünden zaman geçince bir şeyleri unutmuş olmuyorum. Bir süre daha eve dönmeyeceğim.”

“Bana nerede kaldığını söyle!”

Konuşma tartışmaya doğru giderken daha sakin bir tonda konuşup gergin havayı yumuşatmaya çalıştım.

“Bunun bir önemi yok anne. Sadece bir süre daha kafamı dinlemek istiyorum, gerçekten tatile ihtiyacım var.”

“Kiminlesin? Emre de seninle geldi mi?” diye sorarken biraz sakinleşmiş gibiydi.

“Hayır, onun işleri vardı. Zaten tek başıma vakit geçirmek istiyorum.”

“Pekâlâ küçük hanım, dinlenir dinlenmez

eve dönüyorsun o hâlde. Artık konuşmamız gerekiyor," dediğinde şaşırmıştım. Annemin bu kadar kolay ikna olabilmesi çok görülen bir durum değildi. Sanırım gerçekten de Kutay'a fazla güveniyorlardı.

"Tamam, şimdi kapatmalıyım."

"Kendine dikkat et."

Sesindeki özlemi hissetmek bana iyi gelmemişti. Bunu belli etmemek için derin bir nefes aldım. Sağlam bir tonda, "Sen de," deyip telefonu kapattım.

Telefonu koltuğun üstüne bırakıp dirseklerimi dizlerime dayadım. Başımı ellerimin arasına alırken içime bir burukluk çökmüştü. Sadece burukluk değil, tümüyle bir duygu karmaşasıydı bu. Koltuğun üstündeki telefonu alıp sehpaya bıraktım ve televizyonu açıp koltuğa iyice kıvrıldım.

...

Göz kapaklarımı kırpıştırarak açmaya çalışırken kollarımı açıp esnedim ve görüş alanımın netleşmesini beklemeden yattığım yerde doğruldum. Benim için hızlı bir kalkış olmuştu. Bir an için başım döner gibi oldu,

ellerimi yüzüme kapatıp gözlerimi ovuşturdum. Açılan saçlarımı aynı şekilde başımın üstünde topladım ama bu sefer önceki kadar sabit değildi. Salonun ve girişin ışıkları yanıyordu ve önümdeki televizyon da kapatılmıştı. Televizyon izlerken uyuyakalmış olmalıydım. Ömer gelmişti.

Kendime gelince ayaklarımı koltuktan sarkıttım ve tekrar gözlerimi ovaladım. Üstümde dünkü battaniye vardı. Onu kenara itip ayağa kalktım. Mutfaktan sesler geliyordu, adımlarımı oraya çevirdim.

İçeri girdiğimde, Ömer iki ayrı tabakta birer sandviç ve bardağı masanın üstüne bırakıyordu. Beni görünce kısaca, “Otur,” dedi. Şaşkınlığımı saklayamadan sandalyeme oturduğumda o da kendi sandalyesine geçmişti.

Hâlâ onu izlediğimi fark edince gözlerimi çekip sandviçimi elime aldım. Bugün yediğim her şeyin Ömer tarafından hazırlanmasını bu sandviç kadar kolay sindirebilecek miydim bilmiyordum. Bu durumun sandviçten daha lezzetli olduğu

düşüncesini ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da inkâr edemezdim. Ömer farklı davranıyordu. Fakat yine de bir yanım bu duruma alışmamam gerektiğini hatırlatıyordu bana. Onu dinlemeliydim ve bu hâline alışmadan, sadece ânı yaşamalıydım.

Sandviçimden bir ısırık alıp çiğnemeye başladım. Önümüzdeki boş bardaklar dikkatimi çekince, Ömer de benimle aynı yere baktı. Meyve suyu ya da içecek herhangi bir şey olmalıydı. Ömer de bunu düşünüyormuş ki ayağa kalkmaya yeltendi ama onu durdurup, "Ben getiririm, buzdolabında değil mi?" diye sordum. Başını onaylarcasına sallayınca yerimden kalkıp buzdolabının yanına gittim. Kapakta duran portakal suyunu alıp dolabı kapattım. Yerimden kıpırdamadan meyve suyu kutusunu açmaya çalışırken, her an açılmasını beklediğim topuzum beni şaşırtmadı ve meyve suyunun üzerine eğildiğim için birkaç tutamı gözlerimin önüne geldi. Elimin tersiyle saçlarımı ittim. Kutunun kapağı daha hiç açılmadığı için

zorluyordu. Sonunda vazgeçip Ömer'e vermek için masaya geri döndüm.

Ömer'in bakışları üzerimdeydi, tuhaf ve alışılmadık bir şekilde bakışlarımı kaçırmak istedim. Alelade ittiğim saçlarım tekrar önüme düştüğünde bu durumdan yararlanarak meyve suyunu Ömer'e verdim. Yerime oturup sandviçimi elime alana kadar bakışlarını üzerimde hissetmek neredeyse iştahımı kaçıracak kadar tuhaf hissettirmişti. Sonunda sandviçime devam etmek için bir ısırık daha aldığımda Ömer de meyve sularını doldurmuştu.

4.

Şakaklarıma kurulmuş ağrı, ilgi görmek isteyen bir çocuk gibi kendini belli etmeye çalışırken, çattığım kaşlarımın bu ağrıya katkı sağladığını fark etmeden yatakta doğruldum. Bir süre ayaklarımı uzatarak öylece oturdum ve ellerimi yüzüme kapattım. Neredeyse beş dakika boyunca hareketsiz bir şekilde oturdum. Ardından rahatlamak için herhangi bir hareket yapmadan bacaklarımı yataktan sarkıtıp kendime toparlanma imkânı vermeden hızla kalktım. Bu ani hareketime karşı gözlerim kararınca duvardan destek alıp az önce kendime tanımadığım zamanı verip toparlanmaya çalıştım.

Pencerenin önüne gelip perdeyi kenara çektiğimde, odanın loşluğuna alışan gözlerim ışığın varlığıyla ağrımıştı. Neyse ki bu ağrının misafirliği baş ağrım kadar uzun sürmedi.

Asık yüzüm dışarıda yağan yağmurdan güç alıyor ve bana gülümseme imkânı tanımıyordu. Gülümsemeye çok yakın değildim zaten. İç dünyamın ne kadar durgun, net ve sağlam olduğunu söylemek isterdim fakat bunların biri bile ruh hâlimin sınırlarına yakın değildi. Buraya geldiğimiz günden itibaren tam dokuz gün olmuştu; durgun ve sakin dokuz gün, zihnimin bu durgunluktan faydalanıp kendini boşluğa bıraktığı dokuz gün...

Bir de Ömer tabii ki. Bir iyi, bir soğuk; dengesiz adam...

Bazen çok iyi ve sıcak oluyordu. Ne kadar direnSem de aklım bir şekilde bu sıcaklığından cesaret alarak rahatlıyor ve engelleyemediğim çekim denizinde ona doğru kürek çekiyordu. Tabii küçük teknemin buzdağına dönüşmüş Ömer'e çarpması da pek zaman almıyordu.

Denge problemi yaşıyordum. Bir yanda değişken Ömer, diğer yanda beni tanımlayamadığım bir çaresizliğin içine çeken o kötü his...

Dün gece de, ondan önceki üç dört günkü gibi, uyuyamamıştım. Düşünceler zihnime toplanıyor ve toplu kazı çalışması yapıyorlardı sanki. Kaç gecedir tüm bu düşüncelerin getirisi olan baş ağrısıyla yatakta dönüp duruyordum. Gözlerimi kapattığımda baş ağrım ilgisizlikten şikâyet edercesine göz kapaklarıma vuruyordu. Uykuya koşmam imkânsızdı, ben de umutsuzca onun gelmesini bekliyordum.

Pencerenin önünden ayrılıp banyoya yöneldim. Yüzüme hızla birkaç avuç su çarptıktan sonra dişlerimi fırçalayıp son günlerde her sabah yaptığım gibi ellerimi lavaboya dayayıp aynadaki yansımamı izledim. Yüzüm soluktu, göz altlarım şişmiş ve gözlerim kanlanmıştı. Saçlarım gelişigüzel yüzümü çevreliyordu. Biraz da zayıflamıştım. Ömer'in yemek yemediğimi fark ettiği zamanlardaki zorlamaları dışında fazla bir şey yediğim söylenemezdi.

Kendimi incelerken dün aklıma gelip Ömer'e söylemeyi unuttuğum şeyi hatırladım ve dışarı çıkıp hızla odama girdim. Yatağımın üstündeki, dün akşam

Ömer'den oyun oynamak için aldığım telefonu pijamamın arkasındaki küçük cebe sıkıştırıp odadan çıktım. Aşağı indiğimde kimseyi görememiştim. Mutfakta da yoktu. "Ömer!" diye seslendim alt katta fakat cevap gelmedi. Sonra geri dönüp merdivenleri çıktım ve Ömer'in odasına yaklaşıp tekrar seslendim. Yine bir cevap gelmedi. Birkaç adımda Ömer'in odasının önüne gelince kolu indirip kapıyı açtım.

Arkası dönük, elindeki kazağı giymek için düzelten Ömer, "Buradayım diyorum Betül, duymuyor musun?" diye söylediğinde kapının önünde hareketsizce ona bakıyordum. Altında siyah bir eşofman vardı. Üstündeki tek şey de oydu ya zaten.

Çiller. Omuzlarını kaplayan çilleri tam olarak karşımda sergileniyordu. Bu beni tuhaf bir şekilde şaşkına uğratmıştı. Çiller ensesine ve sırtının aşağısına doğru azalarak ilerliyordu. Yüzü keskin ve soğuk bir pürüzsüzlüğe sahip olan bu adamın omuzlarında uzanan bu çiller, yüzüne yerleşmiş sert ifadeye göre en az gülümsemesi kadar zıttı, zıt ve neredeyse

çocuksu... *Neredeyse...*

Bazı insanların çilleri kusur gibi görmelerini yadırgardım. Bana göre onlar, o insanı hatırlatan ve hatta akılda kalmasını sağlayan hoş bir özellikti. Fakat şimdi özellikten çok, bunun özel bir armağan olduğunu düşünüyordum. Bu adamla ilgili her şey güzel miydi gerçekten, yoksa bunlar beynimin Ömer'e aşırı zaafından mi kaynaklanıyordu; bu kesin bir bilinmezlikti.

Zamandan soyutlandığım şu iki üç saniyenin içinden, Ömer'in, "Betül?" diye seslenip arkasını dönmesiyle nihayet çıktım. Kendimi saliseler içinde toparlayarak bakışlarımı tahta zeminle buluşturdum.

"Seni duymadım da... Neyse giyininceye geleyim," deyip arkamı döndüm. Kazağını üstüne geçirdiğini zaten biliyordum fakat bunun farkında değilmiş gibi davranmak işime gelmişti.

"Giyindim," dedi. "Söyleyebilirsin."

Yavaşça arkamı dönüp ona bakmamaya çalışarak, "İhtiyacım olan birkaç şey var da eğer markete gidebilirsek..." dedim ve

cümlemi tamamlamadan ondan gelecek cevabı bekledim.

“Tamam,” dedi. “Akşam işim çıkmazsa gideriz.”

Hafifçe başımı sallayıp arkamı dönüyordum ki, “Bir de biraz başım ağrıyor. Ağrı kesici var mı?” diye sormayı akıl edebildim.

“Buzdolabının yanındaki dolapta bir kutu olacaktı.”

“Pekâlâ,” diyerek hızla odadan çıktım.

Ömer’e dengesiz davranışları yüzünden kızgındım ve mümkün olduğunca muhatap olmamaya çalışıyordum. Fakat o gerilen sinir sistemimi gevşetecek birkaç şey söylüyor ya da yapıyordu ve sonuç olarak ben hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordum. Aslında şu an bir şey yapmamıştı, böyle olmamın sebebi çilleriydi. Yine de bu, sonucu değiştirmiyordu işte. Bir şey oluyordu ve ona olan kalkanımı yavaşça indirip ayaklarımın dibine bırakıveriyordum. Bu evde tek dengesiz Ömer değildi.

Büyük adımlarla merdivene ulaşıp mutfağa

yöneldim. Ömer'in tarif ettiği dolabın kapağını açtığımda ağrı kesici iki raf yukarıda duruyordu. Parmaklarımın üstünde yükselip kutuyu aldım ve içinden bir hap çıkarıp yerine bıraktım. Büyük bir bardak su doldurup hapı içtikten sonra baş ağrımın çabucak geçmesini umarak mutfağın içinde dolandım. Bugün kahvaltıyı ben hazırlasam iyi olacaktı.

Masaya hızla kahvaltılıkları koyup iki tane tost hazırladım. "Süt mü içsem, çay mı?" diye düşünmeye başlamıştım ki düşünmeyi bırakıp önce çay suyu koydum, ardından da iki büyük bardak süt ve Ömer için de bir kâse mısır gevreği...

...

Kahvaltı sessiz geçmişti. İkimiz de acelemiz varmış gibi hızla atıştırmıştık, sanki yetişmemiz gereken bir yer varmış gibi... Hâlbuki ben içerideki koltukta pinekleyecektim, Ömer de muhtemelen odasına çıkacaktı.

Zihnimi meşgul eden o berbat his yüzünden bir şey söyleyesim gelmiyordu. Ömer'in

sıcak mı, soğuk mu davranacağını da kestiremiyordum. Açıkçası soğuk olma ihtimalini göze alacak kadar iyi bir ruh hâline sahip de değildim zaten.

Kahvaltı bittikten sonra çıkan birkaç parça bulaşığı yıkayıp içeri geçtim. Ömer ise hâlâ mutfakta elindeki telefonla ilgileniyordu. Her zamanki gibi üçlü koltuğa ilerleyip kenarına gelince kendimi koltuğa bıraktım. Üçlü koltuklara karşı saçma bir sempatim vardı.

...

On on beş dakikadır koltukta gözlerimi kapatmış bir hâlde düşüncelerimden kurtulmaya çalışıyordum. Düşünmemeye çalıştığım konulardan biri de bu sessiz ortamda koltukta yatıp aslında düşüncelere kapılmak için oldukça uygun bir an yakalamışken kendimle ne kadar çeliştiğimdi.

Kafayı yemek ve sıyırmak arasındaki hiç olmayan o ince çizginin üzerindeydim. İçinde bulunduğum bu boşluktan kendimi bıraksam nereye düşeceğime dair hiçbir

fikrim yoktu fakat bir korkum vardı; kendimi bıraksam bile düşeceğim bir yerin olmaması. Bir yanda zihnimin her şeyin durgun olduğu şu sıralarda ruhumu tekrar ittiği şu boşluğun bilinmezliği, bir yanda baş ağrım, bir yanda her şeyin belirsizliği...

Başımı ellerimin arasına aldım ve parmaklarımı şakaklarıma bastırarak ağrıyı biraz olsun dağıtmaya ve daha katlanılır kılmaya çalıştım. Fakat geçecek gibi değildi. Zaten beceriksizce yaptığım masajın olumlu sonuç vermesini de beklemiyordum. Bir hap daha alırsam bir ihtimal etki ederdi belki.

Yattığım yerden kalkıp uyuşuk adımlarla mutfağa yöneldim. Ömer bıraktığım yerde, aynı şekilde oturuyor ve telefonundan bir şeyler okuyordu. Yanından geçip mutfak dolabının önüne geldim ve yine parmak uçlarımda yükselerek hapın olduğu rafa uzandım. İlk aldığımda yerine koyarken kutuyu biraz ileri itmişim sanırım. Elimi biraz daha ileri uzattım. Parmaklarım ilaç kutusunun köşesine dokununca hafifçe zıplayarak kutuyu elime aldım. Lavaboya

dönüp tezgâhın üstündeki bardaklardan birini alarak su doldurdum. İlaç kutusunu açarken önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına itmiştim. Başımı kaldırdığımda Ömer telefonunu bırakmış, beni izliyordu. Gözleri ilaç kutusuna takıldığında, “Sen az önce içmemiş miydin?” diye sordu. Elimdeki kutuya bakıp başımı salladım.

“Üst üste alma,” dedi ve ayağa kalkıp tezgâhın üstündeki diğer bardağı aldı. Tamamını doldurduktan sonra dizlerini kırıp oturdu. Suyu birkaç yudumda içerken gözlerimi ondan ayırmamıştım.

“Başımın ağrısı geçmiyor,” dedim. “Yapabileceğim başka bir şey de yok.” Elimdeki bardağı tezgâhın üstüne bırakıp ilaç kutusunu açarken kutuyu elimden çekip aldı.

“Sen içeri geç, ben geliyorum.”

Kendimde inat edecek gücü bulamayınca mutfaktan çıkıp içeri geçtim ve üçlü koltuğun köşesine kıvrılıp Ömer’i beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra elinde küçük bir krem kutusuyla yanıma

gelmişti. Ne yapacağını anlayabilmek için ona baktığımda koltuğun üstündeki yastıklardan birini alıp koltuğun hemen önüne, yere bıraktı.

Krem kutusunu açarken bana bakıp yanına gitmem için elini salladı. Ne yapacağını merak ederek yalnızca söylediğini yapıyordum. Tam karşısında durunca oturmamı işaret etti, yine dediğini yaptım. Oturduğum yerin hemen arkasındaki koltuğa otururken başımı çevirmiş, sessizce onu izliyordum. Başımı tutup önüme döndürdükten sonra krem sürdüğü parmaklarını alnımda ve şakaklarımda gezdirmeye başladı.

Kaşlarım, açılan gözlerimle eş zamanlı havalanırken, o hiçbir şey yokmuş gibi masajına devam ediyordu. Günlerdir dengesiz tavırlarına karşı olan kızgınlığım ânın şaşkınlığıyla kanatlanıp benden uzaklaşırken ne yapacağını bilmez bir durumda kaskatı duruyordum.

“Kendini bu kadar sıkma Betül,” dediğinde ağzından çıkan kelimelerin dahi benimle alay ettiğini hissetmiştim. Fakat Ömer

ciddiydi. Kasılan vücudumu gevşetmeye ve normal davranmaya çalışıyordum fakat nafile! Başım ağrıdığı için Ömer masaj yapıyordu ve hiçbir şey yokmuş gibi davranıp normal olmaya yaklaşacaktım. Komik miydi? *Hayır.* Trajik miydi? *Belki.*

Ömer'e kızgın olmam ve Ömer'in bana masaj yapması bir gerçekti. Fakat acı gerçek, Ömer'in parmaklarının şakaklarımdan zihnimin derinliklerine ulaşarak tüm dengemi saf dışı bırakması ve benim de buna karşı sinirleri çekilmiş bir pamuk prensese dönüşmemdi.

Parmakları büyük bir ustalıkla alnımda geziyor ve şakaklarımda baş ağrımın mücadele edemeyeceği bir savaş başlatıyordu. Daha önce kendi beceriksiz denemelerim haricinde kimse bana masaj yapmamıştı ve şimdi anlıyordum ki benim yaptığıma masaj demek bir insanlık suçuydu.

Gözlerimi kapatarak Ömer'in alnımda gezen parmaklarının yaptığı her türlü hareketi kucaklayacak uyuşukluğa eriştim.

Baş ağrım az önce yanımdan koşarak uzaklaşmıştı. Baş ağrımla başlattığı savaşın galibi beklendiği üzere Ömer'di. Ben de bir sokak kavgasında güçlü çocuğun arkasına sığındığı hâlde sığınmıyormuş gibi oraya buraya tehditler savuran ufak çocuktum.

Kaç dakika geçti bilmiyordum. Ömer'in parmakları çekileceğinin sinyallerini verdiğinde, istemeden de olsa onu beklemeden yaslandığım yerden doğrulup yavaşça ayağa kalktım. Kısa bir an ayaklarım birbirine dolanmış ve fark edilmeyecek bir tökezleme yaşamış olsam da kendimi çabuk toparlamıştım.

"Teşekkürler, geçti biraz," dedim tavrımdan ödün vermemeye gayret ederek. Bilinçaltım bu gayretimi ciddiyetsiz bir gülüşle izliyor fakat bana müdahale etmiyordu. Ömer'in yanındaki krem kutusunu görünce gereksiz bir girişimle, "Şu ağrı kesici kremlerden sanırım. Gerçekten işe yarıyormuş," dedim. Onun muhteşem masaj yaptığını kabullenmeme, kabullensem de bunu ona belli etmeme çalışmalarım tüm anlamsızlığıyla devam ediyordu.

Baş ağrım az önce yanımdan koşarak uzaklaşmıştı. Baş ağrımla başlattığı savaşın galibi beklendiği üzere Ömer'di. Ben de bir sokak kavgasında güçlü çocuğun arkasına sığındığı hâlde sığınmıyormuş gibi oraya buraya tehditler savuran ufak çocuktum.

Kaç dakika geçti bilmiyordum. Ömer'in parmakları çekileceğinin sinyallerini verdiğinde, istemeden de olsa onu beklemeden yaslandığım yerden doğrulup yavaşça ayağa kalktım. Kısa bir an ayaklarım birbirine dolanmış ve fark edilmeyecek bir tökezleme yaşamış olsam da kendimi çabuk toparlamıştım.

"Teşekkürler, geçti biraz," dedim tavrımdan ödün vermemeye gayret ederek. Bilinçaltım bu gayretimi ciddiyetsiz bir gülüşle izliyor fakat bana müdahale etmiyordu. Ömer'in yanındaki krem kutusunu görünce gereksiz bir girişimle, "Şu ağrı kesici kremlerden sanırım. Gerçekten işe yarıyormuş," dedim. Onun muhteşem masaj yaptığını kabullenmeme, kabullensem de bunu ona belli etmeme çalışmalarım tüm anlamsızlığıyla devam ediyordu.

Ömer hafif çarpık bir gülümsemeyle, “O nemlendirici krem Betül,” dedi yalnızca. Saliseler içinde kulaklarımdan başlayıp yanaklarıma yayılan sıcaklığı gizlemek için gülümsemeye çalışarak, “Neyse,” dedim. “Teşekkür ederim.” Daha fazla rezil olma ihtimalini göze almak istemediğimden hızlı birkaç adımla merdivene yürüyüp aynı hızla yukarı çıktım.

Rezilliğimden dolayı kendimi çıktığım merdivenden geri bırakmamı söyleyen beynim, gevşemiş bedenimle amansız bir mücadele içindeydi. Beynim, bir kadının umursamaz kocasına sinirlenmesi gibi, bedenimin gevşekliğine sitem ediyordu; bedenimse yalnızca Ömer’in masajıyla kurtulduğu baş ağrısının sefasını sürüyordu.

Odama girip kapıyı arkamdan kapattım ve kendimi yatağa bıraktım. Gözlerimi kapatıp, “Sen nasıl bir adamsın...” diye fısıldadım kendi kendime. Fısıldayışım odanın içinde dönüp dururken parmaklarını dolaştırdığı şakaklarıma dokundum.

Ben ne kadar onun karşısında güçlü

durmaya, ne kadar ondan uzak kalmaya çalışırsam çalışayım, bir şey oluyor ve ona karşı beslediğim tüm olumsuz duygular buharlaşıp gidiyordu.

Ona hakaretler sıralarken bile, onunla ilgili öğrendiğim şeye yüksek değerler biçip zihin hazineme saklıyordum. Engelleyemiyordum. Kendi kendimi engelleyemiyordum. Kızgınlığımı, kırgınlığımı ve diğer şeyleri ona gösteremedikçe tüm bu duygular bana geri dönüyordu. Kendime kızıyordum, kendime kırılıyor ve kendimden uzaklaşıyordum. Sırf bunları Ömer'e gösteremediğim, sırf karşısında en sert duruşumu sergilerken bile o duruşun altında gözlerinin beni bulduğu saniyelerin uzunluğunu hesapladığım için...

Durup dururken moralimi bozduğum için sinirlenemeyecek kadar hak veriyordum kendime. Durup dururken değildi, aniden değil, hatta o kadar olağandı ki moralimin bozulması; bu konu gündemimdeyken mutlu olduğum zamanları yadırgayabilirdim bile.

Ellerimi başımın arkasına yerleştirip tavanı izlerken ne kadar süre geçtiğini

bilmiyordum. Gözlerim de dün geceki uykusuzluğu hatırlamış olacak ki benden onay bekliyormuş gibi hafif hafif kapanmaya başladı. İtiraz etmedim.

...

Kapı zili evin içinde çınlarken gözlerimi açmış ve fazla oyalanmadan yataktan kalkmıştım. Odanın içi karanlıktı. Gözlerim karanlığa alışana kadar kısık gözlerle etrafa baktım ve kapıya ilerleyip küçük adımlarla dışarı çıktım. Yavaş yavaş merdivene ilerlerken aşağıdan gelen kadın sesi ilgimi çekmeyi başarmıştı, adımlarımı hızlandırdım. Bu sefer Ömer'in sinirli sesi gelmişti. Karanlıktan aydınlık ortama yaptığım keskin çıkışa alışamamış gözlerimi kısmaya devam ederek merdivenin başına geldim.

O kız oradaydı. Adı Emel'di sanırım. Ömer'in birkaç metre önünde başını önüne eğmiş, Ömer'den azar işitiyordu. Bunun moralini bozamadığı belliydi. Yüzündeki arsız neşe buradan bile okunabiliyordu.

"Özür dilerim baba," dedi Emel ortamı

yumuşatmaya çalışarak. “Sadece seni göreyim istemiştim. Hem bu eve de uzun zamandır gelmemiştim, özlemişim burayı.” Kız, Ömer’in azarına karşılık esprili bir cevap vermeye çalışmasının onu daha fazla sinirlendirdiğinin farkında değil gibiydi.

Aşağı inmeden merdivenin başına oturup uyanmanın verdiği uyuşukluğu yaşayamamanın ve Emel denen kızın varlığından duyduğum rahatsızlığın siniriyle bir süre onları izledim.

O kimdi ki, elini kolunu sallaya sallaya gelebiliyordu buraya? Akıl yerine ne kullanıyordu bu kız da bu kadar olayı görmezden gelip saçma bir şımarıklığa bürünebiliyordu? Ömer’in terslemelerine rağmen ne cesaretle bu samimiyeti kurmaya çalışıyordu?

“Diye bağırdı genç kız...” diyerek tamamladım düşüncelerimi, sadece benim duyabileceğim bir sesle.

“Tatile gelmedik biz buraya!” dedi Ömer saf bir sinirle. “Beni de görme! Şimdi geldiğin gibi geri dönüyorsun!” Ömer bağırıyor gibi

görünse de kısık sesle konuşmak için çabalıyordu, insanın kendini bağırmak için zor tuttuğu zamanlardaki gibi...

“Biliyorum Ömer, zaten babamın korumasıyla geldim buraya!” diye açıkladı kız, Ömer’in söylediği diğer şeyleri görmezden gelerek. Bu kızdaki yüzsüzlüğü bütün dünyaya dağıtsaydık evrenin en yüzsüz gezegeni ilan edilebilirdik.

“Betül uyuyor, bağırma!” diye uyardı Ömer. Ömer’in uyarısı üzerine ikimiz de Ömer’e şaşkın bakışlarımızı yollamıştık. Fakat Emel’in bakışlarındaki şaşkınlık hemen altında ağır bir fesatlık barındırıyordu. Gururum okşanmıştı.

Emel, “Pek de uyuyor gibi değil,” dediğinde gözlerimi Ömer’den çekip ona çevirdim. O da bana bakıyordu. Bir an nefretinden nefessiz kalacağımdan endişelendim. Ömer de arkasını dönüp olduğum tarafa baktığında yerimde yavaşça doğrulup merdivenden indim ve Ömer’in yanına gidip tam yanında durdum. Ömer ve Emel bana bakarken isimleri arasındaki uyum sinirimi bozmuştu.

Emel önce gözlerini kaçırdı, ardından yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirerek yanımızdan geçip içeri girdi. Televizyonun karşısındaki üçlü koltuğa oturduğunu gördüğümde gözlerimi devirdim. “O benim koltuğum!” diye bağırmak istesem de sadece derin bir nefes aldım.

“Birazdan gideceksin Emel!” dedi Ömer net bir şekilde. Fakat Ömer gitmesi gerektiğini söylediği hâlde Emel koltuğa daha rahat bir şekilde oturup, “Arabayı geri gönderdim,” dedi. “Gidemem ve yoruldum da... Biraz dinlenmek istiyorum.”

Ömer sinirle başını iki yana sallayıp mutfağa girdi. Babasının buraya geldiğinden haberi olduğuna göre ciddi anlamda adamı delirtmiş olmalıydı. Çünkü o adam böyle bir şeye kolay kolay izin verecek bir tipe benzemiyordu, en azından şu anki durum için... Kollarımı göğsümde bağlamış bir şekilde ayakta dikilirken, Emel sahte bir gülümsemeyle, “Canım kapının yanındaki çantamı uzatır mısın?” dedi. Başımı çevirip önce çantasına, ardından Emel’e baktım.

“Hayır!”

“Ne?”

Gözlerindeki boş bakış onu öyle itici yapıyordu ki bir an için nefretle bakmasını istedim.

“Bir soru sordun ve ben de hayır dedim.” Ben de aynı boş bakışlarla, sinir bozucu bir şekilde ona bakarken, önce yüzüne yapmacık bir gülümsemeyi oturttu, ardından gözlerini devirip, “Çok sağ ol ya,” dedi.

Yüzüne oturttuğu gülümsemeyi taklit edip üstüne yapmacık bir mütevazılık ekledim. “Önemli değil, yerimde kim olsa aynısını yapardı.”

Emel aynı şekilde bakmaya devam ederken yüzümdeki gülümsemeyi yok edip mutfağa yöneldim. İçeri girdiğim sırada Emel’in bakışlarını sırtımda hissedebiliyor ve o bakışlardaki hırsı hayal edebiliyordum.

Ömer tezgâha arkası dönük bir şekilde dayanmış, telefonla konuşuyordu.

“Abi bu kadar rahat davranması ikimizin de başına iş açar.”

“Tamam abi tamam. Haydi Allah’a emanet...” Karşı taraftan gelen cevaptan sonra telefonu kapattı ve başını kaldırıp bana baktı.

“Burada mı duracak?” diye sordum.

“Emel’in geri gönderdiği adama ulaşamamış, alması için birkaç saate başka birini göndermeye çalışacakmış.”

Başımı sallayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bir dakika kadar sessizce o şekilde bekledikten sonra yanımdan geçip mutfaktan çıktı. Vakit kaybetmeden ben de peşinden gittim ve üçlü koltuğun çaprazındaki koltuğa oturdum. Merdivenden çıkan Ömer’i izleyen Emel’e bakınca gözlerimi devirdim.

Ömer’in çıktığından emin olduktan sonra, “Evli olduğumuzun farkında mısın?” diye sordum sakin bir şekilde. Gözlerini bana çevirip hafifçe gülerek, “Evli mi?” dedi. “Daha çok abi-kardeş gibi duruyorsunuz.”

Yüzüme çarpılan gerçekle yüz ifademin düşmesine öyle yaklaşmıştım ki çaresizce önüme çıkan ilk dala tutundum. Bu dal,

gizlediğim sinirimi gün yüzüne çıkarmaktı. Açıkça, “Yüzsüzlük yapma!” diye çıkıştım.

Sözlerim onu hiç etkilememiş gibi hafifçe bana eğilerek, “Ömer gurur yapabileceğin bir adam değil,” dedi ve gevşek bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

Sinirin damarlarımda dolaştığını hissediyor, yüzeye çıkmasına izin veriyor fakat kontrolüne girmeyi reddediyordum. “Çirkinleşme!” dedim dişlerimi sıkarak. Kendimi oturduğum yerden ışık hızıyla kalkıp Emel’in saçlarını parmaklarıma dolamamak için zor tutuyordum. Uzun olmayan tırnaklarımla bile yüzünde sürrealist bir çalışma çıkartabilirdim. Ya da karnına en sevdiğim tekmelerimden bir derleme yapabilirdim. Şiddet içerikli hiçbir düşüncemi yargılayamazdım. Haklıydım, bu kadın evli olduğum adama karşı ilgisini saklamaya gerek bile duymuyordu!

Hiçbir şey söylemeden sinir bozucu bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. İçimde gitgide kabaran siniri zapt etmek için fazla çaba harcıyordum. Yapabileceklerimden, daha doğrusu kendimi kontrol edemeyeceğimden

korktuğum için oturduğum yerden kalkıp merdivenlere yöneldim.

“Güçsüz olman hoşuma gitti.”

Söyledikleriyle olduğum yerde kaldım. Başımı yavaşça ona çevirip, “Ne saçmalıyorsun?” der gibi ona baktım.

“Kaçman benim için sorun değil,” dedi. “Sevindim bile diyebilirim.”

Bakışlarımı ondan ayırmadan, dişlerimin arasından, “Kaçmıyorum. Sadece seni görmeye tahammülüm yok!” dedim.

Kendi kendine gülüp arkasına yaslandı. Bu hareketine karşı vücudumu da ona döndürüp, “Nasıl bu kadar aşağılık olabiliyorsun?” diye sordum. Yüzündeki gülümseme dondu ve ifadesi kindar bir şekle bürünürken, “Benimle düzgün konuş!” dedi.

Kalktığım yere dönüp otururken ona bakıp alayla, “Evli bir adamın peşine takılmaktan utanmayacak birine mi?” diye sordum. İfadesi eski iticiliğini çabucak kazanırken büründüğü hâl ve ciddiyetsizliğe yaptığı ani geçişler midemi bulandırmıştı.

“Benden ne farkın var?” Bu, cevaplamam için önüme sunulan bir soru değildi, cevap vermeyip devam etmesini bekledim. “Dışarıdan bakıldığında ikimiz de aynı görünüyoruz. Benden ne farkın var da seninle evlendi?” Yüzündeki alaycı ifade şimdi öyle şeffaftı ki o ifadenin hemen arkasındaki üzüntüyü net bir şekilde görebiliyordum. Fakat o, bunun farkında değildi. Eğer olsaydı bunu benim görmeme izin vermezdi. Sessiz kaldığım için devam etti. “Beni kurtardığı o zamandan beri onunla konuşmaya çalışıyorum. O gittikçe, ben de peşinden koştum. Aradım, ulaşmaya çalıştım ama hepsini reddetti.”

Dışarıdan bakıldığında dertleşen iki arkadaş gibi görünebilirdik ama öyle olmadığını gözlerindeki nefret ve içimdeki sinir fazlasıyla ortaya koyuyordu. Bir şey söylemedim, yalnızca onu dinledim.

“Çirkin biri değilim. Beni neden reddettiğinin de farkındayım. Her zaman farkındaydım. ‘Eğer o bana gelemiyorsa ben ona giderim,’ diye düşündüm her zaman. Beni o kadar çok reddetti ki bu artık

gururumu bile kırmıyordu. Ama bir şey daha vardı... Ben her zaman Ömer'i istedim, yaşantısını değil. O istediğini yapabilir, benim için sorun olmaz ama ben yapamam. Ha, Müslüman'ım, evet ama daha fazlasını yapamam. Bu yüzden her zaman ona göre bir kızla evleneceğini düşündüm ve en sonunda pes edip olmayacağını kabullendim."

Bana anlattığı şeyleri dikkatle dinlerken ne anlamam gerektiğini kestiremiyordum. Evet, benimle evlenmesine şaşırmıştı, beklemiyordu ama bunları zaten biliyordum.

"Bunları bana neden anlatıyorsun?"

Oturduğu yerde sırtını biraz dikleştirip bana doğru eğildi.

"Şunun için anlatıyorum ki eğer Ömer senin gibi bir kızla evlenebildiyse benim hâlâ bir şansım var demektir. Yoksa bile bunun için zorlayacağım. Sen buna yüzsüzlük mü dersin, utanmazlık mı dersin bilmem ama umurumda da değil. Sen de umurumda değilsin, umursadığım tek şey Ömer! Anladığını umuyorum." Yüzüne yine çirkin

gülümsemelerinden birini yerleştirip arkasına yaslandı. Bense söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Ömer'e olan hisleri hastalıklı bir saplantı gibiydi benim için, çünkü o hisler güzel olacak kadar masum hisler değildi.

"Sen... Ömer'i sevmiyorsun," diye başladım önce ve benim bile kendimden köşe bucak sakladığım düşüncelerimi süzgeçten geçirmeden ortaya saçtım. "Ömer'i ben seviyorum. Sense sadece herkesin sevebileceğini seviyorsun. Güzel bir yüz, uzun bir boy ve bunun gibi diğer şeyler; senin sevdiklerin bu kadar. Ama ben... Onun inandıklarını, inandıklarıyla yaşamasını, bunlardan taviz vermemesini seviyorum. Ona baktığımda, aramızda ne olursa olsun, hissettiğim güveni seviyorum. Tüm duygularını gizlediği o noktayı ve bir gün o noktaya ulaşabilme hayalini seviyorum. Gözlerini de seviyorum ama gözlerinden çok, o bana bakmadan göremediğim harelerini seviyorum. Ama sen bunları sevemezsin, çünkü sadece onun demir duvarlarını tanıyorsun. Sadece iki çift yeşil

göz ve etkileyici bir duruş... Senin sevebildiklerin de, görebildiklerin de bu kadar...” Dokunulsa ağlayacak bir ifadeyle kaşlarını çatmış, beni izlerken sözlerimi tamamladım. “Ona istediğin kadar ulaşmaya çalış, bu yalnızca benim sinirimi bozar. Ömer’e güveniyorum ama asıl güvendiğim onun inandıklarına olan bağlılığı... Olmaz ama haydi Ömer’e bir şekilde ulaştın diyelim. Sevinme, çünkü inandığı şeyler onu tekrar senden uzaklaştıracaktır ve işte o zaman ne yüzsüzlüğün ne de başka bir şey seni ona tekrar yaklaştırabilir.”

Sözlerimi tamamladıktan sonra birkaç saniye bekledim. Şaşkınlığa uğramışlığın verdiği ifade ve söylediklerimin göz pınarlarına biriktirdiği gözyaşları yüzündeydi. Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp merdivenlere ilerledim.

Söylediklerimin ağırlığı omuzlarıma çökerken, kendimi ittiğim bu zihin uçurumunda dengede kalmak için çabalıyordum. Kelimelere döktüğüm düşüncelerimi sindiremeyeceğimi bildiğim için üstünde uzun uzun düşünmeme bile

müsaade etmiyordum, ta ki biraz önceye kadar... Fakat şimdi kaçtığım tüm o hislerle kendimi tuzağa düşürmüş, köşeye sıkıştırmıştım.

Bir damla yaş sözlerimin ağırlığıyla kendini göz pınarımdan bırakıp çeneme süzülürken elimin tersiyle yüzümü aceleyle sildim. Söylediklerimin her birinden emindim, hepsinin arkasındaydım fakat şu an yapabileceğim sadece bu kadardı. Arkasında durmak... Onları kucaklayamaz ve benimseyemezdim. Ne tekrar parçalanmayı göze alacak kadar güçlüydüm ne de aslında çoktan göze aldığımı kabullenecek kadar...

Merdivenleri çıkmayı bitirip odama yöneleceğim sırada bir kapının açıldığını duydum. Ardından gelen Ömer'in sesiyle olduğum yerde kalıp bekledim. Kalbim az önceki konuşmanın üstüne haddinden fazla hızlanmıştı. Yavaşça arkamı dönüp ona baktım. Elindeki telefonu bana uzatıp soğuk bir ifadeyle, "Seni arıyor," dedi.

Ellerimi kaldırdım ve yüzümü çevrelemiş saçlarımı kulaklarımın arkasına itip telefonu elinden aldım.

“Efendim?”

Ömer ters bir ifadeyle bana baktıktan sonra merdivenlerden inmeye başladı.

“Betül.”

Kutay’ın sesini duyunca gergince gülümseyerek, “Nasılsın?” dedim.

“İyiyim, sen?”

“İyiyim.”

Cevap verirken boğazımda oluşan kaşıntıyla aşağı indim. Su içsem iyi olacaktı.

“Neler yapıyorsun?”

Bıraktığım yerde, geriye yaslanmış Emel, dikkatli gözlerle beni izliyordu. “Hiç Kutay, aynı işte...” dedim ve ona daha fazla bakmadan mutfağa girdim. Ömer büyük bir bardak su doldurup onu da yanına alarak masaya oturmuştu.

“Selin seni soruyor bu aralar, ısrarla konuşmak istediğini söyledi. Emre de İzmir’den geri döndü, yakın zamanda tekrar gidecekmiş; o da seni soruyor. Hepimiz seni özledik Betül.”

Hafifçe gülümseyip, “Ben de sizi özledim,” dedim. “Emre’ye de selam söyle.” Şimdilik Selin hakkında konuşmak istemiyordum.

Ömer bana soğuk bir bakış daha gönderirken suyunu içmeye devam ediyordu. Ömer’in yanında bu konulara fazla girmemeye çalışarak, “Neyse,” dedim ama Kutay konuşmaya başlamıştı bile. “Bir de Umut var Betül. Bu numarayı vermedim ona ama gerçekten sıkıldım artık. Bunca şeyin arasında bir de onunla uğraşmak gerçekten sinirimi bozuyor.” Sesi ciddiydi, bıkkınlığını hissedebiliyordum. Bizimkiler yetmemiş, bir de Umut’la uğraşmak zorunda bırakmıştım onu ve haklıydı.

“Umut’un neden böyle yaptığını bilmiyorum, bilmek de istemiyorum ama yapabileceğim bir şey de yok. Kusura bakma Kutay,” dedim mahcup bir sesle.

“Ben neden yaptığını biliyorum ama neyse Betül, neyse!”

Ömer’in yanında Kutay’la konuşmak gerçekten zordu, gergin hissediyordum. “Neyse,” dedim ben de. “Kapatayım şimdi

olur mu?” Kutay’dan onay aldıktan sonra, “Görüşürüz,” deyip telefonu kapattım.

Masada karşısına oturup suyu birkaç yudumda bitirdim. Ardından elimdeki telefonu masanın üstünden ona iterek, “Teşekkür ederim,” dedim. Birkaç dakikadır takındığı soğuk ifadesiyle teşekkürümü karşılıksız bırakarak telefonu aldı. Masadan kalkıp bardağımı tezgâha koyduktan sonra bu tavırlarını sorgulamayı kendi içime bırakarak mutfaktan çıktım. Emel’i görmezden gelip merdivene yöneliyordum ki, “Kutay,” diyerek beni durdurdu. Sıkılmış bir hâlde ona dönüp, “Ne oldu?” anlamında salladım başımı.

Bu kez, “Kutay arkadaşın mı?” diye sorduğunda nereye varmaya çalıştığını anlamayarak, “Evet,” dedim.

Yüzünde beliren sinsi ifadeyle kolunu koltuğun kenarına atarak tümüyle bana dönüp, “Dur tahmin edeyim... Bana söylediğin o kadar şeyin arkasında, aslında çok rahat bir kızsın değil mi? Bir sürü erkek arkadaşın var ve onların yanında çok fazla rahatsın,” dedi. Ortaya bir tahmin atmıştı;

bu tahmin, sonunda Emel'in kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı bir tahmindi ve yavaş yavaş amacını anlamaya başlamıştım. Söylediklerini inkâr etmedim. Edemezdim de zaten, doğruydu. Sessizliğimden güç bularak devam etti.

"Hatta belki alkol de kullanıyorsun," dedi sinsice. Sesindeki tereddütten bu tahminine çok da güvenmediği anlaşılsa da az önce söylediklerine sessiz kalmam onu cesaretlendirmiş gibiydi. Sessizliğimi korurken yüzü şaşkınlık ve neşe karışımı bir ifadeyle gerildi. "Haydi canım! Ben sadece dalga geçiyordum, cidden alkol de mi kullanıyorsun?"

Emel neşesi ve bastırmaya çalıştığı hırsıyla benden gelecek cevabı beklerken Ömer mutfaktan çıkmıştı. Mutfak kapısının önünde durup aramızdaki garip havayı anlamaya çalıştığı sırada Emel iyice keyiflendi. Biraz önceki konuşmanın intikamını almaya çalışıyordu.

"Erkeklerle rahatça takılabilen, alkol kullanan ve belki de gece kulüplerini iyi bilen bir kız... Kaç erkek arkadaşın oldu

Ömer'e kadar, söylesene? Ya da kaç erkek..."

"Sana ne!" diye çıkıştım kendimi tutamayarak fakat o beni umursamadan bakışlarını Ömer'e çevirmişti.

"Ömer cidden evlendiğin kız bu mu?"

Benimle açıkça dalga geçiyordu, başımı çevirip Ömer'in vereceği cevabı bekledim. Emel'in söyledikleri beni gerçekten zor duruma sokmuştu ve beni bu durumdan kurtaracak tek kişi şu an için Ömer'di. Bekledim; bir şey söylemesini, terslemesini ya da herhangi bir şey işte! Fakat yapmadı, yalnızca sessiz kalıp yanımdan geçti ve yukarı çıktı.

Beni korumasını ve Emel'e onu ilgilendirmediğini söylemesini istemiştim fakat yapmamıştı. Öyle incindim ki karşımda bana pis pis gülerek bakan Emel'e bile sinirlenemiyordum. Yüzünü daha fazla görmemek için merdivene yöneldim ve hızla basamakları tırmandım.

Ömer kendi odasına girerken sinirli adımlarla ona doğru ilerledim. Odasının

kapısını henüz kapatmıştı ki kapının önüne ulaşıp kapıyı açtım. Birkaç adım uzağımda duran Ömer arkasını dönüp bana bakarken kapıyı arkamdan kapattım.

“Neden?” dedim nefesime karışmış hırsla hızlı hızlı solurken. “Neden beni aşağılamasına ses çıkarmadın?” Gururumu umursamayacak kadar kırılmıştım. Konuşmasına izin vermeden devam ettim. “Sırf beni sinir etmek için kocam olduğunu söylüyorsun ya, şimdi de bunun arkasında durup gerçekten öyleymiş gibi davransana!”

Alev alev yanan kızgınlığım onun soğuk tavrını biraz olsun etkilememişti. Buzdan ifadesini bozmadan, “Çık odadan,” dedi yalnızca.

Dolan gözlerimin, gözyaşlarıma mukayyet olmasını umarak, “Pisliğin tekisin!” dedim dişlerimin arasından. “Senden nefret ediyorum! Burada olmaktan nefret ediyorum! Yanında olmaktan nefret ediyorum!”

Kaşlarını alay eder gibi kaldırdığında siniri kısılan gözlerine biraz olsun yansımıştı.

“Nerede olmak istersin?” diye sordu neşeden uzak, soğuk bir alayla. “Hangi barda? Hangi erkeğin yanında?”

“Sus!” Gözlerim sözümü dinlememiş ve sadakatsiz birkaç gözyaşını uğurlamıştı. Tenimi aşındıracak kadar sert bir şekilde sildim yanaklarıma ulaşan bu birkaç damlayı. Ya ağzından çıkan her bir kelime harflerinden sıyrılıp bana diş bileyen ölümcül yaratıklara dönüşüyordu ya da ben sözcüklerle yaralanmayı çok iyi biliyordum.

“Yalan mı söylüyor da savunayım, öyle değil misin?”

Yüzündeki acımasızlık, içimde kabaran kaosun gürültüsünü susturdu. Fakat susan yalnızca gürültüydü. Kaos hâlâ içimdeydi, tüm kayıplarıyla...

Yavaşça yutkundum ve karşımdaki adamın soğuk bakışları altında sessizce ezildim. Söylenecek her kelime az önce zihnimin köşelerine çekilmiş ve beni çaresiz bırakmıştı. Bir şey diyemedim. Çünkü hiçbir şey onu benim kadar kırmayacaktı, ruhumda açılan yaraların birkaçını ona da

çalışıp kapının yanına yürüdüm ve askıdaki montumu üstüme geçirdim. Sonra derin bir nefes alıp Emel'e döndüm ve sesimi sabit tutarak, "Ömer'e dışarı çıktığımı söyleme," dedim.

Telefonuna dönüp umursamazca omuz silkerken, "Merak etme, söylemem," dedi. İşine gelen bir konuyu reddetmesini beklemiyordum zaten.

Montumun kapüşonunu başıma geçirip ses çıkarmadan evden çıktım. Temkinli adımlarla bahçe kapısına yürüdükten sonra başımı dışarı uzatıp biri olup olmadığına baktım. Kimseyi göremeyince her ihtimale karşı bahçe kapısına kadar küçük olan adımlarımı hızlandırıp neredeyse koşarak sahilin yolunu tuttum.

Kirpiklerimin arasında biriken gözyaşları yağan yağmura özenmiş olacak ki birkaç küçük damlaya bölünerek yanağımdan dudak kıvrımıma kadar ince bir çizgi izledi. Müdahale etmedim. Kapüşonumun iki yanında uçuşan saçlarımdan yüzüme gelen birkaç saç telini yüzümden çekip adımlarımı hızlandırdım.

vermeyecekti. Sadece kelimelerimin güçsüzlüğünü bir kez daha görüp kendime acıyacaktım.

Dudaklarımı birbirinden ayırmadan gözlerine baktım ve kapının yanına kadar geri geri birkaç adım attım. Sırtıma batan kapı kolunu kavrayıp gözlerimi Ömer'den ayırmadan kolu yavaşça indirdim. Yalnızca benim geçebileceğim kadar açtığım kapıdan usulca çıkarken gözümden akmak üzere olan yaşı fark edip acele ettim. Onun önünde düşen bir damla yaşa daha tahammül edemezdim. Odanın kapısını kapatıp üç dört adım uzaklaştım.

Bir çıkış aradım, beni üstüme gelen her şeyden birkaç saat bile olsa uzaklaştıracak bir şey... Kısa bir sürelik düşünmenin ardından, aklımdaki düşünceler henüz netleşmemişken merdivene yöneldim. Ellerimi yüzüme kapatıp gözlerimi sildim ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak merdivenden inmeye başladım.

Keyifli bir hâlde telefonuyla uğraşan Emel, ben merdivenden iner inmez başını telefondan kaldırdı. Onu yok saymaya

Kendimi sinirli olduğum yönünde kandırsam da ona çekildiğimi hissediyor, biliyor ve içten içe kabul ediyordum. Aldığım mağlubiyetlerden ders çıkarmayıp kendimi tekrar onun çekimine bırakacak kadar aptaldım ya da mağlubiyetleri önceden göremeyecek kadar bağışıklık kazanmıştım.

Düşünmeye bile çekindiğim duygularımı bir şekilde zihnimin derinliklerinden kurtarıyordum. Ömer'in aştığımı düşündüğüm demirden duvarlarının ardına çöküp zihnimden aşırdığım duygularımı domino taşları gibi özenle diziyordum birbiri ardına. Dizdikçe ona yaklaştığımı hissediyordum, her ne kadar ara sıra o taşlar sarsılsa da geçiyordu. Şimdiyse Ömer'in sözleri düşmanca yanıma yaklaşıp duygularıma ilk darbeyi acımasız bir sertlikle vuruyordu. Özenle dizdiğim her bir taş devasa boyutlara ulaşmıştı ve hepsi birer birer üstüme yıkılıyordu.

5.

Parmak uçlarımla sıkı sıkıya kavradığım kapüşonumu birkaç saniye için bıraktım ve bacaklarımın arasına sıkıştırdığım şişeye uzandım. Alıp kafama diktiğimde son damlalar boğazımı kavurarak indi. Boş şişeyi hızla kucağımdan itip tek elimle bacağımın yanındaki poşeti açtım. İçinden başka bir şişe çıkarıp diğer elimle açtım ve vakit kaybetmeden büyük birkaç yudum aldım.

Yanımdaki poşeti bileğime takıp diğer elimdeki şişeyi sıkı sıkı tutuyordum. Birkaç sendelemeyle ayağa kalkmayı başarmıştım. Yüzüme çarpan rüzgârla cesaretlenen gözyaşlarımın hemen ardından suratım küçük bir hıçkırıkla buruşmuştu. Eğer biraz daha bu şekilde durursam küçük bir çocuk gibi ağlamaya başlayabilirdim.

Henüz kaybedemediğim bilincimle sola dönüp daha sessiz bir yer bulmak için yavaş

adımlarla ilerlemeye çalıştım. Sahile yakın bir yere gelmemiz, her ne kadar şu anki durumum için böyle bir kelime kullanmak istemesem de, avantajım olmuştu. Hiç bilmediğim bir yerde kaybolmadan içecek bir şeyler bulmak için gelebileceğim tek yer sahildi sanırım. Bir de şu eski marina ve uzaktan bile giysilerinden deniz tuzu kokusu alabildiğim, vücudunda özensiz birkaç dövme bulunan, teknelerine düşkün adamlar vardı. İçecek bir şeyler bulabilme umudum onları gördükten sonra güçlenmişti ve işte şimdi de buradaydım.

Ne kadar süredir evde değildim, bilmiyordum. Sanırım bir saat olmuştu, belki de daha fazla... Emin değildim. Amacım evden kaçıp gitmek falan değildi. Sadece birkaç saat düşüncelerimden arınmak ve sonra başarabilirsem eve geri dönmek... Yağmur varlığını sürdürüyor, ara sıra şiddetleniyordu; tıpkı hayal kırıklıklarım ve ruhumu içinde sindirmek için an bekleyen o boşluk hissi gibi...

Bileğimde sallanan bira poşetini önümdeki kayanın dibine bıraktım ve hemen yanındaki

kayanın düz bir tarafını bulup oturdum. Acele etmeden elimdeki şişeyi dudaklarımla buluşturup birkaç yudumun boğazımdan inmesine izin verdim. Henüz bilincim rahatlayacak kadar kendinden geçmese de içimde hafif sıcak bir dalga, zihnimde yankılanan sözlerin acımasızlığını bulandırıyordu.

Hafifçe iç çekip elimdeki şişeyi yanımdaki kayanın üstüne bıraktım ve başımı dizlerimin arasına gömdüm. Alt dudağımın dişlerimin arasında ezildiğinin farkında bile değildim. Bacaklarımın etrafına sarılmış kollarım baskısını artırırken titreyen çenemi montumun yakasına sakladım. Eklemlerim sızlıyor, bedenimse şiddetle titriyordu. Yüzüm buruşuyor ve bunu engelleyemiyordum. O çatallaşmış, çocuksu ses boğazımdan yükselirken, yüzümü montumun koluma sürttüm. Bir damla gözümden süzülürken bunun bir kopma noktası olduğunun farkındaydım. Hıçkırıklar omuzlarımı sarsmaya başlamıştı. Akan ilk gözyaşının ardından diğerleri kontrol edilemez bir şekilde yanaklarımdan

süzülmeye başladı. Rüzgâr, kollarımın arasından bulduğu minik aralıklardan ıslak yanaklarıma ulaşıyordu.

Bir boşluğun içinde değildim, öyle hissetsem de olamazdım. Bu boşluk içinde barınamayacağım kadar derindi, boşluk benim içimdeydi. Kurtulmak için çırpınsam aciz, beklesem kayıp hissedeceğim bu boşlukta tükeniyordum.

Tüm his ve düşüncelerin akışına kapılmış sürüklenirken hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmiyordu. Sarsılan omzuma dokunan bir el hissettiğimde hiç şaşırmadım. Yüzümü, sakladığım montumun yakasından kaldırırken rüzgâr ıslak yanaklarımı acımasızca dövüyordu. Omzumdaki elin sahibinin kim olduğunu bilecek kadar kendimi ona alıştırdığım için bir kez daha kızdım kendime.

Ellerimi oturduğum kayanın iki yanına koyup arkamı dönerken küçük bir çocuk gibi bacaklarımı sarkıttım. Kayadan yavaşça inip düz kaldırım taşına bastığımda bir an bile gözlerimi kaldırıp karşımdaki adamın yüzüne bakmıyordum. Ayağa kalktığımda

bedenim şiddetini kaybetmeden titremeye devam ediyordu. Gözümden yanağıma süzülen yaşları gizlemek için esen rüzgârla yüzüme gelen saçlarıma saklanmaya çalıştım.

O karşımda hareketsizce durmaya devam ettikçe kendimi tutmakta zorlanıyordum. Çenem tutmaya çalışıp bir türlü beceremediğim gözyaşlarımla titrerken dudaklarımı birbirine kenetledim. Bir an önce onu takip etmemi söylemeli ve eve yürümeye başlamalıydık. Böyle sessizce durmamalıydık, kendimi ondan gizlememe izin vermeliydi.

Rüzgâr her an başımdan düşecekmiş gibi duran kapüşonumu sırtıma savurduğunda saklanmaya çalıştığım saçlarım da beni ortada bırakmıştı. Gözyaşlarımı engellemek için kasılmış bedenim sonunda açık verdiğinde, dudaklarımdan kaçan çocuksu çatallaşmayı engelleyemedim. Yutkunmaya çalışıp dişlerimi sıktığımda Ömer'in ellerinin omuzlarımı kavradığını hissetmiştim. O eller beni kendine çekip küçük bir çocukmuşum gibi sararken sanki

içimde bir bombanın pimi çekilmişti. Kontrol edemediğim bir şekilde hıçkırıklar gözyaşlarıma karışıyordu. Yüzümü kazağına sürttüm ve alnımı göğsüne gömüp gözyaşlarımın kazağını ıslatmasına izin verdim.

O buradaydı, bense kolları arasında... Burnum kokusuna bu kadar yakındı fakat ânın şaşkınlığını yaşayamayacak kadar kırgın, incinmiş ve belirsizdim. Gözyaşlarımın kontrolünde, bilinçsizce olanlara ayak uyduruyordum. Nasıl bir yanılsama içinde olduğumu kestiremeyerek...

Hemen yanımızdan gelen dalga sesleri ve kulaklarımızı uğuldatan rüzgâr, saçlarımda hissettiğim küçük bir öpücükle durdu. Şaşıramayacak kadar belirsiz ve soyutlanmıştım. Yüzümün iki yanında duran ellerim parmaklarımın altındaki kazağı kavradığında, hıçkırıklarım beni kendime getirecek kadar şiddetlenmişti.

“Özür dilerim.”

Saçlarımın arasında yayılan küçük

fısıldayış, rüzgârı alt ederek kulaklarıma ulaştı. Zihnim söylediği iki cümleyle geri çekilirken avuçlarımdaki kazağı daha fazla sıkıyor, dudaklarımı daha fazla dişliyor, gözlerimi daha sıkı kapatıyordum.

İstediği soruya kalkmak için deli gibi çırpınıp öğretmenin dikkatini çekmeye çalışan öğrenci gibiydim ve Ömer de o öğrenciyi istediği soru yerine, cevabını bilmediği başka bir soruya kaldıran öğretmendi. Her şey öyle ani ve ben öyle ortadaydım ki...

İçimde birikmiş ve birikmek için sıraya girmiş duyguların hangisinden yaşamaya başlayacağımı bilmiyordum. Bu yüzden hissedebileceğim tüm duyguları elimin tersiyle itip kendimi hissizliğin yerçekimden uzak boşluğuna bıraktım.

“Özür dilerim güzelim, özür dilerim...”

Ben hıçkırdıkça, Ömer o ütopik sözcükleri fısıldamaya devam ediyordu. O sözcükler ağzından çıktıkça bilinmezliğin tehlikeli uçurumundaki o güzel manzaraya sürükleniyordum.

Bir eli sırtımdan diğer omzuma uzanıp beni kendine bastırırken, diğer eli saçlarımı okşuyordu. Bu beni kaçınılmaz bir hayrete sürüklese de Ömer'e olan kırgınlık ve birikmişliğim tüm bu olanlara duyularımı kapatıyor, kapıldığım hissizlik rüzgârında duygusuzca sallanmama neden oluyordu.

İnsan vücudu çekebileceğinden fazla acıya maruz kalırsa bilincini yitirebilirdi. Zihnim de böyleydi, kısa bir sürede alabileceğinden fazla duygu yüklenmiş ve kendisiyle birlikte hislerimi de saf dışı bırakmıştı. Ağlamak, yapabildiğim tek eylem buydu. Sanırım o eylemin gerçekleşmesindeki neden de kontrolümde olmayışıydı.

Titreme hâlindeki vücudum aralıklı olarak esen rüzgâra gardını indirdiğinde omuzlarımı kıstım. Ben soğuktan korunmak için büzülürken, Ömer beni kendinden beş on santim uzaklaştırmıştı. Hâlâ başımı kaldırıp ona bakacak cesareti bulamıyordum kendimde. O üstündeki ceketi çıkarırken müdahale etmek istedim ama bu isteğim eyleme dönüşmeden beynimin derinliklerinde kaybolmuştu. Ben de sadece

yüzümü montumun yakalarına saklamaya çalışarak bekledim. Omuzlarıma örtülen cekete karşı tepkisiz kalarak kaldırım taşlarını izledim.

Ayaklarımın yerle bağlantısı kesilince ağlamaktan şişmiş gözlerimle etrafa bakmaya çalıştım. Bakışlarım birkaç saniye boyunca Ömer'in bakışları tarafından kıstırıldı, gözlerimi kaçırıp başımı eğdim. Ömer'in kolları, bedenimi sırtımdan ve dizlerimin altından kavradığında verdiğim tek tepki yavaşça yutkunmak olmuştu.

Sanırım tam şu anda uçan daireler gökyüzünde bloklansa ve garip silüetli uzaylıların saldırısına uğrarken etrafta rengârenk ışınlar uçuşsa da yine tepkisiz kalırdım. Hissizliğin hakkını veriyordum. Bu benim tercihim değildi, duygularım bu kadar yüklemeyi kaldıramamıştı.

Yüzümü tekrar Ömer'in göğsüne kapatacağım sırada burnum köprücük kemiğine dokundu, kıpırdamadım. Okyanusvâri koku ciğerlerime dolarken gözlerimi kapattım. O an gereksiz bir soru

merakımı tetiklemişti. *Okyanuslar da bir kokuya sığacak kadar huzurlu ve uçsuz bucaksız mıydı?* Eğer bu adamın kokusunu okyanuslara benzetmekle ona haksızlık ediyorsam buna üzülürdüm. Fakat bana hatırlattığı şey tam olarak buydu. Ciğerlerime dolan koku, sözcüklerin ötesine taşınan uçsuz bucaksız bir huzur vadediyordu. O huzurda kaybolmamak için göz kapaklarıma direniyordum. Dalga sesleri nefesime karışıyordu. Bilincimi açık tutmak için çaba sarf ediyordum. Birazdan onun kollarında buharlaşıp saçlarımı uçuşturan rüzgâra karışıp savrulabilirdim.

“Öyle ağır geliyor ki...” dedim parmaklarımı kazağının minik iplerinde gezdirirken. “Sana söyleyemediğim kelimeler boğazıma diziliyor.” Anlık bir cesaretle, parmağımın ucuyla boğazındaki âdemelmasına dokundum. “Ölüyorum sanıyorum ama ölmüyorum.”

Yutkundu. Âdemelması aşağı inerken parmağımı da beraberinde harekete geçirmişti.

“Şimdi söyle o zaman,” dedi. “Söyleyemediklerini...”

Elimi boynundan ayırıp kedi gibi kucağında büzüldüm ve gözlerimi kapattım.

“Söyleyemediklerim değil, senin söylediklerinmiş boğazıma dizilen. Ben öyle sanıyormuşum.”

Sessiz kaldı. Dalga seslerinin dışında duyabildiğim tek ses iç çekişiydi.

“Bana en çok zararı veren adamın kollarındayım...” Bir şey söylemesini istemiyordum, yine sessiz kalsın istiyordum. İçimdeki fırtınaların tadına baksın istiyordum. Bu bir ihtimal bile olsa ihtiyacım vardı. “Beni hazırlıksız yakalayıp gözünü kırpmadan paramparça edebilen adam öyle içime işlemiş ki vereceği zararı tahmin bile edemiyorum. Her seferinde daha acımasız... Her seferinde verdiği zararı onarmam daha uzun sürüyor.” Hüzünlü bir gülümseme dudak kıvrımlarıma yerleşti. Elimi hafifçe kaldırıp parmağımı göğsüne koydum. “Beni asıl koruman gereken adam bu, Ömer.” Cümlemin sonunda sesimin

çatallaşmasıyla yüzümü kazağına gizledim ve az öncekinden daha küçük hıçkırıkların omuzlarımı sarsmasına izin verdim. Kolları beni kendine daha çok bastırdı. Karşı çıkmadım, biraz daha ona sokuldum. Her şeyin merkezinde olduğum, bir o kadar da her şeyden uzak kaldığım tek yere sığındım.

Eve ulaştığımızda uykunun eşiğinde olan bedenimi kendine getirmek için gözlerimi açmaya çalıştım. Fakat göz kapaklarım öyle ağırlaşmıştı ki gözlerimi açamıyordum. Ben de Ömer'in beni kucağından indirmesini bekledim. Yapmadı. Bunun yerine beni sarsmamaya çalışarak merdivenlerden çıkmaya başladı.

Yumuşak zemin bedenimi karşılarken Ömer'in kolları sırtımdan çekiliyordu. Yatırıldığım yerde hafifçe kıpırdandım, eteklerim bilinçsizlik uçurumunda uçuşuyordu. Başımın altındaki yumuşak yüzeye yüzümü gömdüğümde Ömer'in kokusu damarlarıma sızıyordu. Böylece eteklerimi uçuşturan uçuruma ilk adımımı atmıştım.

...

Midem kasılırken ağzıma gelen safranın tiksindirici tadıyla gözlerimi açtım. Bir anda doğrulup elimi ağzıma kapattım ve yattığım yerden zıplayarak kalktım. Boş yataktan inmeye çalışırken ayaklarım birbirine dolanmış ve tahta zemini sert bir şekilde boylamıştım. Acıyan dizlerimi umursamayıp tekrar ayağa kalkmaya çalıştım. Vakit kaybetmeden ve elimi ağzımdan çekmeden toparlanıp koşarak odadan çıktım.

Tüm kemiklerim özenle sızlıyordu, tuvaletin kapısına ulaşıp hızla klozete koştum. Kapağını açarken kendimi daha fazla tutamadım ve elimi ağzımdan çekip midemin geri teptiklerini serbest bıraktım. Öğürmelerimin arasında nefessiz kalacağımı düşünüp anlamsız bir şekilde elimi boğazıma götürdüm. Saçlarım iğrenç bir şekilde yüzüme yapıştığında midem biraz daha bulanmıştı.

Saçlarım, yüzümden ve omuzlarımdan çekilirken midemin durulduğu birkaç saniyede göz ucuyla arkama bakmaya çalıştım. Ömer'in ayakları görüş alanıma girmişti, elimi klozetten kaldırıp gitmesi için

elimi salladım. Midemden hazır olmam için yeni sinyaller geldiğinde, başımı hafifçe Ömer'e çevirdim. "Git lütfen!" dememe rağmen beni dinlemedi, yeniden kusmaya başlamıştım.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken gözlerimi kapattım. Midemin durulduğuna emin olduğumda elimi güçbela kaldırıp sifona bastım. Başımı kaldırmadan lavaboya ulaşıp suyu açtım ve vakit kaybetmeden avuçlarıma dolan suyu yüzüme çarptım.

Yüzümü ve kusarken yüzüme gelen saçlarımı yıkadıktan sonra ellerimi lavabonun kenarına dayayıp bir süre bekledim. Ömer hâlâ arkamda durduğu için aynaya bakmaya cesaret edemiyordum. Öyle çok utanıyordum ki şu an yer yarılsa sorgulamadan içine girebilirdim. Omuzlarımı kavrayan eller, karşı koyamadan beni kendine çevirdi.

"Betül?"

Ömer inatla yüzüme bakmaya çalışıyordu, bense tam olarak açamadığım gözlerimi yere indirip yüzümü saklamaya çalıştım.

Ömer çenemi kavrayıp yüzümü yukarı kaldırırken ona yenik düşmüştüm. Yüzümü dikkatle inceliyordu, kaşları çatılmıştı. Elini kaldırıp alnıma koyduğunda kaşları daha çok çatıldı.

“Çok ateşin var.”

Omuzlarımı bırakıp yanımdan hızla ayrıldığında bir an için düşecek gibi olmuştum. Hemen arkamdaki lavabodan destek alıp ayakta durmaya çalıştım.

Gözlerim yarı kapalı, bilinçsizce ayakta durmaya çalışırken, Ömer tekrar yanıma geldi ve elinde tuttuğu şeyleri klozetin kapağına bırakıp bana döndü.

“Şimdi ılık bir duş alıyorsun. Sonra buraya koyduğum havluyla güzelce kurulanıp kıyafetlerini giyiyorsun. Tamam mı?”

Bakışlarımı kaldırıp ne dediğini anlamaya çalışırken, “Haydi!” dedi. Hareket etmeden öylece dikilmeye devam ettiğimi görünce bir kez daha uyardı. “Biraz daha böyle dikilirsen seni bu şekilde buz gibi suyun altına sokacağım.” Sesindeki ciddiyet, söylediklerinin boş tehditler olmadığını

yeterince gösteriyordu. Hafifçe başımı salladım ve o da bana emin olmak ister gibi baktıktan sonra dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Suyu ilk açtığımda neredeyse vazgeçip çıkacaktım. Fakat kendimi gözlerimi bile tam olarak açacak gücü bulamayan bedenim için bunun gerekli olduğuna ikna ederek sonunda suyun altına girmeyi başarmıştım. Bir yandan titrerken, saçlarımı da şampuanlamayı ihmal etmedim. Ömer'in getirdiği havluya sarınıp çıktığımda o kadar çok üşüyordum ki dişlerimin birbirine çarpmasına engel olamıyordum.

Ömer'in getirdiği kıyafetleri elime alınca yüzümü buruşturdum, ağlayabilirdim bile. Çünkü elimde sadece bir atlet ve pijama vardı. Çaresiz bir hâlde onları üstüme geçirdikten sonra saçlarımı askıdaki küçük havluya sarıp sendeleyerek dışarı çıktım.

Kollarımı bedenime dolayıp büzülmüştüm, dişlerim birbirine çarpıyordu. Banyonun kapısının önünde öylece dikildiğim sırada Ömer koşar adım merdivenden çıkıp yanıma geldi. Elini sırtıma koyup beni kendi odasına yönlendirince soru sormadan ona

ayak uydurdum.

Odaya girdiğimde az önce uyandığım odanın da bu oda olduğunu hatırladım. Ömer'e kaçamak bir bakış attım, benimle ilgileniyor gibi gözükmüyordu. "Yat sen," dedi. "Sakın yorganın altına girme." Sonra birkaç saniye durdu, ardından yorganı çekip kucağında toplayıp dışarı çıktı. Onu üstüme çekeceğimi biliyordu ve kısa bir, "*Tamam*"la kendisini geçiştirip gittikten sonra yorganın altına girme hayallerimden zorla vazgeçirilmiştim.

Küçük adımlarla yatağa ilerledikten sonra dizlerimin üstünde yatağa çıkıp ortaya kıvrıldım. Dizlerimi kendime çekip cenin pozisyonu alırken ellerimi pijamama sürtüp ısınmaya çalışıyordum.

Birkaç dakika sonra odanın kapısı açılsa da başımı kaldıracak gücü bulamadığım için yatmaya devam ettim. Ömer başucuma gelip oturduğunda elinde bir tepsi tutuyordu. Tepsiyi komodinin üstüne bırakıp yere eğildi ve leğene benzer küçük kabı yatağa bıraktı. Sonra arkasını dönüp getirdiği

tepsiden birkaç şey alarak onları da yatağın üstüne bıraktı ve tekrar bana döndü. Kolumu tutup hafifçe kaldırırken elindeki küçük dereceyi koltuk altıma soktu. Bir süre bekleyip dereceyi çıkardıktan sonra kaşlarını çatıp baktı. Dereceyi tepsiye koyup yatağa bıraktığı şeylere uzandı. Küçük bir şurup şişesini eline alınca gözlerimi açık tutmaya çalışarak onu izledim. Plastik kaşığa koyduğu renksiz sıvıyı ağzıma yaklaştırınca dudaklarımı araladım. Acı sıvı dilimin üstüne yayılırken yüzümü ekşitip yutkunmaya çalıştım.

Şurubu da derecenin yanına bıraktıktan sonra dizinin hemen yanındaki ilaç kutusunu aldı. İçinden bir hap çıkarıp tepsideki suyu aldı, bana uzattı. Verdiği hapı ağzıma attıktan sonra suyu elinden alıp yutmama yetecek kadar içtim. Ardından leğenin içinden küçük bir bez çıkarıp hafifçe sıktı ve yanıma yaklaşıp pijamamın paçalarını dizime kadar sıyırdı. Bezi alnıma, boynuma ve bedenimin açıkta kalan kısımlarına koyduğunda kıpırdanmaya çalıştım ama buna izin vermedi.

“Çok soğuk...”

Dudaklarımdan dökülen kelimeler anlamsız bir mırıldanmaya dönüşüyordu. Beni dinlemiyor, elindeki diğer bezleri boş kalan kısımlara yerleştiriyordu. Bezler tenimdeki ısıyla ısınıp soğuğunu kaybettiğinde içten içe rahatlıyordum. Fakat Ömer onları soğuk suya sokup tekrar yerlerine yerleştirince tüm rahatlığım bezlerdeki sıcaklık gibi yok oluyordu. Bedenimdeki sızlamalar kötü hissettiriyordu. Kemiklerim bile sızlıyordu. Nefesim hırıltılı çıkıyor ve göz kapaklarım zonkluyordu.

Başımı zorlanarak da olsa pencereye çevirdim. İnce perdenin ötesinde loş bir karanlık vardı. Güneşin doğmasına yakın bir vakitteydik. Fakat güneş doğsa da muhtemelen bunu göremeyecektim. Çünkü güneşin kendini sergileyebileceği bir hava yoktu.

“Çay mı, çorba mı?” diye sordu. Bakışlarımı pencereden çekip Ömer’e bakmaya çalışırken, “Hiçbiri,” dedim.

“Ya birini kendi rızanla seçersin ya da

ikisini de zorla içiririm.”

Sakince söylediği cümleler karşısında gözlerimi devirmeye çalıştım fakat yeteri kadar açamadığım için beceremediğimi. İç çekip, “Çay,” dedim. Ömer arkasındaki tepsiye uzanıp büyük kupayı alırken yerimde doğrulmaya çalıştım. Yaklaştırdığı bardağa uzandığımda bardaktan gelen kokular midemi bulandırmıştı. Çay derken normal çaydan bahsetmediğini geç anlamıştım. Başımı hızla iki yana sallayıp, “Çorba, çorba istiyorum!” dedim. Ömer bir şey söylemeden bardağı bırakıp küçük kâseyi eline aldı. Bu sefer burnuma dolan koku az öncekine göre çok daha iyi gelmişti.

Ömer’in elindeki kâseye ve kaşığa uzanmak için biraz daha doğrulmaya çalıştım. Kâseyi elinden aldığımda tam olarak kavrayamadığım için neredeyse üzerime döküyordum. Ama Ömer son anda kâseyi tutup benden uzaklaştırmıştı. Elimi tekrar Ömer’e uzatıp, “Ben hallederim,” dedim. Bana onaylamadığını belirten bir bakış attıktan sonra biraz daha yanıma yaklaştı ve çorbadan bir kaşık alıp dikkatlice bana

uzattı. Ona tuhaf tuhaf bakmaya çalıştığımda, “Haydi!” dercesine kaşığı işaret etmişti. Hissizleşen duygularım küçük bir yaşam belirtisi gösterirken onu görmezden gelerek yavaşça dudaklarımı araladım ve çorbayı içtim.

Ömer bana çorbanın son kaşığını da içirdikten sonra kâseyi tepsiye bıraktı. Vücudumdaki bezleri tekrar değiştirmeye başladığında ürpertiyle iç çekip onu izledim. Böyle yapmaması gerekiyordu. Benimle ilgilenmemeliydi. Bana o sözleri söylerken gördüğüm acımasızlığını korumalı ve ne kadar canım acısa da o şekilde davranmalıydı. Beni böyle bir belirsizliğe itmemeliydi.

“Biliyor musun, bazen senden nefret ediyorum,” dedim sesimin çıktığı kadarıyla. Duyduğundan emin değildim, çünkü sesim hâlsiz ve belirsiz çıkıyordu. Dikkatini bana verdiğinde anladığını düşünerek, “Ama kısa sürüyor...” dedim. Dudaklarım alaycı küçük bir kıvrım yakaladı, yüzümün her zerresi sızlıyordu. “Sonra kendimden nefret ediyorum. Sana nefretim bu kadar kısa

sürdüğü için...”

Ömer’in gözlerindeki dikkat yoğunlaşıyordu. Dışa vuracağımı tahmin etmediğim sözler söylüyordum. Umurumda değildi, içimde kaldıkça beni tüketiyordu. Belki duygularımdaki hissizlik yavaş yavaş yok olabilirdi fakat kırgınlık... Onun uyuşması da, hissizleşmesi de mümkün değildi.

Ne kadar süre öylece beni izlediğini bilmiyordum. Hiçbir şey söylemedi, hiçbir tepki vermedi. Sadece kaşlarını çatıp dikkatle beni izliyordu. Sonra, “Bu kadar değil,” dedi sakin bir ses tonuyla.

Anlamamıştım, “Ne bu kadar değil?” diye sordum.

Önce cevap vermedi ve dereceyi çıkarıp tekrar koltuk altıma koydu. Bir süre bekleyip çektikten sonra derecenin küçük ekranına bakıp, “Ateşin düşüyor,” dedi.

Bana bakmayarak söylediği cümleler arasında dudaklarının ufacık bir an gülümsemeye meylettiğini görür gibi olmuştum. Bu dikkatimi dağıtmıştı.

Dereceyi tepsinin üstüne bırakırken gözlerime bakıp, “İçindeki hırs,” dedi. “Bana yansıttığın kadar değil, çok daha fazla...”

Gözlerimi onun göz hapsinden kurtarıp kapattım. Haklıydı, çok daha fazlaydı. Kırgınlığımdan birkaç kelime paylaşmış olabilirdim onunla ama hâlâ içimde söylenmemiş sayfalarca cümle vardı. Kızgınlığım hakkındaysa bir fikrim yoktu; varlığından bile emin değildim, tamamen bir muammaydı. Kendimi zorlayarak dudaklarımı aralamaya çalıştım.

Ömer bana onaylamayan bakışlar atarak yataktan kalkıp, “Şimdi sadece uyu,” dedi. “Daha sonra beni yerden yere vurmana bile izin verebilirim ama önce iyileş.”

Yataktan kalkıp komodindeki tepsiyi alırken gözlerimi açıp onu izledim. Etraftakileri tek tek tepsiye koyup doğruldu. Odadan çıktığında vücudumdaki soğuk bezler ve üzerine düşünmek istemeyeceğim düşüncelerle baş başa kalmıştım.

Eğer şimdi biri bana, “*Nasıl*

hissediyorsun?" diye sorsaydı... "*Hasta gibi,*" derdim. "*Hasta, yorgun ve hâlsiz...*" Fakat eğer kendime, "*Nasıl hissediyorum?*" diye sorsaydım sorumu cevapsız bırakırdım; verebileceğim bir cevabım yoktu. Çünkü şu an kelimelerle ifade edeceğim her şey yalan olurdu.

6.

Hastalığın son kırıntıları damarlarımda dolaşıp kendimi bir koltuktan diğer koltuğa atma ve yattığım yerde sızlanarak dönüp durma ihtiyacı hissettiren bir hâlsizlik veriyordu bedenime. Eklemlerimin sızısı geçen birkaç gün içinde iyice hafiflese de yok olmamıştı, bu yüzden iyileştiğimi tam olarak hissedemiyordum.

Yeni uyanmanın verdiği uyuşuklukla durumumu dramatize ettiğim gerçeğini görmezden gelmezsem belki de durum o kadar da kötü değildi.

Hasta olduğum günden beri Ömer'in odasında kalıyordum. Söylediğine göre odamın kaloriferinde bir sorun varmış. Bir şey almak için birkaç kere girdiğimde hissettiğim soğuk da zaten dediğini doğruluyordu. Bir süre halletmeye çalışmış fakat sonra vazgeçip odasında kalmama karar vermişti. Ben uyuyana kadar yatağın

çaprazındaki koltukta kitap okuyordu, sonrasını bilmiyordum. O koltukta mı uyuyordu, yoksa aşağımı iniyordu, hiçbir fikrim yoktu. Uyandığımdaysa çoktan uyanmış oluyordu.

O günden beri Ömer'de bir değişiklik, bir farklılık vardı. Bütün kaprislerimi çekiyor ve alttan alttan laf sokmalarımı sakin karşılıyordu. Benimle fazlasıyla ilgiliydi ve bazen beni sinir eden cevapları dışında kıracak hiçbir şey söylemiyordu. Gerçekten de onu yerden yere vurmama izin veriyor gibiydi. Gerçi huysuzluğum ve söylenmelerim yerden yere vurmak sayılmazdı fakat Ömer'in sınırlarında esen soğuğu bu sıralar hissetmeyişim bile ona karşı bir galibiyetti.

Ona kırıldığımda ya da sinirlendiğimde karşısına geçip hatalarını yüzüne vurarak bunları tekrarlamaması için konuşamazdım, ona ağız dolusu hakaretler edemezdim ya da ona küsemezdim. Ne kadar kırgın ve kızgın olursam olayım, yine içimdeki duygu karmaşasını ona göstermeye, yine onda teselli bulmaya çalışıyordum. Bunu

engelleyemezdim. Ömer'e olan kırgınlığımın ve sinirimin dışa vurumu yine yalnızca Ömer'e özeldi.

Yatakta kollarımı açarak gerindikten sonra üstüme binen uyuşukluğun birkaç dakika daha yatarak geçmesini bekledim. Başımı yastığıma çevirip derin derin nefes aldım. Benim kokumun da sindiği yastıktan yine de Ömer'in kokusunu ayırt edebiliyordum.

İçimde yaşadığım olaylara müdahale etmeyecektim artık, bu yeni kararımdı. Belki daha önce de böyle bir karar almış olabilirdim ama bu sefer uygulamaya çalışacaktım. Kendime duygularım için kızmayı bir kenara bırakmıştım artık, yalnızca bunu dışa vurmamak için çabalayacaktım.

Yavaşça doğrulup ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Boynumu her iki tarafa esnettikten sonra yataktan destek alarak ayağa kalktım. Oyalanmadan odadan çıkıp tuvalete girdim. Yüzümü yıkayıp hızla dişlerimi fırçaladıktan sonra banyodan çıkıp merdivenlere yöneldim. Üstümde birikmiş bir ağırlık vardı, içimdeki boşluğun Ömer'le

harmanlandığı bir birikmişlik...

Buraya geldiğimizde yaptığımız ilk kahvaltıdaki gibi yoğun bir kızarmış ekmek kokusu vardı alt katta. Normal bir zamanda bu koku ağzımı sulandırabilir ve mutfağa koşmamı sağlayabilirdi. Fakat şimdi iştahım yoktu. Belki yeni kalktığım için, belki de hastalığı henüz atlatamadığım için... Bu yüzden Ömer'e görünmeden yukarı çıksam iyi olacaktı. Çünkü hasta olduğumdan beri beni pek dinlemiyor ve itirazlarıma kulak asmıyordu. Çabucak geri dönüp merdivenleri tırmanmaya başlamıştım ki arkamdan gelen ses tonundaki ciddiyet ve gizli tehdit beni adım attığım basamağa çiviledi.

"Kaçmak gibi bir niyetin olmadığını bildiğim için yeni indiğin merdiveni geri çıkmanı kötüye yormuyorum."

Sesindeki ima, korumacı bir ebeveyn etkisi oluşturduğu için, onu umursamadığım takdirde ne olacağını tahmin edemiyordum. Gözlerimi kapatıp sinirle nefesimi bırakırken çıkmakta daha aceleci davranmadığım için kendime kızıyordum.

Sonunda yavaşça arkamı döndüm ve küçük bir çocuk gibi suratımı asarak Ömer'in yanından geçip mutfağa girdim.

Kahvaltı masası normal zamanlar için gerçekten iştah kabartıcı olabilirdi. Fakat şimdi değil iştahımın kabarması, onları yiyebileceğimden bile emin değildim. Emin olduğum bir konu vardı tabii ki, o da ben yemesem bile Ömer'in gerek zorla gerekse tehditle yedirecek olmasıydı. Bu hareketleri beni hem sinirlendiriyor hem de anlayamadığım duyguların ortasına atıyordu. *Alışmak*... Yaptığım en kolay şeydi ve yeniden bu kolaylığa aldanıp zihnimi olmadık akıntılara kaptırmak istemiyordum.

Ömer bardağıma çay doldurduktan sonra sandalyesini çekip oturdu. Önündeki küçük kâseden birkaç mısır gevreği alıp ağzına atarken onu izliyordum. Bunu fark edince başını kaldırıp bana baktı, ardından önümdeki küçük tabağı alıp masadaki kahvaltılıklardan koymaya başladı. Neredeyse her şeyden biraz koyduğu tabağı önüme bıraktıktan sonra, "Haydi!" diye uyardı beni. Omuzlarımı silkip tepkisiz bir

şekilde beklemeye başladım.

“Eğer bir şeyler yemezsen gerçekten zorla yedireceğim.”

Yine aynı tehditti ve yine söylediklerine tepkisiz kalmaya devam ediyordum. Bu değişimi şu birkaç gün içinde devamlı olarak beni hayrete düşürüyordu ama bunun olanları unutturmasına izin veremezdim.

“Betül!”

Ani bir dürtüyle lafını bölerek, “Yapma!” diye sertçe çıkıştım. Bunu beklemediği açıktı. “Neyi yapmayayım?” diye sordu sakin bir tavırla. “Hiçbir şey yapma. Benimle ilgileniyormuş gibi ya da beni onarmaya çalışıyormuşsun gibi...” Cümlemin sonunu getirmeden sustum. O da sustu. Fakat sessizliğim fazla uzun sürmemişti. “Böyle davranıp beni alıştırma. Çünkü böyle davrandığın zamanların sonu pek iyi bitmiyor.”

Konuşmamız sıradan bir sohbet gibi devam ediyordu. Ne birimiz bağırıyor ne de öbürümüz gözyaşlarına boğuluyordu. Kahvaltı sırasında herhangi bir şeyden

bahseden iki insan gibiydik.

“Ben daha fazla kırılamayacak kadar çok kırıldım Ömer! Ve sen böyle davrandıkça kalp kırıklıklarım arsızlaşıp tekrar bütünleşiyor. Denge kavramı artık benden o kadar uzak ki...”

Gözlerim dolmamış, sesim titrememişti; burnum da sızlamıyordu. Bu sakinliğimin beni boşlamış zihnimden mi, yoksa duygularımın fazla umarsız olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum. Açıkçası tüm bunlar içimde gerçekten gerçekleşmiş miydi, onu da bilmiyordum.

“Onları isteyerek söylemedim Betül. Beni dinleyip gitmeni söylediğim zaman yanımdan uzaklaşmalıydın.”

“Geç olsa da uzaklaştım Ömer. Ya da uzaklaştırdın. Hem de o kadar uzaklaştırdın ki bazen kendimi bile bulamıyorum.” Hafifçe iç çektim. “Ama en kötüsü de ne biliyor musun?”

Kahvaltının geldiği bu nokta, garipti. Ama biz de normal değildik.

Cevap bekler gibi gözlerini benimkilere

dikmişti. Dudaklarıma yerleşen buruk gülümsemeyle, “O sözleri istemeyerek söylediğine kendimi bir türlü ikna edemiyorum ama bu önemli değil. Çünkü o sözler için sana kızmıyorum.” Cevap vermedi, devam ettim. “Bir bebeği yürüyemediği için suçlayabilir misin?” diye sordum aklımda dolanan küçük bir düşüncenin teşvikiyle. “Ona yürümeyi öğretmeden, yürümeyi bilmediği için suçlamak...” dedim gözlerim bir noktayı kendine hedef belirlemişken. Açıkçası söylediklerime ben bile kesin bir anlam yükleyemiyordum. İfade ettiğim ve düşündüğüm bir şey vardı fakat zihnimdeki belirsizlik az önce kapıldığım düşünce akımına kesin bir netlik kazanma fırsatı vermiyordu. Sadece, o an düşündüğüm şeyler beni bunu söylemeye itmişti ve açıkçası pişman değildim.

Son bir sessizlik oldu. Gözlerimi daldığı noktadan yavaşça çekip çekinmeden Ömer’e baktım. Yüzünde çözemediğim bir ifade vardı. Çatık kaşlarının hemen altındaki gözleri masadaki bir noktada takılı kalmıştı.

Sakinliğimi korumak için gayret ederek iştahım olmadığı hâlde Ömer'le aramızdaki konuşmayı uzatmamak için tabağımı çabucak bitirdim. Çünkü bu adamın karşısında kırgınlığımdan biraz daha söz edersem dolmayı bir marifet bilen gözlerim yine beni zor durumda bırakacaktı.

Bedenimdeki hâlsizlik beni sandalyeye çivilemişti, zorlanarak doğruldum ve Ömer'i arkamda bırakarak mutfaktan çıktım. Küçük adımlarla üçlü koltuğa ulaştıktan sonra kendimi yüz üstü koltuğa bıraktım. Bir süre öylece durdum, sonra nefes alamayınca başımı hafifçe çevirip nefes alabilecek boşluk bıraktım.

Yine üstüme o malum duygu karmaşası ağırlığı çökmüştü. Aklımın bir tarafı içimdeki garip boşluk hissiyle mücadele ederken, diğer tarafı Ömer'le ilgili derin konularla ilgileniyordu. Bir taraf daha vardı; o da içinde olduğumuz bu olaylar, ailem, arkadaşlarım ve diğer şeylere çalışıyordu. Kısacası zihnim bölümlere ayrılmıştı, hem de birlik ve beraberlik içinde olması gereken şu zamanlarda...

Koltukta birkaç kıpırdanmayla sırtüstü döndüm ve ayaklarımla bedenimi ittirerek tam olarak yerleşebildim. Başımı koltuğun kenarına yaslarken derin bir nefes aldım.

Beyin hücrelerimden birinin çıkıp bana tatmin edici, politik bir açıklama yapmasını istiyordum! *"Ben bu beyne el atacağım ve bu beyin doğru düzgün çalışacak!"* diyebilirlerdi; *"Ben bu beyne barış getireceğim!"* de... *"Bu beyinde birlik beraberlik sağlayacağım!"* diyeni bile kabul edebilirdim.

İşaret parmağımı havaya kaldırıp, "Bir beyin hücresi daha kaydı yıldızların arasından..." diye mırıldandım.

Neşeli değildim. Mutlu hiç değildim. Komik hissetmiyordum. Mizah anlayışımı da az önceki düşüncelerimle uğurlamıştım. Fakat göğsümün tam ortasındaymış gibi hissettiğim o derin boşluğu bir türlü uğurlayamıyordum. O his o kadar içimdeydi ki o bana ait değil, ben ona aitmişim gibi...

Kendimi bildim bileli böyle hissederdim. Aslında bu kadar yoğun değildi, hatta can

sıkıntısı denilebilecek kadar azdı ama yine de hissederdim. Boş kaldığım her an sanki varlığımın bir işlevi olması gerekiyormuş gibi gelirdi, sonra boş verirdim. Yapmam gereken şeylere odaklanıp o hissi görmezden gelirdim. Aslına bakılırsa önceden kendini hissettirmeye bu kadar hevesli bir boşluk da değildi. Başka şeyler düşünmeye başladığım an o da yok olmaya başlardı. Sonra Fatma Teyze'yi tanımıştım. Başta çok çekinmiştim ama sonra hareketleri, düşünceleri ve en önemlisi karşısındakinden bir çıkar gözetmeden gösterdiği saf iyiliği öyle etkilemişti ki beni... Bu hisler o zaman biraz daha artmıştı sanırım. Fakat bu hissin varlığından o an bile haberdar değildim.

Bu boşluğu ne zaman fark ettiğimi tam olarak hatırlamıyordum. Okulu dondurduğum zamanlarda olabilirdi. Ya da Ömer'i tanıdığım zamanlarda... Evet, sanırım o zamanlardaydı. Ömer'in beni yaralayan hareketleri olsa da onda daha önce çevremdeki insanların hiçbirinde görmediğim farklılıkları görüp yaşamıştım.

İliklerime kadar hissettiğim bu farklılığın beni etkilediğini hiçbir zaman inkâr edemezdim. Sonra da Hatice Teyze gelmişti, Fatma Teyze'nin bir benzeri... Bu düşünce yüzümde küçük bir gülümseme bıraktı. Onları gerçekten çok özlemiştim.

Yavaşça koltuktan kalkıp televizyonun yanında duran kumandayı aldım ve koltuğa geri döndüm. Bir kolum koltuktan sarkacak şekilde yatarken, televizyonu açıp izleyebileceğim bir şeyler aramaya başladım. Gündüz kuşağına bolca yerleştirilmiş yarışma programlarından birine gelince kumandayı yere bıraktım. Kolumu kendime çekip karnımın altına sıkıştırdım fakat sonra rahat edemeyip tekrar yerdeki kumandanın yanına sarkıttım.

Koltuk sağ yanağımı sıkıştırdığı için sağ gözümün görüş alanı kısıtlanıyordu. Zaten çok dikkatle izlenmesi gereken bir şey değildi. Hatta beynimin bir yanı ne yapacağımı bilmediğim, kitabımı almaya üşendiğim ya da telefonumdaki oyunları oynamadığım zamanlar izlediğim saçma sapan televizyon programlarıyla doluydu.

Tahta zeminden çıkan ayak seslerini duyduğumda Ömer'in mutfaktan çıktığını anlamıştım. Hiç kıpırdamadan ve tepki vermeden yatmaya devam ettim. Kısa bir süre sonra merdiven basamaklarının gıcırtısını duyunca başımı biraz kaldırdım ve merdivenden çıkan Ömer'e baktım. Boynum ağrımaya başlayınca başımı indirip eski pozisyonumu almıştım.

...

Koltukla kısmen bütünleşmiş bir Betül olarak kendimi kutup ayısı gibi hissediyordum. Çünkü göz kapaklarım hafif hafif kapanmaya başlamıştı. Bu sefer uyuyakalmak yerine olduğum yerde doğrulup uykumu dağıtmak için birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım. Küçük bir esnemenin ardından bedenimdeki hâlsizlik ve uyuşukluğa rağmen kendime gelmiştim. Televizyonu kapatıp kumandayı koltuğun üstüne bırakırken yavaşça ayağa kalktım.

Son günlerde Ömer'in zoruyla kalın giyindiğim için çabuk sıcaklıyordum. Bir de evin ısısını bir hayli yükseltmesi vardı tabii.

Gerçekten bunalıyordum. Üstümdeki kapüşonluyu çıkarıp koltuğun üstüne bırakırken içimdeki kalın kazağı birkaç kere çekiştirdim.

Enseme yapışan saçları uyuşukça ittirdikten sonra saçlarım yine eski yerini almıştı. Enseme ve yüzüme düşen tüm saçları başımın üstünde toplayıp sıkı sıkı döndürdükten sonra saçımın ucunu topuzun arasına sıkıştırdım. Bozulmadan sabit duracağını umarak ellerimi çektiğimde saçlarım dönerek sırtıma düşmüştü. Bir tokaya bu kadar ihtiyaç duyacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Omuzlarım bıkkınlıkla düşerken moralimi bozmayıp çözüm aramaya odaklandım. Geçen seferki çatal kadar umutsuz değildim bu defa. Koca evde bir şey bulabileceğimi umuyordum.

Televizyonun yanındaki küçük kitaplığın yanına ilerleyip kitapların üstündeki birkaç kâğıdın arasına baktım. İstediğim gibi bir şey bulamayınca ellerimi belime koyup odanın ortasına geçtim ve etrafımda bir tur döndüm. Fakat işime yarayacak bir şey ya

da bulabilme ihtimalim olan bir yer bile göremiyordum.

Üst kata çıkıp odama girdim ve yatağıma oturup valizimi yanıma çektim. Birkaç dakikalık arayış sonucunda hiçbir şey bulamayacağıma kanaat getirmiş ve valizimi yerine itip yataktan kalkmıştım. Fazla eşyanın olmadığı odanın içini de kısaca taradım fakat bu da sonuçsuz kaldı.

Son çare olarak odadan çıkıp Ömer'in odasına yöneldim. Kapıyı yavaşça araladım. Koltuğa oturmuş, kitap okuyordu. Ses çıkarmadan küçük adımlarla odaya girdim. Ömer'in bakışları beni bulduğunda, "Toka ya da onun gibi bir şey arıyorum," dedim açıklama ihtiyacı hissederek.

"Ve sen de bende toka olup olmadığını merak ettin," dediğinde sesindeki alaya karşı gözlerimi devirip, "Hayır!" diye çıkıştım. Sonra daha sakin bir tonda devam ettim. "Sadece kalem gibi bir şeyin var mı diye soracaktım."

"Kalem gibi bir şeyle ne yapacaksın?" diye sordu bu kez. Onu terslemek üzere sarf

edeceğim sözcükleri içimde tutmak için gayret ettim, sonuçta ondan bir şey istiyordum.

“Saçlarımı toplayacağım.”

Kitabını koltuğun kenarına bırakıp yavaşça ayağa kalktı. Yatağın yanındaki küçük komodine eğildi ve üst çekmecesinden bir kalem çıkardıktan sonra yanıma gelip bana uzattı. Kalemi elinden alıp kısa bir teşekkürle birlikte odadan çıkmak üzere kapıya yöneldim.

“Bekle.”

Havada kalan adımımı zeminle birleştirdikten sonra başımı Ömer’e çevirip, “Ne oldu?” diye sordum.

“O şeyi...” dedi saçlarımı işaret ederek. “Burada yapabilir misin?” Kaşlarımı kaldırıp elimdeki kalemi gösterdim ve onaylamasını bekledim. Hayrete düşmeden önce emin olmak istiyordum. Ömer başını sallayınca ağzımı bir metre açabilecek kadar şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak, “Peki,” dedim kısaca. Bunu neden istediğini bilmiyordum, neden kabul ettiğimi de ama

gözlerindeki merak beni ikna etmeye yetmişti. Aslına bakılırsa böyle bir konu için meraklanan bir adam... Daha doğrusu böyle bir konu için meraklanan Ömer beni fazlasıyla şaşırttığı için reddetmem olanaksızdı.

Elimdeki kalemi pijamamın arka cebine sıkıştırdıktan sonra saçlarımı toplayıp döndürdüm ve topuz hâlinde başımın üstünde topladıktan sonra kalemi zikzak çizerek topuzuma geçirdim. Beni dikkatle izleyen Ömer'e baktığımda kaşlarını kaldırmış, saçlarıma bakıyordu.

"Nasıl yaptın onu?"

Üstümdeki meraklı bakışları beni her saniye daha fazla hayrete düşürüyordu. Benimle dalga geçme ihtimalini düşünerek biraz daha ciddi bir ifadeye büründüm. Fakat yüzündeki ciddiyet ve gözlerindeki merak, toparlamaya çalıştığım hayretin içine beni tekrar tekrar itmişti. Buna inanmayıp lakayt bir tavırla benimle dalga geçen zihnim bile Ömer'in ciddiyetini fark etmişti. Gerçekten merak ediyordu. Her konuda hayranlık uyandıran adam böyle basit bir şeyi merak

ediyordu.

Küçük bir öksürükle kendimi toplamaya çalıştıktan sonra, “Topuz yapıp kalemi saçlarımın arasından geçirdim,” diye açıkladım ve konuşmasına fırsat vermeden, “Ciddi misin sen?” diye ekledim.

“Evet, daha önce de neyle toplamıştın? Çatal mıydı?” Dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkarken, “Tuhaf,” diye mırıldandı.

Ömer’in merakından cesaret alan kontrolsüz yanım, “Aslında çok kolay,” diye anlamsız bir girişimde bulunduğunda bundan o an pişman olmuştum.

Dudağının kenarı biraz daha kıvrılmıştı. Bakışlarını saçlarımdan ayırmadan, “Sanmıyorum,” dedi. Gülümsemesine kapılmadan önce, düşünmeden, “Denemek ister misin?” diye sordum. Bu adamın yüzünde içten bir gülümseme görmek bazen beni garip ruh hâllerine sokup söylemek istemediğim şeyleri düşünmeme fırsat vermeden dudaklarımdan döküyordu.

Yine oluyordu, yine ona kapılıyor ve anlamsız şeyler yapıyordum. Durumu

kurtarmak adına elimi geçiştirir gibi sallayıp, “Her neyse...” diye söze başladığım sırada, “Olur,” diyerek durdurdu beni. Kaşlarımı çatıp ciddiyetini tekrar tekrar sorgularken yanıma yaklaştı. Nefesimi tutmuş, ona bakıyordum. Tam önümde durdu ve saçlarımdaki kalemi çekip çıkardı. Saçlarım sırtıma düşerken uslanmaz birkaç tutam gözlerimin önüne serilmişti. Tam şu anda zihnimin de iplerini tutup çekmediğini ve düşüncelerimin saçlarım gibi etrafa saçılmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Varlığından emin olamadığım irademi kullanmaya çalışarak, “Ne gerek var ki, neyse ya ben de zaten aşağı inecektim,” dedim. Arkamı dönüp gitmeye yeltendiğim sırada omzuma elini koyup beni durdurmuş ve çok geçmeden kendine çevirmişti. Ne yaptığını anlamaya çalışırken vücudumu yönlendirerek beni aynanın karşısına çekti. Aynadaki yansımamla göz göze geldiğimde kızarmış yanaklarım ânında gözüme batmıştı.

Ömer saçlarıma bakıp, “Nasıl yapılıyor?”

diye sorunca arkamı dönüp, *"Cidden merak ettiğin şey bu mu?"* diye bağırmak istedim fakat bu isteğim yalnızca serbest bıraktığım bir nefes olarak dışarı çıkmıştı.

Ömer hâlâ arkamda durup ne yapacağımı kestirmeye çalışır gibi beni izlerken birkaç adım öne ilerleyip saçlarımı topladım ve topuz hâline getirip dağılmaması için elimle tuttum. Kaleme uzandığım sırada, "Ben deneyeyim," diyerek saçımın üstündeki elimi çekmiş; saçlarım tekrar sırtıma, omuzlarıma ve yüzümün bir kısmına dağılmıştı.

Ömer aynaya bakmadan elindeki kalemi tutmam için omzumun üstünden bana uzattı. Kalemi alıp onu izlemeye ve şaşırmaya devam ettim. Birkaç saniye daha saçlarıma baktı ve ardından parmaklarını hafifçe saçlarıma dokundurdu. Oda, göğüs kafesimi zorlayan kalp atışlarımı Ömer'e ifşa etmek ister gibi sessizleşmişti. Dokunduğu her bir saç teli ruhumda esen rüzgârdan kaçarcasına parmaklarına dolanıyordu.

Kulağımın yanındaki saçları eliyle arkaya

tararken kısa kalan tutamlar parmaklarının arasından çıkıp yüzümün iki yanına döküldü ve tam o an Ömer başını kaldırıp aynadaki yansımamla göz göze geldi.

Kaburgalarımın arasında dolaşan rahatlatıcı serinliği ve damarlarımdaki kanın kavurucu sıcaklığını aynı anda hissettim. Gözlerini çekmedi, öylece baktı. Saçlarımı nasıl yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi değil, gerçekten bakıyormuş gibi baktı. Sanki bana değil, bir arkeoloğun gözünden milyonlarca yıllık bir tarihî esere ya da içindeki tüm sırrı her şeyiyle apaçık önüne sunduğu kadına bakar gibi bakıyordu. Beni böylesine kıymetli hissettiren bakışı öylece kendime saklamak ve zihnimin en ücra köşelerinde yaşamak istiyordum.

Bu adam zihnimle oynuyordu. Bu adam dengemi altüst ediyordu. Bu adam beni çok kötü hissettirebiliyordu. Bu adam yüzünden saatlerce ağlayabiliyordum. Fakat yine bu adam yüzünden akımına kapılmanın imkânsız olduğu sonsuz güzellikte duyguları tadıyor ve o güzel rüzgârında savruluyordum.

Sarsıcı olan, o güzel duyguları; küçük bir söz, ufak bir hareket ya da anlık bir bakışla yaşatabilmesiydi. İşte tam burada merakıma yenik düştüğüm yeni bir soru ortaya çıkıyordu. *Bu adamın sevgisine sahip olacak kadın için dünyada o sevgiden daha güzel bir nimet olabilir miydi?*

Bakışlarını bana kilitlemiş adamın yavaşça yutkunduğunu fark ettim. Âdemelması acele etmeden aşağı yukarı hareket ederken bilincim yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Önce hafifçe iç çektim; sonra, "Neyse," gibi bir şey söylemeye çalışarak ondan birkaç adım uzaklaştım. Hiçbir şey söylemeden öylece dikildi. Bense elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmış bir vaziyette, aceleyle odadan çıktım.

Kalbimin atışı vücudumun her santiminden hissedilebilirdi, göğüs kafesim zor durumda olmalıydı. Daha zor durumda olansa bendim. Hissizleştirmek için çabaladığım duygularımı bir bakışla uyandırıp beni bana düşürmeyi başarmıştı. Ona hâlâ kızgındım ama o böyle davrandıkça kalbimin daha

yavaş atmasını da sağlayamıyordum.

Kapı zili evin içinde çınlamaya başladığında dikkatim dağıldı ve olduğum yerde sıçrayıp merdivenin korkuluğundan destek aldım. Sonra sanki normal bir zamandaymışız gibi kapıyı açmak için hiç düşünmeden merdivenlerden inmeye başladım. Kapıya yaklaşmışken içinde olduğumuz durumda kimin gelebileceğini düşünmek ancak aklıma düşmüştü. Parmaklarımın ucunda yükselip dürbünden bakacakken merdivenden gelen ayak sesleriyle kapının önünden çekildim. Şu durumda kapıyı açanın Ömer olması daha doğruydu.

Çekildiğim kapının önüne geçen Ömer, benim gibi dürbünden baktıktan sonra, tereddüt etmeden kapıyı açtı. Kim olduğuna bakmak için başımı uzattığımda kır saçlı, zayıf bir adamla karşılaştım. Adam, Ömer'i görünce gülümsedi ve el sıkıştılar. Elini çekip ona sarıldığında kim olduğunu iyice merak etmeye başlamıştım.

"Selamün aleyküm Ömer."

"Aleyküm selam Hasan Abi, haydi gel

içeri.”

Ömer adamı içeri aldıktan sonra kapıyı kapattı ve misafirimizi koltukların olduğu tarafa yönlendirdi. Ben kapının önünde öylece dikilip onları izlemeye devam ettiğim sırada Ömer, “Abi sen neden geldin buraya?” diye soruyordu adama.

“Fuat Bey beni başka yere götürecekmiş Ömer, sen söylemişsin her hâlde.”

Ömer başını sallayıp, “Böyle daha iyi olur abi. Mahkeme gününe kadar birbirimizden uzak kalalım, zaten o gün geldiğinde bitecek her şey inşallah,” dedi.

“İnşallah,” dedikten sonra başını sallayıp mahcup bir tavırla teşekkür etti adam. “Allah razı olsun Ömer, sen olmasan bizi de susturacaklardı. Zarar gördüğümüzle kalacaktık.”

Ömer elini adamın omzuna koyup sıvazlarken, “Estağfurullah abi. Yine konuşmayalım bunları, yapılması gereken buydu zaten. Kafanı böyle şeyler için yorma sen,” dedi.

Adam başını salladı ve omzundaki elin

üstüne elini koyup, “Giderken seninle son kez bir görüşeyim diye rica ettim. Fuat Bey de kabul etti sağ olsun,” dedi.

“Mahkeme var daha abi, ne sonu?” dedi Ömer gülerek. Ömer’in söylediklerinden ve gülüşünden bir umut yakalamış gibiydi adam, o da gülümsedi. Ardından daha yeni oturduğu koltukta yavaşça doğrulup, “Fuat Bey’in benim için gönderdiği araba kapıda bekliyor, gideyim artık. Zaten iki dakika görmek için gelmiştim,” dedi. Ömer de adamla birlikte ayağa kalktıktan sonra ona kapıya kadar eşlik etti.

“Şimdi nereye gideceğimi bilmiyorum, anlattı öyle ama aklım almadı işte,” dedi adam gülümseyerek. Ömer de hafif bir tebessümle, “Ben Fuat Abi’yle konuşurum, sen boş ver bunları Hasan Abi,” dedi gitmek için hareketlenmiş adama.

Ben kapının önünde dikilmeye devam ederken adam gitmeden önce bana küçük bir bakış attı. Ömer’e dönüp, “Yenge Hanım mı?” diye sorduğunda Ömer hafifçe başını salladı. Ben de küçük bir tebessüm yerleştirdim yüzüme.

Adam tüm samimiyetiyle bir kez daha gülümseyip, “Allah ikinizi de korusun, sizin için çok dua edeceğim. Allah’a emanet olun,” dediğinde Ömer de gülümseyip, “Sen de Allah’a emanet ol abi,” diyerek karşılık vermişti. Ardından adam hafifçe başını eğdi ve Ömer’e sarıldıktan sonra kapıdan çıkıp bahçe kapısının hemen önündeki arabaya bindi.

Ömer kapıyı kapattıktan sonra bana dönmüş ve daha ben bir şey sormadan açıklamaya başlamıştı.

“Hasan Abi şirketin mağdurlarından... Aynı zamanda mahkemeyi adına açtığımız kişi... O da tehlikede olduğu için buraya yakın bir yere getirmişti Fuat Abi. Hem ailesi hem de kendisi iyice bunaldı şimdi. Onu daha uzak, güvenilir bir yere götürmesi için rica etmiştim Fuat Abi’ye, o da zaten gördüğün gibi vedalaşmaya gelmiş.”

Adamın kim olduğunu zaten anlamıştım, yine de aldığım tatmin edici açıklamaya karşı hafifçe başımı salladım ve kollarımı göğsümde kavuşturup üçlü koltuğa

yöneldim. Ben koltuğa otururken Ömer de merdivenlere ulaşmıştı.

Üst kata çıkmadan önce bana dönüp, “Nasıl hissediyorsun?” diye sorduğunda, “İdare eder,” dedim. Önce başını salladı, sonra mutfağı işaret ederek, “Tezgâhın üstüne ilaçlarını bıraktım. İçmeyi unutma,” dedikten sonra yukarı çıktı.

...

Koltuğun sıkıştırdığı yanağım gözümü kapatsa da şeklimi değiştirmedim. Koltukta sırtüstü dönüp kumandayı aldım ve izlediğim saçma sapan programı kapattım.

Yine canım sıkılıyordu. Yine malum his tüm hayat enerjimi açtığı boşluğa doğru silip süpürmüştü. Şu televizyonun karşısında üçlü koltukla ilişki kurmaktan başka bir şey de yapmıyordum. İçimden de gelmiyordu. Gerçi burada böylece oturmak da istemiyordum. Televizyon izlemek de... Anlaşıldığı üzere ne yapacağımdan bihaberdim.

Kendimi koltuktan aşağı bırakıp üç dört saniye yerde hareketsizce yattım. Sonra

dizlerimin üstünde birkaç adım emekleyip ayağa kalktım. Merdivenlerin başına gelince öylece baktım basamaklara. “Basamakları da emekleyerek çıksam mı?” diye düşünmedim değil, şükür ki yalnızca düşünmüştüm.

Son basamağı da çıktıktan sonra bir odamın olduğu tarafa, bir de Ömer’in odasının olduğu tarafa baktım. İki yer arasında kararsızlık yaşasam da ayaklarım beni Ömer’in odasına yönlendirmişti. Ayaklarıma ayak uydurdum ve Ömer’in odasının önüne geldim.

Kapıyı açacağım sırada içeriden gelen sesleri duyup kulak kesildim. Ömer’in sesiydi ama ne dediğini anlayamıyordum. Biraz daha dikkatli dinledim. Sonra kapıyı yavaşça açıp başımı içeri uzattım. Ömer koltuğa oturmuş, elindeki kitabı hafif bir tonda okuyordu. Odanın içine girdiğimi fark etmiş ama başını kaldırıp bana bakmamış ya da okumayı kesmemişti.

Çaprazındaki koltuğun ucuna oturup bir süre onu dinledim. Anladığım kadarıyla Kuran okuyordu. Kollarımı birbirine

dolayıp okuduğu şeylere dikkat kesildim. Hoş bir tınısı vardı. Anlamasam da içimdeki birtakım duyguları harekete geçiriyordu. Dinlemekten hoşlanacağım bir şeydi. Bir an kendimi Ömer gibi Kuran okurken hayal ettim. İşin garibi bu düşünce ve beynimde oluşan görüntü beni rahatsız etmemişti. Onu dinlemeye devam ederken okuduklarının anlamını öğrenmek için merakım zihnimi kurcalamaya başlamıştı. Duyduğum şeylerin anlamını bilmek istiyordum.

Ömer Kuran'ı kapattıktan sonra başını kaldırıp bana baktı. Bir an ne diyeceğimi bilemedim, ardından içimden gelen soruyu sordum.

"Anlamını biliyor musun?"

Hafifçe gülümsedi ve Kuran'ı koltuğun kenarına bıraktı. Hemen yanında duran diğer kitabı alırken, "Duymak istiyor musun?" diye sordu. Hafifçe başımı salladım. Gülümsemesi tüm yüz hatlarına yayılmıştı fakat hâlâ hafif bir tebessüm sayılırdı.

Kitabı açtı ve beş on saniye sonunda aradığı

yeri buldu. Başını hafifçe kaldırıp bana baktı ve sonra gözlerini kitaba indirerek okumaya başladı.

"Senin (mutluluğun) için göğsünü açıp genişletmedik mi? Senden yükünü indirmedik mi? O, senin belini bükmüştü. Senin şanını yüceltmedik mi? Gerçekten zorluklarla beraber kolaylık var. Gerçekten o zorlukla beraber bir kolaylık var. O hâlde boş kaldın mı, kalk yorul. Sadece Rabbine yönel." (İnşirah Suresi)

Ömer sözünü bitirdiğinde yavaşça yutkundum. Boğazımda biriken tuhaf heyecan söylediği son cümlelere takılı kalmıştı. O kelimeler zihnimin duvarlarına takılmadan girmiş, hiçbir engel gözetmeksizin tüm düşünceleri bastırmış ve onların yerine aklımda dolanmaya başlamışlardı.

Kollarımı birbirine daha sıkı bağlarken bakışlarım zeminin bir yerinde takılı kaldı. Beynimse hâlâ Ömer'in okuduklarındaydı. *"...boş kaldın mı, kalk yorul. Sadece Rabbine yönel."* Zihnimde dönüp duran bu

kelimeler, bilemediğim garip bir heyecanı göğüs kafesim ve boğazım arasında sıkıştırmıştı. Okuduklarının ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ne için söylendiğini de... Fakat hakkında hiçbir fikrim olmayan bu sözler öyle zamanlı gelmişti ki bir yanım onları çabucak benimsemişti. Sanki benden bir şeyi anlatıyordu; içinden çıkamadığım, içimden çıkaramadığım boşluk gibi...

“Fatma Teyze’nin evine geldiğin günü hatırlıyor musun?”

Sorusu üzerine bir süre durup düşündüm.

“Ağlıyordun ve Fatma Teyze’ye içinde bir sıkıntı olduğunu söylemiştin,” diyerek hatırlamama yardımcı oldu. Hatırlamıştım. Ömer’i yeni tanıdığım ve içimdeki sıkıntı ya da boşluğun en yoğun olduğu zamanlardı. Belki hâlâ o kadar yoğun yaşıyordum fakat artık öyle alışmıştım ki buna, artık fark edemiyordum.

“Evet, hatırlıyorum,” diye cevap vererek aklımın içinde konunun dağılmasını önledim.

“Hâlâ onları yaşıyorsun değil mi?”

Bakışlarımı ona çevirip başımı hafifçe yana eğerek, “Nereden biliyorsun?” diye sordum.

Dudağının köşesi hafifçe kıvrıldı. “Bilmiyorum Betül, görüyorum,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Bazen kızıyorsun, bazen üzülüyorsun, hatta bazen korkuyorsun. Bazen de...” Önce durakladı, ardından sakin bir şekilde devam etti. “Ruh gibi dolaşıyorsun, hiçbir sebep yokken... Ne yapacağını bilmez bir hâlde, içindeki sıkıntıyı her hareketine, her bakışına yansıtıyorsun. Bazen bunu bana söyleyeceğini düşünüyorum ama sen içinde yaşamaya devam ediyorsun.”

Kaşlarımı çatıp birkaç saniye için ona daha önce bu sıkıntılarımdan bahsedip bahsetmediğimi hatırlamaya çalıştım. Ruh gibi dolaştığımı bilmiyordum, hissettiklerimi fark ettiğini de... Gerçekten o kadar şeffaf biri miydim, yoksa o mu çok iyi bir gözlemciydi?

Ne diyeceğimi bilemeyerek, “Ben...” diye başladım söze. “Dışarı bu kadar yansıttığımı bilmiyordum.” Ardından aklıma gelen yeni

bir düşünceyle sordum. “Bunun için mi o şeyi okudun, şeyi...” Okuduğu şeyin ismini hatırlamaya çalışırken, “Sureyi,” diye tamamladı beni.

“Evet, o sureyi. Kasıtlı olarak mı yani?”

“Hayır,” dedi. “Odaya girdiğinde bu sureyi okuyordum.” Sessiz kaldım ve o devam etti. “Sanki sana sesleniyor gibi değil mi?”

Sorusu karşısında afallamış ve bir süre ne diyeceğimi bilmeyip sessiz kalmıştım. O da benim gibi hissediyordu. “Sende de oluyor mu?” diye sordum çekinerek. Onaylayarak başını salladığında şaşırmıştım. İç sıkıntısı ve boşluk hissinden bahsettiğimi anlayıp anlamadığını merak ediyordum. Bunu sormak için dudaklarımı araladığım sırada konuşmaya başladı. “Bazen ne yapacağımı bilmiyorum. İçimde ismini koyamadığım bir sıkıntı bütün aklımı dolduruyor.”

“İçinde kocaman bir boşluk varmış gibi hissediyorsun,” diye tamamladım onu çocuksu bir heyecanla.

“Evet.”

Aldığım olumlu cevabın hemen ardından,

umutla, “Peki nasıl geçiyor?” diye sordum. Eğer bir çaresi varsa bunu kesinlikle öğrenmeliydim.

Derin bir nefes alıp, “*...boş kaldın mı, kalk yorul. Sadece Rabbine yönel,*” dedi az önce okuduklarını tekrar ederek. Eğer aklımı okuyamıyorsa verdiği cevapta gerçekten samimiydi ve bu durum beni başka bir çıkmaza sokuyordu. Ama bu çıkmaz diğerleri kadar uçsuz bucaksız değildi, umudu hissediyordum. Yine de bir şey söyleyememiştim. Verebileceğim her cevap, sessizliği de yanına alarak köşesine çekilmişti.

Fakat aklımı kurcalayan onlarca konudan biri kendini fazla belli ediyordu. Bu yaşına kadar Rabbi hakkında hiçbir şey bilmeyen ben, şimdi içimdeki bu histen beni kurtarmasını mı isteyecektim ya da ona yönelecektim ve bu his beni terk mi edecekti? Anlamıyordum. İstediğim bir konu için bile dua ederken bunu Yaratıcı’ya ulaşmak için değil, sadece zihnimi tatmin etmek için bir ağız egzersizi olarak yapan benden bahsediyorduk.

Daldığım düşünce denizinde gitgide derine çekildiğim sırada bir ses beni ensemden tutup yüzeye çıkarmıştı. O ses, Ömer'in telefonunun melodisiydi ve ortamdaki düşünceleri de sessizliğine katarak yanımızdan çekilip gitmişti.

Ömer komodinin üstündeki telefonunu alıp koltuğa geri döndü. Telefonu açtıktan sonra birkaç saniye bekledi. Hattın diğer ucundan gelen sese, "Aleyküm selam," diye karşılık verip karşı tarafı dinlemeye başladı.

"Her şey sakin burada Emre..."

Ömer neredeyse bir dakika boyunca sessiz kalarak yine karşı tarafı dinlemişti. Bir ara ben de oturduğum yerden dinlemeye çalışmıştım fakat hiçbir şey anlayamayınca vazgeçip sessizce beklemeye devam ettim.

"Biliyorum, öyle olacak muhtemelen."

Kendimi yatağın ortasına ittim ve bacaklarımı kendime çekip bağdaş kurdum.

"Tamam, görüşürüz."

Ömer telefonu kapatıp koltuktan kalktı ve komodinin yanına ilerledi. Dizlerinin üstüne çöküp alt çekmeceyi açarken başımı kaldırıp

ne yaptığına bakmaya çalıştım. Çekmeceden büyük, kalın bir zarf çıkarmıştı. Zarfı bir eline alırken diğer eliyle içinde bir şeyler arıyordu. Nihayet içinden birkaç kâğıt çıkardığında dikkatle onları incelemeye başladı. Bir iki dakikanın sonunda kâğıtları zarfa geri koyup onu da çekmeceye aynı şekilde yerleştirdikten sonra ayağa kalktı ve elindeki telefondan bir şeylere bakmaya başladı.

“Bahsettiğin dosyalar onlar mı?” diye sormaktan alamamıştım kendimi.

Ömer bana dönerken kısaca, “Evet,” diye cevapladı.

Bu konu içimin titremesine neden olmuştu, bu yüzden başka soru sormayarak konuyu kapattım. Fakat kapatır kapatmaz aklım yine bir önceki konuya yönelmişti.

Her zamanki gibi kendimi uykuya verip tüm bu karmaşadan kurtulmayı ya da en azından biraz uzak kalmayı düşününce oturduğum yatağın yorganını kaldırdım ve kedi gibi yatağın içine kıvrıldım. Ömer de yattığımı görünce kaç gündür yaptığı gibi kitabını eline alıp çaprazdaki koltuğa oturdu. Bu

sefer onu görebileceğim gibi yatmış, diğer günlerin aksine ona sırtımı dönmemiştim.

Kitabını açmıştı ve okuyor gibi gözüküyordu. Ama okuduğunu sanmıyordum. Çünkü kitaba odaklanmışken yüzünün aldığı ciddiyet başkaydı. Şimdiyse sadece kitaba bakıyor gibi gözüküyordu. Onu bir süre daha öylece izlemeye devam ettikten sonra, zihnimde dönen bir sürü düşünceyle birlikte göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Uykumun bu kadar kısa sürede beni bulmasına sevinmek istiyordum ama şu an bunun için sevinemeyecek kadar uykum vardı.

Uykunun derinliğine ulaşmak için son birkaç adımım kalmıştı ve bedenimde kalan son güç kırıntılarını kullanarak, “Ömer...” diye ucu açık bir cümleye başladım.

“Efendim?”

Zihnimi açık tutmak için son çabayı gösteriyordum. Kalan birkaç adımı beni bekleyen derinliğe atmadan önce dilimin ucuna gelmiş kelimeleri serbest bıraktım.

“Bir daha Kuran okuduğun zaman beni de

yanına çağırır mısın?”

7.

Hafifçe yutkunup kurumuş boğazımı biraz olsun ıslatmaya çalıştım. Fakat bu sadece ağzımın içinde bir kayış çeviriyor gibi hissettirmişti. Acilen su içmem gerekiyordu. Gözlerimi açıp karanlık odada yönümü bulmaya çalışarak kalktım. Sokak lambasının ışığı hâlâ perdeyi aydınlatıyordu. Tahminlerime göre saat üç buçuk dört falan olmalıydı.

Ayaklarımı sürüye sürüye kapının olduğu tarafa yürüdüm. Bu seferki ayak sürümem uyku mahmurluğundan ya da uyuşukluktan değil, bir yere çarpmak istemediğimdendi. Kapıya ulaşıp el yordamıyla bulduğum düğmeye bastıktan sonra oda gözümü alacak şekilde aydınlandı. Işığa alıştıktan sonra gözlerimi yavaşça açıp odadan çıkmak için kapıya döndüm ama bir şey gözüme takıldığı için adımlarımı durdurup olduğum yerde kaldım. Ağzımdaki kuruluk şu an için aşağı inmeme gerek kalmayacak kadar gereksiz bir ayrıntıya dönüşmüştü.

Ömer Günsur, başını oturduğu tekli koltuğun arkasına dayamış, uyuyordu. Mahmurluğun bedenimden çekildiğini hissediyordum. Beş on saniyelik şaşkınlığın ardından küçük adımlarla koltuğun yanına ulaştım. Bir saniye olsun gözümü ondan ayırmayarak eğildim. Üstümdeki tüm uyku önümdeki görüntüyle kaybolup bilincimi ellerime geri verirken, dudaklarımı ele geçiren gülümseme en az Ömer'in şu anki görüntüsü kadar doğaldı.

Başı yaslandığı koltukta hafifçe sağa

düşmüştü. Dağınık saçları tutamlar hâlinde alnının üstünde duruyordu. Daima kaşlarını çattığı için iki kaşının ortasında oluşan ince çizgiden eser yoktu. Her zaman kaskatı duran çenesiyse uykuyla birlikte rahatlamış görünüyordu. Işığın vurduğu yüzündeki kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerinin üstüne düşüyordu. Âdemelması, gerilmiş boynunda belirginleşmiş hoş bir tümsek olarak görünüyordu. Kemikli yüzüne her baktığımda, ne olursa olsun, kalbimin tutturduğu ritim dengesizleşiyordu; tıpkı şimdiki gibi...

Ben bu adamla evliydim.

Aklımdan geçen düşünce, o an her şeyi bir kenara bırakıp sırf bu düşünce için bile boğazıma biriken heyecanla küçük bir iç çekiş vermişti bana. Hemen şimdi ona bağıra bağıra içimdeki duyguları haykırmak istiyordum, tıpkı o gün Emel'e söylediğim gibi... Aklımda bile tekrar etmekten çekindiğim o hisleri tek tek anlatmak, büyüklüğünden korkup yalnızca *his* diyerek geçiştirdiğim duyguların tümünü önüne sermek istiyordum. Sonra tekrar kollarının

arasına girmek, ondan ve kendimden kaçmak için yüzümü göğsüne saklamak...

Hafifçe yutkundum ve toparlanmak için birkaç saniye verdim kendime. Burada uyuması mantıklı değildi, uyuyakalmış olmalıydı. Ne olursa olsun bu koltuk hiç de rahat görünmüyordu, en azından uyumak için... Elimi kaldırıp onu uyandırmak için koluna dokundum. Böyle uyumaya devam ederse bir yeri tutulabilirdi.

Elim koluna temas ettiği anda birden gözlerini açtı ve yeni uyanmış birine göre fazla atik bir şekilde kolumu tuttu. Ben birden ayağa kalkıp geri çekilirken, Ömer de birkaç saniye sonra kendini toplayıp başını iki yana salladı.

“Ben...” diye klasik bir şekilde başladım söze. Ömer de birkaç kere gözlerini açıp kapatarak kendine gelmeye çalışıyordu. “Sen böyle burada uyuyunca kaldırmak için koluna dokundum, ondan...” Pekâlâ, sanırım kurduğum mantıktan yoksun cümlelerin daha fazla dışarı çıkmasına izin vermemeli ve ortamın akıl seviyesini aşağılara çekmemeliydim.

Ömer başını kaldırıp gözlerini kısmış, ne dediğimi anlamaya çalışıyordu. Ona ortada anlayacak mantıklı bir şey olmadığını ve boşu boşuna uğraşmamasını söylemek istesem de sonrasında şükür ki çenemi kapalı tutabilmiştim. Sonunda kollarını koltuğun her iki yanına koyup kendini toparladı ve kısık gözlerle bana baktı.

“Sen neden uyandın, bir şey mi oldu?”

“Hayır, olmadı. Su içecektim.”

Sakince başını salladı. Bense odadan çıkmak yerine olduğum yerde dikilmeye devam ettim.

“Sen burada mı yattın?”

Ellerini yüzüne kapatırken, “Evet,” diye cevap verdi. O an içimde baş gösteren suçluluk hissi içimi kemirmek için yerini almıştı. Yutkundum ve aklıma gelen ihtimalin gerçek olmadığını düşünmeye çalışarak, “Ben burada kalmaya başladığımdan beri bu koltukta yatmıyorsun değil mi?” diye sordum.

Ellerini yüzünden çekip koltuğun iki yanına

bıraktı. Başını arkaya yaslarken gözlerini kapatmıştı.

“Su içmeye gitmeyecek misin Betül?”

“Sana bir soru sordum!” diye ısrar ettim.

“Evet, burada yattım. Oldu mu?”

Cevap vermeyeceğini düşündüğüm için kendimi ısrar etmeye odaklamıştım ki uğraştırmadan verdiği cevap beni şaşırttı.

“Neden? Yani yatağında yatabilirdin. Ben aşağıda yatardım. Ya da aşağıda da yatabilirdin,” diye aceleyle konuştuktan sonra derin bir nefes aldım ve koltuğu işaret ederek, “Burası çok rahatsız,” diye tamamladım sözlerimi.

Gözlerini açıp başını yasladığı yerden kaldırmadan bana çevirerek, “Geceleri uykunda çok fazla sıçrayıp uyanıyorsun,” dedi.

Geceleri uyanıp uyanmadığım hakkında bir fikrim yoktu. Genelde yalnız uyuduğum için böyle bir şeyi daha önce kimse söylememişti, ben de fark etmemiştim. “Farkında değilim. Eğer seni rahatsız

ediyorsam...” Cümlemi bir anda yarıda kesip söylediklerini düşündüm. Eğer rahatsız olsaydı burada yatmazdı. *Sırf bunun için mi koltukta yatıyordu yani?*

“Sen sırf ben uyanıyorum diye mi?”

Daha cümlemi bitiremeden ayaklandı ve yanımdan geçerek kapıya ulaştıktan sonra, “Yat sen, ben de abdest alayım. Sana suyunu getiririm,” dedi.

O kapıdan çıktığında ben az önce tamamlayamadığım cümleyle birlikte ağzım açık bir hâlde kalmıştım. Sonrasında kendimi toparlayıp kollarımı birbirine kavuşturdum ve koltuğun kenarına oturdum. *Benim için burada yatıyordu.*

Bu adamın yanında dünyadaki tüm kördüğümler halt etmişti. O düğümler belki çözülürdü ama Ömer asla!

Dilimi dudaklarımın üstünde gezdirip kurumuş dudaklarımı ıslattım ve koltuktan kalkıp yatağa ilerledim. Yatağın ucuna otururken içimdeki suçluluk duygusu varlığını koruyordu. O her gün burada yatıyordu ve bundan yeni haberim olmuştu.

Yatıyordu mu demiştim ben? Bu tekli koltuktu yahu! Ne yatması, bunda ancak yaslanılabilirdi.

Merdiven gıcırtısı duyulduktan birkaç saniye sonra Ömer kapıda belirmişti. Elinde büyük bir bardak suyla odaya girdi ve bardağı bana uzattı. Teşekkür ederek aldıktan sonra ağzımdaki kuruluğu hatırlayıp suyu büyük yudumlarla bitirdim.

Ömer komodine dönüp çekmecesini açarken elimdeki boş bardakla onu izliyordum. Çekmeceden çıkardığı beyaz şeyin önce ne olduğunu anlamasam da sonradan takke olduğunu fark ettim.

Bu saatte namaz mı kılacaktı?

Komodinin yanındaki seccadeyi de aldıktan sonra odada çapraz bir şekilde yere serdi. Yatağın ucunda oturup dizlerimi kendime çektim, kollarımı bacaklarımın etrafına dolayıp onu izlemeye başladım.

Ömer'i namaz kılarken izlemeyi seviyordum. O zaman çok başka görünüyordu. Sanki bir işe odaklanmış gibi değil de öylesine olağan bir şey yapıyormuş

gibi görünüyordu. Nefes alıyormuş gibi, öyle normal ve öyle onun bir parçası sanki... Onu her böyle gördüğümde içimden bir his içten içe Ömer'e özeniyordu.

Namazını bitirince konuşmak için düşünmeden dudaklarımı araladım fakat hemen sonrasında geri kapatıp sessiz kaldım. Onun gibi namaz kılmayı en azından denemeyi istiyordum ama içimde filizlenen heyecan beni nedensiz bir şekilde çekingenleştiriyordu.

Seccadenin başında bir süre daha durduktan sonra kalktı ve seccadesini katlayıp eski yerine koydu. Bense hâlâ aynı şekilde oturuyordum. Odanın kapısına doğru yürürken, "Haydi Betül, yat artık," dedi.

"Sen yatmayacak mısın?"

"Biraz bahçeye çıkacağım."

"Bu havada mı?" diye sordum garipseyerek. Başını salladı ve bana son bir kez baktıktan sonra odadan çıktı.

Umursamamaya çalışarak yatakta emekleyip ortasına ulaştım. Başımı yastığa koyup yorganı üstüme çekerken hâlâ Ömer'i

düşünüyordum. Beş on dakikanın sonunda ani bir kararla kalkarak odadan çıktım. Merdivenleri de hızla indikten sonra evin kapısına gelmiştim. Kapıyı açmaktan son anda vazgeçip kapının yanındaki pencerenin önüne dikildim. Perdeyi aralayıp dışarı bakarken Ömer'i görmeye çalışıyordum.

Kısa bir uğraştan sonra hâlâ göremeyince tekrar kapıya yöneldim fakat ben kapı koluna dokunmadan kapı açılmıştı bile. Korkuyla yerimde sıçradığımda Ömer bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. Elimi göğsüme koyup sakinleşmeye çalışırken, "Sen neredeydin, göremedim seni," diyebildim. Önce bana baktı, ardından pencereye ve sonra tekrar bana...

"Kapının hemen yanındaydım. Sen neden yatmadın?"

"Uykum kaçtı."

Kapıyı kapatırken dikkatli bir şekilde ona baktım. Yorgun gözüküyordu. O uyurken belki anlamamıştım ama şu an gerçekten yorgun ve uykusuzdu.

"Senin uykun var galiba."

Ömer dalgınca başını kaldırırken kızarmış gözleri söylediğimi doğrulamak ister gibiydi.

“Haydi yukarı Betül!” dedi beni dinlemeyip merdivenlere yönelirken. Hemen arkasından gidip onu durdurdum.

“Yukarı çıkınca yine o koltukta mı yatacaksın?”

“Evet.”

“Sen yatakta yat, ben koltukta yatarım. Hem uykum da kaçtı.”

Bezmiş bir ifadeyle bana bakarak, “Yukarı çıkıyoruz ve sen yatakta yatıyorsun Betül!” dediğinde ayağımı hızla yere vurup, “Hayır!” diye çıkıştım. Sonra birkaç adımda üçlü koltuğa ilerledim ve köşeye geçip oturdum.

“Uyumayacak mısın sen?”

“Hayır!”

Başka bir şey söylemesini beklerken duyduğum şey yalnızca merdivenlerin gıcırtısı olmuştu. Başımı arkaya çevirip baktığımda merdivenleri çıktığını gördüm.

Benimle inatlaştıktan sonra öylece gidiyor muydu? Belki de dediğim gibi yatmaya gitmişti. Eğer öyleyse bunu ona yaptırmayı başardığım için kendimi tebrik edebilirdim. Günlerdir koltukta uyumuştu ve ben ne bunu ne de yorgunluğunu fark edebilmiştim. Şu an yukarı çıkması gerçekten içimi biraz olsun rahatlatmıştı.

Yerimden kalkıp yan koltuktaki kumandayı aldım ve oturduğum yere geri döndüm. Eğer uykum yoksa ben de gelene kadar bir şeyler izlerdim. Televizyonu açıp birkaç kanal dolaştıktan sonra bir filme rastladım. Filmi izlemeye başlayınca merdivenlerden gelen gıcırtıları tekrar duymuştum.

Gıcırtılar çok geçmeden tekrar duyulduğunda başımı çevirip merdivenlere baktım, Ömer elinde iki tane battaniyeyle merdivenlerden iniyordu. Oturduğum koltuğun yanına geldiğinde battaniyelerden birini bana uzattı.

“Bu ne?” diye sorarken uzattığı battaniyeyi istemsizce almıştım.

“Seni yukarı çıkaramadığımı düşünme

Betül, sadece şu an seninle uğraşmak istemiyorum," dedi ve bakışlarıma aldırmadan elimde tuttuğum battaniyeyi üstüme örtmemi işaret etti, sonra da yanıma oturdu. Tahmin etmesi zor değildi ki hâlâ meraklı bakışlarla onu izliyordum.

Sonrasında hiç beklemediğim bir şekilde bedenini kaydırıp başını bacaklarımın üstüne bıraktı. Ömer koltuğa iyice kurulurken ağzım ve gözlerim büyük bir senkron içinde açılmıştı. Ânın durduğunu ve soluklarımın ciğerlerime tıkandığını hissettim. Biraz öncesine kadar durgun olan zihnimde şimdi düşünceler fırtınalara kapılmış, etrafa savruluyordu. Kalbim bir mahkûm gibi göğüs kafesime vuruyor ve parmaklıklarından dışarı sarkıp durumuma tanıklık etmek istiyor gibiydi. Tüm bu karmaşayı bastırmak istercesine sertçe yutkundum.

Ömer koltuğa iyice yerleştikten sonra televizyona arkasını dönüp kollarını birbirine dolamış ve gözlerini kapatmıştı. O an Ömer'e ciddi olup olmadığını sormak istesem de kendimi tutmayı

başarabilmiştim.

Gözleri kapalı bir şekilde, “Rahatla Betül!” derken bedenimin ne kadar kasıldığını o an fark ettim. “Haklıydın,” dedi. “Gerçekten uykuya ihtiyacım var ve buraya yatıyorum, çünkü en büyük koltuk burası... Beklediğin cevabı aldığını sanıyorum.”

Yanaklarım kızarmaya başlamışken bunu görebilecekmiş gibi başımı salladım ve koltuktan kalkmaya yeltendim. Ömer sıkılmış bir şekilde inleyip gözlerini açtı.

“Ne yapıyorsun Betül?”

“Sen uykuya ihtiyacın olduğunu söyledin, ben de burada oturup seni rahatsız etmek istemedim.”

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve başını oturmam için bacaklarıma bastırdı.

“Otur Betül.”

“Ama sen dedin ki...”

“Ben dedim ki en büyük koltuk bu olduğu için burada yatıyorum. Eğer rahatsız olsaydım başka koltuğa geçmeni söyleyebilirdim.”

Koltuğa tekrar otururken Ömer de yine gözlerini kapatmış ve eski pozisyonunu almıştı. Söylediklerine başta tepki vermesem de sinirimi bozduğu bir gerçekti. Ben onu düşünürken o yine ukalalık yapıp beni sinirlendirebiliyordu.

“İşte aptalım ya ben!” diye söylenmeye başladım. “Adamı düşünüyoruz; yine bir ukalalıklar, bir laf sokmalar, bir ben havalıyım tavırları...”

Ömer tekrar gözlerini açıp bana dönerken, “Ben havalıyım tavırları mı?” diye sordu. Soruyu sorarken yüzünde oluşan gülümseme, bilincimi saman alevi gibi saran siniri süpürürken ben de onun gibi güldüm. “Evet, ben havalıyım tavırları,” dedim elimle başını hafifçe ittirirken. Ömer gülmeye devam ederek tekrar gözlerini kapattı. Ben de bir süre sonra gözlerimi ondan ayırıp filmi izlemeye çalıştım.

Gözlerim film ve Ömer arasında gidip geldiği sırada elimi kaldırıp saçlarına dokundum. Koyu kahve saç telleri parmaklarıma dolanırken elimi dizime

Koltuğa tekrar otururken Ömer de yine gözlerini kapatmış ve eski pozisyonunu almıştı. Söylediklerine başta tepki vermesem de sinirimi bozduğu bir gerçekti. Ben onu düşünürken o yine ukalalık yapıp beni sinirlendirebiliyordu.

“İşte aptalım ya ben!” diye söylenmeye başladım. “Adamı düşünüyoruz; yine bir ukalalıklar, bir laf sokmalar, bir ben havalıyım tavırları...”

Ömer tekrar gözlerini açıp bana dönerken, “Ben havalıyım tavırları mı?” diye sordu. Soruyu sorarken yüzünde oluşan gülümseme, bilincimi saman alevi gibi saran siniri süpürürken ben de onun gibi güldüm. “Evet, ben havalıyım tavırları,” dedim elimle başını hafifçe ittirirken. Ömer gülmeye devam ederek tekrar gözlerini kapattı. Ben de bir süre sonra gözlerimi ondan ayırıp filmi izlemeye çalıştım.

Gözlerim film ve Ömer arasında gidip geldiği sırada elimi kaldırıp saçlarına dokundum. Koyu kahve saç telleri parmaklarıma dolanırken elimi dizime

yaslayıp küçük birkaç saç teliyle oynamaya devam etmiştim ki Ömer hafifçe öksürdüğünde bunun rahatsız olduğunu belli etmek için olduğunu düşünüp elimi çektim.

“Dalmışım, kusura bakma.”

Ömer öksürdükten sonra boğazını temizleyip, “Devam et lütfen,” dedi.

Vakit kaybetmeden parmaklarım tekrar saç telleriyle buluştuğunda gülümsedim. Yumuşak tutamlar parmaklarıma dolanırken Ömer’in yüzünü izledim. Yüzündeki kaslar yavaş yavaş gevşemiş ve sonunda bugün onu uyurken gördüğümdeki yüz ifadesine bürünmüştü ya da büründüğü sert ifadeyi bir kenara bırakmıştı.

Bir süre öylece ona baktıktan sonra dönüp filmi izlemeye çalıştım. Filmi izliyordum belki ama kucağımdaki adamın düzenli nefes alıp verişleri ara sıra dikkatimi dağıtıyordu.

Çatık kaşlarının devamlı odağı olan bana, belki de şimdi en savunmasız ifadesini sunuyordu. İçime yayılan huzur, Ömer’in rüzgârıyla zihnimin her köşesine yayılırken

aklıma gelen başka bir konu beni korkutuyordu. *Ben bu adamı nasıl bırakacaktım?* Bu iş bittikten sonra ayrılacaktık her hâlde, o bunu hiç söylememişti ama böyle olması gerekiyordu değil mi? Peki bu durumda ne yapacaktım?

Beni kırdığı zamanlarda ondan uzaklaşmak ve bir daha yüzünü görmek istemiyor olabilirdim fakat o zamanlar da bile ona koştuğum bir gerçekti. Bu gerçeğin beni daha sonra ne hâle getireceği kesin olarak bilinmese de tahmin edilmesi çok zor bir durum değildi. Boğazımda düğümlenen yumruya, büyüyüp gözyaşlarına dönüşebileceği bir gelecek vermemek için zihnimdeki düşüncelerin hızla üstünü örttüm. Bir kez daha yutkunup filme odaklanmaya çalıştım.

...

Sağa döneceğim sırada beni engelleyen bir ağırlıkla göz kapaklarımı yavaşça açıp etrafıma baktım. Uyku mahmurluğunun üstümdeki ilk saniyeleri olduğundan şaşkınca etrafa bakmaktan başka bir şey

gelmemişti elimden. Sol bacağımın üstünde, başı koltuğa düşmek üzere olan adama baktığımda bir an korkuyla geri çekilmek istedim fakat beynim anıları gecikmeli de olsa gözlerimin önüne serdiğinde gerilmiş bedenimi rahatlatarak hareketsizce olduğum yerde kaldım.

Engelleyemediğim bir gülümseme dudaklarıma kurulurken alt dudağımı ağzımın içine yuvarlayıp sırıtışımı engellemeye çalıştım. Başı dizlerimden düşmek üzere olan bu adamla aramızdaki sınırların soğukluğunu hissetmeden onun o hafif rüzgârına kapılmak güzeldi.

Güneş çoktan doğmuştu, belki de öğlen bile olmuş olabilirdi. Bünyesi uykuyu kabul etme konusunda sıkıntı çekmeyen benim için bu durum normal olsa da Ömer için bu saate kadar uyumak kesinlikle normal değildi.

Uyumaktan dolayı şiştiğini hissettiğim gözlerimi Ömer'in saçlarına çevirirken elimi uzattım. Koyu kahve tutamlar parmaklarımın arasına karışırken saatler öncesinde Ömer'in ben saçlarıyla oynarken

uyuduğunu düşündüm ve yüzümden atamadığım gülümseme iyice yerleşti.

Bu adamın güzelliği beni heyecanlandırıyordu. Sert ifadesinin altında gizlediği diğer yönlerine şahit olmaksa ruhuma dokunuyordu. O dokunuşun getirdiği müthiş duygu seremonisine karşı kollarımı açmış, savunmasızlığımın getirilerini düşünmeden kokusundaki okyanusa bırakıyordum kendimi.

Bir tarafta, acımasızlık ve kırıcılıkta son derece cüretkâr bir adam; bir tarafta da onca şeye rağmen sırf gece uyanıyorum diye o odada, o koltukta uyuyan biri vardı. Davranışlarının iki farklı ucu arasında dengede kalmaya çalışan bir cambazdan farkım yoktu.

Aslında tamamen iyileşmiştim ve bugün kahvaltıyı artık ben hazırlayabilirdim. Ömer'i böyle yorgun gördükten sonra bir de kahvaltı hazırlamasını beklemek tümüyle bencillik olurdu. Mümkün olduğunca yavaş hareketlerle bacağımdaki başını kaydırarak koltuğa bırakmaya çalıştım. Başı koltuğa düştüğü anda gözlerini kısık bir şekilde

açarak etrafına bakmaya başladı. Bakışları bende takılınca anlamaya çalışır gibi dikkatlice süzdü.

“Su içecektim,” diye bir bahane uydurduktan sonra kaşlarını çatıp başını yavaşça salladı ve gözlerini kapatıp tekrar koltuğa bıraktı kendisini.

Koltuğun yanından ayrılıp mutfağa hızla geçecekken bir anda durdum. Tuvalete gitmem gerektiğinin sinyallerini veren vücudumu görmezden gelmeyip hızla merdivenleri çıktım ve tuvalete girdim.

Çıktıktan sonra geçen gün ertelediğim bazı ihtiyaçları en geç birkaç gün içinde almam gerektiğini kendime hatırlattım. Merdivenlere yöneleceğim sırada açık olan saçlarımdan rahatsız olup odaya girmiştim. Yatağın yanında duran kalemi aldım ve saçlarımı toplayarak aşağı inip mutfağa yöneldim.

Elimden gelen en güzel omleti hazırladıktan sonra kahvaltılıkları masaya dizmiş ve çayı demleyip büyük bir bardak sütü bir kâse mısır gevreğiyle birlikte masanın üstüne

bırakmıştım. Kahvaltının hazır olduğuna ikna olduktan sonra Ömer'i uyandırmak için mutfaktan çıktım. Ömer uyanmış, koltukta kendine gelmeye çalışıyordu. Yanına kadar gitmeye gerek duymadan, "Kahvaltı hazır!" diye seslendim. Başını bana çevirip, "Geliyorum şimdi," dedi.

Bir şey söylemeden mutfağa girdim. Masada gözüme takılan birkaç eksiği tamamlayıp masaya oturduktan sonra Ömer'i beklemeye başladım. Çok geçmeden gelmişti. Masayı gördüğünde belli belirsiz bir gülümsemeyle oturdu. Kahvaltıya başlamadan önce dudaklarını kıpırdatarak bir şeyler söyledi. Sanırım besmele çekmişti. O an içimden geldiği için ben de besmele çektim. Bu an bana Hatice Teyze'yle yaptığımız kahvaltıyı hatırlatmıştı. Artık tüm bunlar o zamanki kadar yabancı gelmiyordu bana. Hatta o kadar alışmıştım ki belki yokluğunda yadırgayabilirdim bile.

Sessizce kahvaltımıza devam ettik. Bir süre ikimiz de sessizliğimizi korusak da bunu bozan ben olmuştum.

“Çok yorgun görünüyordun.” Çayımdan bir yudum alırken devam edeceğimi anlamış gibi sessiz kalarak bana baktı. “Yatağını bana vermek zorunda değilsin Ömer,” dedim. “Ben salonda yatabilirim.”

Bana baygın bir bakış atıp, “Hayır,” dedi. Hâlâ inat ediyordu. Eğer o inat ediyorsa ben de ediyordum. “İyi!” dedim ters bir şekilde. “O zaman ben de buradaki ikili koltukta yatarım, sen de nerede yatıyorsan yat!”

İçime pembe yanaklı, fazlaca tatlı ve düşünceli bir kız kaçmıştı. Çünkü az önce ikili koltuğa yatacağımı söylememin sebebi üçlü koltuğa karşı ne kadar güçlü duygular beslesem de o koltuğu Ömer’e bırakmamdı.

Ömer bıkkın bir ifadeyle nefesini bıraktı ve cevap vermedi. Bunu bir onay olarak algılamalı mıydım, bilmiyordum.

“Geçen gün almam gereken şeyler olduğunu söylemiştim,” dedim bu ânı değerlendirmek için. “Bugün onları alabilir miyiz ya da yarın?”

Ağzına attığı şeyleri çiğnerken başını salladı.

“Birkaç saate çıkabiliriz.”

...

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Ömer yukarı çıkmıştı. Ben de bulaşıkları yıkayıp Ömer’den telefonunu istemiş ve bir iki tane oyun yükleyip onlarla vakit geçirmiştim. Bir saat kadar sonra telefonu bırakıp odama çıktım ve valizdeki kitaplardan yarım bıraktığımı alıp biraz da onu okudum. Bir süre sonra yapacak başka bir şey bulamadığım için Ömer’in odasının önüne gitmiş, kapıyı tıklatıp başımı içeri uzatmıştım. Elinde yine geçen gün baktığı zarf vardı. Zarftan birkaç kâğıt çıkarmış, onları inceliyordu. Geldiğimi fark edince bana döndü.

“Ne zaman gideceğiz?” diye sordum kapının kenarına tutunurken. Kâğıtları zarfın içine koyduktan sonra, “Şimdi çıkabiliriz,” dedi ve zarfı tekrar çekmeceye bıraktı.

“Tamam, ben montumu giyiyorum o zaman.”

Odama gidip bir eşofman geçirdim üstüme.

Ardından odadan çıkıp merdivenlere yöneldim ve hızlı adımlarla aşağı inip kapının kenarında duran askıya koştum. Askıda montumu görememiştim. Sağına soluna iyice baktıktan sonra sonuç hâlâ aynıydı. Ellerimi belime yerleştirip etrafıma baktım fakat montum yoktu. En son dışarı çıktığım o gece giymiştim ve Ömer beni eve getirdiğinde de çıkardığımı hatırlamıyordum. Sanki Ömer de çıkarmamıştı. Aslına bakılırsa o gün montumu ne zaman çıkardığımı düşünecek durumda değildim.

Sıkıntıyla dudağımı büktüm ve merdivenlerden inen Ömer'e dönüp montumu görüp görmediğini sordum. Çıkardığımı fakat nereye koyduğumu bilmediğini söyledi. Yanından geçerek tekrar odama çıktım. Yatağa ve valizin çevresine baktım fakat yoktu. Oradan çıkıp Ömer'in odasına girdim fakat orada da bulamamıştım. Merdivenin başına gelip umutsuzca Ömer'e seslendim.

"Bulamıyorum!"

"Odamda kapının arkasında bir deri ceket

olması gerekiyordu, getirir misin?”

Sorgulamadan dediğini yapacaktım fakat kapının arkasında dediği ceketi de bulamamıştım. Merdivenlerin başına gelip, “Bulamadım!” diye seslendim.

“O zaman koltuğun yanındaki siyah kapüşonluyu getir,” dediğinde tekrar odaya koşup dediği kapüşonluyu aldım. Merdivenlerden inerken bunu bana vereceğini düşünerek giymeyi düşünmüştüm ama sonra vazgeçip kendisinin teklif etmesi için giymeden ona uzattım. Kapüşonluyu elimden alıp kendi giydikten sonra askıdaki montunu bana uzattı.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakarken, “Gerek yok,” diye onu geri çevirmeye çalıştım. Fakat kesin bir dille giymemi söyleyince daha fazla itiraz etmedim. Saçlarımı beni bir nebze soğuktan koruması için açarken Ömer önümde durup sırtımda duran kapüşonu başıma geçirdi ve iki yana sarkan ipleri bağladı. Gözlerimi açıp sıkıntıyla inlerken bağladığı ipleri çözmeye çalıştım ama buna izin vermemişti.

“Dışarının nasıl soğuk olduğundan haberin var mı?” diyerek beni azarladığında, açılmayacağını bildiğim hâlde çenemin altındaki ipleri çekiştirdim. Yarım ağız gülümsediğini gördüğümde benden uzaklaşmamış ellerinden kurtulup ipleri çözmek için bir kez daha asıldım.

“Gördüm güldüğünü, çözüyorum işte!”

Bu hareketimden sonra gülümsemesi iyice ortaya çıkmıştı; ipe asılmış elimi çekip, “Hayır, sana gülmedim ben!” dedi. O da inandırıcı olmadığını biliyordu.

Mont gerçekten büyük olmuştu fakat şu an bunu umursayacak lüksüm yoktu. Özellikle de kapüşonunun ipleri sıkı sıkı bağlanmış bir kız olarak görünüşümle ilgili endişelenme hakkım tümüyle ellerimden alınmıştı.

Ömer askıdan aldığı gri bereyi başına geçirirken kapıyı açtı ve pervazda durup, “Haydi Betül!” diye seslendi. Üstümü incelemeyi kesip kaşlarımı çatarak peşinden gittim.

Bahçe kapısından çıktığımızda önce nereye

gideceğimizi bilmediğimden Ömer'in rehberliğinde yürümek için biraz önüme geçmesini bekledim. Havada kar soğuğu vardı ve eğer Ömer'in üstündeki kapüşonluyu giyseydim kesinlikle dişlerim birbirine çarpıyor olurdu.

Ellerimi montun ceplerine sokmak için kolumu kaldırdığım sırada acı gerçekle karşılaşmıştım, bu montta cep yoktu. Eve geri dönüp ellerimi ceplerinde ısıtacağım güzel montumu bulmak istiyordum. Bir montta cep yoksa ona neden mont diyorduk ki... Bunu hak etmiyordu.

Suratımı asıp omuzlarımı kıstım ve kollarımı etrafıma doladım. Çok geçmeden üşüyen ellerimi montun büyük gelen kollarına saklamaya çalışsam da soğuk hava rüzgârla birlikte bulduğu ilk açıktan içeri giriyordu.

"Eğer üşüdüysen," dedi Ömer göz ucuyla bana bakarken, "montun içindeki cepte eldiven olması lazım."

Çenemden alt dudağımın kıvrımına çıkmış ipi sinirle itip Ömer'in söylediği cebi

aramaya koyuldum. Önümdeki fermuarı indirirken söylenmeye başlamıştım bile.

“Bir cep yapıyorsunuz madem, neden içinde?”

Ömer sessizce montla aramda yaşanan mücadeleyi izlerken sonunda bahsettiği cebe ulaşabilmiştim. Eldiveni çıkardıktan sonra montun fermuarını kapattım.

Siyah, ince bir eldivendi ama en azından sert soğuktan biraz olsun koruyabilirdi. Eldivenin birini elime geçireceğim sırada yanımda yürüyen adama gözlerim kaydı ve o an kendimi fazlasıyla bencil hissettim. Hem montunu almıştım hem de eldivenini giyecektim ki bu montla bile soğuğu hissedebiliyordum.

“Ben fazla üşümüyorum, sen giy bunları.”

“Üşümüyor musun?” dedi benimle dalga geçer gibi. “Üşümüyorum,” derken omuz silkip eldivenleri ona uzattım.

Başını iki yana sallayıp uzattığım eldiveni görmezden gelerek, “Tamam, üşümüyorsun. Şimdi giy o eldivenleri,” dedi.

İnatla başımı sallayıp yürümeyi kestim.

“Hayır, bu soğukta üstünde sadece bir kapüşonlu var, bir de bunları giymeyeceğim.”

“Hemen onları...”

Cümlesini bitirmesine izin vermeden atıldım.

“Hayır!”

“Ya sabır!” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Kız değil, imtihan sanki...”

Elimdeki eldivenleri alıp birini sağ eline giydi. Ben içten içe onu ikna edebildiğim için sevinirken uzanıp sol elimi tuttu ve kendine çekip elindeki diğer eldiveni giydirdi. Kaşlarımı çatıp onu izlediğim sırada sağ elimi aldı ve yürümem için beni çekiştirdikten sonra kendi eliyle birlikte kapüşonlusunun cebine soktu. Ağzım açık bir vaziyette onu izliyorken Ömer hâlâ beni çekiştiriyordu.

“Rahatladın mı?”

Soğuk elim, elinin soğukluğuyla buluştuğunda soluğum boğazımda

düğümlenmişti. Eğer konuşursam ağzımdan çıkacak şeyler mantıktan nasibini almayacaktı, bu yüzden sessiz kaldım. Bana küçük bir bakış attığında hafifçe başımı sallayıp sesimi çıkarmadan yürümeye devam ettim. Ya hava ani bir şekilde beni terletecek kadar ısınmıştı ya da damarlarımda dolaşan kan sınırın üstünde bir hızla dolaşmaya başlamıştı.

Marketin kapısıyla aramızda birkaç metre vardı. Ellerim, yaşadığım yoğun duygular ve onun kısmen elimi tuttuğu gerçeğiyle terlediği için elimi cebinden çıkardım. Otomatik kapı önümüzde açıldığında terlemiş ellerimi eşofmanıma silerek içeri girdim.

Markette birkaç kişi dönüp bize bakarken çenemin altındaki ipi çözüp kapüşonu başımdan çıkardım. Ayakta dikilip öylece Ömer'in bir şeyler almasını bekliyordum ki dönüp bir şeyi hatırlamam gerekiyormuş gibi bana baktı.

"Betül?"

"Efendim?"

“Senin alacakların yok muydu?”

“Benim mi? Ah, evet! Tamam, ben alayım o zaman.” Nereye gittiğimi bilmeden birkaç adım atarken, “Ben seni bulurum,” deyip hızla önüme döndüm ve yürümeye devam ettim.

Alnıma güzel bir tokat atmamak için kendimi tutup reyonların arasında ilerliyordum. Söylene söylene yürürken aradığım reyonu sonunda bulmuştum. Oraya yönelip almam gerekenleri dört beş dakika içinde bulup hepsini sol koluma sıkıştırdım. Az önceki ruh hâlim ve yükselen heyecanımla zıt bir dengede olan düşünme yeteneğim yüzünden market sepeti almayı unutmuştum.

İşim bittiğinde düşürmemek için elimdekilere iyice sarılarak Ömer’i aramaya başladım. Çok geçmeden onu dondurulmuş yiyeceklere bakarken bulduğumda bir elini arabaya koymuş, diğer eliyle tuttuğu paketi inceliyordu. Dikkatli bakmadığım gri beresi saçlarını geriye topladığı için yüzü açılmış ve bu ona fazlasıyla yakışmıştı. Hafifçe iç

çekip birkaç adımda yanına ulaştım. Başını kaldırıp bana baktıktan sonra elindeki paketi arabanın içine attı. Ben de elimdekileri aceleyle arabanın içine bırakırken aldığım birkaç şeyi, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde, arabanın içindeki poşetlerin arkasına saklama ihtiyacı hissettim.

Geri çekildiğimde pasta kutusunu ancak görebilmiştim. İçimde yükselen heyecanla, Ömer başka şeylere bakarken parmağımı kutunun köşesine takıp içindekini görebileceğim kadar çekiştirdim. Daha bir şey görememişken burnuma dolan frambuaz kokusu içimde hafif hafif rüzgârlar estirmeye başlamıştı bile. Bastırmaya çalıştığım bir gülümsemeyle Ömer'e döndüğümde o hâlâ bir şeylere bakmakla meşguldü.

Bana dönmeden, "Alacağın ne varsa hepsini şimdi al Betül. Bir daha gelebileceğimizi sanmıyorum," dedi. Aklım hâlâ kokusu ciğerlerime işleyen frambuazlı pastadayken alacağım başka bir şey olup olmadığını düşündüm. Yoktu sanırım.

Kasaya geldiğimizde arabadakileri dizmeye

başlayacaktım ki Ömer bana seslenip elindeki telefonu gösterdi. Uzanıp çalan telefonu aldığımda ekranda beliren numarayı gördüm, Kutay'dı. Geçtiğimiz günlerde çok sık olmasa da kızmasına gerek kalmayacak kadar konuşmuştuk. Buna rağmen yine de tedirgin bir şekilde açtım telefonu.

"Betül..." dediğinde sesinden bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştıysam da bir işe yaramamıştı.

"Efendim?"

"Neredesin?"

"Ne oldu Kutay?" Bunu her sorduğunda ne cevap vereceğimi şaşırıyordum.

"Bence artık buraya gelmen gerek!" dediğinde nefesimi bırakıp, "Bunu konuşmuştuk..." diye başladım söze fakat o beni durdurarak konuşmaya başladı. "Selin hastanede..."

İçime dolan telaşla, aklıma o küçücük saliseler içinde onlarca kötü ihtimal doluştu.

"Ne oldu? Neden?"

“Yediği bir şeyden zehirlenmiş sanırım. Bu sabah midesini yıkadılar. Şimdi iyi, bir şeyi yok,” dedi. Rahatlayıp derin bir nefes aldıktan sonra elimi alnıma koydum. Ne olursa olsun Selin çocukluk arkadaşımdı, aramız şu an kötü olsa da onu seviyordum ve kendisine bir şey olma ihtimali bile beni fazlasıyla telaşlandırmıştı.

“Aranızda ne olursa olsun, şu an onun yanına gelmen gerek Betül.”

Elimi alnımdan çekip görebilecekmiş gibi olumsuz bir şekilde salladım başımı.

“Gelemem Kutay.”

“Ne?” dedi şaşkınlıkla.

“Gelemem...”

“Az önce sana Selin’in hastanede olduğunu söyledim ve bana gelemeyeceğini mi söylüyorsun? Lütfen bana yanlış duyduğumu söyle.”

Omuzlarımı düşürüp Ömer’i kontrol ettikten sonra, “Bak, gerçekten gelemem, tamam mı?” dedim.

“Değil!” diye bağırdı birden. “Tamam falan

değil. Herkes gelmeni bekliyor ve eğer burada olmazsan başta annen ve baban olmak üzere bana tekrar tekrar seni soracaklar. Emin ol, şu an hepsi bir şeyler olduğundan şüpheleniyor zaten. Ailenin bana güveni olabilir ama bunun da bir sınırı var Betül, buraya gelmediğin an hepsi sana ulaşmaya çalışacak! Ya onu bırak, arkadaşının hastanede olduğunu söylüyorum ve sen öylece gelemeyeceğini belirtiyorsun. Betül sen bu kadar sorumsuz biri değildin!”

Sesindeki hayal kırıklığı canımı acıtmıştı. Söylediklerine sonuna kadar hak veriyordum fakat elimden gelen hiçbir şey yoktu. Şu an Ömer’e eve dönmemiz gerektiğini söylersem bu hem onu hem de uğraştığı olayla alakalı çabalarını tümüyle zora sokacaktı. Ona böyle bir şeyi teklif bile edemezdim.

“Gelmeyi çok isterdim Kutay ama...”

“Ama? Ama ne Betül? O herif mi izin vermiyor?”

“Kutay sadece beni dinle lütfen, olmaz.”

Telefonda sinirle soluyup kısa bir süre sessiz

kaldıktan sonra, “Seni falan dinlemeyeceğim. Biliyor musun? Bir şeyler dönüyor ve ben buna daha fazla sessiz kalmayacağım. Hemen nerede olduğunu söyle!” dedi.

“Yapamam.”

Sesim neredeyse yalvarır gibi çıkıyordu. Fakat bu kez onu o kadar kolay ikna edemeyeceğimi biliyordum.

“Eğer bana nerede olduğunu söylemezsen hemen şimdi telefonu kapatıp annenleri arayacağım.”

Hayır, bunu yapamazdı. Eğer onlara haber verirse annem ortalığı ayağa kaldırırdı. Bu önemli olmasa bile tanıdığı herkesi işin içine sokmaya çalışıp her şeyi içinden çıkılamaz bir hâle getirirdi.

“Olmaz diyorum, lütfen anla.”

“Yeterince anladım ben! Başına bir şey gelmesi durumunda başta ben olmak üzere herkes bundan beni sorumlu tutacak, haklı olarak... Bu yüzden hemen dediğimi yapmazsan aileni arıyorum!”

“Nerede olduğumuzu bilmiyorum,” dedim pes ederek.

“Sana gerçekten inanamıyorum...” Tekrar iç çektiğini duydum. “Bana konum atabilir misin?” Cevap vermeyip dudaklarımı dişlerken ne yapacağımı şaşırmıştım. “Bana cevap ver Betül!”

“Atabilirim.”

“Tamam, şimdi telefonu kapatıyorum ve hemen konumunu atıyorsun. Bir dakika içinde atmazsan gerçekten dediğimi yapacağım.”

“Buraya mı geleceksin?”

“Evet!”

Hemen ardından telefon kapanırken ekrana öylece bakakaldım. Bu sefer kolay kurtulamayacağımı biliyordum ama yine de bir umudum vardı. Dönüp Ömer’e baktığımda elinde poşetlerle kapının girişinde beni bekliyordu. Ona baktığımı görünce eliyle gelmem için işaret yaptı.

Ne yapacağını şaşırmış bir hâlde öylece dikilirken elimi kaldırıp biraz beklemesini

işaret ettim ve arkamı dönüp reyonların arasına daldım. Hızla Kutay'ın dediğini yapıp ona konum attıktan sonra bu yaptığımın ardında hiçbir iz kalmadığını tekrar tekrar kontrol ederek telefonu cebime sıkıştırdım. Elimi yüzüme kapatıp kendime toparlanmak için beş on saniye verdim, ardından reyondan çıkıp Ömer'in yanına yürüdüm.

"Nereye gittin?" diye sordu yanına ulaşır ulaşmaz.

"Sen bir daha gelemeyebiliriz deyince aklıma almam gereken bir şey geldi."

Dışarı çıkıp yürümeye başladığımızda bana dönüp, "Bir şey almamışsın Betül," dedi.

Omuzlarımı silkip geçiştirmeye çalışarak, "Yoktu," dedim. "Bulamadım yani. Çok önemli de değildi zaten." Ömer'in bana inanmadığı her hâlinden belliydi fakat başka bir şey söyleyerek durumu üstelemedi.

"Kapüşonunu kapat."

Dediğini yapıp ikiletmeden kapüşonumu kapattım. İplerini de sıkı sıkı bağlarken Ömer kaşlarını çatarak bana bakmış ve

sonra başını iki yana sallayıp önüne dönmüştü.

O kadar çok şey vardı ki hangi biri için telaşlanacağımı bile bilemiyordum. Bir yanda Selin'in hastanede olması, bir yanda Kutay'ın buraya gelebilme ihtimali, bir yanda da bunu Ömer'e nasıl söyleyeceğimi bilememem... Hiçbir şey yapmadan her şeyi eline yüzüne bulaştırmak kesinlikle bana sorulmalıydı.

...

Eve geldiğimizde Ömer elindeki poşetleri mutfağa bırakıp namaz kılmaya gitmiş, ben de üçlü koltuğa oturup işin içinden nasıl çıkacağımı düşünmeye başlamıştım. Aslında işin içinden çıkamayacağım fazlasıyla belliydi ama yine de öyle boş durmamak için bir şeyler düşünüyormuş gibi yaparak kendimi avutuyordum.

Aslında şimdi Ömer'in yanına gidip söylesem... Ani bir kararla ayağa kalktım ve merdivenlere yöneldim. Yine ani bir kararla vazgeçip merdivenlerin önünden dönüp mutfağa girdim. Susamadığım hâlde bir

bardak su doldurup masaya oturdum ve besmele çekerek birkaç yudumda bitirdim. *Her ne kadar* suyu bitirdikten sonra besmele çekmemi garipsesem de aslında bunu yapmaktan hoşlanıyordum. Alışmıştım da... Şimdi bu alışkanlıkları kendimde görmek, beni alıştığım bu şeylerin bir parçası gibi hissettiriyordu.

Boş bardağı ters çevirip içindeki birkaç damla suyu masanın üstüne yaydım ve parmağımla suyu iyice dağıttım. Ardından bardağı kenara itip başımı masanın üstüne koydum. Mutfağın kapısı açıldığında hiç kıpırdamadan içeri giren Ömer'e baktım. Bir şey bekliyormuş gibi bir süre bakışlarını bana diktikten sonra masanın önünden geçip o da bir bardak su aldı. Karşıma oturduğunu hissettiğimde başımı hiç kaldırmadan yatmaya devam ettim.

Hafifçe iç çekip parmağımla masaya yaydığım ufak su birikintisiyle oynarken karşımdaki sandalye hareketlendi. Bardağın tezgâhla buluştuğundaki küçük *tok* sesi duyulduktan sonra Ömer yine masanın önünden dolanıp kapıya ulaşmıştı. Kapıdan

çıkarken başını eğip nefesini bıraktı.

“Biraz daha bekleyelim bakalım.”

...

Yattığı yerde uyuyabilme potansiyeline sahip olan ben, günün kalanını üçlü koltukta uyuyamayıp dönüp durarak geçirmiştim. Ömer de yukarı çıkmıştı zaten.

Merdiven gıcırtısı duyulurken yüz üstü yattığım koltukta başımı kaldırıp elinde iki yastık, iki battaniyeyle merdivenden inen Ömer’e baktım ve aniden o an aklıma gelen bir şeyle hızla kalktım.

“Ömer...”

“Efendim?” dedi merdivenin son basamağını inerken.

“Ben toka almayı unuttum!” dedim sanki o an dünyada tasalanmam gereken tek konu buymuş gibi. Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı, elindeki battaniye ve yastıkları yeni kalktığım koltuğa bıraktıktan sonra yanımdan geçip bir şey söylemeden mutfağa gitti.

Koltuğa bıraktıklarına baktım. Yukarıda bir

yatak varken ikimiz de sırf bir inat yüzünden burada yatacaktık yani. Bir an her şeyi bir kenara bırakıp bunun için güldüm. Bu sırada mutfak kapısı açıldı ve Ömer yanıma geldi. Bana küçük bir paket uzatırken kaşlarımı çatıp elindekine uzandım.

“Sana vermeyi unutmuşum.”

Paketin içindeki birkaç tokaya bakarken kaşlarımı kaldırıp Ömer’e baktım. Sonunda, “Teşekkür ederim,” diyebildiğimde cevap vermeden önümden geçti ve koltuğun üstüne bıraktığı battaniye ve yastıklardan birini diğer koltuğa attı.

“Yatalım artık.”

Hâlâ elimdeki tokalardan gözümü ayırmadan yavaşça başımı salladım ve pijamalarımı giymek için merdivenlere yöneldim.

Pijamalarımı giyip tuvalete girdikten sonra aşağı inmiştim. Üçlü koltukta yatan Ömer’in çaprazındaki ikili koltuğa geçtiğim sırada kısa bir süre için unuttuğum malum konu yeniden gündemime yerleşti. Büyük

ihtimalle Kutay yarın burada olacaktı ve eğer ben bunu Ömer'e şimdi söylemezsem sonrasında her şey daha kötü olacaktı.

"Sana su getirmemi ister misin?" diye sordum konuşmaya hazırlandığım anda hissettiğim heyecanla. Ömer ellerini başının arkasına koymuş, tavanı izlerken bana yandan bir bakış atıp, "Az önce içtim Betül," dedi.

"Pekâlâ," deyip nefesimi titrek bir şekilde bıraktım, koltuğa yatıp battaniyeyi üstüme çektim. Ona dönüp bir süre bekledim, hâlâ söyleyip söylememek arasında gidip geliyor ve o arada kıvranıyordum.

Bir dakika geçmemişti ki Ömer'e arkamı döndüm ve dudaklarımı kemirmeye başladım. Bu hareketimden sonra da parmaklarımı hafif hafif dudaklarıma vurarak zihinsel kararsızlığımı tümüyle bedenime yansıtmaya başlamış oldum. Koltukta bir kez daha kıpırdanıp arkamı döneceğim sırada, Ömer nefesini gürültü bir şekilde bıraktı.

"Söyle artık, söyle."

Başımı hızla kaldırıp Ömer'e bakarken, o da bana dönmüştü.

"Sabahtan beri kıvranıyorsun Betül. Söyle artık."

Pes etmiş bir şekilde başımı yastığa bıraktım. Vücuduma yayılan saniyelik cesareti yakalayıp nefesimi tuttum ve gözlerimi sıkı sıkı kapatıp, "Kutay buraya gelecek ama yemin ederim ki o kadar çok engellemeye çalışmama rağmen beni dinlemedi. Ondan başka hiç kimse yanında olduğumu bilmiyor ve eğer ona adresi vermezsem artık aileme söylemekle beni tehdit etti, aslında haklı... Çünkü herkes onun nerede olduğumu bildiğini sandığı için büyük bir sorumluluk alıyor," dedim tek nefeste. Sonra kısa bir soluk daha alıp cümlelerimi tamamladım. "Yani mecburen yaptım, istemeyerek..."

Gözlerimi açmadan Ömer'den gelecek bir bağırma, azarlama ya da herhangi bir tepki bekliyordum. Saniyeler geçiyordu fakat beklediğim tepki bir türlü gelmemişti. Başımı yastıktan kaldırıp Ömer'e

baktığımda hâlâ elleri başının altında, tavanı izliyordu. Bir süre daha bekledim ve sonunda dayanamayıp, "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum.

"Az önce bana gerekli açıklamayı yaptın Betül."

Şaşkınlıkla ona baktığımda bir patlamaya karşı hâlâ gardımı indirmemiştim.

"Yani şimdi kızmıyor musun?"

"Elinden gelen bir şey olmadığını söyledikten sonra neden kızayım? Sadece arkadaşının buradan bir an önce gitmesini sağlamalıyız."

Rahatlamanın verdiği hisle kendimi yastığa bıraktığımda sessiz bir, "*Oh!*" çektim. Bütün gün çektiğim sıkıntılar da benim gibi kendilerini maçtan yeni çıkmış bir futbol takımı gibi sağa sola atmıştı. Yastığa kendimi bıraktığım şekilde yavaş yavaş uykuya dalmaya başladığım sırada Ömer'in seslenmesiyle gözlerimi açtım.

"Betül."

"Efendim?"

“Arkadaşın geldiğinde hareketlerine dikkat et.”

Kaşlarımı çatıp söylediği şeyi anlamaya çalışırken, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Açık değil mi?” dediğinde yüzümü buruşturup başımı kaldırdım. Dirseklerimin üstünde doğrulup ona bakarak, “Değil,” dedim.

“O kadar fazla samimi olma diyorum, hani geçen seferki gibi... Açıklayıcı olabildim mi?”

Birkaç saniyelik durup düşünmenin ardından uykulu olmama rağmen gözlerimi açıp, “Nedenmiş o?” diye karşı çıktım.

“Zaten bu kadar olayın içindeyiz...” dedi konuyla hiç bağdaştıramadığım bir şekilde.

Alayla karışık sinir yüzümde saçma bir gülümseme oluşturduğunda, “Bunun içinde olduğumuz olaylarla ne ilgisi var?” diye sordum. Sinirlerinin gerildiğini hissedebiliyordum.

“Var ya da yok! Beni dinlesen iyi edersin.”

Her şeyi bir yana bırakmıştım, şu an sadece Ömer'in bu olaylar ve Kutay'la aramdaki samimi hareketler arasında kurduğu bağı sorguluyordum. "Beni tehdit mi ediyorsun?" dedim cümlesinin sonuna takılarak.

Kollarını başının altından çekmeden omuzlarını silkip, "Arkadaşının suratına inebilecek bir yumruk senin için bir tehditse olabilir," dedi.

"Yok artık..." Koltukta hızla doğrulup dizlerimin üstüne oturdum ve bir süre söyleyecek bir şey bulamadan şaşkınlıkla ona baktım. "Öyle bir şey yapmayacaksın!"

Neden şimdi böyle bir konuşma yaptığımızı bile idrak edemezken Kutay için böyle bir şey söylemesini hiç mi hiç anlayamıyordum.

"Ciddiyetimi test edecek cesaretin varsa benim için sorun yok," dedi umursamaz bir tavırla ve ellerini başının altından çekip arkasını döndü.

Sertçe yutkunup öylece ona bakarken kolumun yanındaki yastığa sinirle vurdum. "Sen... Sen... Ağhhhh!" Başımı yastığa gömüp yumuşak kumaşı sertçe ısırdım.

Kafamı karıştırıp sinirlerimi bir süre kullanılmayacak hâle gelene kadar bozduktan sonra öylece arkasını dönüp yatabiliyordu! Şimdi durduk yere neden böyle bir şey söylüyordu, bilmiyordum. Her zaman yaptığı buydu işte; ortaya bir şey at, Betül'ün kafasını karıştır ve sonra çekil!

Söylenerek geçirdiğim bir saatin sonunda göz kapaklarım ağırlaşırken bile bedenimde kalan enerjinin son kırıntılarına kadar söylenmeye devam etmiştim. Fakat sonunda çeneme yetecek enerji kalmamış ve bitkin düşüp gözlerimi kendiliğinden kapatmıştım.

Ömer'in tanımı buydu değil mi? Karmaşık ve öngörülemez, en çetin labirentler kadar...

8.

Ağzımdaki lokmayı çevirmeye çalışırken masadan kalkıp mutfaktan çıktım ve üçlü koltuğa ulaştım. Koltuğa oturduğumda frambuazlı pastamdan bir lokma daha almış ve sonra dudağımın kenarına bulaşmış kremayı tuhaf hareketlerle yalamaya çalışmıştım. Sanırım bu, sabahtan beri üçüncü dilimimdi. Küçük bir ayrıntıyı da eklemeliydim ki hâlâ sabah sayılırdı.

Elimdeki tabağa burnumu yaklaştırıp derin derin nefes alırken yüz ifademe gevşek bir gülümseme kurulmuştu. Gözlerimi kapatıp pastama biraz daha yaklaştığımda, “Ömer yerine seninle evlensem hayatımın sonuna kadar şişman ama mutlu bir kız olabilirdim,” dedim trajik bir şekilde.

“Ve ben de kafası rahat bir adam olarak yaşamaya devam edebilirdim.”

Boş bulunarak korkuyla sıçradığımda pastaya bir şey olmaması için tabağı sıkı

sıkı tuttum, ardından merdivende dikilmiş beni izleyen Ömer'e ters bir şekilde baktım.

"Ben yalvarmadım evlenelim diye!"

Dudağının kenarı imayla yukarı kıvrılırken kollarını birbirine dolamış ve bakışları da bu imadan nasibini almıştı. Etkileyici olduğu için ona, etkilendiğim için kendime ve beni etkilediği için yine ona sinirlenmiştim.

"Bana öyle bakmandan hoşlanmıyorum!" dedim ve acele bir lokma alıp onu umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım.

"Bakamadığım günlerin acısını çıkarıyorumdur belki de."

Ağzımın içindeki lokma, işlevini şaşırmış kaslarımla pastadan çok yutmaya zorlandığım bir taş parçasına dönüştüğünde, soluğum o taş parçasının hemen arkasından boğazıma tıkanmıştı. Kulaklarımdan başlayan yanma hissi ışık hızıyla yanaklarıma yol alıyordu. Söylediği kelimeler saliseler içinde onlarca kez beynimde tekrar tekrar yankılanırken, göğüs kafesim hemen altındaki kalbimin isyanından yakınmaya başlamıştı. Titrek bir

nefes aldıktan sonra hafifçe boğazımı temizleyip yutkunmaya çalıştım.

“Bu kadar gerilme,” dedi gülümseyerek. “Sadece şaka yaptım.”

Lokmamı sonunda yutabildiğimde o ânın tüm kinini bakışlarıma yükleyerek ona baktım.

“Mizah anlayışını benden uzak tut!”

Dün geceden kalan kafa karışıklığım bugünüme terslik olarak yansımıştı. Şimdi bir de böyle davranması gerilmiş sinirlerime hakaret düzeyinde bir alaydı. Gözlerimi devirdim.

Bir şey söylemeden ve ifadesini değiştirmeden mutfağa girdiğinde çatalımı tabaktaki pastaya geçirdim. Çatala takılan parçayı ağzıma atmıştım fakat sinirden lokmanın büyüklüğünü hesaplayamadığım ortadaydı. Bir yandan pastanın neredeyse yarısını ağzımın içinde çevirmeye çalışıyor, bir yandan da Ömer’e en nadide hakaretlerimi derliyordum.

...

nefes aldıktan sonra hafifçe boğazımı temizleyip yutkunmaya çalıştım.

“Bu kadar gerilme,” dedi gülümseyerek. “Sadece şaka yaptım.”

Lokmamı sonunda yutabildiğimde o ânın tüm kinini bakışlarıma yükleyerek ona baktım.

“Mizah anlayışını benden uzak tut!”

Dün geceden kalan kafa karışıklığım bugünüme terslik olarak yansımıştı. Şimdi bir de böyle davranması gerilmiş sinirlerime hakaret düzeyinde bir alaydı. Gözlerimi devirdim.

Bir şey söylemeden ve ifadesini değiştirmeden mutfağa girdiğinde çatalımı tabaktaki pastaya geçirdim. Çatala takılan parçayı ağzıma atmıştım fakat sinirden lokmanın büyüklüğünü hesaplayamadığım ortadaydı. Bir yandan pastanın neredeyse yarısını ağzımın içinde çevirmeye çalışıyor, bir yandan da Ömer’e en nadide hakaretlerimi derliyordum.

...

On on beş dakikalık bir üşengeçliğin sonunda duşa girmeye karar verebilmiştim. Merdivenleri çıkıp giysilerimi almak için odama girdiğimde aynı zamanda bir çam kokusu da ciğerlerime dolmuştu. Kokuyu içime çekebilmek için derin derin nefes alıp valizimin yanına ilerledim ve dizlerimin üstüne çöküp fermuarı açtım. Acı gerçek ânında yüzüme çarpmıştı, çaresizlikle başımı dizlerimin üstüne bıraktım. Bir eşofmandan başka giyecek temiz bir şeyim kalmamıştı.

Aslında yanıma yeteri kadar eşya almıştım ama evden ayrılacağımız nereden aklıma gelebilirdi ki... Merdiven gıcırtısını duyduğumda tereddüt etmeden seslendim.

“Ömer!”

Dört beş saniye sonra aralık kapım açılmıştı. Önce bana, sonra önümdeki valize bakarak bir şey söylememi bekledi.

“Giyecek bir şeyim kalmamış,” dedim ona olan gıcıklığımı bir kenara bırakarak. “Yani var ama temiz değiller. Bana giyecek bir şey verebilir misin?”

Kapının önünde dikilmeye devam ederek hafifçe yüzünü ekşitti. “Evleneceğin adama yazık demek isterdim ama...”

Kenara bıraktığım gıcıklığımı tekrar üstüme alıp gözlerimi devirerek, “Kıyafetlerimi yıkayacağım, onlar kuruyana kadar istiyorum sadece,” dedim.

Omuzlarını silkip, “Neyse, getiriyorum,” dedikten sonra kapının önünden dönüyordu ki gözü valizime takıldığı için durakladı. Kaşlarını çatıp birkaç adım yaklaştı ve valize daha dikkatli bir şekilde bakmaya başladı. Merak edip onun gibi bakışlarımı valize çevirdiğimde, “Neye bakıyorsun?” diye sormayı ihmal etmemiştim.

“O garip şey...” dedi burnuyla valizi işaret ederken. “Onu cidden giymeyi düşünerek mi aldın yanına?” Hâlâ anlamadığım için isyan edecekken valize daha dikkatli baktım. Valizin kenarında, yarısı eşofmanın altına girmiş kot şort gözüme takıldı. “O öylesine... Yanlışlıkla koymuşum galiba,” diye geçiştirmeye çalışırken şortu eşofmanın altına ittim. Ömer hâlâ kaşlarını çatmış bir

vaziyette şorta bakıyordu. Sonunda derin bir nefes alıp başını çevirdi ve arkasını dönüp odadan çıkmak için hareketlendi. Giderken, "Bir de yanlışlıkla giymezsin inşallah!" dediğini zar zor duyabilmiştim.

Altta kalmamak için bir şeyler söylemek istesem de bu kez sessiz kalmayı tercih ettim. Gerçekten bu şortu alırken ne düşünmüştüm hiçbir fikrim yoktu. Onu sinirle valizin köşesine itip eşofmanı elime aldım ve valizi kapatıp ayağa kalktım. Kirli birkaç kıyafetimi de yanıma aldığımda kapı tekrar açılmıştı. Ömer elinde uzun kollu, lacivert çizgili bir tişörtle içeri girmiş ve yatağın üstüne bırakıp bir şey söylemeden odadan çıkmıştı.

Daha önce çamaşır makinesiyle pek yakın ilişkide bulunmamıştım fakat talimatları üzerinde yazılı bir makinenin karşısında ayakta durabileceğime inancım tamdı. *Belki de tam değil*.

Odadan çıkıp banyoya geçecekken bir an durup döndüm. Bu durumda Ömer'e de sormam gerekiyordu. Benim için o kadar

şey yapmıştı, ben de en azından bunu yapabilirdim. Elimdeki kirli kıyafetleri banyonun kapısının önüne bıraktıktan sonra geri dönüp Ömer'in odasına yöneldim. Kapıyı çalıp cevap gelmesini beklemeden içeri girdim. Camın önünde telefonla konuşuyordu. Geldiğimi görünce başını bana çevirse de daha sonra tekrar cama döndü. Ben de telefon konuşmasının bitmesini beklemeye başladım.

En fazla bir dakikanın sonunda telefonu kapatıp bana döndüğünde, "Eğer acil yıkanacak bir şeyin varsa makineyi çalıştıracağım," dedim. Önce kaşlarını kaldırıp dudağını büktü, daha sonra hafifçe gülümsedi.

"Var birkaç tane ama akşam makineye atmayı düşünüyordum."

"Sorun değil," dedim. "Ben halledebilirim."

Bakışlarımı etrafta gezdirince yatağın üstündeki çamaşırlar gözüme takıldı. Orada birkaç tane çamaşırdan fazlası vardı. Teklifi yaparken hata yapıp yapmadığımı düşünmek için kendime birkaç saniye

verdikten sonra, “Onlar mı?” dedim çekinerek. Onlarsa şayet, kendi çamaşırlarım için yer bulamayabilirdim.

Ömer, “Hayır, hepsi değil,” dediğinde rahat bir nefes almıştım. Sonrasında sinir sistemimle fazla uğraşan bu adamın bir açığını bulduğum düşüncesiyle beyin hücrelerim sinsi sinsi sırıtmaya başladı. İfademi koruyarak, “Kirli ve temiz olanlar mı onlar?” diye sordum masumca.

Ömer varacağım sonucu anlayamamış bir hâlde bakmaya devam ederken, “Evet,” dedi.

Onun gibi kaşlarımı kaldırıp, “Sen ne kadar pasaklı bir adamsın!” dedim ânında takındığım kınayan ifadeyle. Sinir eden taraf hep o olmayacaktı sonuçta, bu duyguyu ben de tadacaktım.

Kaşını garip bir açıyla kaldırıp yüzümü inceledikten sonra, “Pasaklı mı?” diye sordu. “Evet!” diye atıldım ve sonra yatağın üstündeki kıyafetleri işaret ederek, “Bir de bana diyordun. Şuraya bak, kirli ve temiz çamaşırlar iç içe!” dedim bir zafer edasıyla.

Bana aptalmışım gibi bakıp, “Onlar iç içe değil,” dediğinde sinir etme hevesim neredeyse kaçıyordu. *Neredeyse.* Pes etmedim. “Evet, iç içe...”

Yapmaya çalıştığım şeye tekrar baktığımda gerçekten gereksiz ve aptalca olduğunu fark etmiştim. Fakat söylediğim şeyin arkasında durmamak beni daha da batıracaktı.

“Temiz ve kirliler arasındaki ince çizgiyi göremeyecek kadar saldırgansın Betül,” dedi kendinden emin bir şekilde. Fakat ben buna karşı burnumu daha da dikip saçmalığımın arkasında durmaya çalıştım. “Aralarında yalnızca üç dört santim var! Bir dakika, bir dakika... Sen bana az önce saldırgan mı dedin? Ben sana bir iyilik yapmak için geleyim ve sen bana saldırgan de öyle mi? Makineye falan atmıyorum çamaşırlarını, kendin yap!” Dudağımı büküp arkamı döndüm. “İnce çizgiymiş...” Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra hızlı adımlarla banyoya girdim.

Eğer bundan daha iyi bir aptallık yapılmamışsa bugüne kadar, az önceki

anlamsız girişimimle o ipi ben göğüsleyebilirdim. Sinir eden taraf olacaktım değil mi? Evet, kesinlikle olmuştum! Üstelik kendi kendimi sinir eden taraf...

...

Umudumun dahi benden umudunu kesip zihnimin en ücra köşelerine kaçtığı şu dakikalarda yapabildiğim tek şey makine ve çamaşırlar arasındaki bağdan ilham alıp bu işin altından kalkma hayalini kurmaktı. Fatma Teyze'yi birçok kez bunu yaparken görsem de gözümün ucuyla bakıp geçtiğim o anlar bana bir şey katmamıştı.

Kenardan sarkan çorabı makinenin içine itip kararlı bir şekilde kapağı kapattım ve derin bir nefes alıp bir kez daha baktım düğmelere. *Belki bunu çevirir ve şuraya basarsam...*

"Makineyi çalıştırmadıysan bekle..."

Kapının yanında beliren Ömer'i fark ettiğimde paniğe kapılıp önümdeki düğmeyi şuursuzca çevirdim. Önce bana, ardından çevirdiğim düğmeye bakıp, "Benimkileri de

atalım diyecektim," diyerek tamamladı cümlesini. Bir sonraki nefesi almam ve onun ânı analiz ederek dudağının çarpık bir gülümsemeyle şekillenmesi arasında belki bir, belki de iki saniye vardı.

"Çalıştıramadın değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Kendi kendime gülüp, "Çalıştıramamak mı?" dedim. "Yalnızca..." Cümlem, dizinin bir sonraki bölümünde devam edecek heyecanlı bir sahne gibi kalmıştı ikimizin arasında.

"Yalnızca?" dedi eğlendiğini alenen göstererek.

"Yalnızca senin çamaşırların daha fazla ve neden ben makineyi çalıştırayım ki? Seninkiler daha fazlaysa sen yaparsın." Çenemi dik tutma çabalarımı sürdürerek, "Zaten işlerim var," dedim ve gülüşünün önüne barikat koyar gibi dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kaçırmasını görmezden gelerek yanından geçip odama yöneldim.

İşim vardı değil mi? Belki de hepimizi

kurtaracak o gizli plan üzerine çalışmam gerekiyordu ve bu plan o kadar gizliydi ki bundan benim dahi haberim yoktu. *Evet*, kesinlikle bunun üzerine çalışmalıydım.

...

Banyoya girmeden önce karnımdaki yıpranmış bandajı çıkarmıştım. Yıkandıktan sonra da yara tümüyle iyileşmesine rağmen yine de küçük kırmızı izin üzerine birkaç tane yara bandı yapıştırdım. Islak çamaşırlarımın bir kısmını koridordaki kalorifere, kalanları da odamdaki yatağın üstüne koyduktan sonra aşağı indim. Nemli saçlarımı bileğimdeki lastikle topladıktan sonra mutfağa girip bir şeyler atıştırmaya karar vermiştim fakat ondan önce Ömer'e, aklıma ancak gelen Kutay'ı sormam gerekiyordu.

Mutfağın kapısının önünden dönüp merdivene ulaştım. Ayağımı ilk basamağa koyarak destek alıp seslendim.

"Ömer!"

Parmağımla korkulukta klasik bir ritim tutarken karşılık vermesini beklemeden bir

kez daha seslendim. Kapının açılma sesinin hemen ardından, “Efendim?” dedi fakat cevap vermedim. Ayak seslerine bakılırsa buraya geliyordu. Aşağı inmesini bekleyebilirdim.

Merdivenlerin başına geldiğini görünce, “Kutay hiç aramadı mı?” diye sordum. Önce ifadesi sertleşti, ardından hiçbir şey söylemeden merdivenlerden inmeye başladı. Aynı şekilde yanımdan geçip gidecekken sorumu yineledim. “Kutay diyorum, aramadı mı?”

Mutfağın kapısının önünde durdu ve omuz silkip, “Aradığını duymadım,” dedi.

Kaşlarımı çatıp merdivende dikilerek düşünmeye devam ettim. Tuhaf bir durumdu, en azından bir kere araması gerekiyordu. Evime gelmeyecekti sonuçta, şehir dışındaydık ve aramıyordu öyle mi? Başımı çevirip saate baktım. Çoktan akşam olmuştu. Belki de ben aramalıydım. Dikildiğim basamaktan inip mutfağa yöneldim, önce mideme bir şeyler göndermem gerekiyordu.

Mutfağa girdiğimde Ömer elinde bir paket makarna tutuyor ve diğer eliyle de tencereye su dolduruyordu. Yanına gidip tezgâha yaslandım. Musluğu kapatıp tencereyi ocağın üstüne bıraktı. Ben onu izlemeye dalmışken birden dönüp bana baktı.

“Salatayı yapabilir misin?”

Başımı sallayıp, “Yaparım,” dedikten sonra tezgâhtan ayrılıp buzdolabına ilerledim ve salata için gereken malzemeleri çıkardım.

...

Sakin geçen yemeğin ardından masadan kalkmak için hamle yaptığımda Ömer de benimle birlikte ayaklanmıştı.

“Betül.”

“Efendim?”

Oturduğum yerden kalkıp kendime bir bardak su almış ve masaya tekrar oturup onu dinlediğimi belli etmiştim.

“Şu mehir konusunu bir ara konuşmamız gerek.”

“Mehir?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Ne

olduğunu biliyor olabilirdim belki ama şu anda hatırlamıyordum.

“Annem nikâhtan önce seninle konuştu sanıyordum,” dediğinde o stresli an zihnimde canlandı. Evet, hatırlamıştım. Ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyordum ama Hatice Teyze’nin anlattığı kadarıyla ufak da olsa bir fikre sahiptim.

Konuşmak için nefes aldığım anda mutfağa yayılan melodiyle nefesimi bıraktım. Ömer telefonu çıkarıp ekrana baktı ve bir süre açmadı. Daha sonra bana dönüp, “En yakın zamanda mutlaka konuşmamız lazım bu konuyu,” diye vurguladıktan sonra telefonu açıp mutfaktan çıktı.

Hatice Teyze, Ömer’e yapacağım maddi bir talepten bahsetmişti o gün ama o heyecan ve stresle ne olduğunu tam anlamadığım için geçiştirmek istemiştim. Uygun bir zamanda bunu daha ayrıntılı bir şekilde araştırmam gerekiyordu.

...

Mutfağı topladıktan sonra odama çıkmış, yarım bıraktığım kitabı alıp tekrar aşağı

inmiştim ve neredeyse iki saat boyunca ara vermeden kitap okudum. Kutay'dan hâlâ bir haber yoktu. Kitabı kapatıp koltuğun ucuna bıraktım ve saate baktım. Kutay'ın ne zaman burada olacağını bilmiyordum. Buraya gelirken yol kaç saat sürmüştü hatırlamıyordum ama kısa değildi. Muhtemelen bu saatlerde ya da en geç gece yarısı burada olması gerekiyordu.

Koltuktan kalkıp merdivenlere ulaştım. Hızla yukarı çıktıktan sonra direkt Ömer'in odasına yöneldim ve kapıyı çalmadan içeri girdim. Yatağa sırtüstü uzanmış ve ellerini başının altına koymuştu. Gözleri kapalıydı ama uyuyor gibi gözükmüyordu. Yine de onu rahatsız etmemek için ses çıkarmadan parmak uçlarımda yanına yaklaştım. Gözlerini yavaşça aralayıp kısık gözlerle bana baktı. Ben de yatağın ucuna oturup aynı şekilde gözlerine diktim bakışlarımı.

Ne ben bir şey söylemek için ağzımı açtım ne de o bir şey sordu. Bir süre öylece birbirimize baktık. Kirpiklerinin çevrelediği yeşil ve yeşilin çevrelediği harelere dalmışken bir an buraya ne için geldiğimi

unutuyordum. Kutay'ın arayıp aramadığını sormalıydım ama şu an içimden gelmiyordu. Sanki o soru, bakışlarımızın arasında kurulan bağı bozacaktı. Hemen şu anda göğsüne kıvrılarak uyumayı öyle çok arzulamıştım ki bulunduğumuz zaman dilimi içinden çıkıp bunu gerçekleştirebileceğimiz başka bir zaman dilimi aramaya çıkabilirdim. Sanırım öyle bir zaman dilimi bu evrenin hiçbir yerinde bulunmuyordu.

Yavaşça yutkunup bakışlarımı kaçırdım. Ömer kısık sesiyle, "Bana bak!" dediğinde göğsümden boğazıma yükselen garip hisle gözlerimi kaldırdım. Kalbim ritmini bozmak için bir adım attığı ve zihnim beni ortamdan soyutlamak için hazırlık yaptığı sırada ilk defa bu kadar sinir bozucu gelen kapı zili aramızdaki bu garip âna gölge düşürmüştü. Oturduğum yerden hızla kalkıp kendime gelmeye çalıştım. Gelen Kutay olmalıydı.

Ömer'e, "Kesin Kutay geldi," dedikten sonra odadan çıktım ve merdivenleri inip koşarak kapıya ulaştım. Dürbünden kimin geldiğini kontrol ettiğimde, Kutay karşımda

duruyordu. Kapıyı heyecan ve aceleyle açıp yüzü asık bir şekilde dikilen Kutay'a sırıtarak baktım. Asık yüzüne rağmen hızla ona uzanıp sarıldım. Tam Kutay kollarını bana dolayacağı sırada arkamızdan gelen merdiven gıcırtısı bana dün geceki konuşmayı hatırlatmıştı, kendimi toparlayıp arkamı döndüm. Kutay da benim gibi merdivenlerden inen Ömer'e yöneltmişti dikkatini. Birkaç adım geri çekildim ve Kutay'ı içeri davet edip arkasından kapıyı kapattım.

Bakışlarını birbirlerine dikmiş iki adamın arasında saçma sapan bir şey söyleme tehlikesinden korktuğum için sessiz kalmıştım. Kutay bir şeye gerçekten sinirlenmişti, asık suratından belliydi. Ömer de az önceki sakinliğe zıt olarak fazlasıyla hoşnutsuz görünüyordu. İkilinin bakışlarının arasındaki bağ hakkında söyleyebileceğim tek şey saf gerginlik olurdu. Bu gergin bağın kopması durumunda azımsanamayacak bir gürültünün çıkacağı da muhtemeldi.

Kutay bakışlarını Ömer'den ayırıp bana çevirirken, "Neden telefonlarıma cevap

vermiyorsun Betül?” diye sordu.

Kutay’ın sorusu üzerine suratım aptalca bir şaşkınlık kazanırken bakışlarımı Ömer’e çevirdim.

“Aramadığını söylemiştin.”

Ömer ellerini cebine yerleştirip sakince omuzlarını silkti.

“Aramadığını söylemedim, duymadım dedim.”

“Onlarca kez aradım!” dedi Kutay sinirle. Ömer ise yine aynı umursamazlık ve sesindeki tehlikeli sakinlikle, “Telefon sessizdeymiş,” diye cevap verdi. Telefonu kasıtlı olarak açmadığını söylemese de aptal değildik. Bunu her hareketi ve konuşmasında saklamaya gerek görmeden açıkça belli ediyordu zaten.

Kutay’ın sinirle gözlerini kapattığını gördüğümde Ömer de merdivenlerden inmişti. Ömer’e olan siniri pekişmişti Kutay’ın, kendini zor tutuyormuş gibi bir hâli vardı.

“Telefonu bozuk falan değil, değil mi?” diye

sordu Ömer'e beni işaret ederek.

"Değil," dedi Ömer gözlerini Kutay'dan ayırmadan. "Gerçi bozuk olacak bir telefonu bile yok. Onu elinden aldım."

Ömer gerçekleri söylese de bunu özellikle farklı yönlere çekilebilecek şekilde yapıyordu. Onun da Kutay'a aynı şekilde sinirli olduğunu görmemek için gözlerimi kapatmam bile yeterli olmazdı. Kutay'ın eve girmesinin üzerinden beş dakika bile geçmemişti ve daha, "Hoş geldin," bile diyemeden bir kavga çıkması fazla olasıydı. Kutay'ın dişlerini sıktığını görebiliyordum. Hâlâ kendini tutmaya çalışıyordu. Telefon konusunun üstünde daha fazla durmadan, "Eve gitmesine sen mi engel oldun?" diye sordu.

Ömer sakince başını sallayıp, "Evet," dedi kendinden emin bir şekilde.

Durumu toparlamak adına, "Aslında öyle değil..." diye söze başlayarak ikisinin arasına girmeye çalıştım. Fakat Ömer bu uğraşımı boşa çıkartıp, "Aslında öyle," dedi ve söylediklerimi havada bıraktı.

Kutay yumruklarını sıkarak, “Kimsin lan sen!” diye bağırdı ve saniyeler içinde Ömer’in yanına yaklaşıp sıktığı yumruğunu ona savurdu. Şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırmış, öylece onlara bakıyordum.

Ömer, Kutay’ın yumruğunu koluyla savuşturup, “Kocasıyım!” diye bağırırken Kutay’ın yakasını kavramış, kendi yumruğunu onun yüzüne geçirmek için kaldırmıştı. Yanına koşup, “Yapma!” diye bağırdığımda, sıktığı dişleri yüzünden çenesi kasılıyordu. Gözleri bana döndüğünde çatık kaşlarının altında ezileceğimi ve az önceki ikazımı kesinlikle dinlemeyeceğini düşünmüştüm. Fakat beklediğimin aksine gözlerini kapatıp Kutay’ı geri iterek bırakmıştı.

Kutay sendelerken yüzündeki kızgın ifadenin yerini şaşkınlık almıştı. Kaşlarını kaldırıp tepki vermeden önce Ömer’e, ardından bana baktı.

“Ne dedi o?”

Derin bir nefes alıp Kutay’ın yanına yaklaştım ve koltuklardan birine geçmesi

için yönlendirmeye çalıştım.

“Otur lütfen, hepsini anlatacağım.”

Ömer ifadesiz bir yüzle dikilmeye devam ettiğinde koluna dokunup bana bakmasını sağlayarak, “Gerçekten ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum ama lütfen otur ve doğru düzgün konuşalım,” dedim. Bir süre bir şey söylemeden bana bakıp, “Ben anlıyorum ne halt yediğimi de, boş ver sen!” diyerek yanımdan geçip üçlü koltuğa oturdu. Kendime söylediklerinin ne anlama geldiği üzerine düşünecek vakti vermeden ben de yanına oturdum. Kutay da montunu çıkarıp çaprazımızdaki ikili koltuğa oturmuştu ve hâlâ o şaşkın ifadesiyle bizden açıklama bekliyordu.

“Düşündüğün gibi Ömer’in beni buraya hapsettiği falan yok...” diye söze başladım. Ömer’in bana destek çıkması için bakışlarımı ona çevirdiğimde hiç oralı olmayarak sessiz kaldı. Onu daha fazla zorlamadan derin bir nefes aldım ve Ömer’in peşine takıldığım gün başımıza gelen olaylardan bu eve gelişimize kadar olan her şeyi anlatmaya başladım. Bu sırada

ben anlatırken Kutay hiç bölmemiş, Ömer de hiç müdahale etmemişti.

Sonunda her şeyi anlattığıma emin olduktan sonra arkama yaslandım. Tam konuşmaktan yorulduğum için derin bir nefes almıştım ki daha sonra bir şeyi unuttuğumu düşünüp kalan konuya da açıklık getirmek için tekrar konuştum.

“Ömer’le evlenmemizin nedeni de...”

Kutay kendinden emin bir şekilde, “Betül!” diyerek sözümü kesti. “Evlenmenizin nedeninin aranızdaki mahremiyeti sağlamak olduğunu biliyorum.”

Kaşlarımı kaldırıp bir şey söylemeden oturduğum yere sindim. Kutay bakışlarını tekrar Ömer’e çevirmişti.

“Betül’ü önemsiyor olmalısın.”

Kutay’ın bana göre fazla iddialı cümlesi üzerine bakışlarımı Ömer’e çevirdim. Vereceği cevabı gerçekten merak ediyordum. Aslında bunu bekleyen yalnızca ben değildim, Kutay da benim gibi dikkatle Ömer’e bakıyordu. O ise bu soruya cevap vermek yerine gözlerini Kutay’a dikmiş ve

Kutay da bu bakışla birlikte garip bir şekilde üstünde durmadan başka bir konuya geçmişti.

“Her neyse... Betül’ü koruduğun için teşekkür ederim ve yanlış anladığım için de kusura bakma ama buna sen sebep oldun.”

Kutay başka bir konuya geçse de ben hâlâ Ömer’in cevap vermediği bir önceki mevzudaydım. Sessiz kalışı cevap vermeye gerek duymadığından mıydı, yoksa bunu kabullendiğinden mi? Bilmiyordum fakat ikinci seçeneğin boğazımda belli belirsiz bir yumru oluşturduğunu ve kalp ritmimi düzensizliğe meylettirdiğini inkâr edemezdim.

“Teşekkür edeceğin bir durum yok,” dedi Ömer.

Bu mesafesi Kutay’ı sinir etmiyordu. Hatta Kutay’ın Ömer’e yakın davrandığını bile söyleyebilirdim.

“Selin...” dedim aklıma gelen bir başka düşünceyle. “Nasıl oldu?”

“Gayet iyi... Zaten sana önemli bir şey olmadığını söylemiştim ama hastaneye

gelmediğin için çok fazla dikkat topladın," dedi döndüğümde çekileceğim sıkı sorguya gönderme yaparak. "Annen ve baban da aynı şekilde... Özellikle de Esra Teyze sürekli seni soruyor."

"Onlarla ara sıra konuşuyorum Kutay. Ailemle ilişkim hiçbir zaman çok sıkı olmadı ki zaten. Sürekli iş seyahatine giderlerdi ve ben de istediğim zaman başka bir yerde kalırdım. Günlerce konuşmadığımız zamanlar çok olurdu, şimdi bu kadar ilgili davranmaları... Bilmiyorum."

Geri kayıp sırtımı köşeye yaslamış ve bacaklarımı kendime çekmiştim.

"Bir tartışma sonrasında evi terk edip ortadan kayboldun Betül. Merak etmeleri çok normal değil mi?"

"Merak etmeleri tabii ki çok normal Kutay ama sen de biliyorsun ki ailem hiçbir zaman çok da normal olmadı. Beni bu kadar merak etmelerinin en büyük nedeninin Ömer olduğunu düşünüyorum."

Kutay bir süre durup cevap vermedi. Bundan cesaretle, "Baksana, sen de öyle

düşünüyorsun," dediğimde omuz silkip, "Sadece düşünmüyorum Betül, bunu biliyorum da," dedi kararsızlıkla. "Tahmin edersin ki bana da birçok kez Ömer'i tanıyıp tanımadığımı ve onunla görüşüp görüşmediğini sordu."

Manidar bir gülümseme dudaklarıma yerleştiğinde içimin burkulduğunu hissettim. Ailemin ilgisi kendimi bildim bileli bende yoğunlaşmamıştı. Bu yüzden onlara karşı hesap verme ihtiyacı hiçbir zaman hissetmemiştim. Ergenliğe girdiğim zamanlar birçok arkadaşım ailesinin vermediği izinlerden yakınırken ben neredeyse bir yetişkin kadar özgürdüm. Bunu ben istememiştim, hatta ailemin bana karıştığı nadir zamanlar beni mutlu bile ederdi. Büyüdüğümdeyse durum beklendiği gibi aynı şekilde devam etmiş, ben de bir süre sonra onlardan hiçbir ilgi beklememeye başlamıştım. Arada yanıma gelip beni sevdiklerini söylerlerdi ve sonra ben yine evde yalnız kalırdım. Aslında hiçbir zaman bu konu yüzünden kendimi sorunlu çocuk ilan etmedim. Yalnızca herkes başka

sorunlar yaşıyordu hayatında, ben de bunu. Bu kadardı.

Ömer'in bu duruma göstereceği tepkiyi merak ederek bakışlarımı ona çevirdim. Hiçbir tepki vermemişti. Sadece oturduğu yerden yavaşça kalktı ve bana dönüp, "Ben namaz kılmaya gidiyorum," dedi. Sakince başımı salladığımda Kutay'ın ifadesinin değiştiğini ve bir an için gözlerine uğrayıp geçen o ışığı fark etmiştim. Anlam veremedim. Ama Ömer'in tam arkasını döneceği sırada aklına bir şey gelmiş gibi tekrar bana dönmesiyle dikkatim ona kaydı.

"Namazdan sonra Kuran okuyacağım, geliyorsun değil mi?"

Aslında bunu çok istiyordum. Çünkü geçen gün onu dinlerken duyduğum huzurun içimdeki yoğun duygular için bir umut olabileceğine inanmıştım gerçekten ve bu beni bir nebze olsun rahatlatmıştı. Devamını istiyordum, okuduklarından daha da fazlasını... Çünkü eğer ruhumu girdiği dar duvarlar arasından kurtaracak şey buysa, onu öğrenmek için her şeyi yapabilirdim.

Başımı sallayacağım sırada bakışlarım tekrar Kutay'a takıldı ve durdum. Gitmeyi ne kadar istesem de Kutay daha yeni gelmişti, onu tek başına bırakmak da istemiyordum. İşte tam bu sırada Kutay hiç beklemediğim bir şekilde Ömer'e dönerek, "Geliyoruz," dedi. "Yani sorun olmayacaksa ben de dinlemek istiyorum."

Kutay'ın o açıklamadan sonra Ömer'e karşı ne kadar yumuşadığını açıkça görebiliyordum zaten ama bu... Garipti. Yani sırf Ömer'e ısındığı için yabancısı olduğu bir şeye katılmak istemesi gerçekten garipti. Öyle olmayabilirdi de ama bu Kutay'dı, ona ihtimal vermezdim.

Benim kadar olmasa da Ömer de şaşırmış görünüyordu.

"Açsan yiyecek bir şeyler var," diye teklifte bulundu. Kutay bu teklifi seve seve kabul ettiğinde ikilinin arasındaki buzların en azından eriyor gibi göründüğüne sevinmiştim. Aslında basit bir teklif buzların eridiğine işaret etmezdi ama sonuçta bunlar yarım saat kadar önce birbirlerinin boğazına

yapışmış adamlardı.

...

Ömer'in yaptığı makarnayı yerken sürekli imalı bir şekilde gülüyor ve sinirlerimi bozuyordu Kutay. Sonunda sıkılıp, "Ne var, ne?" diye sordum kızgın sayılabilecek bir tonda.

Aynı uyuzlukla omuzlarını kaldırdı ve çatalına taktığı birkaç makarnayı ağzına atıp çiğnemeye başladı.

"Bu çocuğa takılmaya başladığında buraya kadar gelebileceğini tahmin etmemiştim."

Gözlerimi açıp sessiz olması için onu uyararak mutfağın açık kapısından dışarıyı kontrol ettim. Sonra geri dönüp huysuz bir ifadeyle, "Benim elimde değildi!" diye çıkıştım.

"Tabii ki değildi ama işin güzel tarafı da bu değil mi?"

Sessiz konuşması için bir kez daha uyardıktan sonra umursamıyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Saçmalıyorsun!" dedim. "Artık eskisi gibi yüzsüzlük

yapmıyorum. Hem kabullendim de... Biz artık olmayız.”

Kutay bana aptalmışım gibi bakıp, “Olmayız mı? Evli olduğunuzun farkında olmayabilir misin?” diye sordu.

Nefesimi bırakıp, “Bu farklı Kutay,” dedim. “Bu olaylar bittikten sonra herkes kendi yoluna gidecek.”

“Ömer öyle mi söyledi?”

“Hayır,” dedim. “Ama öyle olacaktır muhtemelen.”

Cevap vermeden önce yine o sinir bozucu gülümsemesini takındığında ters ters ona baktım. Lokmasını bitirip, “Ben hiç öyle sanmıyorum,” dedi ve suyundan büyük bir yudum aldı.

Gözlerimi devirip, “Ne diyorsun Kutay?” dedim.

“Sen saf bir kız değilsin Betül ama fazla umutsuz olduğunu görebiliyorum.”

Bıkkın bir tonda, “Kutay!” diye uyardım onu. Bu şekilde bilmece gibi konuşması hoşuma gitmiyordu. Birkaç makarnayı daha

ağzına atıp çatalını salladı. “Her neyse Betül, şu an için kesin bir şey söyleyemem. Bunu sonra konuşuruz belki.”

Kendimi gerçek bir aptal gibi hissettiğim için ben de bu konuyu hızla geçme taraftarıydım. “Ömer Kuran okurken gerçekten onu dinlemek istiyor musun?” diye sordum merak ettiğim başka bir konuya geçerek.

Sakin bir şekilde başını sallayıp suyunu bitirdi. “Aslında bunu teklif ederken orada olmama sevindiğimi bile söyleyebilirim.”

“Nasıl?” diye sordum anlamsız bir bakışın eşliğinde, çünkü gerçekten bunu beklemiyordum.

“Evden gittiğin gün gerçekten çok kötü hissetmiştim. Aslında hissetmemem gerekiyordu, kusura bakma ama bunun benim için çok da beklenmedik bir şey olmadığını ikimiz de biliyorduk ve buna rağmen yine de öyle hissetmeye devam ettim. Ama bu çok önemli bir ayrıntı değil.” O derin bir nefes alırken pürdikkat onu dinliyordum. “Birkaç gün sonra cuma günü

öğle yemeği için dışarı çıktığımda bir caminin önünden geçiyordum.” Bir an konuşmayı kesip bir şey düşünüyormuş gibi masanın bir köşesini gözlerine hedef seçti. “İnan bu bana hâlâ garip geliyor ama aynı zamanda da hoşuma gidiyor. O gün o caminin önünden geçerken imam olduğunu düşündüğüm adam sohbet veriyordu ya da onun gibi bir şey, adını tam olarak bilmiyorum. O an sadece onu dinlemek istedim ve yemeği bir kenara bırakıp caminin duvarında dikilerek onu dinledim. Bilmiyorum, bu benim için çok farklı... Sen belki alışıksındır ama ben bir an ne yapacağımı şaşırdım Betül. Caminin dibinde dikilip Yaratıcı’nın büyüklüğünü anlatan o adamı bir süre dinledim. O zamandan beri her şeye daha önce bakmadığım gibi bakmaya başladım ve bu... Ahhh, bilmiyorum! Ama kötü değildi.”

Anlattıklarını aşina olduğum şaşkınlığa sarılmış bir vaziyette dinliyordum. Tabağındaki makarnanın doğrulup bana çapkın bir öpücük atması, Kutay’ın ağzından bunları duymamdan daha normal

bile sayılabilirdi. Sonuçta o Kutay'dı.

"Buraya gelmeden dört beş gün önce artık dayanamayıp o gün konuşan adamı bulmak için tekrar camiye gittim." Ensesini kaşıdı ve tabağındaki son makarnayı ağzına atıp iştahla çiğnedi. Bense devam etmesi için gözümü ayırmadan onu izliyordum. "O gün bulamadım ama sonraki gün tekrar gittim ve sonunda buldum. Anlattıklarından aklımda kalanları ona hatırlatıp daha geniş bir açıklama istedim."

Durakladı. Hoşnutsuz bir biçimde, "Eee?" diyerek susmasını istemediğimi belirttim.

"Evrendeki mekanizmadan, sanattan bahsetti ve sonra da Yaratıcı'nın sanatından... Sohbetin ortasında da ezan okundu ve beni namaza çağırdı ama işim olduğunu söyleyip camiden çıktım."

"Sonra?" dedim garip bir heyecanla.

"Sonraki gün de Selin'in hastanede olduğunu öğrenip oraya gittim ve şimdi de buradayım."

Hayal kırıklığıyla, "Bir daha konuşmadın mı yani?" diye sorduğumda başını olumsuz

anlamda iki yana salladı.

“Sen de bunları biliyorsun değil mi?” diye sorunca bir an ne cevap vereceğimi şaşırmıştım. Benden neden böyle bir şeyi bilmemi beklediğini anlamıyordum.

“Hayır,” dedim. “Nereden bilebilirim ki?”

“Bilmiyorum. Sonuçta Ömer ve o bahsettiğin teyzenle uzun zaman geçirdin. Merak edip sormuş olabileceğini düşündüm.”

“Yani ben...” diye başladım söze fakat devam ettiremeden dudaklarımı birbirine kenetledim. Ne söyleyebilirdim ki? Meraklı bir yapıya sahiptim ve bu konuları onlara hiç sormamıştım. İşin garip tarafıysa Kutay bunu söylemeden önce hiç farkına varmamıştım.

“Betül geliyor musunuz?”

Mutfak kapısının önünde beliren gölge, yerini Ömer’in görüntüsüne bıraktığında dalgınca başımı kaldırdım. Bakışları ikimizin arasında gidip geldiğinde ifadesinin gerildiğini açık bir şekilde görebilmiştim. Bunu irdelemeden masadan kalktığımda

Kutay'ın başını iki yana sallayıp kendi kendine gülerek, "Çok fena!" dediğini duymuştum. Kaşlarımı çatıp ona baktım ve bir şey söylemeden bir kez daha bize seslenen Ömer'in arkasından gittim.

Hepimiz biraz önce kalktığımız koltuklara tekrar kurulmuştuk. Ömer'in elinde Kuran ve meali vardı. "Meali okuyacaksın değil mi?" diye sorduğumda sorumu düzeltmeme izin vermeden bana kısa bir bakış atıp, "Sadece meali mi okumamı istiyorsun?" diye sordu Ömer.

Yanlış kurduğum cümleyi düzeltmek için, "Hayır," dedim. "Kuran'ı dinlemeyi seviyorum. Ben meali de okuyup okumayacağını sormak istemiştim," diyerek açıkladım.

"Evet," dedi ve ardından başlayacağının sinyalini verircesine boğazını temizledi.

Gözlerimi diğer yanıma çevirdiğimde Kutay dirseklerini dizlerine dayamış, Ömer'e bakıyordu. Fakat ben şu an Ömer'e bakmak istemiyordum. Tümüyle geri yaslandım. Yüzümü ellerimin arasına alıp gözlerimi

kapattım ve tüm alakamı Ömer'in okuduklarına verdim.

Okudukları, her duyduğumda olduğu gibi yine ruhumda hoş bir dokunuş bırakıyordu. Kulaklarımı dolduran ahengin ne kadar kendiliğinden olduğunu her defasında yeniden fark ediyor gibiydim ve bu beni tekrar tekrar etkiliyordu. Öncesinde hissettiğim duygular ben çaba göstermeden kendiliğinden sessizliğe çekiliyor ve yalnızca duyduğum sesin beni içine çekmesine izin veriyorlardı.

Ömer okumayı bitirdiğinde ellerimi yüzümden uzaklaştırıp kamburlaştırdığım sırtımı düzelttim. Bu sefer pek uzun sürmemişti sanırım fakat bunun şu an için bir önemi yoktu. Çünkü her Kuran okuduğunda hissettiğim gibi şimdi de okuduklarının anlamını öğrenme isteği yine tüm benliğimi kuşatmıştı.

Tekrar boğazını temizledi ve meali açıp okuyacağı sayfayı aradı. Kısa bir süre sonra aradığını bulduğunda bir süre duraksadı ve ardından okumaya başladı.

“De ki: ‘Ey kendilerini harcayıp tüketen, kendilerine yazık eden kullarım! Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz O, gerçekten O, çok bağışlayan, çok acıyandır. Onun için ümit kesmeyin de başınıza azap gelmeden önce tövbe ederek Rabbinize yönelin, O’na yürekten boyun eğin. (Eğer böyle yapmazsanız), sonra kurtulamazsınız. Haberiniz olmadan, ansızın başınıza azap gelmeden önce, Rabbinizden size indirilenin en güzeline uyun, (onu uygulayın).” (Zümer 53-54-55)

Ömer okumayı bitirdiğinde ortamdaki tek ses sessizliğin kulak çınlatan gürültüsüydü. Hissettiğim şeyleri inkâr edemezdim, etmek de istemiyordum zaten. Tam olarak bir çağrı hissetmiştim, hatta apaçık bir davet... Bu beni az da olsa çekindirmişti fakat yine de bundan şikâyetçi değildim. Bazı açılardan farklı bir durum olarak görülebilirdi. Hatta ben bile bunu daima *“farklı”* olarak tanımlamıştım. Ama şimdi bu durum için bu kelimeyi yetersiz buluyordum. Tanımlayamıyor ama hissediyordum.

Ortada bir şey vardı ve ben o şeyin etrafında dolanıp duruyordum. Ne olduğunu kestiremiyordum, arkasında durabileceğim güvenilir bir tahminim de yoktu ama fazlasıyla merak ediyordum. Bir de tüm bunları garipseyen, çekingen bir tarafım vardı. Ne zaman ki o şeye ulaşmak için adım atsam ikinci adımda takılıyordum. Fakat ne kadar çekingen davransam da gitgide yaklaştığım, kaçınılmaz bir gerçekti.

Başımı kaldırıp Kutay'a baktığımda yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla onun da durumunun benden pek farklı olmadığını gördüm. Ne diyeceğini, belki de ne düşüneceğini bilmeyen bir vaziyette...

Koltukta hafif bir titreşim hissettiğimde fazla geçmeden Ömer'in telefonunun melodisi de duyulmuştu. Hepimiz bu melodiyle oturduğumuz yerde kıpırdanıp ilgimizi telefona vermiştik. Ömer telefonun ekranına baktıktan sonra açıp kulağına götürdü.

"Aleyküm selam Fuat Abi." Daha iyi duyabilmek için biraz uzaklaşmıştı. "Biz de

iyiyiz çok şükür," dedikten sonra, "Evet, evet. Bugün aramıştım. Biz yakın zamanda evden ayrılabiliriz, haberin olsun diye..." dedi. Gözlerimi açıp daha da dikkat kesildim. Bir yere gidecektik de benim mi haberim yoktu? "Onu sonra konuşalım mı abi? Tamam, haydi Allah'a emanet..." dedikten sonra telefonu kapatıp cebine koyarken Kutay da, ben de Ömer'in üstündeki bakışlarımızı çekmiyorduk. Kısa süreli bir sessizliğin ardından, "Bir yere mi gideceğiz?" diye sormayı akıl edebilmiştim sonunda.

"Mahkeme günü yaklaşıyor. Bu kadar sessiz durmaları bile normal değilken bundan sonrasında çok daha fazla temkinli olmamız gerekiyor."

"Belgeleri burada mı saklıyorsunuz?"

Kutay lafa karışınca konuşmayı kesip bakışlarımızı ona yönelttik. Ömer'in bir an için bana küçük bir bakış atıp tereddüt ettiğini fark ettim. Daha sonra, "Evet," diye cevapladı Kutay'ı ama tereddüt, Ömer'in ifadesinde kendine kaptığı küçük yerde hâlâ varlığını koruyordu. Buna anlam

verememiştim ama üstünde durulacak bir şey gibi de gözükmüyordu, en azından benim açımdan...

Kutay'ın sonrasında Ömer'e yönelttiği, "Bakabilir miyim?" sorusu üzerine Ömer'in ne tepki vereceğini merak ederek bakışlarımı ona diktim. Hafifçe başını salladı ve ayağa kalkıp merdivenlere yöneldi. Kutay da hemen arkasından ayaklandığında ben de geç kalmadan peşlerine takıldım.

Arka arkaya merdivenleri çıkıp aynı şekilde odaya girdikten sonra Ömer komodine ilerleyip çekmeceyi açtı. Büyük zarfı çıkarırken ben de yatağın ucuna oturup onları izledim. Elindeki zarfı açıp içindeki kâğıtları çıkardıktan sonra beş on saniyelik bir incelemenin ardından Kutay'a uzattı. Kutay kâğıtları alıp yatağa, tam yanıma oturacakken Ömer sesine yansıttığı uyarıyla, "Koltuğa geç istersen," dedi ve kendisi yanıma oturdu. Ömer'in uyarısına karşı bir tepki vermeden dediği gibi koltuğa geçti Kutay.

Üç dört dakikalık bir incelemenin ardından,

Kutay başını kaldırıp, “Bu şirketi tanıyorum,” dedi. “Geçmişte babamla bir ortaklıkları vardı. Yaptıkları pislikler alenen bilinmese de onlarla yakın ilişki kurmuş herkes ne haltlar yediklerini az çok tahmin eder ama ses çıkarmaz. Menfaat ilişkisi...”

Ömer tepkisizliğini koruyarak Kutay’ı dinlerken az da olsa şaşırmıştım. Resmî bir bilgi olmasa da bunların olabilirliği hakkında yürütülen tahminlerin olduğunu bilmek beni biraz rahatsız etmişti.

Gözlerimi ovuşturup sıkıca kapatıp açtım. Uykumun geldiğini ancak anlayabiliyordum. Engelleyemediğim bir esneme yüz kaslarımı kontrolümden çıkarınca tüm uyku belirtilerinin şu âna toplandığına kanaat getirdim.

Kutay, “Aşağı inelim mi?” diye sorduğunda ağzımı kapatıp başımı sallayarak, “Olur,” diye mırıldandım.

“Sana sormadım Betül.” Kaşlarımı çatıp Kutay’a baktığımda Ömer’i işaret edip, “Ömer’e sordum,” dedi.

Yükselen esnememi güçlükle bastırıp,

“Neden o?” diye sordum.

“Erkek erkeğe konuşacağız belki.”

Ona en aptal bakışımı atıp bunu yaparken ne kadar çirkin olduğumu hatırlayarak ifademi toparladım.

“Siz mi?”

Kutay başını salladığında bakışlarımı bu sefer Ömer’e çevirdim. Umursamaz bir tavırla omuz silkti. Ayağa kalktıklarında doğrulup, “Ben de geleceğim. Ne konuşacaksanız ben de bilmek istiyorum,” dedim. Kutay, “Her şeyi bilmek zorunda değilsin Betül,” derken Ömer bana yandan bir bakış atmıştı.

“Zaten şu hâlde gelemezsin. Yat dinlen, ben de arkadaşının derdini öğreneyim.”

Her ne kadar Kutay, Ömer’e karşı yumuşasa da, Ömer’in ona olan mesafesi hâlâ hissediliyordu.

“Ya ama...” diye itiraz etmeye başlamıştım ki Ömer kollarımdan tutup beni yatağa döndürdü.

“Yat ve uyu Betül. Birazdan gelip kontrol

edeceğim.”

Önden Kutay, arkadan da Ömer çıkmıştı ve Ömer kapıyı kapatmadan önce bana uyarı dolu bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. Kaşlarımı çatıp sinirle yatağa oturdum. Bir köşede sessizce durabilirdim. Gerçi Kutay’ı ikna etsem bile karşımda koca bir Ömer vardı. Bu adamın inadıyla daha önce de mücadele etmiştim ve kısmen başarılı olduğum zamanlar olmuştu. O ikna olsa, Kutay’ı ikna etmenin bir yolunu da bulabilirdim belki. Fakat açık konuşmak gerekirse Kutay buradayken Ömer’in, inadıyla baş etmeme bile izin vereceğini sanmıyordum.

Beş on dakika yatakta dönüp durdum. Göz kapaklarımı çekiştiren bir uykum vardı, evet ama bu uykuya mani olan bir de dâhil olmadığım bir konuşma...

Derin bir nefes alıp kendimi yatağa iyice sokuldum. Fakat birkaç saniye geçmemişti ki dayanamayıp doğruldum. Ses çıkarmamaya çalışarak odadan çıktıktan sonra merdiven korkuluklarının başladığı duvarın dibine oturdum. Başımı hafifçe

tahta korkuluğa uzattığımda koltuklarda oturan Ömer ve Kutay'ı görebilmiştim. Konuşuyorlardı ama sesleri bulunduğum yerden duyulacak kadar yüksek değildi ve ben de buradan biraz daha fazla ileri gidersem görünebilirdim.

Başımı tekrar duvarın kenarından uzatıp duvara yasladım. Onları duyamasam bile bir ihtimal birkaç kelime yakalayabilirdim belki.

Umutsuzluğa kapılmış merakım pes ederek yerini kapıda bekleyen uykuma bırakırken bacaklarımı iyice kendime çekmiş ve kollarımı bacaklarımın etrafına dolamıştım.

...

Eklemlerim hareketlenmeden dolayı sızlıyordu, vücudumun alıştığı sertlik yerini boşluğa bırakmıştı. Dizlerimin altına ve sırtıma dolanan kolların arasında sarsıldığımda kıpırdandım. Uykumdan ayrıldığım o küçücük saniyeler içinde gözlerimi aralamaya çalıştıysam da karanlıktan başka bir şey görememiştim. Hemen burnumun yanında duran kumaş,

bana sunabileceği en güzel şeyi, o okyanusvâri kokuyu armağan ederken kucağımdaki elimi kaldırıp kumaşı kavradım. Bedenime sarılmış kollara daha çok sokulmaya çalışıp başımı hafifçe kaldırdım. Alnıma değen sert çıkıntıların sakal olduğunu anlamam zaman almıştı. Kapalı gözlerimle yarım yamalak mırıldanmaya çalıştım.

“Ömer?”

Kulağımın çok yakınlarında bir yerde, “Buradayım güzelim,” diye fısıldarken nefesi saçlarıma çarpıyordu. Dağıtamadığım uykuma rağmen göğsümden karnıma inen o huzur kadar sıcak duyguyu iliklerime kadar hissetmiştim.

Sırtım, bedenimi uyuşturacak kadar sert olan zemine göre çok daha yumuşak bir yüzeyle buluştuğu sırada gözlerimi açmaya çalıştım. Fakat saçlarımda hissettiğim hafif dokunuş merakımı törpülemiş, uysal yanımı ortaya sermişti.

“Açma gözlerini...” dedi. Hafifçe fısıldanmış kelimelere karşı çıkmayarak

dediğini yaptım. Uykuma karışmış huzur beni yeniden içine çekmeye çalıştığında bilincimin son izleriyle hemen yanımda duran kola sarıldım ve sonrasında bilinçsizliğe karşı tüm direncimi kaybettim.

...

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda yaptığım ilk şey elimi düşünmeden yan tarafıma atmak olmuştu. Hissedebildiğim tek şey çarşafın pamuklu yüzeyi olduğunda nefesimi sıkıntıyla bırakıp yüzümü de o tarafa çevirdim. Beklediğim boşluğu bir de gözlerimle tasdiklemiştim, gözlerimi tavana dikip iç çektim.

Dün gece gerçek miydi, yoksa uyurken yorgan bir taraflarımı kapatmak konusunda yetersiz mi kalmıştı? *Pekâlâ*, bunu bilmiyordum ama buraya başka türlü geldiğimi de hatırlamıyordum. Eğer dün gece uykunun derin sularından başımı çıkardığım zamanda yaşadığımı düşündüğüm şeyleri gerçekten yaşamışsam o kişinin Ömer olup olmadığına şüphe edecektim. Sanırım bunu Ömer'e

sormalıydım. Ya da sormamalıydım. Belki de küçük bir an fazlasıyla zeki biri olurdum ve bunu ona direkt sormadan laf arasında cevap alabilirdim. *Belki de...*

Geç kalmış yatak ritüelimi gerçekleştirerek gerindikten sonra bedenime binen geçici yorgunluk hissiyle yatağa daha çok sokuldum. Üstümdeki yorganı ayağımla iterken saçlarımdaki gevşemiş topuzu tokadan kurtardım. Yatak, yorgan, dağılmış saçlarım ve uyanır uyanmaz girdiğim düşünce karmaşası arasında iyice bunalmıştım. Yattığım yerden doğrulup saçlarımı sağlam bir topuzla sabitledim.

Havadaki soğuk buradan bile hissediliyordu neredeyse. Hafif hafif yağan yağmurun arasında inceden yağan karı görmek için daha dikkatli bakmam gerekmişti. Yağmur damlaları aceleci, kar taneleriyse temkinliydi; yine de aralarındaki hızın tezatlığı fark edilmiyordu. Camın önünden ayrılıp odadan çıktım. Lavaboya gidip tuvalet ihtiyacımı giderdim ve dişlerimi fırçalayıp çıktım. Merdivenlerden inerken saate bakmaya çalışıyordum. Neredeyse

öğlen oluyordu.

Merdivenin son üç basamağını atlayarak indikten sonra dengemi sağlamaya çalıştım. Salondaki koltuklara göz gezdirdiğimde ortalıkta kimseyi görememiştim. Hızlı adımlarla mutfağa girdiğimde Kutay masaya oturmuş, kahvaltı yapıyordu; Ömer de tezgâhta bir şeylerle uğraşıyordu.

Ömer'i görünce içimde filizlenen tuhaf duygulara büyüyüp dallarını zihnime sarma fırsatı vermeden düşüncelerimi farklı tarafa yöneltmeye çalıştım. Bu iki adam dünden beri birbirlerine şaşırılacak kadar çok tahammül ediyorlardı. Daha doğrusu tahammül eden taraf Ömer gibiydi, Kutay'ın Ömer'le bir sorunu varmış gibi görünmüyordu.

Kaşlarımı kaldırıp, "Beni neden kahvaltıya çağırmadınız?" diye sordum. Kutay ağzına attığı salatalığı bitirme gereksinimi duymadan, "Ben uyandıralım dedim ama Ömer istemedi," dedi.

Başımı, "Neden?" dercesine Ömer'e çevirdim ama o, Kutay'ın söylediklerine

aldırmamıştı.

“Senin için bir şeyler hazırladım ben. Ama önce arkadaşın...” Yarım bıraktığı cümle üzerine kaşlarımı çatıp devam etmesini bekledim. Ömer yerine Kutay devralmıştı cümleyi.

“Yola çıkmam gerekiyor Betül, yarın şirkette olmalıyım.”

Yüzüm düşerken, “Hemen mi?” diye sordum. Kutay başını sallayıp, “Hemen,” dedi. “Uyanmanı bekledim zaten.”

“Bir gün bile olmadı doğru düzgün.”

“Buraya sadece iyi olduğunu görmek için geldim Betül.”

Derin bir nefes alıp sessiz kaldım. İtiraz edemiyordum, çünkü zaten dediği gibi bu kadar yolu sırf benim için gelmişti. Biraz daha kalmasını istemek bencillik olurdu. Kutay masadan kalkıp mutfaktan çıktığında Ömer’le peşinden gittik. Bu sırada Ömer’in bana attığı kötü bakışları görmezden gelmeye çalışıyordum.

Kapının yanına ulaşıp askıdaki montunu

alırken, “Betül...” diye söze başladığında dikkatimi çabucak Kutay’a verdim. Fakat bunu dikkatimi çekmek için değil, Ömer’den benimle konuşmak için izin alır gibi söylemişti. Ömer bunun farkında olduğu hâlde anlamıyormuş gibi davranırken açık olan taraf ben oldum.

“Kutay’la biraz konuşabilir miyiz?”

Omuz silkip, “Konuşun,” dedi.

Hâlâ yerinde durmaya devam ederken, “Yalnız!” diye vurguladım. Bana ters bir bakış daha atıp gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Arkasını dönüp mutfağa giderken, “Sadece birkaç dakika...” diye uyarmayı ihmal etmemişti.

Ömer gittikten sonra Kutay’a döndüm ve benimle konuşacağı şeyi merakla beklemeye başladım.

“Betül...”

“Efendim?”

“Dün gece Ömer’e birçok soru sordum ve çok fazla şey konuştuk.”

“Ne hakkında?” diye sordum merakla. O

konuşmayı gerçekten merak ediyordum.

“Birçok konu hakkında ve bir de dün bize okuduğu şeyler hakkında...” Derin bir nefes aldı. “Bunu sana söyleyeceğimi tahmin etmezdim ama Ömer yanındayken ona pek çok soru sor, ondan bir şeyler öğren. Çünkü gerçekten bilmeye değer şeyler...”

Söylediğini tam olarak anlamasam da Kutay’ın da o ayetlerden en az benim kadar, hatta daha da fazla etkilendiğini biliyordum. Ama bununla ilgili açık açık bir şey sormaktan her zaman çekinmiştim. Ömer’den mi, yoksa kendimden miydi bu çekince bilmiyordum ama vardı işte.

“Ben bilmiyorum,” dedim kararsızlıkla.

“Sana öğreteceği çok şey var Betül. Meraklı bir yapın olduğunu biliyorum, senin de ona sorman gereken çok şey var.”

Hafifçe yutkunup elimi enseme götürdüm. “Sorarım. Yani fırsat bulursam eğer... Denerim,” dedim. “Yani siz gece sadece bunu mu konuştunuz?”

“Hayır ama diğer konular seni pek ilgilendirmiyor. Aslında gerçekten Ömer’in

ağzından laf almak biraz zor...” dedi gülerek. Ben de gülünce, “Fazlasıyla zor,” diye düzeltti. Başımı sallayıp onayladım.

“O adamda sana karşı senin düşündüğünden fazlası var Betül.”

Kaşlarımı çatıp kollarımı göğsümde kavuştururken, “Nasıl yani?” diye sordum.

“Gözlerini aç ve girdiğin umutsuzluktan başını çıkarıp etrafa bak. Geldiğimden beri beni sebepsizce benimsemeyen bir adamdan bahsediyoruz, özellikle de senin yanındayken... Sırf Ömer’i görmek için yaptığın şeyleri hatırla ve şu negatiflikten bir an olsun sıyrıl.”

İma ettiği şeyi anladığımda yüzümü buruşturup başımı iki yana sallayarak, “Sana öyle gelmiş. İma ettiğin gibi bir şey olmadığına eminim,” dedim.

“Eminsin öyle mi?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “Daha az önce bizi yalnız bırakarak sinir küpüne döndüğü için mi eminsin? Ya da sabah sırf sen geç yattın diye seni uyandırmama izin vermediği için mi yoksa? Emin ol, buraya geldiğimden beri

örnek verebileceğim birçok şeye şahit oldum.”

Bir an afalladım, kalp atışlarım kulaklarımı uğuldattı. Boğazımdaki küçük heyecan birikintisi ânında burnumu sızlatmıştı. Dün geceki gerçekliğinden şüphe ettiğim konu hakkında aklımın kapıları zorlanmaya başlamıştı bile. Belli ki Kutay’ın anlattıkları reddetmeye çalıştığım tüm o anıları tüm engellerime rağmen besliyordu.

“Gözlerini aç ve onun senden ayrılmayan bakışlarına dilediğin gibi anlam ver,” dedi. “Çünkü bu gerçek...”

Titrek bir nefes aldım ve elimi boğazıma götürüp gözlerimi kaçırdım.

“Eminim ki düşünmen gereken bir sürü şey yaşamışsınızdır ama benim gördüğüm şey böyle bir adamın, konu sen olduğun zaman yapabilecekleri Betül...”

Kaşlarımı kaldırıp ellerimi yüzüme kapattım. Söyledikleri gerçek olabilirdi, olmayabilirdi de tabii... Ama olabilirdi işte! Üstelik ben böyle bir durumda ne yapacağımı bilmiyordum.

örnek verebileceğim birçok şeye şahit oldum.”

Bir an afalladım, kalp atışlarım kulaklarımı uğuldattı. Boğazımdaki küçük heyecan birikintisi ânında burnumu sızlatmıştı. Dün geceki gerçekliğinden şüphe ettiğim konu hakkında aklımın kapıları zorlanmaya başlamıştı bile. Belli ki Kutay’ın anlattıkları reddetmeye çalıştığım tüm o anıları tüm engellerime rağmen besliyordu.

“Gözlerini aç ve onun senden ayrılmayan bakışlarına dilediğin gibi anlam ver,” dedi. “Çünkü bu gerçek...”

Titrek bir nefes aldım ve elimi boğazıma götürüp gözlerimi kaçırdım.

“Eminim ki düşünmen gereken bir sürü şey yaşamışsınızdır ama benim gördüğüm şey böyle bir adamın, konu sen olduğun zaman yapabilecekleri Betül...”

Kaşlarımı kaldırıp ellerimi yüzüme kapattım. Söyledikleri gerçek olabilirdi, olmayabilirdi de tabii... Ama olabilirdi işte! Üstelik ben böyle bir durumda ne yapacağımı bilmiyordum.

“Konuşmanız bitti sanıyorum.”

Mutfaktan çıkan Ömer hızlı adımlarla yanımıza gelirken gözlerimi ondan kaçırdım. Aklımda dolanan düşünce ve kelimelerle nasıl davranacağımı kestiremiyor ve onu görür görmez heyecanın soluk borumda tıkanmasına mani olamıyordum.

“Bitti,” dedi Kutay küçük bir gülümsemeyle ve elini Ömer’e uzattı. Ömer kaşlarını çatıp uzatılan eli sıkarken Kutay hâlâ gülümsüyordu. Dış kapıyı açtığında sarılmak için yanına gittiğimde beni durdurdu ve yarım bir gülümsemeyle, Ömer’in duyamayacağı bir tonda, “Ben bu adama saygı duyuyorum Betül,” dedi. Elini omzuma koyup geri çekildi. “Bir dahaki sefere seni yine iyi bulmak istiyorum, kendine iyi bak ve söylediklerimi unutma.”

Söyledikleri beni fena hâlde sarsmıştı fakat kendimi çabuk toparlayıp bombaların içimde patlamasına izin verirken ardından onun gibi gülümsemeye çalışıp el salladım.

Kapının önünde bekleyen başka bir adam

görüş alanımıza girdiğinde Kutay, adamı işaret ederek, “Onunla mı gideceğim?” diye sordu Ömer’e. Adam, Ömer’den talimat bekler şekilde bahçe kapısının yanında dikilirken Kutay’a, “Yalnızca onu takip et, geldiğin yoldan dönmeyeceksiniz,” dedi Ömer. “Seni şehir yoluna çıkaracak, oradan kendin devam edersin.”

Kutay başını sallayıp arabasına binerken bize son bir kez daha el salladı, ardından arabayı çalıştırdı ve kısa bir süre sonra diğer adamın olduğu arabayla birlikte görüş alanımızdan çıktı.

Ben kapının önünde öylece beklerken Ömer omzumdan tutup beni içeri çekmişti. “Gitmeyi bu kadar mı istiyorsun?” dediğinde başımı dalgınca kaldırıp ne dediğini anlamak için ona döndüm. “Kapının önünden ayrılamadın ya,” dedi tatsız bir gülümsemeyle.

“Sadece dalmışım,” diye geçiştirdim.

Ömer’e kaçamak bir bakış attığımda ona karşı nasıl davranmam gerektiğini kestirmeye çalışıyordum. Beynimin içindeki

yoğunluk yüzünden başımı koltuk minderleri arasına sokmak ve bir daha çıkarmamak istiyordum. Ömer'le ilgi bir ton düşünceyi beynimin tam ortasına bırakıp gitmişti Kutay.

"Bir şeyin mi var senin?"

Ömer'in sorusuyla başımı kaldırıp ona baktım. Fakat bir şey söyleyemedim. Sonrasında da, "Yok bir şey," diyerek merdivenlere yöneldim.

"Kahvaltı yapmadın!"

Basamaktaki adımımı geri çekip Ömer'i ikiletmeden mutfağa yöneldim. Ömer de ardımdan geldiğinde hemen tezgâhın üstündeki yiyecekleri masaya taşımış ve Kutay'ın boş tabağını lavabonun içine bırakmıştı. Bense düşüncelerin arasına sıkışmış bir vaziyette hareket yetimi kaybetmiş gibi mutfağın ortasında dikiliyordum.

"Otur artık Betül," dediğinde sandalyeye geçip beklemeye başladım ve ara sıra Ömer'e kaçamak bakışlar atmaya devam ettim. O da masaya oturduğunda vakit

kaybetmeden kahvaltı etmeye başlamıştım. Yediklerimin tadını alıyor muydum, almıyor muydum belli değildi. Şu an sadece yemek için yiyordum ve açıkçası ne yaptığımdan da pek haberim yoktu.

Bir süre sonra Ömer, sıkılmış bir şekilde, "Ne oluyor?" diye sorduğunda yine, "Yok bir şey," diyerek geçiştirecektim ki buna izin vermeden tekrar konuşmaya başladı. "Arkadaşın seninle konuştuğundan beri bir garip oldun ve bu canımı sıkıyor."

Cümlesini bitirir bitirmez, "Bu canını neden sıksın ki?" diye sordum hemen. Bu çıkış aklımda uzun uzun düşündüğüm bir şey değildi ama zaten olması gereken de şimdilik buydu sanırım.

"Neden mi?" diye sordu önce ve sonra durakladı. Bunu beklemiyor gibiydi. "Sıkıyor işte. Bir nedeni yok."

"Bir nedeni olması gerekiyor," dedim ısrar ederek. "Kutay'la samimi olmamı, onunla vakit geçirmemi neden istemiyorsun?"

Sert ifadesine bürünürken, "Ne duymak istiyorsun Betül?" diye sordu kaşlarını

çatarak.

Sahi ne duymak istiyordum? Ya da duymak istediğim şeyi söyleyecek kadar cesaretim var mıydı?

“Ben...” Çatalımla tahta masanın üstünde bir daire çizdim. “Bilmiyorum, sadece...” Söyleyecek bir şey bulamayınca çatalı masanın üstüne bırakıp ayağa kalktım. “Her neyse...”

Mutfaktan çıkacağım sırada kapının önünde durdum. Sabahtan beri aklımda dolanan konuyu, dün gece beni yatağıma taşıyıp taşımadığını, zihnim bir kez daha düşünce sürecine taşımıştı. Kutay’ın söylediklerinden sonra aklımın içinde ergen arkadaşları tarafından itilen çocuklar gibi öne çıkan konular, tekrar ve tekrar engelleyemediğim düşüncelere kapılmama neden oluyordu.

Cesaretimi toplamayı başarabildiğimde, “Dün gece...” diye söze başladım. “Beni yatağa taşıdığın an, sence normal bir an mıydı? Hissettiklerim normal şeyler miydi?” Cümlemi bitirdiğimde gerçekliğinden bile

emin olmadığım bir şey hakkında bu kadar açık konuşmak beni tedirgin etmişti.

Bir an neredeyse şaşırmış gibi göründü. “Sence yaşadığımız tek normal olmayan şey bu mu?” diye sorduğunda ne diyeceğimi bilemez bir hâlde öylece kalakaldım. Dün gece beni gerçekten yatağa taşımış ve gerçekten önemsiyor gibi davranmıştı. Gerçekti. Fakat aklım Ömer’in az önce sorduğu soruya öyle çok takılmıştı ki diğer konunun üzerine düşünemiyordum bile.

Çabucak arkamı dönüp mutfaktan çıktım. İyi ya da kötü, şu an başka bir şey duymak istemiyordum. Daha fazla kafam karışacaktı ve bu, ihtiyacım olan son şeydi.

...

Günün geri kalanı sessiz geçmişti. Ben günlerdir bitiremediğim kitabımı bitirip yanıma aldığım diğer kitaba başlamıştım, Ömer de odasına çekilmişti. Bir ara Hatice Teyze’yle konuştuğunu duydum ama kalkıp yanına gidemeyecek kadar yorgun ve hazırlıksızdım. Sonrasındaysa televizyonda bir film bulmuş ve uyuyana kadar da onunla

oyalanmıştım.

...

Sabah kalktığımda üzerime bir battaniye örtülmüştü. Bunun için Ömer'e teşekkür etmedim. İkimiz de sabah kahvaltısı yapmamıştık. Ömer bir ara mutfağa girip çıkmıştı ve ben de bir kahveyle yetinmiştim. Dün sabahki kahvaltıdan sonra evin içinde birbirimizden kaçıyorduk. O benim olduğum yere gelmiyor, ben onun yakınından geçmiyordum. Söyleyecek çok şeyim vardı aslında ve de soracak. Fakat bunları Ömer'den bir tepki almadan ona yöneltmek istemiyordum. İşin kötüsü, bir yandan da tepki almaktan korkuyordum. Sanırım ikimizin de bu konuda kafası karışıktı.

Aslına bakılırsa onun kafasının karışık olduğunu düşünmem bile Kutay'ın söylediklerinin etkisinde kaldığımı gösteriyordu. Belki de haklıydı. Bu düşünce beni kendi boşluğuma itiyor ve zihnimin çukurlarında gizlediğim umudu gün yüzüne çıkarmak için çabalıyordu. Oturduğum koltukta geriye kayıp bağdaş kurdum.

Yüzümü ellerime saklamış, gözlerimi de kapatmıştım.

Mantık ve duygu arasındaki ince bir çizgi cambazlar, korkaklar ve hapsolmuşlar için vardı. Çizgide kalmak cambazların, aşağı düşmekse korkakların işiydi; hapsolmuşlarsa o ince çizgi ve aşağıdaki bilinmezlik arasında kaybolanlardı.

Ben de hapsolmuştum. Zihnimin içindeki düşünceler tarafından aklımın duvarlarının arasına sıkıştırılmıştım. Ne tümüyle duygularımla ne de tümüyle mantığımla hareket edebiliyordum. Çünkü mantığım ve duygularım tek bir noktada bütün olmuş, ayrıştırılmayı reddediyordu. Ya Ömer'le konuşacak, etrafımı çevirmiş düşünceleri püskürtecektim ya da onların beni sıkıştırmasına göz yumup çekildiğim köşeye sinecektim. Bu bilinmezlikle daha fazla duramazdım. Netliğe ihtiyacım vardı, iyi ya da kötü... Eminim ki en kötüsü bile bulanık bir beyinle yaşamaktan çok daha iyiydi. Belki de değildi ama bunu denemeden bilemezdim.

Kendimi teşvik etmek adına içimdeki

cesareti canlandırmak için çabalıyordum. Merdiven gıcırtısını duyduğumda düşünüp pişman olmama fırsat vermeden ayağa kalktım. Ömer bana bakmadan mutfağa yönelirken, “Ömer!” diye seslenip durmasını sağladım. Yine bana bakmadan olduğu yerde kalmıştı, yanına ilerledim. “Ne zamana kadar böyle gidecek?”

“Giden bir şey yok Betül,” derken sesindeki soğuğun kelimelerine döktüğü buzlar zihnimi yakıyordu.

“Giden bir şey yok öyle mi?” diye sordum hiddetle.

Gözlerini kısa bir an için kapatıp iç çekti, ardından yüzünü bana çevirip, “Yok!” dedi.

“Biliyor musun?” dedim onun böyle kestirip atan tavrını küçümseyerek. “En azından ben çabalıyorum. Sonucu ne olursa olsun ortaya net bir şeyler çıkarmak için uğraşıyorum ama sen?” Sinirle soluyup elimi alnıma götürdüm. Yaşadığım duygu yoğunluğu sinirlerime etki ederken kendime hâkim olmakta zorlanıyordum. “Sadece konuyu kapatıyorsun, her şeyi daha da

bulandırıyorsun ve... Ve kaçıyorsun!”

Gözlerini gözlerime dikmiş bir vaziyette, sessizce beni izlerken sinirle bağırdım.

“Bir şey söyle!”

Dönüp yavaş adımlarla üzerime gelmeye başladı. Sakince, “Bir şey söylememi mi istiyorsun?” dediğinde içimdeki cesur kız benimle birlikte bir adım gerilemişti.

“Evet!” dedim güçlü durmaya çalışarak.

“Bana bak!” dedi bağırarak. “Bana Betül gibi değil, benim gibi bak o zaman!”

Bağırışıyla bir adım daha gerileyip boyun kaslarımı gerecek kadar sıktım vücudumu. Kendimi zorlayıp gerileyen adımımı durdurdum ve onun gibi ona doğru bir adım atıp bağırdım.

“Beni ne olarak görüyorsun bilmiyorum ama bir kez olsun açık konuş! Bilmecelerini çözecek kadar zeki değilim!” Ona izin vermeden bir adım daha atıp devam ettim. “Hep böyle! Sana bir soru sorayım ve bana kendimi aptal gibi hissettirecek bir cevap ver. Sonra tüm vaktimi bunu düşünerek

harcayayım. Yine ben çabalıyorum ve yine sen akıl karıştırıyorsun!” Sesim çatallaşırken boğazım bağırmaktan ağrımaya başlamıştı bile.

“Çabalıyorsun öyle mi?” dediğinde inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Ömer bana bunu yaptı, Ömer bana bunu söyledi, Ömer aklımı karıştırdı!” dedi beni taklit ederek. Elini kaldırıp işaret parmağını sert bir şekilde şakağına vurdu. “Çık buradan ve karşındaki adama bak! Ne hâlde olduğumu gör!”

Yavaşça yutkundum. Gözlerim yanmaya başlamıştı, sinirle soludum ve bağırmak için dudaklarımı araladım. Fakat daha bir kelime bile etmemişken çalan kapı zili söyleyeceklerimi boğazıma tıkmıştı.

Ömer sakin olmaya çalışır gibi gözlerini kapattığında hareketlenip kapıya ilerledim. Kapı dürbününe gözümü dayayıp baktığımda şu an için gelebilecek en gereksiz kişinin görüntüsüyle karşılaşmıştım. Dişlerimi sıktım ve kapı kulpuna kıracak gibi asılarak kapıyı açtım. Asık suratı ve kızarmış gözleriyle karşımda

harcayayım. Yine ben çabalıyorum ve yine sen akıl karıştırıyorsun!” Sesim çatallaşırken boğazım bağırmaktan ağrımaya başlamıştı bile.

“Çabalıyorsun öyle mi?” dediğinde inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Ömer bana bunu yaptı, Ömer bana bunu söyledi, Ömer aklımı karıştırdı!” dedi beni taklit ederek. Elini kaldırıp işaret parmağını sert bir şekilde şakağına vurdu. “Çık buradan ve karşındaki adama bak! Ne hâlde olduğumu gör!”

Yavaşça yutkundum. Gözlerim yanmaya başlamıştı, sinirle soludum ve bağırmak için dudaklarımı araladım. Fakat daha bir kelime bile etmemişken çalan kapı zili söyleyeceklerimi boğazıma tıkmıştı.

Ömer sakin olmaya çalışır gibi gözlerini kapattığında hareketlenip kapıya ilerledim. Kapı dürbününe gözümü dayayıp baktığımda şu an için gelebilecek en gereksiz kişinin görüntüsüyle karşılaşmıştım. Dişlerimi sıktım ve kapı kulpuna kıracak gibi asılarak kapıyı açtım. Asık suratı ve kızarmış gözleriyle karşımda

dikilen Emel'le göz göze geldiğimde gözlerimi devirip, "Kapıda kaldın!" diye bağırdım. "İçeri gelsene!"

Emel, "Ne diyorsun?" der gibi bakıp yüzünü ekşiterek kapı pervazından geçip içeri girdi. Allah biliyor ki o içeri geçerken kapıyı kapatıp çığlıklarını dinlemekten büyük bir zevk duyacaktım.

Ömer, sıkılmış ve sinirlenmiş bir şekilde, "Niye geldin yine?" derken kapıyı kapattım. Ömer'in birkaç metre karşısında durup, "Gidiyormuşsun," dedi neredeyse ağlamaklı bir tonda.

Ömer sinirle saçlarını karıştırdı ve bir elini beline, diğerini burun kemerine götürüp sertçe sıktı. Bense kollarımı birbirine dolayıp kapıya yaslandım ve gergin bir şekilde onları izlemeye başladım.

"Ömer yine mi gideceksin?" diye ısrarla sordu Emel.

Emel'le son konuşmamızdan sonra, "*Hangi hakla böyle konuşabiliyor?*" diye sormuyordum bile.

"Evet, gidiyoruz. Ne bekliyordun ki?

Burada yaşayacağımızı falan mı?” dedikten sonra cebinden telefonunu çıkarıp birkaç saniye sonra kulağına götürdü.

“Babamı arıyorsan zahmet etme!” dedi Emel. “Buraya geldiğimi biliyor ve arkamdan adamlarını gönderdi, birazdan gelirler.”

“Ya sabır! Kafayı mı yedin kızım sen? Ne halt etmeye geldin buraya?” Hırsını alamamış gibiydi. Ellerini bir kez daha saçlarının arasından geçirdi. Bu kez daha sert, daha tahammülsüzdü. “Çocuk oyuncağı mı sanıyorsun bunu? Bir de seninle mi uğraşayım?”

Neredeyse kükreyerek söylediği cümleler Emel’i çekindirmişti. “Uğraş!” diye bağırdı sonunda ağlayarak. “Eğer beni de onun gibi yanında tutacaksan uğraş!”

Eliyle beni işaret ettiğinde Ömer sinirden deliye dönmüştü. “Sen kimsin ki kendini onunla bir tutuyorsun?” diye bağırırken gözlerim yuvalarından çıkmak için fazlasıyla istekliydi. Nefesimi tutmuş, tartışmayı izlerken yanağımın iç tarafını

dişlerimin arasında ezmeye başladığımın farkında bile değildim.

“Tutuyorum! Çünkü benden bir farkı yok! Daha mı güzel? Daha mı kültürlü? Baksana hiçbir farkı yok, hatta daha dipte! Neden o?”

Tepki vermedim, belki de veremedim.

“Senden çok farkı var!” dedi Ömer önce. “Evli bir adamın peşine takılan o değil, sensin ve...” Az önce benimle konuşurken yaptığı gibi parmaklarını şakağına vurdu. “Burada olan o, sen değilsin.”

Emel gözyaşı denizinde hıçkırıklara boğulurken ona neredeyse acıyacaktım. Ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya devam ettiğinde gözlerimi kaçırdım. Ömer’in söyledikleri gerçek miydi, yoksa yalnızca Emel’i uzaklaştırmak için mi söylemişti bilmiyordum. Şu an hiçbir şeyi anlayabilecek ve tepki verebilecek kadar sağlıklı bir ruh hâline sahip değildim.

“Gideceksin ve sana yine ulaşamayacağım!” dedi Emel, Ömer’in az önce söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi.

Zil tekrar çaldığında kapıya ilerledim.

Dürbünden baktım, iki tane takım elbiseli adam bekliyordu. Çıkmamakta direnen sesimle, “İki tane adam var,” dedim Ömer’e bakarak.

Emel, “Açma!” dediğinde Ömer sinirle gözlerini kaçırıp, “Aç!” dedi hiddetle.

Tereddüt etmeden kapıyı açıp kenara çekildim, adamlar içeri girmek yerine kapının önünde durmaya devam etmişti. Biri, “Emel Hanım, Fuat Bey sizi eve götürmemizi söyledi,” dediğinde Emel sinirle arkasını dönüp, “Gidin!” diye çemkirdi adamlara. Adamlar onun söylediklerine aldırmadan beklemeye devam ediyordu. Ömer de Emel’e sabrının taştığını belli eden bir bakış atıp, “Gidiyorsun!” dedi.

Emel, “Ömer...” diyerek kısık bir sesle neredeyse yalvarırken düştüğü durumu umursamıyordu. “Yine gidiyorsun. Sana ulaşmamı engelleyeceksin, yeniden...”

Müdahale etmemem gerektiğini bilsem de kendimi tutamamıştım.

“Kendine olan saygını daha fazla

kaybetmeden git Emel.”

Emel bana dönüp öldürücü bir bakış atarak, “Nasıl davranacağımı sana sormadım!” diye bağırdığı sırada Ömer onun sesini bastırarak, “Ona bağırma!” diye uyardı Emel’i.

“Emel Hanım babanız arıyor...”

Adamlar bir kez daha seslendiğinde, “Tamam!” diye bağırdı Emel. “Tamam, geliyorum!” Yüzü yeni bir ağlama krizinin geldiğinin belirtisiyle buruşmuştu, omuzlarını düşürdü. Tam yanımdan geçecekken bana düşmanca bakıp, “Sadece şanslısın!” dedi. “Hepsi bu!”

Kapının önünde durup başını çevirdi. Gözleri hâlâ Ömer’deydi, gitmemek için ufak bir işaret bekler gibi...

“Kendine iyi bak Ömer.”

Gözünden birkaç damla yaş süzülürken yutkundu. Ömer ona bir kez bile bakmamıştı bu süre içinde. Emel de sonunda yenilgiyi kabul etmiş gibi gözlerini önüne indirdi, ardından kapıyı kapatmama izin vermeden dışarı çıktı. Kapıyı

arkasından kapatacağım sırada Ömer'de olan gözleri bir an için beni buldu. "Eğer onu bu kadar kazandıysan sakın kaybetme. Çünkü fırsatını bulduğum ilk anda kaybettiğini sana geri vermemek için elimden geleni yaparım!" Gözlerindeki nefretin bir an için kaybolduğunu görür gibi olmuştum. Yalnızca bir andı, sonra tekrar eski ifadesine büründü ve kapıyı arkasından sertçe kapatıp gitti.

Bazen dakikalar içinde gelişen konuşmalar günlere yayılacak kadar yoğun olurdu. Bu da öyleydi. Birkaç dakika içinde Emel yaralanmış, ben birçok duyguyu bir arada yaşayarak onların gerçekliğini sorgulamıştım. Ömer de ortamdaki tüm kadınların, iyi ya da kötü, ruhlarına dokunacak kelimeler sarf etmişti.

Uzunca bir süre öylece dikildikten sonra ona döndüm. Fakat döndüğüm yerde Ömer yoktu. Mutfaktan gelen seslerle oraya yöneldim. İçeri girdiğimde Ömer'i telefonla konuşurken bulmuştum. Konuşmasını bitirmesini bekledim. Geldiğimi fark ettiği için kısa kesmişti. Kapattığı telefonu

masanın üzerine bırakırken, “Emel’e söylediklerin...” diye bir giriş yapmaya çalıştım. “Gerçek miydi?”

En azından bunu bilmeye hakkım vardı. Öyle bir hakkım olmasa bile öğrenmeli ya da bunun olduğunu iddia eden iç sesime kayda değer bir şeyler vermeliydim.

Bana yandan bir bakış atıp, “Sence?” diye sordu.

“Bilmediğim için sana soruyorum!” diyerek çıkıştım, tepkisine ya da tepkisizliğine karşı... Başını iki yana sallayarak, “Biliyorsun,” dedi. “Yalnızca benden duymak istiyorsun.” Sözünü bitirip mutfaktan çıktığında onu takip ettim.

“Böyle davranmandan nefret ediyorum! Ben sana bir şey yapmadım ama sen sürekli böyle davranıp dengemi bozuyorsun!”

Arkasını dönmeden askının yanına yürüdü ve ceketini alırken, “Bencilsin,” dedi. Sinirle gülüp, “Ben mi bencilim?” diye sordum. Başını sallayıp ceketini giyerken, “Kafayı yiyeceğim... Beni sürekli bu hâle sokan sensin ama bencil olan ben!”

Ceketinin yakasını düzeltirken elleri duraksadı.

“Neden bencil olan sensin biliyor musun?”

Cevap vermek yerine ters ters bakmaya devam ettim.

“Ne hâlde olduğuma bir kez bakmayıp yalnızca davranışlarımdan yakındığın için...”

Dudaklarımı birbirine bastırıp ne diyeceğimi bilmeyerek gözlerimi kaçırdım. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kendimi sorgulamaya başlamıştı bir yanım. Diğer yanımsa direnmeye devam ediyordu.

“Tüm bu başımızdaki olaylar falan var ya...” dedi gözlerime bakarak. Öncekinden daha sakin bir ifadeyle yavaşça başımı sallayıp devam etmesini istedim. “Benim için şu aramızdaki şeyin yanında hiçbir şey bunlar! Böyle şeylerle çok uğraştım ama senin gibisine ilk defa rastlıyorum Betül. Her şeye soğukkanlılıkla yaklaşan ben, sana nasıl davranacağımı, nasıl bakacağımı kestiremiyorum!”

Yutkundum ve alt dudağımı ağzımın içine yuvarladım. Heyecan saniyeler içinde bedenimi ele geçirirken parmak uçlarım buz kesmeye başlamıştı.

“Sen benimle savaşıyorsun!” dedi. “Fakat ben hem seninle hem de kendimle savaşıyorum. Aklımı, mantığımı, irademi, bugüne kadar güvendiğim her şeyi allak bullak ediyorsun ve üstümdeki bu etkini gördükçe sana da kendime de daha çok direniyorum. Hâlâ duymak istiyorsan eğer; evet, Emel’e söylediklerim doğruydu.”

Gözlerim irileşirken nefesimi tutmuş, onu izliyordum. Arkasını dönüp kapıyı açtığında kaybettiğim konuşma yetimi bulup, “Nereye gidiyorsun?” diye sormayı ancak akıl edebilmiştim.

“Namaza ve sonra da bir işim var,” dedi buz gibi sesiyle, bana hiç bakmadan... “Telefonu evde bırakıyorum. Allah’a emanet ol.”

Bir şeyler söylemek için dudaklarımı aralamaya çalıştığım sırada beklemeden dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Ağzım açık bir hâlde evin ortasında

dikilirken titrek bir nefes aldım ve üçlü koltuğa ulaşmak için zoraki birkaç adım attım. Oturduğumda yüzümdeki kasların her birinde şaşkınlık, umut ve aynı zamanda karmaşa vardı. Bu zamana kadar söylediği ve yaptığı çoğu şey az önceki konuşmasıyla anlam kazanırken, içimdeki duygular öne çıkmak için birbirleriyle mücadele hâlindeydi.

Hâlâ buz gibi olan ellerimi bacaklarımın altına sokup ısıtmaya çalıştım. Aslında ellerimin soğukluğunun ısıyla bir ilgisi olmadığını çok iyi biliyordum ve heyecanım geçmeden ellerimin sıcaklığı da normale dönmeyecekti. Fakat ufacık da olsa bir eylem göstermek hâlâ kendimde olduğumu hissettiriyordu.

Umutsuzca kendi pencereme yapışıp kalmıştım. Belki de kendimi ondan soyutlamak içindi tüm bu davranışlarım. Beni önceki zamanlarda gerçekten kırmıştı. Bu yüzden ondan alacağım hasarları önlemek için umutlanacağım her türlü unsuru uzun vadede düşünmeyerek ve bunlara anlam yüklemeyerek oluşabilecek

en küçük umutlanmanın bile önüne geçmeye çalışmıştım. Bu da bir süre sonra gözümün önünde gelişen olaylara gözlerimi kapatmama neden olmuştu.

Hayalini kurduğum şeylerin bir kısmını kısmen onun ağzından duymuştum. Eğer eski Betül olsaydım şimdi hiçbir şey düşünmeden bu evin her santiminde sevinç dansları ediyor olurdum. Ama değildim. Bunu şu anda açık bir şekilde anlayabiliyordum, olgunlaşmıştım. Aslına bakılırsa aşk romanlarındaki gibi midemdeki kelebeklerden bahsetseydim, onların tatlı tatlı uçuştuklarından değil, toplu intihara kalkıştıklarından bahsederdim. Gerçi kelebekler şu an için düşünmek isteyeceğim bir şey değildi.

Derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Ömer'in ne zaman döneceğini bilmesem de o gelene kadar aptal aptal ortalıkta dolaşmak yerine bir şeylerle meşgul olmam gerekiyordu. Geldiğinde de ne olursa olsun onunla doğru düzgün konuşmalıydık.

...

Üç dört saat olmuş ve Ömer hâlâ dönmemişti. Bu süre içinde önce başladığım kitaba biraz devam ettim. Ardından televizyonla oyalandım. Yaklaşık yarım saattir de Ömer'in telefonuyla uğraşıyordum. Önce biraz oyun oynamış, sonra da Ömer'in bana söylediği mehir konusunu araştırmıştım. Sanırım gelince konuşacağımız konulardan biri de bu olacaktı.

Vakit geçmeyince oturduğum yerden kalkıp bir şeyler atıştırmak için mutfağa yöneldim. Buzdolabının karşısında birkaç dakikalık arayıştan sonra anlık bir kararla sebzelikte duran patlıcanları çıkardım. Ömer patlıcan seviyordu. En azından onun için böyle bir şey yapabilirdim. Patlıcanları tezgâha bırakıp mutfaktan çıktım. Üçlü koltukta duran telefonu alıp mutfağa geri döndüğümde çoktan internete girmiş ve patlıcanla yapabileceğim kolay bir yemek tarifi aramaya başlamıştım.

...

Yaklaşık iki saatin sonunda güzel gibi

görünen patlıcan yemeğini, açmak için uzun süre uğraştığım fırına koymuştum. Hemen ardından da en iyi yapabildiğim, aslında tek yapabildiğim tatlıyı, üzümlü keki yapmış ve patlıcanın olduğu fırına onu da koymuştum.

Yemek yapmak ya da yapmaya çalışmak bana gerçekten iyi gelmişti. En azından koltuktan koltuğa geçiş yaparak düşünce denizinde boğulacağımı bile bile kulaç atmaya kalkışmamıştım. *Pekâlâ*, sanırım şu an yapacağım bir şey kalmadığı için içerideki koltuklara gidip o denize girecektim.

Endişelenmeye başladığımı inkâr edemezdim, sonuçta akşam olmuştu. Ne kadar mutfaktayken bunu düşünmemeye çalışsam da Ömer'in bu kadar geç kalması normal değildi. Namaza gittiği ve birkaç saat için dışarı çıktığı zamanlar dışında beni evde yalnız bırakmazdı. Bunu düşünmemeye başladığım andan itibaren tedirginlik ve endişenin yanı sıra içimi ayrı bir korku da sarmaya başladı.

Sadece bir telefon vardı ve o da bendeydi.

Ömer'e ulaşamazdım. Ani bir kararla dış kapıya yöneldim. Kapıyı açıp parmak uçlarımda doğruldum ve Ömer evden her gittiğinde kapının önünde bekleyen adamları görmeye çalıştım. Göremeyince her ihtimale karşı kapının arkasından anahtarı aldım, ayakkabılarımı giyip kapıyı açık bırakarak dışarı çıktım.

Yağmur yağmıyor fakat karanlık bulutlar yağacağının garantisini veriyordu ve kısa bir süre önce yağdığının kanıtı olarak da zemin nemliydi. Havadaki soğuksa zaten mevsimin kaçınılmaz ve uzun süreli getirisiydi.

Ayakkabılarımın arkasına basarak bahçenin kapısına ulaştım. Küçük demirliğin kilidini açıp başımı dışarı uzattığımda kapının önündeki arabayı görebilmiştim. Gözlerimi kısıp arabanın içindekilere bakmaya çalışırken ön kapısı açıldı ve montlu bir adam bana doğru gelmeye başladı. Yirmilerinin sonu, belki de otuzlarının başındaki şapkalı adam yanıma ulaşıp, "Bir yere mi gideceksiniz?" dediğinde etrafa bakmaya devam ederek, "Ömer'in nerede

olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Adam başını iki yana sallayıp, "Hayır ama arayabilirim," dedi.

"Arayamazsın," dedim oflayarak. "Telefonu bende..."

Adam başka bir şey söylemeden omuzlarını silkerken, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Sıkıntıyla iç çekip, "Hayır... Teşekkür ederim," dedim gülümsemeye çalışarak ve açtığım bahçe kapısını kapatıp eve girdim. Kendimi koltuğa bırakırken içimdeki tüm o kötü duygular aklımda garip senaryolar canlandırıyordu.

Televizyon kumandasını alıp rastgele bir kanal açtım ve izlemeye çalıştım. Bir süre sonra koltuktan kalkıp tekrar mutfağa gittim. Fırının yanına ulaşınca kekin pişip pişmediğini kontrol etmek için kapağı araladım ve bir bıçak alarak keke batırdım. Pişmiş görünüyordu. Tezgâhın üstündeki el bezini alıp keki fırından çıkardım ve ardından patlıcanları kontrol ettim. Onlar da pişmişti. Tepsiyi çıkarıp tezgâhın üstüne

bıraktıktan sonra fırını kapattım. İçimdeki endişe ve tedirginliğe rağmen umutsuzluğa kapılmamak için direniyordum. Aklımı dağıtmak için masayı hazırlamaya başladım.

Kekin üstüne büyük bir peçete örtmüş ve patlıcanların olduğu tepsinin üstünü de kapatmıştım. Masada da eksik bir şey yok gibiydi. Şu an için eksik olan tek şey Ömer'di ve onun da bir an önce tamamlanmasını istiyordum. Çünkü geçen bu kadar saatin üstüne olumlu tutmaya çalıştığım düşüncelerim yavaş yavaş umutsuzluğa çekiliyordu.

Masanın başında beklemeyi bırakıp içeri geçerken, "Allah'ım lütfen ona bir şey olmasın!" diye fısıldadım. Fakat Ömer'e bir şey olma ihtimalini dillendirmek beni daha kötü bir ruh hâline sokmuştu. Sıkıntılı bir nefes bırakıp üçlü koltuğa ilerledim. Koltuğa kıvrılıp ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırırken elimde kalan tüm olumlu düşüncelerimi kullanarak kendimi avutmaya çalışıyordum.

...

Göz kapaklarımı araladığımda uykunun bıraktığı uyuşukluktan derhâl kurtulup karşılaşacağım sonuçtan korkarak yattığım yerde doğruldum. Üstüme ve koltuğa baktığımda hayal kırıklığıyla kendimi koltuğa bıraktım, üstüme hiçbir şey örtülmemişti.

Boğazıma düğümlenen endişeyle hızla koltuktan kalktım. Son bir umutla, “Belki de sadece üstümü örtmemiştir,” desem de kendimi buna bir türlü inandıramıyordum. “Ömer!” diye seslendim. Karşılık gelmeyince önce mutfağa girdim. Dün akşam hazırladığım masa aynı şekilde duruyordu. Mutfak boştu. Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldim. Basamakları ikişer ikişer çıkıp Ömer’in odasına yöneldim. Girer girmez hissettiğim kokuyu bile içime çekemeden odanın boşluğuyla midem kasıldı. Oradan çıkıp üst kattaki banyoyu ve odamı da kontrol ettim. Hepsi boştu. Ömer’den başka kimsenin dolduramayacağı bir boşluk...

Aşağı indim, ne yapacağımı bilmiyordum. Ona nasıl ulaşabileceğimi düşünüp

duruyordum sürekli fakat bulabildiğim bir çözüm yolu yoktu. Mutfağa girip masanın üstündeki telefonu aldım elime. Cevapsız arama ya da herhangi bir mesajın olmasını umarak ekranı açtım ama onda da hiçbir şey yoktu. Telefonu avcuma alıp dünkü gibi dışarı çıktım. Bahçe kapısının önüne geldiğimde aynı araba aynı yerde duruyordu. Bu sefer arabadan çıkıp yanıma gelen başka bir adamdı.

Uzatmadan, “Ömer size nereye gideceğini söyledi mi?” diye sordum. Adam başını olumsuz anlamda sallayınca, “Peki,” dedim ve arkamı dönüp hemen içeri girdim. Olumlu düşünmek falan hikâyeydi, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

...

Neredeyse öğlen oluyordu ve Ömer’den hâlâ hiçbir haber yoktu. İçimdeki endişe sık sık gözlerimin dolmasına sebep olsa da gücümü kontrol etmeye çalışıyor ve elimde telefonla evin içinde dolanıyordum. Kemirdiğim dudaklarım sızlasa da kendime daha tatmin edici bir uğraş bulamıyordum.

Koltuğa oturup telefonu yanıma bıraktıktan sonra dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimi yüzüme kapattım. Susamıştım fakat gidip su içmek hiç içimden gelmiyordu.

İç çektiğim anlardan birinde koltukta hissettiğim titreşimle ellerimi hızla yüzümden ayırdım. Titreşimin beraberinde gelen melodiyle, telefonu koltuğun üstünden neredeyse ışık hızıyla alıp ayağa kalktım. Ekranda beliren bilinmeyen numaraya bakıp telefonu aceleyle açtım.

"Efendim?"

Sesim fazlasıyla heyecanlı çıkmıştı. Ömer'in sesini duymayı beklediğim sırada tok bir ses keyifli bir şekilde, "Merhaba!" dedi.

"Ömer'i aradıysanız eğer, şu an burada değil," dedim hayal kırıklığıyla ve böylece tedirginliğim bir kat daha arttı.

Telefonun diğer ucundan yükselen kahkaha sesi kulaklarımı tırmalayacak kadar rahatsız edici ve şüpheliydi. Aynı ses, "Yanımdaki adamı neden arayayım? Ben seni arıyorum!" dediğinde endişe bir yumru

hâlinde soluk boruma oturmuştu.

“Nasıl yani?” dedim dilimin dolanmasına mani olamayarak.

“Ömer yanımda küçük kız ve benim senden birtakım isteklerim olacak.”

Korku, heyecan ve endişe tüm bedenimi kuşatmış; fırtınaya yüzümü dönmüşçesine nefesim soluk boruma geri tepmişti. Bilincimin kaybolmaması için büyük bir çaba göstererek sesimi güçlü tutmaya çalıştım.

“Siz kimsiniz?”

“Kim olduğumu zaten anlayacaksın,” dedi. “Ben uzatmadan isteklerime başlayayım, bu adamı konuşturana kadar yeterince zaman kaybettik zaten.”

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip ağlamamak ve güçlü durmak için direnirken dünden beri duymak için çabaladığım ses tüm direncimi düşürmüştü.

“Sakın Betül!” diye bağırdı. “Sakın söylediklerinin hiçbirini yapma!”

Elimi ağzıma kapatıp hıçkırıklarımı

bastırmak için parmağımı ısırdım, yaşlar birer birer yanaklarımdan süzülüp çeneme ulaşıyordu.

“Ömer...”

Küçük fısıltı dudaklarımın arasından kaçtığında adam tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Umarım söylediklerimin arkasının boş olmadığını anlamışsındır. İstediğim şeyin ne olduğunu biliyorsun, birkaç kâğıt parçası işte...” Sesi alaycıydı. Bir kez daha o iğrenç kahkahasını duymak zorunda kalmıştım. “Her neyse,” dedi. “Bize ait olan tüm o belgeleri ne yap ne et, birazdan sana mesaj atacakları adrese, mesajda yazan saatte getir. Aksi takdirde hiçbir bahanenin bu adamın hayatına fazladan bir saniye eklemeyeceğini unutma. Görüşmek üzere...”

Telefon kapanırken gözümden süzülen bir damla yaş aralık dudaklarımdan içeri girmişti. Yutkundum. Gözyaşının tuzlu tadı ve korku genzimi yakıyordu.

9.

Çaresizlik damarlarımda bir katran gibi dolaşıp zihnimi kendi karanlığına dâhil ediyor, ışıktan mahrum düşüncelerimse bilinçsizliğin kıskacında umutsuzluğun kekremsi tadını hissediyordu.

“Aç şu telefonu, aç!”

Kuruyan dudaklarımı yalayıp yutkunmaya çalıştım. Su içmeye ihtiyacım vardı ama neredeyse yarım saattir kulağıma yapışan telefonun ucunda işime yarayacak bir ses duyma ihtimali bu ihtiyacımı ertelenebilir kılıyordu.

Malum görüşme ve hemen sonrasında gelen mesajdan beri Ömer’in, sadece Emre ve Fuat Abi’nin kayıtlı olduğu rehberinde bir aşağı bir yukarı gidiyordum. Ömer’in arkadaşı Emre’yi defalarca aramıştım fakat telefonunu açmamıştı. Daha sonra da Fuat Abi’yi denemiştim fakat durum onun için de aynıydı. Sonunda son bir umutla Kutay’ı

aradım, sonuç yine farklı değildi.

Ömer'in bilgisayarından da birilerine ulaşmaya çalışsam da şifre olduğu için girememiştim. Son çare olarak telefondan internete girip Ömer'i tanıyan birilerine ulaşmaya çalıştım. Fakat ne bir hesap ne de başka bir şey vardı. Tabii bir de kapının önünde bekleyen adamlara da defalarca aramaya çalıştığım bu iki numarayı aratıp sonuçsuz kalmam vardı.

Burnumu sızlatıp göz pınarlarıma ulaşan ağlama isteği, vücuduma istem dışı verdiğim küçük zararlar ve uzun uzun çalışların ardından kapanan telefonlar vardı elimde. Eğer Ömer'in tüm o uğraşlarını görmeseydim, ne kadar bencilce olsa da gözümü kırpmadan o belgeleri götürürdüm. Peki, şimdi götürmeyecek miydim? *Sanırım*... Bunu yine de yapacaktım.

Kesik bir nefes daha alıp bir elimi alnıma dayadım. Öteki elimle de telefonda arama kayıtlarına girip, "Emre" isminin üstüne basıp telefonu kulağıma götürdüm. Isırdığım dudaklarımı dişlerimin arasından

kurtarıp çatallaşan sesimle bilmem kaçıncı kez kendi kendime mırıldandım.

“Allah’ım lütfen!”

Sonuç değişmedi.

Kirpiğimde birikmiş birkaç damla yaşı sinirle sildim ve aynı numarayı tekrar aradım. Aynı bant kulaklarımda tekrar yankılanırken ellerimi yüzüme kapatmış ve direndiğim gözyaşlarının birkaçının serbest kalmasına izin vermiştim.

Ne yapacağımı biliyordum. Aslında daha çok istiyor da olabilirdim. En kolay şekilde adamın dediğini yapmak ve Ömer’i bırakmalarını sağlamak... Fakat en azından Ömer için çabalamam gerekiyordu.

Herkes neredeydi? Kutay’ın telefonu uzun süre kapalı olmazdı. Emre, Ömer’in aramasına bu kadar uzun süre kayıtsız kalmazdı ve Fuat Abi, eminim ki o da saatlerdir telefonuna, özellikle de Ömer’in aradığını görerek cevap vermemezlik yapmazdı.

Burnumu çekip gönderdikleri mesajı açtım bir kez daha. Saat yedide verdiği adreste

olmam gerektiği yazıyordu. Polisi işin içine dâhil etmememle ilgiliyse iğrenç ve korkutucu bir mizah kullanılmıştı. Mesajı her okuduğumdaki gibi gözlerim doldu ve hırsla dudaklarımı dişledim. Sızlayan dudağımdan dilimin üstüne yayılan kanın metalik tadına karışmış korku ruhumu zehirliyordu.

Çok fazla vakit kalmamıştı. Mesajda yazan adrese ne kadar sürede ulaşacağımı bilmiyordum ve... Artık çıkmam gerekiyordu. Evet, başka çarem kalmamıştı. Geçen her saniye korkum biraz daha artıyor ve çaresizlik biraz daha zihnimi ele geçiriyordu.

Koşarak üst kata çıktım ve Ömer'in odasına girdim. Kendimi diz üstü yere bırakırken dizlerim tahta zemine sürtmüştü. Acıyı umursamayıp o büyük zarfı koyduğu çekmeceyi açtım. Zarf, çekmecenin köşesine gelişigüzel itilmişti. Çıkarıp tekrar telefona döndüm. İnternetten buraya yakın bir taksi durağının numarasını bulup hızla numarayı çevirdim.

Telefon ikinci çalışta açılırken bugün açılan

tek telefonun bu olduğunu fark etmek içimde etrafı tekmeleyip çığlık atma isteği uyandırıyordu. Uzatmadan acil bir taksi istediğimi söyleyip adresi verdim. Sonrasında zarfı açtım ve kâğıtların tümünü çıkarıp yatağın üstüne yaydım. Şu an için yapabileceğim tek şeyi yapıp tüm kâğıtların fotoğrafını çektim ve aynı sırayla kâğıtları tekrar zarfa koydum. Zarfı kolumun altına sıkıştırıp son bir umutla Fuat Abi'yi bir kez daha aradım.

Çaldı, çaldı, çaldı ve... Kapandı.

Buz tutmuş parmak uçlarımı büyük bir tezatlıkla cayır cayır yanan yanaklarıma değdirdim. Kendimi cesaretlendirmek için sürekli olarak, "Yapmam gereken bu," desem de yine de emin olamıyordum. Fakat önümdeki seçenekler de pek tercih kaldırmıyordu.

Elimdeki zarf kolumun altından kayıp yere düşünce çıkan ses irkilmeme sebep olmuştu. Yavaşça yere eğildim. Zarfı alırken yere uzanan yatak örtüsünün altından küçük bir kısmı gözüken koyu yeşil bir şey gözüme

takıldığında örtüyü kaldırdım. İşte montum buradaydı. Bu ne ara buraya girmişti, hiç bilmiyordum ama o günü düşününce çok da tuhaf gelmiyordu.

Odayı biraz dolaşıp işime yarayacak miktarda para bulmaya çalıştım. Çok uzun sürmemişti, Ömer'in kitaplarını koyduğu masanın üstüne bir miktar para bırakılmıştı zaten. Parayı cebime koydum ve montumun üstündeki tozları silkeleyip bir çırpıda üstüme geçirdim.

Önce odama gidip siyah pantolonumu giydim. Sonra da mutfağa koşup boğazımın kuruluğunu geçirecek kadar su içtim. Tekrar kapıya yöneleceğim sırada adımlarımı durdurdum. Bu şekilde savunmasız gidemezdim. Çekmeceye dönüp elime gelen ilk bıçağı alıp mutfaktan çıktım. Onu kazağımla pantolonumun arasına sıkıştırmıştım. Ayakkabılarımı çabucak giyip kapüşonumu başıma geçirdim ve anahtarı alarak dışarı çıktım.

Zarfa sıkı sıkı sarılıp bahçe kapısına ulaştım. Kapıyı iterken gözüm bahçe duvarının dibindeki araca takılmıştı. Eğer bu

adamlar Ömer'den beni bırakmamaları gibi bir talimat aldılarsa işim fazlasıyla zor olacaktı. Arabanın içindeki adamlardan biri hızlı adımlarla yanıma gelip, "Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sordu. Sıkıntıyla derin bir nefes alıp uzatmadan, "Evet," dedim.

Adam başını sallayıp, "Tamam," diyerek arabanın içine geri dönerken şaşkınlıkla ancak, "Bir dakika!" diyebilmiştim. Adam yavaşça arkasını döndüğünde, "Bir şey demeyecek misiniz?" diye sordum. Bu normal değildi. Ben bir yere giderken, özellikle de beni korudukları zaman içinde, en azından bunun için zorluk çıkarmaları gerekiyordu.

"Hayır, gidebilirsiniz."

Adam başka bir şey söylememe izin vermeden arkasını dönüp arabaya binmişti. Onlardan yardım istemeyi çok kez düşünmüştüm ama Ömer'in sürekli işe karışan insan sayısını en aza indirme düşüncesi sanırım bana da bulaşmıştı.

O sırada önümde çalınan korna yüzünden korkuyla kollarımdaki zarfa sarıldım.

Taksici başını eğip binmemi beklediği sırada az önce konuştuğum adam arabayı çalıştırıp çok normal bir şekilde taksinin yanından geçip gitti. Gitmemi mi bekliyordu bu adamlar? Hem Ömer benim bu adamlar tarafından korunacağımı falan mı düşünüyordu yoksa? Durum tümüyle şaka gibiydi; hiç komik olmayan, can sıkıcı bir şaka gibi...

Korna sesini bir kez daha duyduğumda kendimi toparlayıp taksiye bindim. Adama telefondaki adresi verdikten sonra titreyen parmaklarımı birbirine dolayıp nefesimle onları ısıtmaya çalıştım.

...

Araba duracağını belli ederek yavaşladığında başımı cama çevirip geldiğimiz geniş ve çamurlu düzlüğe baktım. Pek iç açıcı bir yer değildi. Kendi kendime, “Cesaretini topla Betül...” diye fısıldayıp derin derin nefes almaya çalıştım fakat belli ki ciğerlerimle hemfikir değildik.

“Burası çok çamur abla,” dedi adam. “Girersem çıkamam. Bak şu ileride yıkılmış

bir kulübe var, hemen arkası da verdiğin adres...”

Başımı kaldırıp adama dalgınca teşekkür ederken elimdeki paranın bir kısmını uzatıp arabadan indim. Titreyen çenemi durdurmaya çalışarak dişlerimi sıkıyordum.

“Abla...”

Arabanın kapısını kapattıktan sonra seslenen taksiciye döndüm. “Efendim?” demeye çalışsam da dışarı çıkmamak için ayak direyen sesim yüzünden garip bir hırıltıdan başka bir şey duyulmamıştı.

“İstersen bekleyeyim. Burada başka taksiyi biraz zor bulursun, telefon da çekmez pek.”

Adama minnetle gülümsemeye çalışıp, “Lütfen!” diyebildim. “Bekleyin, geleceğim. Hayır, hayır! Geleceğiz, yani ben ve eşim. Bekleyin lütfen, geleceğiz. İkimiz, birazdan...” Gözlerim dolarken adam tedirgin bir ifadeyle, “Tamam abla, bir yere gitmiyorum.” dedi. “Bekliyorum burada.”

Adamın yüzündeki kararsızlık beni tedirgin etse de inanmaktan başka çarem yoktu. Arkamı dönüp adamın gösterdiği kulübeye

yöneldim. Aslında kulübe değil; çürümüş tahtalar, camları kırılmış küçük bir pencere ve her an yıkılacak gibi duran eski birkaç duvar vardı yalnızca. Avuçlarımı gözlerime kapatıp yaşları silmeye çalışırken kolumun altındaki zarfı sıkıştırdım. Küçük bir hıçkırık dudaklarımın arasından serbest kaldığında, "Güçlü ol!" diye kızdım kendime. Güçlü olmam ve aptalca şeyler yapmamam gerekiyordu.

Kulübenin yanına ulaştığımda neredeyse bileklerime kadar çamura batmıştım. Etrafta kimse yoktu. Birkaç kez kulübenin etrafında dolansam da birilerini göremedim. İçimdeki korkuya bir yenisi daha ekleneceği sırada, tahminen üç yüz metre uzağımdaki ağaçların yanına yaklaşan iki arabayı fark etmiştim.

Elimi boğazıma kapattım ve ağaçların altında duran arabaların yanına temkinli adımlarla yaklaştım. Sarıldığım zarfı sanki daha fazla sarılabilecekmişim gibi biraz daha bastırdım kendime. Arkamı dönüp baktığımda taksinin durduğu yer görüş alanımdan çıkmıştı.

Öndeki arabanın içinden çıkan iri yarı adam buradan bile fark edebildiğim iğrenç bir gülümsemeyle bana bakarken adımlarım yavaşlamaya başlamıştı. Ardından arkadaki arabadan iki adam daha çıktı ve arka kapıyı açarak birini aşağı çekiştirdiler. Arabadan çıkan, aslında daha çok çıkarılan adamı gördüğümde tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sicim gibi akmaya başlamıştı. Bir bağırış yükseldi boğazımdan.

“Ömer!”

Az önce adımlarını yavaşlatan ben, bacaklarımın tüm gücünü kullanarak ona doğru koşmaya başlamıştım. Rüzgârın dövdüğü saçlarım yüzüme savrulurken onları itip biraz daha hızlandım.

Ömer’in kolunu çekiştiren adam tuttuğu kola mengene gibi yapışmıştı, diğer kolunu tutmuş bir başka adamsa Ömer’i öndeki arabaya doğru çekmeye çalışıyordu. Onlara yaklaştıkça Ömer’in yüzündeki koyu kırmızı lekeler gözüme çarptı. Yüzü yara bere içindeyken gözünü açmak için uğraştığını gördüğümde gözyaşlarım görüş

alanımı kapatmıştı. Ayaklarım fırsatçı bir düşman gibi ânında birbirine dolanıp beni çamurlu zeminle birleştirdiğinde, bir saniye olsun beklemeden ayağa kalkıp mesafeyi kapattığım arabanın yanına koştum.

Kollarım sert ve güçlü iki el tarafından yakalanıp hızla geri çekildiğinde var gücümle çırpınmaya başladım. Fakat kollarımı tutan adam sırtımı göğsüne yaslamış ve kollarımı acıyana kadar sıkmıştı. Fakat ben sızlayan kollarıma aldırmadan kurtulmak için bacaklarımı bilinçsizce sağa sola savuruyordum.

“Ömer!”

Ömer bağırışımla gözlerini sinirle açtığında, şu anki durumundan beklenmeyecek bir atiklikle kollarımı tutan adama doğru atıldı.

“Dokunma lan ona!”

Yüzündeki yaralara göre fazla kuvvetli bir sesle bağırırken kollarımı tutan adam onun bu enerjisini fark etmemiş, pişkince kıkırdıyordu. Samimiyetsiz ve sinir bozucu bir kahkaha arkamdaki adamı kısa süre içinde susturmuştu. Kahkahanın sahibi,

“Gelmişsin!” dedi yapmacık bir sevinçle.

Arabadan orta boylarda, hafif yapılı ve fazlasıyla itici yüz hatlarına sahip olan adam indiğinde gözlerimdeki nefretle onu öldürebilmeyi arzuladım. Arkamdaki adam bir işaret almışçasına kolumun altındaki zarfı birden çekmişti. Zarf benden uzaklaşınca bir kez daha çırpındım.

“Genç âşıklar...” dedi adam. “Her zaman en işe yarayanlarıdır.” Sinsice sırıtarak Ömer’in yanına kadar gelip ellerini cebine soktu. “Birbirleri için yapamayacakları şey yoktur. Zaafları fazla göz önünde ve kullanılmaya açıktır.”

Ömer’in kollarını tutan adamlar ve arabadan inmiş birkaç kişi daha yüzlerine o mide bulandırıcı gülüşün aynısından yerleştirmişti.

“Ama...” dedi adam, ortamdaki sesli gülüşleri kesmek için. “Ben o kadar da insafsız bir adam değilim. Öncelikle...” dedi yanıma yaklaşırken. “Sözümü tutarım.” Arkamdaki adam, kollarımın kontrolünü tek eline verip zarfı uzattığında güçsüzlüğüme

küfrettim. “Sana da çok teşekkür ederim. Beni kırmadan ricamı yerine getirdin,” dedi zarfı aldığında. “Gerçi Ömer’i daha iyi şartlarda ağırlamayı isterdik ama bunu şiddetle reddetti. Değil mi Onur?”

Kollarımı tutan adam sadık bir köpek gibi onayladı söylediklerini.

“Evet, gerçekten çok uğraştırdı bizi ama ben daha da uğraşacağımızı sanmıştım. Çabuk mu pes etti, yoksa biz bu adamı gözümüzde fazla mı büyüttük bilemiyorum,” derken normal bir konudan bahseder gibiydi. Elindeki zarfı döndürüp içindeki kâğıtların bir kısmını çıkaran adam küçük bir gülümsemeyle Ömer’e dönerken, “Aptal bir adammışsın komiser!” dedi. “Birkaç belgeyi bile koruyamıyorsun. Şimdi Onur şu kıza hiç tasvip etmediğimiz şeyler yapsa onu nasıl koruyacaksın?”

Alaycı sesi kulaklarımı tırmalarken bir kez daha çırpındım. Ömer’in dişlerini nasıl sıktığını da, öfkesinin gözlerine yansıttığı ateşi de görebiliyordum.

Adam bir anda ciddileşip arkamdakine,

“Üstünü ara Onur!” dediğinde bir an olsun tereddüt etmeden ellerini üstümde gezdirmeye başladı. Bir ara serbest kalmış kollarımla adama vurmaya çalışınca saçıma asılıp boynumu geri yatırmıştı. Acıyla inleyip ellerimi iki yanıma bıraktığım sırada adamın ellerini kalçamda hissetmiştim. Dokunuşuyla saçımın acısına aldırmadan tekrar debelenmeye başladım.

“Ona bir kez daha dokunursa yemin ederim seni öldürürüm!” dedi Ömer gürleyerek. Ses tonundaki kin ve tehdit benim bile içimi titretirken karşımdaki adam hiç etkilenmemiş gibi yapmaya çalışarak, “Onur!” dedi. “Komiserimizi daha fazla kızdırmayalım, sadece telefonunu al.”

Adam saçlarımdaki elini gevşetip montumun cebini kontrol ederken başımı hızla iki yana salladım. Fakat çoktan ön cebime uzanıp telefonu almış ve karşımdaki adama fırlatmıştı. “Tedbir...” dedi adam. “Her şeyden önce gelir.” Telefonu alıp yanındaki küçük kayanın üstüne attı ve adamına küçük bir işaret verdi. Telefon birkaç tekmeyle parçalara ayrılırken Ömer’e

özür dileyen gözlerle bakıyordum.

Elimizdeki her şey gitmişti.

Ömer'in yüzündeki hayal kırıklığı ve yıkılmışlık canımı yakıyordu. Bu benim suçum değildi fakat yine de bir yanım suçu üstlenmeye heveslenmişti.

Adam elindeki zarfı diğer adamına uzattı. Zarfı alan kişi kâğıt tomarını hızla kontrol edip kâğıtları zarfa geri koyduktan sonra patronunun kulağına eğilerek birkaç şey söyledi ve zarfla birlikte arabaya döndü.

"Bu belgelere önemsiz birkaç adamın ulaşabilmesi gururumu kırdı açıkçası."

Adam ceketini düzeltip Ömer'e döndü. Bana küçük bir bakış attıktan sonra saniyeler içinde silahını çıkarıp Ömer'in başına dayadı. Kollarımı sarmalamış çelik gibi ellerin arasında çırpınıp çığlık attığımda adam tüm alaycılığından sıyrılmış, tehditkâr bir şekilde bana bakıyordu.

"Bu belgelerin bir kopyası ya da bunun gibi başka bir şey daha var mı? Doğru söyle, çünkü yalan söylersen anlarım."

“Hayır!” diye bağırdım. “Yoktu, başka bir şey yoktu. Hepsi bu!”

Adam silahı Ömer’in alnına iyice bastırırken, “Son kez soruyorum...” dedi.

“Yemin ederim!” dedim çığlık atarak. “Yemin ederim ki başka yoktu!” Islanmış yanaklarıma çarpan soğuk, sessizleşen ortam ve birkaç karganın yankılanan sesi bu ânın aranan eksik parçalarıydı. Arkamdaki adam, kontrolünü neredeyse bıraktığım bedenimi ayakta tutmak için sertçe sarsınca, “Yalvarırım...” dedim. “Lütfen, hepsi burada işte... Hepsini getirdim!”

Az önce zarfı alan kişi arabadan çıkıp tekrar yanımıza geldi ve yine az önceki gibi adamın kulağına bir şeyler söyledi. Adam başını sallarken silahı tutan eli gevşemişti. “Tamam,” dedi kulağına eğilmiş adamı yanından savuştururken. Bana dönüp, “Sana inanmıyorum!” dediğinde içimde kopan korku fırtınası beni tekrar ele geçirmişti. Yalvarmak için ağzımı açtığım sırada, “Ama...” diyerek durdurdu beni. “Senden daha güvenilir kaynaklarım var.”

Rahatlamak için karşımdaki adamın gözünün içine bakan gerilmiş kaslarım; adam, “Gönderin şunları!” diyerek arabaya döndüğünde beklediği rahatlamayı bulmuştu.

Ömer’in kollarını gevşeten adamlar neye uğradıklarını şaşırarak geriye sendelerken Ömer öne atılmış ve beni tutan adamı çekerek uzaklaştırmıştı. “Ben dokunmadım lan ona!” diye bağırdı, yumruklarını ardı arkası kesilmeden adamın suratına geçirirken. Etraftaki adamlar Ömer’e müdahale etmek için hamle yaptıkları sırada arabaya binmek üzere olan patronları, “Bırakın!” diye bağırdı küçük bir sırıtışla. Hepsi olduğu yerde kalmıştı.

Ömer, gözü kimseyi görmeden, kollarıyla onu engellemeye çalışan adamın yüzünü kana bularken konuşma ve hareket yetimi kaybetmiş bir hâlde öylece dikiliyordum. Sonunda bir şey yapmak aklıma geldiğinde Ömer’in yanına koşup koluna asıldım.

“Ömer bırak. Gidelim lütfen... Bırak!”

Başını bir an bana çevirdikten sonra havada

kalan yumruğunu sıkıp indirdi. Adamın üstünden kalktı ve beni kolunun altına çekip adamlara döndü. Etraftaki adamlardan biri yerdeki adamı kolundan tutup kaldırmış ve öndeki arabanın içine sokmuştu.

Yerde kanlar içinde yatan adamına bakıp onu arabaya taşımalarını izledikten sonra, “Bu işler küçük oyunlarına alet olmayacak kadar ağır, git de başka yerde kahramanlık yap!” dedi asıl adam ve arabaya binmeden önce, “Çok aptalmışsın komiser, çok!” diye söylendi kendi kendine.

“Sen de öyle şerefsiz, sen de!” dedi Ömer yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. Hareketsiz bir hâlde onları izlerken nefesimi bile varlığımı fark ettirmemesi için kesik kesik alıyordum. Kollarımı belinin etrafına sıkı sıkı sarıp başımı göğsüne yasladım.

Arabalarının tekerleri çamurun içinde birkaç defa döndükten sonra taşlık yola çıkmışlardı. Arkalarında ince bir egzoz dumanı bırakarak yanımızdan uzaklaştıklarında göğüs kafesimdeki her bir kemiğin rahatlamayla birbirlerinden birkaç santim uzaklaştığını hissettim. Araba

motorlarının sesi duyulmayana kadar sessiz kalmıştım. Sonra ne yapacağımı bilmeden kazağındaki sökülmüş ipleri elime doladım.

“Özür dilerim...” dedim hıçkırarak ve başımı tümüyle kazağına gömdüm. “Ben... Başka yapacak bir şey bulamadım, özür dilerim.”

Ömer kolunu sırtımdan omzuma dolayıp beni daha çok kendine bastırırken, “Yapman gerekeni yaptın,” dedi. Güçlü çıkan sesi yüzündeki yaralarla, söyledikleriyse yaşadıklarımızla tezatlık gösteriyordu.

Başımı kaldırıp, “Kızmayacak mısın?” diye sordum. “Sadece bu mu?” Bir şey söylemeden beni beraberinde yürümeye zorladı. “Her şey bitti Ömer. Artık korumaya çalıştığın tüm o belgeler onların elinde, bu kadar mı?”

Durdu ve başını bana doğru eğip sakin bir tonda, “Hiçbir şeyin onların elinde olduğu yok,” dedi. Gerçekten şaşırmış ve de anlamamıştım. Onu iterek uzaklaşmaya çalıştım. “Nasıl yok? Telefonda bana o zarfı getirmememi söylemiştin!” Uzaklaşmama

izin vermeden beni kendine bastırmaya devam etti ve yürümeye başladık. Karşı çıkmadan ayak uydurdum. Onun için bu kadar korkmuşken belki tepki veremiyordum ama gerçekten hiçbir şey anlamamıştım ve bu, sinirimi bozuyordu.

“Ömer...” diye başladım bir kez daha fakat, “Tamam Betül,” diyerek susturdu beni. “Anlatacağım tamam mı? Sadece biraz bekle.” Dediğini yaparak biraz daha sarıldım ona.

Onu kulübenin olduğu tarafa çekerek, “Taksi orada kaldı,” dedim. Başını sallarken yüzünü inceledim; dudağının kenarında ve kaşının büyük bir bölümünde kurumuş kan tabakası duruyordu. Elmacık kemiğinin üstündeki morluğu aşağıdan baktığım için tamamen seçemesem de görebildiğim kadarındaki hasarı tahmin edebiliyordum. Yüzünün diğer kısımlarında da hatırı sayılır dağınık yaralar vardı. Yüzünden başka bir yerde hasar olup olmadığını bilmiyordum ama olması ihtimali beni o adamlara karşı çok daha büyük bir nefretle dolduruyordu.

Taksinin yanına geldiğimizde Ömer’e

yardım ederek binmesini sağladım. Tam ben de arkasından biniyordum ki taksiye bir kez daha baktım. Geldiğim taksinin bu olduğunu sanmıyordum. Dikkat etmemiştim ama bu daha farklıydı sanki. Koltuğa oturup kapıyı kapatırken başımı iki yana salladım, dikkatli bakmamıştım belli ki... Taksi şoförü hafifçe bize döndüğünde kaşlarım çatıldı.Beni getiren adam da bu değildi sanki fakat bundan da emin değildim. Belki de oydu, o gerilim ve heyecanla hiç dikkat etmemiştim. *Her neyse...* Şimdi önemli olan yalnızca Ömer'le eve geri dönmemizdi.

İkimiz de koltuğa oturduktan sonra kapıyı kapatıp, "Beni aldığınız yere geri götüreceksiniz," dedim. "Beklediğiniz için de teşekkür ederim."

Adam sesini çıkarmadan başını sallayıp önüne döndü. Birkaç saniye daha şüpheyle adama baktıktan sonra Ömer'e döndüm. Beni yine kolunun altına çektiğinde, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum çekinerek. Fakat o kaşlarını çatmış, şoföre bakıyordu. Dikkatini bana vermesi için, "Ömer," dedim parmağımla göğsünü dürterek. Gözleri bir

süre daha dikiz aynasında oyalandıktan sonra, “Efendim?” dedi.

“Şimdi ne olacak diyorum? Neden onların elinde olan bir şey yok de...” Cümlem yarıda kesilirken Ömer birden beni çekip sarıldı ve başımı göğsüne gömdü. Ne olduğunu hâlâ anlamıyordum fakat bunu bana sarılmak için yapmadığı besbelliydi. Susmam gerektiğini en açık şekilde belirtmişti. Bu anlamsızlığa daha fazla kafa yormadan başımı göğsünden kaldırıp sustum. Anlatmasını beklemek en iyisiydi. Şimdilik sol tarafımda hissettiğim sıcaklığın onun varlığına ait olduğunu bilerek rahatlayabilirdim.

“Ömer?” dedim bir anda, sadece onun sesini duyma ihtiyacıyla. Sonra ona dönmek için yerimde biraz kıpırdadım. Cevap vermek için ağzını açtığında yüzünü buruşturup biraz geri çekildi.

“Betül ne var üstünde senin?”

Anlayamamış bir şekilde üstüme bakıp, “Ne var?” diye sordum.

“Gel buraya,” dedi montumu çekiştirip ve

kıvrılmış montumun eteğini kaldırıp pantolonumun beline sıkıştırdığım bıçağı gördü. Sonra montumu hızla kapatıp göz ucuyla öndeki adama baktı. Adam da aynı şekilde bize bakmış fakat bıçağı görememişti.

Bıçağın varlığına alıştığım için unutmuştum ama orada beni tutan adam onu nasıl fark etmedi bilmiyordum. Montumu bıçağın görünmeyeceği kadar indirdiğinde ağzı yarım bir gülüşle aydınlandı ve bıçağı gizlice çekip aldı. Kulağıma doğru eğilip, "Meyve bıçağı mı?" diye sordu sadece benim duyabileceğim bir şekilde. Bir şey söylemeden ifadesizce ona baktım. Alay edeceğini düşünüyordum fakat o gülümsemeye devam edip saçıma bir öpücük bırakmıştı.

"İşte benim karım."

Ben daha ne olduğunu anlamamışken Ömer bıçağı hızlı bir şekilde diğer eline aldı. Öndeki adam bize dikkatli bir bakış atıp tekrar yola döndüğünde Ömer hızla öne atılmıştı. Nefesimi tutup koltukta geri kaydım. Ömer sol eliyle adamın boğazını

koltuk başlığına sıkıştırıp, “Ne salak adamlarsınız!” dedi diğer elindeki bıçağı da adamın boğazına dayarken.

“Ömer ne oluyor?”

Ben koltukta daha fazla kayabilecekmiş gibi geri giderken, adam kontrolünü kaybettiği direksiyonu tutmaya çalışıyordu. Araba sağa sola savrulduktan sonra sonunda direksiyonun kontrolünü geri kazanmıştı fakat hiçbir tepki vermiyordu. Ömer başını öne uzatıp, “En ufak bir hareketinde tereddüt etmem!” dedi tehditkâr bir şekilde ve ardından bana seslendi.

“Efendim?” dedim güçlükle çıkan sesimi kontrol etmeye çalışırken.

“Silahını al şunun.”

İkiletmeden yanına yaklaşıp ön koltuğa eğildim. Adam dişlerini sıkmış bir hâlde nefretle bana bakarken, titreyen ellerimle, belinin sol tarafında kalan kemerin altındaki kabarıklığa uzandım. Direksiyona sabitlenmiş kolların arasından silahı alırken adamın hareket etmeye çalıştığını fark ettim. Ömer, “Tereddüt etmem dediğimde

fazlasıyla ciddiydim!” diyerek bıçağı adamın boğazına biraz daha bastırdığında adam hareket etmeyi kesmişti.

Silahı sonunda alabildiğimde geri çekilip Ömer’e uzattım. Ömer saliseler içinde bıçağı çekip elimdeki silahı kavramış ve hareket etmesine fırsat bırakmadan bıçağı bastırdığı yere bu sefer silahı dayamıştı.

“Durdur arabayı!”

Adam Ömer’i ikiletmeden arabayı durduğunda, Ömer hızla arabadan indi ve ön kapıyı açıp adamı dışarı çıkardı.

“Çıkar telefonunu!” diye bağırdıktan sonra bana seslenip, “Buraya gel Betül!” dedi.

Arabadan hızla inip yanına gittim. Adamın elinden telefonu alıp bana verdikten sonra, “Bataryasını çıkar!” dedi. Vakit kaybetmeden telefonun kapağına tırnaklarımı geçirdim ve açıp bataryasını çıkardım. Ömer telefonu elimden alıp kayalıklara fırlatırken bataryayı yumruğumun içinde sıkıyordum.

“Arabaya bin Betül!”

Hemen dediğini yapıp ön koltuğa oturdum, Ömer de silahı adamdan çekmeden sürücü koltuğuna geçmişti. Arabayı çalıştırıp sürmeye başladığında adamın arkamızdan ettiği küfürlerin bir kısmını duymuştum.

Başımı Ömer'e çevirip, "Beni bu adam getirmedi," dedim kendimden emin bir şekilde. Üstünde durmadığım şüphelerimde haklıydım ve Ömer bu durumdan işkillenmese bu şüphelerimin kurbanı olabilirdik. Yalnızca başını sallamakla yetindiğinde, "Ne oluyor anlat artık!" dedim neredeyse yalvararak. Çünkü hiçbir şeyden haberim yokken kendimi daha çaresiz hissediyordum. Nereden ne çıkacağını bilmeden, etrafa korkulu gözlerle bakıyordum sadece.

"En fazla yirmi dakikamız var," dedi. "Daha sonra anlatacağım."

"Ne yirmi dakikası?"

"Peşimizden gelmelerine..."

Başımı koltuğun arkasına vurup, "Neden peşimizden gelsinler? İstediklerini aldılar zaten!" diye sızlandım.

“Almadılar, sadece aldıklarını sandılar!” dedi. Sonrasında susup arabayı içimi ürpertecek kadar hızlı sürmeye başladı.

Topraklı yola girerken eve gelmek üzere olduğumuzu anlamıştım. Rahat ve derin bir nefes alıp sakince evin önüne gelmemizi bekliyordum ki Ömer aniden arabayı kenara çekip durdurdu. Bir şey söylememe izin vermeden, “Acele et!” diyerek arabadan indiğinde dediğini yapıp peşine takıldım.

Arabayı biraz geride bırakmıştık ve eve yürüyerek gidiyorduk ya da koşarak. Şu birkaç saat içinde yaşanan olaylardan anladığım tek bir şey yoktu. Geride kaldığımı fark edince, “Çabuk ol Betül!” diye bağırıp gelmemi bekledi. Nefes nefese yanına koştuğumda, “Ne yaptığımıza dair bir şeyler söyle de ona göre hareket edeyim!” dedim.

Elimden tutup evin bahçesine çekiştirirken, “Acil lazım olabilecek şeyleri yanına al. Ben namazı kıldıktan sonra evden çıkmamız gerek!” dedi. Tuttuğum elini sıkıp bahçeye girerken, “Neden?” diye sordum nefes

nefese.

“O adamlar geri gelecek Betül. Şimdilik yapabileceğim en uzun açıklama bu. Sadece beni dinle ve dediğimi yap!”

Evin kapısında durduğumuzda kısaca, “Tamam,” dedim ve cebimden anahtarı çıkarıp kapıyı açtım. Vakit kaybetmeden sadece ayakkabılarımı çıkarıp üst kata koştum. Ömer arkamdan, “Acele et Betül!” diye bağırdığı sırada yanıma ne alacağımı düşünüyordum.

Odaya girdiğimde yapabileceğim en akıllıca şeyi yaparak etrafta gördüğüm her şeyi valizime doldurdum. Şu an eşyaların arasında bir aciliyet sıralaması yapmaya uğraşırsam fazla vakit harcayacaktım. Banyoya koşup Ömer’le eşyalarımızı kucağıma doldurdum ve odaya geri dönüp onları da valizin içine attım. Ömer’in odasına girdiğimde bilgisayar çantasını omzuna asmış, sırt çantasını kapatıyordu. Yüzündeki kan lekeleri silinmişti. Bu yüzden yaralar ve morluklar daha çok ortaya çıkmıştı. Bunu hâlâ garipsiyordum. Onun gibi bir adama birilerinin zarar verebilmesi

kabul etmek istemeyeceğim bir şeydi.

Onu izlemeyi kesip etrafa baktım. Sorma gereği duymadan giysilerimizden gördüklerimi alıp odaya geri döndüm ve onları da valize koydum. Zorlanarak da olsa valizi kapatabildiğimde elime alıp hızlı adımlarla odadan çıktım. Ömer de odasından çıkmıştı, sırt çantasını düzeltirken benden önce merdivenlerden inip mutfağa girdi.

Kapının önüne geldiğimde hızla ayakkabılarımı giyip valizi elime almıştım. Ömer büyük bir su şişesiyle mutfaktan çıktığında bir şeyler yiyordu. Yanıma gelip ayakkabılarını giymek için eğildiğinde, "Tam yapacağın günü bulmuşsun!" diye söylendiğini duyabilmiştim. Neden bahsettiği üzerine kafa yormadan kapıyı açıp dışarı çıktım. Çok geçmeden o da anahtarı alıp yanıma gelmişti. Anahtarı kapının köşesindeki saksının arkasına attıktan sonra, "Haydi Betül!" diye seslendi. Dalmış zihnimi toplayıp bahçe kapısına döndüğümde önüme geçmesine izin verdim. Sonuçta nereye neyle gideceğimizi

bilmiyordum.

Elimdeki valize uzandığında zorluk çıkarmadan ona verdim. Bahçe kapısından sağa döndüğünde boş kalan ellerimi birbirine dolayıp kapının önünde birileri olup olmadığına bakındım. Kimse yoktu. Daha fazla oyalanmadan, hızlı adımlarla bahçe duvarının köşesinden dönen Ömer'in peşinden yürüyüp ona yetişmeye çalıştım.

"Acele et Betül!"

Yürüyüşümü hızlandırıp koşmaya başladığımda Ömer daha önce görmediğim siyah bir arabanın yanına ulaşmıştı. Arabanın kilidini açıp elindeki her şeyi arka koltuğa attıktan sonra sürücü koltuğuna geçti. Ayakkabımdaki yürümemi zorlaştıran çamurları yere sürte sürte arabanın yanına ulaşabilmiştim. Arabanın önünden dolanıp ön koltuğa oturduğumda Ömer kapıyı kapatmamı beklemeden arabayı çalıştırmıştı.

Tekerler ıslak zeminde birkaç saniye kaydıktan sonra bahçe duvarının yanından geçip yola girdik. Uzanıp emniyet kemerimi

taktığımda Ömer de kendi kemerini takıyordu.

“Ne oluyor artık anlatır mısın?” diye sordum bir kez daha şansımı deneyerek.

Gözünü yoldan ayırmadan ellerini direksiyonda kaydırırken, “Arkadaşının gittiği günün akşamı adamlar neredeyse dibimize gelmişler. En küçük bir harekette bizi fark edebilirlerdi, iyi ki onu diğer yoldan göndermeyi akıl edebilmişim,” dedi.

Kaşlarımı çatıp anlattıklarını zihnimde birleştirmeye çalışıyordum. Düşündüğüm şeyle bir anda Ömer’e dönerek, “Biliyordun!” dedim. “Onların seni kaçıracağını biliyordun!”

Omuzlarını silkerek, “Kaçırma gibi bir planlarının olduğunu sanmıyorum. Sadece dikkatsiz görünerek önlerine çıktım. Ben ellerine düşünce de her şeyi bir kenara bırakıp aniden gelen bu fırsatı kullanmak istediler.”

“Kendini onlara mı kaçırttın?” diye sordum inanamayarak.

“Gibi...”

Gözlerimi kısıp, “O gün evden çıkarken de böyle bir şey olacağını biliyordun!” dedim sinirle. “Ama yüzündeki o kadar yara ve...” Nefesimi bırakıp dişlerimi sıktım. “Hepsi numaraydı değil mi?”

Sakince başını salladı.

“Herkese ulaşmaya çalıştım!” diye bağırdım hırsla. Ardından aklıma gelen bir diğer düşünceyle sinirle iç çektim. “Ne arkadaşın ne de Fuat Abin telefonunu açtı. Onlar da mı biliyordu bunu?” Aynı şekilde başını salladığında, “Araba kullanmasan seni tekmelerdim!” diye bağırdım bir kez daha. “Ne kadar korktuğumdan haberin var mı? Aklımdan geçen kötü düşüncelerin haddi hesabı yok! Neden söylemedin?”

Yüzüme bakıp, “Yüzündeki korkuya ihtiyacım vardı,” dedikten sonra yola geri döndü.

Gözlerimi daha fazla açabilirmiş gibi açmaya çalışıp ona hayretle baktım. “Bana acı çektirmek hoşuna mı gidiyor?”

“Söylesem ne olacaktı Betül? Berbat rol yapıyorsun, iki dakikada her şeyi

anlayacaklardı. Bunu sana eziyet olsun diye yapmadım.”

Haklı olmasına rağmen bunu kabul etmeyip, “Çok acımasızsın!” dedim ve koltuğuma sindim. Haklıydı. Rol yeteneğim berbattı. Gerçi berbat olması için önce bir rol yeteneğine sahip olmam gerekiyordu. Fakat yine de çok korkmuştum ve şu an ona haklı olduğunu söyleyecek değildim.

“Peki ya seni dinleseydim ve oraya gelmeseydim?” diye sordum meydan okurcasına. Fakat o bana imalı bir şekilde bakıp, “Peki ya beni dinleseydin?” dedi beni taklit ederek. “Ciddi değilsin değil mi? Çünkü bunu yapmayacağını ikimiz de biliyorduk.”

Ses tonundaki alayı es geçip bu konu hakkında en ufak bir şey daha söylememe kararı aldım. Çünkü kabul etmek istemesem de bunda da haklıydı. Konuyu değiştirip, “Ya belgeler?” dediğimde, “Asılları değildi,” dedi nefesini bırakıp. “Birebir aynıları, ilk bakışta anlayamazlar ama illaki anlayacaklardır.” Yeni bir soru için hazırlandığımı görünce, “Çok akıllı

sayılmasalar da en azından büyük bir şirket olmak için bazı tedbirleri almaları gerek. Bu yüzden anlamaları uzun sürmeyecek ve peşimize takılmaları da," diye ekledi.

Araba asfalt yola çıkınca gaza biraz daha yüklenmişti.

"Ama senden ne alacaklarını biliyorlar artık. Yani hangi belgelerin sende olduğunu... Bu da onların avantajı olmaz mı?"

Gözünü yoldan ayırmadan başını sallayarak, "Olurdu," dedi. "Tabii bendeki belgeler sadece onlar olsaydı..." Bana küçük bir bakış attıktan sonra tekrar yola döndü. "Elime geçebileceğini tahmin ettikleri tüm belgeler, yani kopyaları, onların elinde... Ama hiç tahmin edemedikleri belgeler de var Betül. Haberdar oldukları belgeler önemli olsa da bilmediklerinin önemi çok daha fazla..." Aklımdaki ucu açık iplere rağmen devam etmesi için başımı sallamıştım. "Hedef yanıltma gibi bir bakıma," dedi. "Onlar tümüyle elindekilerin aslını almaya odaklanacak ve olur da ellerine geçerse bu, bir yerde onları tatmin edecek. Başka belgeler olması ihtimali

üzerinde de çok durmayacaklar. Bir nevi en önemli kozumu güvenceye aldım.”

Yaptığı tüm bu planların arasında bana bir rol vermemesi kendimi işe yaramaz hissettiriyordu. İşin kötü yanıysa bunu haklı buluyordum. O zeki ve güçlü olandı; ben ise olayları uzaktan seyredip korunandım. İşte kendimi gerçek anlamda baş belası hissettiğim nokta tam da bu düşüncede yoğunlaşıyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra normal olmayacak bir şekilde hızı artırınca endişeyle camdan baktım. Dışarısı bulanık bir fotoğraf karesinden farksızdı, fazla hızlıydık. Bunu söylemek için Ömer’e döndüğümde yüzünün fazlasıyla gerildiğini fark ettim. Gözünü yola kilitlemiş gibi dursa da ara sıra dikiz aynasını kontrol ediyordu. Hızı biraz daha artırdığında, “Ömer çok hızlı...” dedim tedirgince fakat beni duyuyor gibi gözükmüyordu.

“Eğil!” dedi sert bir şekilde. Anlamadığım için ona boş boş bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Bir kez daha, “Eğil Betül!” diye gürlediğinde ne yapacağımı şaşırarak yerimde hafifçe eğildim. Bağırışı beni panikleterek zihnimin önceliklerini karıştırmama sebep oluyordu. Direksiyonu hafifçe kırdığında bunu beklemediğim için omzumu kapıya çarptım. Bunu fark etmemişti, gözleri yol ve dikiz aynası arasında mekik dokuyordu. Dikiz aynasına bakmak için başımı kaldırdığımda sert bir şekilde ensemden aşağı bastırdı. Canımın acısıyla inlerken onun da başını direksiyonun hizasına gelecek kadar eğdiğini gördüm.

Ve tüm bu panik ortamının gözlediği sonuç nihayet sahneye çıktı, arkamızdaki camlardan birkaçı büyük bir gürültüyle patlamıştı. Yapabildiğim tek şey refleksle çığlık atmak oldu. Direksiyon birkaç saniyelik bir kontrol kaybı yaşarken cam parçaları ön cama ve koltuklara saçıldı. Ömer net bir şekilde, “Sakın başını kaldırma!” diye bağırırken yolu görebilecek kadar başını kaldırmıştı.

Sakinlikten sıkıldığım zamanlar yersiz bir

şekilde aklıma geliyordu şimdi. Hayatımın geri kalanında bir kaplumbağanın sırtında dünya turuna çıksam bile şikâyet etmeyecektim. Ömer'in, "Bu kadar çabuk anlamalarını beklemiyordum," dediğini duyduğumda telaşım katbekat artmıştı. O iyice gaza yüklenirken neredeyse koltuğa yapışmıştım. Koltuğun köşesinden arkaya bakmaya çalıştığımda arkamızdan gelen siyah arabayı nihayet görebildim.

"Ömer ne olacak?" diye sordum korkuyla. Cevap vermesini beklemiyordum fakat o, "Bir şey olmayacak inşallah," dedi beni yatıştırmaya çalışarak. "Atlatacağım, merak etme."

Ellerimi boynumdan göğsüme kaydırdım. Kalp atışlarım şiddetle avuçlarıma vuruyordu, öfkeli bir mahkûmun demirlere geçirdiği yumruklar gibi... Bu aralar korkunun her çeşidini tadıyordum ve kalp atışlarım türlü duygularla hızlanıyordu. Hissettiklerim arasındaki keskin geçişler sinir sistemimle oynanan hileli bir satrançtı; hamlemi yapıyor, önümü göremeden yeniliyor ve yenilgimin farkına bile

varamadan mat oluyordum.

Ömer'in boğumları beyazlaşmış parmakları direksiyonu sert bir şekilde sağa kırdığında neredeyse üzerine çıkıyordum fakat neyse ki emniyet kemeri beni aynı hızla koltuğuma geri itmişti. Başımı kaldırıp yola bakmaya çalıştığımda boş yolun ilerisinde arka arkaya dizilmiş tırların yolu kapladığını gördüm ve korkuyla Ömer'e baktım. Dikiz aynasına bakmayı kesmiş, doğruca yola odaklanmıştı. Tırlara iyice yaklaşmıştık, zihnime inen sisin arasından görebildiğim tek şey korkuydu.

"Ömer bu resmen intihar!" dedim bağırarak. O tırların arasından mükemmel bir hesapla geçmemiz gerekiyordu. Başka türlü hasar almadan kurtulmamız neredeyse imkânsızdı.

"Değil!" dedi vitesi değiştirirken. "Sıkı tutun Betül!"

Daha ne olduğunu soramadan direksiyonu benden tarafa kırmıştı. Kapıyla bir bütün hâline geldiğimde tırın dev konteynırı hemen camın diğer tarafındaydı. Korkuyla arkaya kaymaya çalışıp avcumdaki kemere

daha sıkı sarıldım. Daha toparlanmama izin vermeden bu kez de direksiyonu sola kırmıştı. Ayaklarımı torpidoya dayayıp savruluşlarımı en aza indirmeye çalışırken boynuma dolanmak üzere olan emniyet kemerini sert bir şekilde çekiştirerek boynumun arkasına geçirdi Ömer.

Arabanın etrafı tırların dev silüetleriyle çevrelenmişti; kornalar art arda çalınıyor, çevremizdeki gölgeler bize biraz daha yaklaşıyordu. Bu dev araçların arasında kendimizi küçük bir nokta gibi hissediyordum; ezilmeye müsait, küçük bir nokta... Tüm hücrelerim korkunun yoğunluğuyla ağırlaşmıştı. Derin derin nefes almak istiyordum fakat ciğerlerim de dâhil tüm uzuvlarım kaskatı kesildiği için bedenim buna müsaade etmiyordu.

“Peşimizdekileri geride bırakarak bizi buradan çıkaracağım inşallah! Şimdi gözlerini kapat ve dua et tamam mı?”

Başımı sallayıp patlayan camlardan giren keskin soğukla kollarımı etrafıma doladım. Kendimi koltuk ve torpido arasına sıkıştırıp sıkı sıkı gözlerimi kapattım. Neredeyse bir

iki dakika geçmişti. Gözlerimi öyle sıkı kapatmıştım ki yüzümdeki kaslar isyan edercesine sızlamaya başlamıştı. Fakat yine de etrafa bakmak istemiyordum. Ömer yapacağını söylemişti ve ben gözlerimi açınca dediği gibi oradan çıkmış ve peşimizdekilerden de kurtulmuş olacaktık. Sağa sola keskin dönüşler yapan arabanın içinde gerilmiş bedenimi sabit tutmaya çalışarak dua ediyordum.

“Ömer...” dedim sesimi çıkması için zorlayarak ve istemeyerek de olsa gözlerimi hafifçe araladım. Tırların dev gölgeleri yoktu üzerimizde, toparlanarak etrafa baktığımda yolun tamamıyla boş olduğunu gördüm. O hızla tırların arasından geçebilmiştik. Umutla geri dönüp koltuğun köşesinden arka tarafa baktım. Peşimizde de kimse yoktu.

Kurtulmuştuk öyle mi?

Neredeyse sırıtarak Ömer’e döndüm. Fakat o gerilmiş yüz hatlarıyla yoldan başka hiçbir yere bakmıyordu. Hızını hiç düşürmemesi yüzümdeki gülümsemeyi donuklaştırıyordu.

“Ömer?” dedim bir kez daha, ne olduğunu anlamaya çalışarak. Cevap vermeden yola bakarak parmaklarını biraz daha sıktı.

“Yine ne oluyor Ömer?” diye sordum farkında olmadan saçlarımı çekiştirerek. “Adamlar gitti, oradan çıktık. Başka ne var?”

“Sakin ol Betül ve arka tarafa geç!” dedi buz gibi bir sesle. Bir türlü sakinleşemeyen kalp atışlarımla birlikte zihnimde dolaşan felaket senaryoları ruh hâlime en berbat katkıyı sağlıyordu. İçime düşen korkuların sebepleri birer birer yok oluyordu fakat korku yok olmadan varlığını yineliyor ve başka bir sebebe bürünerek geri geliyordu.

Ağzımı açmama fırsat bırakmadan, “Çabuk ol!” diye bağırınca ona değmemeye çalışarak aceleyle arka koltuğa geçtim. Direksiyonu kırıp bariyerlere yaklaşırken korkuyla bağırdım.

“Ne olduğunu söyle! En azından karşımıza neyin çıktığını bileyim!”

“Bir şey yok!” dedi ve vitesi değiştirip bariyerlerle aramızda yarım metre kalana

kadar yolun kenarına yaklaştı.

İçeri giren soğuk hava, kollarımı sardığım bedenime benden daha sıkı sarılıyor; sinirden yanağıma düşmüş birkaç gözyaşının ıslak izini takip ederek beni kıstırmaya çalışıyordu. Sessiz kalmaktan vazgeçmiş olacak ki, “Frenlerde sorun var!” deyip sustu. Bir şeye karar vermeye çalışıyor gibiydi. Şu durumda dikkatini dağıtmak istemiyordum. Yutkunmaya çalıştım. O kadar şeyin arasından kurtulabilmiştik. Bundan da kurtulabilirdik. *Allah’ım, lütfen...*

Rüzgâr saçlarımı boynuma doladığında Ömer sesini duyurmaya çalışarak, “Kemerini tak!” diye bağırdı. Bir saniye bile beklemeden dediğini yaptım ve dua etmeye devam ettim.

“Şimdi...” dedi derin bir nefes alarak. “Sakın korkma tamam mı?”

“Neden?” diye sordum titreyen sesime mani olamadan. Fakat cevap almak için beklememe fırsat kalmadan direksiyonu hafifçe kırıp arabayı bariyerlere sürtmüştü

Ömer.

Sarsılarak dişlediğim dudağımı sertçe ısırdım. Dişlerimin arasına sızan kan, durumun gerçekçiliğini kanıtlamak istercesine paslı tadını bırakmıştı dilimin üstüne. Bir kez daha vitesi değiştirdiğinde, "Çok hızlıyız!" dedim. Fakat Ömer, "Sakin ol dedim Betül!" diyerek azarladı beni. "Bir şey olmayacak inşallah, sıkı tutun!"

Dilime yayılmış kanın midemi bulandırdığını düşünmemeye çalışarak olacakları bekledim. Az önceki gibi bariyerlere tekrar sürtmüştü arabayı, bu kez kendimi sağlama almak için sıkı sıkı tutundum. Fakat yine de savrulmaktan kurtulamamıştım. Bu seferki diğerinden daha sert olduğu için başımı neredeyse kapıya çarpıyordum.

Ömer bariyerlerden biraz uzaklaşıp bir süre hiçbir şey yapmadan yola devam ettikten sonra bir kez daha vites değiştirdi. Arabanın kısmen yavaşladığını hissediyordum ama bu yavaşlama sadece daha önceki hızımızla kıyaslanmış bir yavaşlamaydı.

Dikiz aynasından Ömer'in bana baktığını gördüğümde tereddüt etmeden başımı salladım ve yine kendimi sağlama almaya çalıştım. Başımı salladığımı görünce bariyerlere tekrar yaklaştı ve diğerlerine göre çok daha sert bir şekilde sürttü arabayı. Ayaklarımı ön koltuğa koyup bedenimi sıkıştırdığım ve kapıdan destek aldığım için bu sefer öncekiler kadar sarsılmamıştım.

"Betül!" dedi derin bir nefes alarak. "Şimdi gerçekten sıkı tutun!"

Dişlerimi sıkıp kendimi köşeye iyice sıkıştırmıştım, tüm bedenim kasılmıştı. Bariyerlere tekrar sürtmesini beklediğim sırada direksiyonu keskin bir şekilde sağa kırdı. Tüm önlemlerime rağmen yaslandığım kapının camına başımı sertçe çarptığımda dudaklarımdan kaçacak inlemeyi zoraki bastırabilmiştim.

Lastikler asfaltta gürültülü bir şekilde kaydı, kayalıkların dibinden dönüp ormana giden toprak yokuşa dönmüştü araba. Yokuş dik ve çamurlaşmış toprakla fazla kaygan gözüküyordu. Yakınından geçtiğimiz

ağaçlardan birine çarpma ihtimalimizi hesaplıyordum. Araba toprak yolda beş on saniye boyunca gitti, önceki hızımıza göre yavaşlıyorduk. İçimde yeşeren umut filizleri korkularımı yavaş yavaş dağıtıyordu. Zorlanarak yerimde doğrulmaya çalıştığımda Ömer sert bir şekilde el frenini çekti ve araba aniden durdu.

Ciğerlerim bu ânı bekliyormuş gibi oksijenle dolmuştu, gerilim umduğunu bulamamış bir hâlde vücudumdan çekildi. Dikiz aynasından Ömer'in yüzündeki kasların gevşediğini gördüğümde iç çekip gülmeye başladım. Göz pınarlarımda biriken yaşlar düzensizce çeneme akarken bozulan sinirlerimle, gülüşüm kahkahaya dönüşmüştü.

Ömer de başını arkaya atmış, benim gibi gülüyordu. Elini kaldırıp gelmem için yanını işaret ettiğinde kemerimi çözüp ön koltuğa geçtim. Gözyaşlarım ve kahkahalarım aynı şekilde şiddetlenirken kendimi durduramıyordum. Akıl sağlığım uzaktan bir yerden beni umutsuzca izliyordu.

Ön koltuğa geldiğimde Ömer gözlerini

kapatmış, başını arkaya yaslamıştı. Yüzündeki gülümsemeyi gördükçe kahkahalarım daha da artıyor ve ben kahkaha attıkça Ömer de başını iki yana sallayıp gülüyordu. Gözlerini açıp bana döndüğünde montumu tutup beni kendine çekti ve başımı göğsüne yasladı. Kahkahalarım karnımı ağrıtacak boyuta ulaştığında yüzümü kazağına doğru çevirdim. Kazağı gözyaşlarımla ıslanıyordu. Zor çıkan sesimle, “Şükür...” dedim. Öylesine değildi, tüm samimiyetimle söylemiştim; şu an için denilebilecek en güzel kelimenin bu olduğunu hissettiğim için...

Ömer önce güldü ve başım göğsüyle birlikte birkaç kez kalkıp indi. Sonra da omzumu biraz daha kendine bastırıp derin bir nefes aldı ve, “Şükür...” dedi; benim gibi...

10.

Dizlerimin üstünde yatağa çıkarken başımdaki havluyla ıslak saçlarımı kurulamaya devam ediyordum. Yatak başlığının önünde durup iki yastığın ortasına oturdum ve havluyu başıma doladım. Ürpertiyle bedenimi kaydırarak yorganı boğazıma kadar çektikten sonra ellerimi karnımın üstünde birleştirdim. Banyodan gelen su sesi odanın sessizliğini bozarken yer yer sıvası çatlamış beyaz tavanı izliyordum.

Ömer arabayı durdurduktan sonra ormandan anayola çıkmış, yakınlarda gidebileceğimiz bir yer gözükmediği için otostop çekmek zorunda kalmıştık. O saatte üstü başı dağınık iki insanı arabasına almak istemeyen insanların bizi görmezden gelmesiyle belki de uzun süre o yol kenarında kalmıştık. Biraz yürüyor, sonra tekrar durup bizi arabasına alabilecek birini

10.

Dizlerimin üstünde yatağa çıkarken başımdaki havluyla ıslak saçlarımı kurulamaya devam ediyordum. Yatak başlığının önünde durup iki yastığın ortasına oturdum ve havluyu başıma doladım. Ürpertiyle bedenimi kaydırarak yorganı boğazıma kadar çektikten sonra ellerimi karnımın üstünde birleştirdim. Banyodan gelen su sesi odanın sessizliğini bozarken yer yer sıvası çatlamış beyaz tavanı izliyordum.

Ömer arabayı durdurduktan sonra ormandan anayola çıkmış, yakınlarda gidebileceğimiz bir yer gözükmediği için otostop çekmek zorunda kalmıştık. O saatte üstü başı dağınık iki insanı arabasına almak istemeyen insanların bizi görmezden gelmesiyle belki de uzun süre o yol kenarında kalmıştık. Biraz yürüyor, sonra tekrar durup bizi arabasına alabilecek birini

10.

Dizlerimin üstünde yatağa çıkarken başımdaki havluyla ıslak saçlarımı kurulamaya devam ediyordum. Yatak başlığının önünde durup iki yastığın ortasına oturdum ve havluyu başıma doladım. Ürpertiyle bedenimi kaydırarak yorganı boğazıma kadar çektikten sonra ellerimi karnımın üstünde birleştirdim. Banyodan gelen su sesi odanın sessizliğini bozarken yer yer sıvası çatlamış beyaz tavanı izliyordum.

Ömer arabayı durdurduktan sonra ormandan anayola çıkmış, yakınlarda gidebileceğimiz bir yer gözükmediği için otostop çekmek zorunda kalmıştık. O saatte üstü başı dağınık iki insanı arabasına almak istemeyen insanların bizi görmezden gelmesiyle belki de uzun süre o yol kenarında kalmıştık. Biraz yürüyor, sonra tekrar durup bizi arabasına alabilecek birini

gözetliyorduk. Gerçekten yorucuydu ve de soğuk... Gerçi Ömer valizime koyduğum kapüşonlusunu çıkarıp beni sıkı sıkı sarmıştı ama yine de soğuğu yeterince hissediyordum. Ta ki sonunda tahminimce kırklarının sonunda olan bir adam bizi arabasına alana kadar...

Başta hâlimize bakıp biraz tedirgin olsa da Ömer durumumuzu çok ayrıntıya girmeden anlatınca rahatlayıp bize yardımı dokunabileceği bir konu olup olmadığını sormuştu. Ona yakınlarda konaklayabileceğimiz sakin bir yer sorduğunda adam pek emin olmayarak pansiyon gibi bir yeri tarif etmişti. Ömer tarif ettiği yerin yakınlarına bırakmasını isteyince de bizi bir benzinliğe getirmiş, ikimiz de ona minnetle teşekkür etmiştik.

Benzinlikte ihtiyaçlarımızı giderdikten sonra orada çalışanlara adamın bahsettiği pansiyonun nerede olduğunu sormuştu Ömer. Çoğu bilmese de birkaçı ormandaki yürüyüş yolunu takip etmemiz gerektiğini söylemişti. Oradan ayrılıp tarif ettikleri yürüyüş yoluna girdiğimizde yaklaşık birkaç

metre sonra karşımıza çıkacağını düşünmüştüm fakat o karanlıkta neredeyse bir iki kilometre yürümüştük. Fazlasıyla susamıştım, dahası Ömer'in yanımıza aldığı suyu da bitirmiştik. Ormandan yeni bir asfalt yola çıkıp yolun elli yüz metre gerisindeki; neredeyse tüm ışıkları yanan, üç katlı, büyük ahşap evi gördüğümüzde hissettiğim rahatlamayı unutamam!

Bahçeden girerken etrafı epey inceledim. Geldiğimiz yer küçük bir butik otel gibiydi. Açıkçası nasıl bir yer olduğuyla fazla ilgilenmiyordum, bizi idare edebilecek bir yer olması yeterliydi.

İçeri girdiğimizde altmışlarının sonunda, orta boylu, hafif tombul, sevimli bir adam karşılamıştı bizi. Yüzüne yerleştirdiği tatlı gülümsemesi, hırpalanmış ve çamura bulanmış giysilerimize karşı bile bir an olsun düşmemişti. Ömer'le yaptığı kısa bir konuşmanın ardından adam, önce mutfağa gidip bize büyük bir sürahi su ve bardak getirmiş; ona minnetle bakıp teşekkür ettikten sonra da bir üst kata çıkıp kalacağımız odayı göstermişti.

Odaya girdiğim ânla kendimi yatağa attığım an arasında bir saniyenin bile olup olmadığına emin değildim. Tüm vücudum günün gerilimi ve yorgunluğuyla kontrolümden çıkmış gibiydi. Sonunda kendimi ancak toparlayabilmiş ve felaket görüntümden biraz olsun kurtulabilmek için duşa girmiştim. Ömer ise önce abdest alıp namazını kılmış ve ardından da ben banyodan çıktıktan sonra o da yıkanmıştı.

İkimizin de bugünün sonunda fazla hasar almadan kurtulması şaşırılacak bir durumdu. Hatta mucize kavramının pek yakınlarında olduğunu bile söyleyebilirdim. Ciddi bir zarar olmasa da ikimizde de hasar vardı. Bende muhtemelen kırılan camlardan olan ve çok sonradan fark ettiğim, ellerim ve yüzümdeki küçük kesikler vardı. Çok önemli değillerdi. Başımı çarptığım zaman olan ve şu an kısmen inen şişlik vardı bir de tabii fakat o da önemsizdi. Ömer'inse benden çok daha fazla yarası vardı ve onlar yalnızca arabadayken oluşmamıştı. Ellerindeki birkaç kesiği görmüştüm ama vücudundaki kesik izleri daha fazlaydı.

Omzunda da dikiş gerektirip gerektirmediğine emin olamadığım derin bir kesik vardı, zaten net bir şekilde görebildiğim de yalnızca oydu. Diğerlerini banyoya girerken kazağını çıkardığı o birkaç saniye içinde fark etmiştim. Omzundaki kadar derin olup olmadıklarından emin değildim ama nasıl olabileceğini düşününce canımın yandığını hissedebiliyordum.

Kapı birkaç kez tıklatıldığında anlık bir paranoyayla tedirgin oldum. Fakat sonrasında bilincimin bu gereksiz tepkisini çabucak geçiştirerek yataktan inip odanın kapısını açtım. Muhtemelen benden birkaç yaş küçük, kızıl saçlarını ensesinde sıkı bir örgüyle toplamış, yuvarlak yüzlü, sevimli bir kız karşımda çekingen çekingen bana bakıyordu. Asık yüz hatlarımı yumuşatmaya çalışarak gülümsedim.

“Bir şey mi oldu?”

Kız hırkasının kollarını çekiştirerek, “Evet, şey yani babam size haber vermemi istedi,” dedi. Gözlerini aralıklı olarak benden çekip etrafa bakıyor ve sonra bir cevap almak ister

gibi tekrar bana çeviriyordu.

Onu bu işkenceden kurtarmak için, “Ne için haber vermeni istedi?” diye sordum samimi bir gülümsemeyle.

“Ah, ben özür dilerim. Onu söylemedim değil mi? Yemek için, yani aç olabileceğinizi söyledi ve halamla size birkaç şey hazırladık,” derken kazağının kollarını bir kez daha çekiştirmişti.

“Bizim için mi?” diye sordum şaşırarak.

Başını salladı ve gülümseyerek, “Evet, gelmek ister misiniz?” diye sordu.

“Kesinlikle!” dedim aç olduğumu gösteren küçük sahte bir inlemeyle. “Çok teşekkür ederiz. Gerçekten fazla açız.”

“Peki, halama haber vereyim o zaman. Mutfak aşağıda, yani girişte,” dedi gözlerini kırpıştırarak ve arkasını dönüp hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi. Tuhaf bir kızdı, utangaç ve de sevimli...

Kapının önünde dikilmeye bir son verip kapıyı kapattım ve arkamı döndüm. Yatağa tekrar ilerleyeceğim sırada açılan banyo

gibi tekrar bana çeviriyordu.

Onu bu işkenceden kurtarmak için, “Ne için haber vermeni istedi?” diye sordum samimi bir gülümsemeyle.

“Ah, ben özür dilerim. Onu söylemedim değil mi? Yemek için, yani aç olabileceğinizi söyledi ve halamla size birkaç şey hazırladık,” derken kazağının kollarını bir kez daha çekiştirmişti.

“Bizim için mi?” diye sordum şaşırarak.

Başını salladı ve gülümseyerek, “Evet, gelmek ister misiniz?” diye sordu.

“Kesinlikle!” dedim aç olduğumu gösteren küçük sahte bir inlemeyle. “Çok teşekkür ederiz. Gerçekten fazla açız.”

“Peki, halama haber vereyim o zaman. Mutfak aşağıda, yani girişte,” dedi gözlerini kırpıştırarak ve arkasını dönüp hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi. Tuhaf bir kızdı, utangaç ve de sevimli...

Kapının önünde dikilmeye bir son verip kapıyı kapattım ve arkamı döndüm. Yatağa tekrar ilerleyeceğim sırada açılan banyo

kapısıyla tereddüt etmeden o tarafa bakmıştım. Hoşlandığı çocuğu görmüş liseli kızlar gibi ellerimi nereye koyacağımı şaşırdığımda kalbimin tüm kanı yanaklarıma pompaladığını hissediyordum. Hatta yalnızca yanaklarıma değil, tüm yüzüme... Çünkü üstünde yalnızca siyah bir eşofman olan Ömer, elindeki havluyla saçlarını kurulayarak banyodan çıkmış, karşımda duruyordu. Nefesimi tuttum.

Pekâlâ, ben hiçbir zaman her gördüğü yakışıklıyı dibi düşerek süzen bir kız olmamıştım. Hatta bu konuda oldukça olgun olduğumu bile söyleyebilirdim. İç sesim bu cümlemin ardından bana Ömer'i gördüğüm ilk zamanları hatırlattı, ben de ona Ömer'e olan istisnai duygularımı hatırlatıp gereksizce ortaya attığı konuyu çabucak kapattım. Her neyse, itiraf edilmesi gereken bir konu vardı ki o da bu adamın güzelliğiydi.

Geniş omuzlarına kayan gözlerimi zapt etmeye çalışırken arkasını döndü ve bana kısmen bakabilme olanağı sağladı. Gözlerim büyük bir utanmazlıkla biçimli sırtına

kaydığında omuzlarından sırtına doğru yol izleyen çillerini hayranlıkla izledim. Gözüm, sırtındaki kesiklerin üzerini kapattığı birkaç yara bandına takılı kalmıştı ki, “Gerçekten tam bir utanmazsın!” dedim kendimi inandırmaya çalıştığım kınayıcı ses tonumla.

Tek kaşını kaldırarak bana döndü.

“Efendim?”

“Utanmazsın diyorum,” dedim. “Ve de gösterişçi...” Ben de arkamı döndüm ve yatağa bağdaş kurarak oturdum. “Bir zamanlar beni yanına yaklaştırmayan adam şimdi yanımda nasıl geziyor! Bence sen biraz bozuldun Ömer.”

Ağzımdan çıkan ve hiçbir mantık içermeyen sözler kulaklarıma ulaştığında bir an için koşarak odadan kaçma olasılığımı hesapladım.

“Farkında değilsen diye söylüyorum, biz evliyiz.” Evli olduğumuzu dillendirmesi huzurlu bir ferahlık bırakıyordu üzerimde. Fakat bu huzur bile az önceki saçma sözlerim için kendimi tokatlama isteğimi

bastıramıyordu.

“Bu, gösterişçi olduğun gerçeğini değiştirmez,” dedim inatçılığımın arkasına sığınarak ve Ömer’in uzaklaştığı banyoya girdim. Aslında kaçtım da denebilirdi ama denmesindi.

Ellerimi yıkayıp kızarmış yanaklarıma bastırdım, tuhaf hissediyordum. Varlığına alışsam da olmadık zamanlarda beni heyecanlandırmayı başarıyordu. Bunlar Ömer’in yakınımda olmasının en büyük getirisiydi.

Derin bir nefes alıp çıkmak için kapıya yöneldim. Çıkmadan önce kapı arkasındaki askılığa asılmış kazak gözüme takılınca olduğum yerde kaldım. Bu, Ömer’in buraya gelirken üstünde olan kazak değildi. Gözlerimi kısıp kazağa dikkatle bakmaya devam ettiğimde içimdeki sinsi duygular ânında kabarmıştı. Yaklaşıp burnuma dolan temiz, okyanusvâri kokuyla kendimden emin bir şekilde onu askıdan aldım ve ukala bir gülümsemeyle banyodan çıktım.

Ömer saçlarını kuruttuğu havluyu omzuna

atmış, bilgisayar çantasına bakarken kapıyı biraz sert kapatıp dikkatini çektim. Kazağı tek parmağıma asıp dudağımın kenarını alayla kıvırmıştım.

“Pis gösterişçi!”

Ayağa kalkıp, “Ne diyorsun Betül?” dedi bıkkın bir ifadeyle.

Elimdeki kazağı bir kez daha sallayıp, “Bu kazağı giymeden odaya girmenin mantıklı açıklamasını yap,” dedim. “Ben de susayım.”

Yavaş yavaş yanıma yaklaşırken inatla başımı dik tutuyordum. Şakağındaki yara bandı ve yüzünün geri kalanındaki derin olmayan uğursuz yaralar gözüme batarken bile Ömer’i düşünmeyi bir kenara bırakmış, yalnızca etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

Tam önümde durup kazağı elimden alırken yüzümdeki kibirli ifade bir an için sekteye uğradı. Kısık sesindeki alayı gizlemeden, “Giymemi istiyor musun gerçekten?” diye sordu benim ifademi devralarak.

Düşünmeden dilime gelen ilk kelimeleri

dökerek, “Sana giymeni istiyorum diye bir şey söylemedim,” dedim.

Kendime not: Ağzına gelen ilk kelimeler seni rezil eder, sadece sus ve fevri davranma!

Gülmemek için alt dudağını dişlediğini görebiliyordum. Gözlerimi inanamıyormuş gibi büyütüp boğazımı temizledim ve başımı iki yana sallarken, “Utanmazsın, gerçekten!” dedim. Geri adım attığımda dudaklarının gülmemek için düz bir çizgi hâlini aldığını görebiliyordum. Gözlerimi devirip kapıya ilerledim ve bu atmosferden çıkmak için bir adım attım.

“Bizim için yemek hazırlamışlar.”

“Bizim için mi?”

“Evet ve ben şimdi aşağı iniyorum. Sen de giyindikten sonra gelirsin.” Kötü bir bakış atarak, “Ya da gelme!” dedim. Sesim iyice alçalmıştı ama Ömer’in bunu duyduğundan yine de emindim.

Sinirimi bozacak başka bir tepki vermesini beklemeden odadan çıktım. Bir an merdivenlerin yönünü şaşırıp yanlış tarafa

yürüsem de sonra hiçbir şey olmamış gibi arkamı dönüp merdivenlere ulaştım.

Ömer evden gitmeden önce konuştuğumuz ya da tartıştığımız bir konu vardı ve o konu, sırasının gelmeye başladığını hisseder gibi düşüncelerime sızmak için çabalıyordu. Daha ne kadar erteleyebilirdim ki?

...

“Pazar günleri babamla birlikte şehir merkezine gidiyoruz. Oraya yakın bir sahilde küçük bir restoran var, kahvaltıyı da orada yaparız. Amcam buraya geldiği zamanlarda... Halam da geliyor ama her zaman değil.” Şule hızlı konuştuğu için birkaç saniye soluklandı ve çay kaşığını bardağının içinde bir tur döndürdü.

“Senin için değişiklik oluyordur,” dedim bardaktan bir yudum su içerken.

“Evet ve bunu seviyorum, yani haftada bir gitmemizi... Çünkü o günler benim için özel oluyor.”

Başka bir şey söylemeden gülümsedim ve tabağımdaki erişteyi çatalıma dolayıp ağzıma attım.

Şule bizi yemek için çağıran kızdı. Yaklaşık on beş dakikadır yemek masasında muhabbet ediyorduk ve ben onun bu kadar kolay açılacağını tahmin etmemiştim. Çok çekingen fakat buna zıt olarak da bir o kadar konuşkandı. Babası ve halasıyla birlikte burada yaşıyordu. Annesine ne olduğunu sormak istesem de vazgeçmiştim. Kötü bir şey olması durumunda bunu ona tekrar hatırlatmak merakımı tatmin etmek dışında hiçbir işe yaramayacaktı.

Burası sessiz ve yakınındaki yolu saymazsak kısmen insanlardan uzak bir yerdi. Gerçi Şule'ye bakınca burada kalmasını garipsemiyordum. Başta pek müşterileri olmadığını düşünsem de ayın belirli günlerinde devamlı misafirleri geldiğini söylemişti. Onlar olmadığı zamanlar bile mutlaka seyahate çıkmış en az üç dört kişi oluyormuş burada. Çok sayılmazdı ama böylesine sessiz ve sakin bir yer için yine de idare ederdi.

"Başka bir şey ister misin kızım?"

Başımı kaldırıp bana gülümseyerek bakan

kadına döndüm; Züleyha Teyze. Şule'nin halasıydı, aynı zamanda da tüm bu yemekleri hazırlayan kişiydi.

"Çok teşekkür ederim. Yemekleriniz gerçekten muhteşem!"

"Afiyet olsun." Kadın içten bir şekilde gülümserken, "Birlikte geldiğin..." Nasıl hitap edeceğini bilemez bir hâlde bana baktığında o an ben de kendime aynı şekilde bakmak istedim. Diyecek bir şey vardı elbette fakat ben cesaretlendiğim zamanlar dışında bunu söylemek konusunda sıkıntı çekiyordum.

"O şey... Ömer."

"O bir şeyler yemeyecek mi?" diye sorduğunda Ömer'in nerede kaldığını ben de merak etmiştim. "Birazdan gelir sanırım," dedim önümdeki salataya uzanırken. Başını sallayıp tezgâhtaki birkaç bulaşığı yıkamaya koyuldu.

Akşamın bu vaktinde, üstümüz başımız çamur ve yara bere içinde gelmemize rağmen hiçbiri bize tereddütle yaklaşmamış ve inatla ne olduğunu öğrenmeye

çalışmamıştı, bunun için onlara minnettardım. Gerçekten iyi insanlardı.

Şule sessizce beni izlediği sırada bakışları kapıya döndü. Onun gibi bakışlarımı kapıya çevirdiğimde Ömer'in mutfak kapısından içeri baktığını gördüm. Şule masadan hızla kalkıp halasının yanına gitmiş, bunun üzerine Züleyha Teyze de dönüp Ömer'e bakmıştı.

"Gel oğlum. Sana da yemek koyayım hemen."

Ömer içeri girip karşıma oturunca Şule, "Sonra görüşürüz," diyerek el salladı ve mutfaktan çıktı. Gülümsedim. Gerçekten tuhaftı.

"Neden geç geldin?"

Ömer masaya ufak bir bakış attıktan sonra gözlerini doğrudan gözlerime dikti. Gözlerimi kaçırdım, böyle olduğunda garip hissediyordum. *Manasız heyecan...*

"Seni oraya getiren taksici korkup polisi aramış."

Onu tamamen unutmuştum.

“Sen nereden biliyorsun?”

“Buranın telefonundan Emre’yi aradım. Olanları duyunca buraya en yakın karakolu aradı. Onlardan öğrenmişler.”

“Adama bir şey olmuş mu?” diye sordum tedirgin bir şekilde. O adamı bunca olayın arasında hiç düşünmemiştim ve bu, aslında yaşanılan onca şeye göre biraz normal sayılsa da yine de bencilce bir davranıştı.

“Bir şey olmamış,” dedi. “Muhtemelen adamları gördükten sonra korkup gitmiştir oradan, o sırada da polisi aramıştır.”

“Biz neden karakola gitmedik peki?”

“İlk bakacakları yere mi? Eminim ki biz yola çıkmadan civardaki tüm karakolların yakınına birkaç adam göndermiştir,” dedi sesini kısarak.

Şule’nin halası önüne çorba dolu bir tabak bıraktığında içten bir şekilde teşekkür etti Ömer. O da küçük bir tebessümle, “Afiyet olsun,” diyerek bana baktı. “Ocağın üstünde yemekler var kızım, isterseniz onlardan alırsınız.” Gülümseyip başımı salladım,

Züleyha Teyze de tabaklarımızı son kez kontrol edip mutfaktan çıktı.

Çatalımla tabaktaki son erişteyi çevirerek nefesimi bırakırken, “Artık daha çok tehlikedeyiz değil mi?” diye sordum.

“Sen düşünme bunları.”

“Peki tüm bunların bitmesine ne kadar var?” diye sordum yine kendimi tutamayarak.

“Yaklaşık bir ay.”

Gözüm lokmasını çiğnerken kasılan çenesinde takılı kaldığında, “Bir ay sonra herkes kendi yoluna demek ki...” dedim kendi kendime konuşur gibi. Bir süre kaşlarını çatıp gözlerimin içine baktı. Ardından cevap vermeden yemeğini yemeye devam etti. Bu konu hakkında başka bir şey söylemeden kendi kendimi cesaretlendirmeye çalışarak, “Evde söylediklerin...” dedim. Sonra gözlerimi kaçırıp çatalımla tabağımın içindeki küçük yağ damlacıklarını dağıtmaya başladım. Cevap vermediğinde bakışlarımı yüzüne dikmiştim.

“Cevap vermeye bile tenezzül etmiyorsun.”

İfadesiz bir tavırla başını kaldırıp, “Soru sormadın,” dedi.

“Neyi ima ettiğimi biliyorsun,” dedim yavaş yavaş baş gösteren sinirimle. Fakat yine bir cevap vermedi.

Çorbasını bitirdiğinde kalkıp ocağın üstündeki tenceren erişte ve biraz daha yemek alıp masaya geri döndü. İşkence ettiğim erişteyi ağzıma attım, suyumu da bitirip onu izlemeye koyuldum.

İkimiz de uzun bir süre bir şey söylemedik. Ömer yemeğini bitirmiş, suyunu içiyordu. Bense masadaki küçük ekmek kırıntılarıyla oynuyordum. Önce durdu ve ona bakmamı sağlayacak kadar uzun süre bana baktı. Çatalını tabağın yanına bıraktığında nihayet bakışlarımı kaldırdım. Gözlerime bakıyordu. Normal bir şeyden bahsediyor gibi sakince, “Bundan sonrası için özür dilerim,” dedi.

Yüzüm şaşkınlıkla gerilirken kaşlarımı çatıp özrünün sebebini anlamaya çalışıyordum. Kolay kolay özür dilemeyen bu adamın ağzından, beklemediğim bir an ve

bilmediğim bir sebeple özür çıkıyordu.

“Neden?” diye sordum. “Yani ne için?”

Masadan kalkıp tabak, kaşık ve çatalını topluyordu ki Züleyha Teyze bunu hissetmiş gibi, “Siz yorulmayın çocuklar,” diye seslendi. “Ben şimdi toplarım.”

Züleyha Teyze mutfağa girdiği sırada Ömer’de takılı kalan bakışlarımı sonunda çekip, “Bizim için o kadar şey hazırladınız, izin verin de toplayalım lütfen,” dedim. Söylediklerimin arkasında durmak için de masayı toplamaya başladım.

“Yok, olmaz! Haydi çıkın siz odanıza,” dediğinde ikimiz de en azından tabaklarımızı tezgâhın üstüne bırakmıştık. “İsterseniz bahçeye de çıkabilirsiniz ama epey soğuktur şimdi.”

Mutfaktan çıktığımızda işitilen tabak seslerinden, daha söyleyeceğini bitirmeden bulaşıkları toplamaya başladığı anlaşılıyordu. İtirazlarımızın hiçbirini kabul edecek gibi durmuyordu. Bunun için daha fazla çabalamadan merdivenlere yöneldik. Önde ben, arkada Ömer merdivenleri

çıktığımız sırada burada bizden başka kalan olup olmadığını düşünüyordum. Fakat üst katlardan gelen ayak sesleri bu düşünceme bir nevi cevap olmuştu.

Odanın kapısına gelince kapıyı açık bırakarak içeri girdim. Sokak lambalarının pencereden içeri giren soluk turuncu ışığı odanın duvarlarını boyuyordu. Turuncunun sıcaklığına rağmen soğuk ve karanlık hava odaya yansımıştı. Birkaç adımda yatağın yanına ulaşıp oturdum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve kapıyı kapatan Ömer'e diktim bakışlarımı. Eli lambanın düğmesine gitti fakat sonra vazgeçti. Yalnızca duvarlara vuran soluk turuncuyla yetindik.

"Duymak istiyorum," dedim lafı hiç dolandırmadan ve geçiştirmesine mahal vermeden. "Özrünün sebebini..."

Önce başını yere eğip alnını ovdu, ardından yavaş adımlarla yürüyüp kendini koltuğa bıraktı.

"Seni bana mecbur bıraktığım için..."

Yutkundum, aslında yutkunmaya çalıştım.

“Sana mecbur muyum?” diye sordum kısık bir sesle.

Koltuğun köşesine kolunu koyup elini alnına yasladı. Bakışlarını bir an olsun benden ayırmamıştı. Odadaki karanlığa rağmen kolayca seçebiliyor, belki de hissediyordum.

“Artık öylesin.”

Nefesimi tutup bir süre öylece ona baktım. Ardından bakışlarımı kucağıma indirip kelimelerinin zihnimde oluşturduğu kaosu hissettim. Dilimin ucuna gelen birçok şey vardı. Fakat hiçbiri dışarı çıkacak kadar cesur değildi. Onun karşısına güçsüz cümleler çıkarmak istemiyordum, dürüst birkaç kelimeyle yetindim.

“Açık ol, anlayamıyorum.”

“Anlamaya çalış,” derken alnının üstündeki elini güç bela seçebildiğim gözlerinin önüne getirmişti. Kendimi sıkmadan ve kontrol etmeden asıl düşündüğüm şeyi dile getirdim.

“Senden bir şeyler duymaya ihtiyacım var.”

Başını salladı ve elini indirip bakışlarımızı birleştirirken, “Bir açıklama mı istiyorsun?” diye sordu beni ölçüyormuş gibi. Yavaşça başımı salladım. O da benim gibi başını sallayıp, “Pekâlâ,” dedikten sonra derin bir nefes aldı ve üç dört saniye gözlerini tek bir noktaya kilitledi.

“Kendimle girdiğimi söylediğim tüm savaşları kaybettim ve benden bana kalan savaş ganimeti sensin.” Dudaklarına yerleşen küçük, acı gülümsemeyi görmek için çaba sarf ediyordum. “Adil gözükmüyor değil mi? Savaşan benim ve sahip olunan sensin.” Durdu ve söyleyeceklerinin zihnime kazınmasını ister gibi tane tane söyledi. “Ama beni bu savaşa sokan da sensin Betül.”

Nefesim hızlandığında gözlerimin dolduğunu hissettim. Bunun sebebi kelimelerindeki çaresizlik ve sesindeki dibini göremediğim derinlikti. Yenilmez olarak gördüğüm adam bana çaresizliğini gösteriyordu ve ben... Sanırım bunu kaldıracak kadar güçlü değildim. Ama hayır, Ömer bu yükü bile benim üstüme

bırakmıyordu.

“Bu senin için bir kayıp mı?” diye sordum titreyen sesimle. Ağlamanın eşiğinde olduğumu fark etmemesi için sessizce burnumu çekmiştim.

“Bu bir yıkım,” dedi tereddüt etmeden. “Tek umudum benliğimin bu yıkımdan ilham alıp beni yeniden inşa etmesi...”

Kelimelerin anlamını yitirdiği anları her zaman tehlikeli bulmuşumdur. Bir an, kelimelerin bile baş edemeyeceği kadar güçlüyse eğer, bir insanın bunu kaldırabilmesi çok daha güçtür. Bana ruhunu bu kadar açmış ve duygularını hissetme imkânı vermişken buna karşı yapabileceğim bir şey olmaması beni kendi çukurlarıma itiyor, ışıklarımı söndürüyordu. Ona hissettiklerimi söyleyebilirdim fakat onun gibi hissettiklerimi gösteremezdim. Ben hissettiklerimden kaçarken Ömer savaşmıştı.

Net bir şey söylemiş miydi? *Hayır.* Gerçekçi yanım söyledikleriyle tatmin olmuş muydu? *Hayır.* Fakat bana ruhunu tattırmıştı. İç

savaşlarının kalıntılarını dökmüştü kucağıma. Ve en önemlisi... Ömer Günsur, ulaşma hayalini kurduğum zihnini, ben bunun için hiçbir talepte bulunmadan önüme sermişti.

Verecek bir cevabım yoktu. Kendimi sırtıma değen yastıkları hissedene kadar geri ittim ve yorganı kaldırıp yatağın bir köşesine kıvrıldım. Ömer'i böyle görmek beni bu kadar sarsmışken kendisiyle daha fazla konuşamazdım. Sarsılmaz kabuğunun altında böyle bir yıkım bulmak zihnimin her bir köşesini Ömer'in rüzgârıyla kasıp kavurmuş, beni kendime düşürmüştü. Uzun süredir karşılaşmadığım boşluk hissi ve Ömer'in kulaklarımda yankılanan sesiyle gözlerimi yumdum. İkisi acımasız bir birleşimdi.

...

O günün üstünden tam bir gün geçmişti. İkimizde konu hakkında bir daha hiçbir şey söylememiştik. Birbirimizden kaçmıyorduk ama sözcüklerimiz de o tarafa kaymayacak kadar temkinliydi. Bu konunun açılacağı ve tekrar gündeme geleceği apaçıktı. Fakat en

azından ben bunu yapan taraf olmaktan kaçınmaya çalışıyordum.

Kaldığımız yerin sahipleri Ahmet Amca, Şule ve Şule'nin halası Züleyha Teyze fazlasıyla cana yakın insanlardı. Burası bir otel ya da bir pansiyondan çok ev gibiydi. Züleyha Teyze kahvaltıyı, öğle ve akşam yemeklerini hazırlayıp bizi çağırıyordu. Her defasında yardıma beni de çağırması için ısrar etsem de yine de bunu yapmıyordu.

Bizden başka kalan iki aile daha vardı fakat burayı genelde yatmak için kullanıyorlardı. Sadece bir kadını bu sabah Şule'den bir bardak su isterken görmüştüm. Bunun dışında genelde duyduğum seslerle varlıklarını hissedebiliyordum.

Çayımın son yudumunu içip masadan kalktım. Şule'nin itiraz etmesine fırsat vermeden ve biraz da Züleyha Teyze'nin ortalıkta görünmemesinden istifade ederek bulaşıkları toplamasında yardım ettim.

Bu sabah mevsimin döktüğü kar tanelerine şahit olmuştum ve hâlâ yağmaya devam ediyordu. Gri bulutlar gökyüzünü çevreliyor

ve bizi içine çeken atmosferini üzerlerimize serpiştiriyordu.

Bulaşıkları bitirdikten sonra yukarı çıktım. Ömer kahvaltıdan beri odadan çıkmamıştı. Kapıyı aralayıp sessizce içeri girdim. Odaya sessizlik hâkimdi. Koltuğa uzanmış ve kolunu gözlerinin üstüne kapatmıştı. Ses çıkarmadan kapıyı kapatıp yanına yaklaştım. Ayak seslerimi duymuş olacak ki kolunu uyuşuk bir hareketle kaldırdı. Gözlerini kısıp bana baktığında, “En azından ben olmadığım zamanlarda yatağı kullanabilirsin,” dedim. “Hem farkında değilsen diye söylüyorum, biz evliyiz.”

Solgun yüzüne düşen belirsiz gülümseme bir süre sonra dişlerini açığa çıkaracak kadar genişledi. Olur da bir gün elimde hatırlayacağım tek bir şeyim kalırsa bunun onun gülümsemesi olmasını isterdim. Yattığı yerde dirseklerinden destek alarak doğruldu. Yüzü solgun görünüyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

“Yalnızca başım ağrıyor,” dedi. “Yatağın yanındaki çantamın ön gözünde ağrı kesici

olacak, getirir misin?”

Tereddüt etmeden arkamı dönüp sırt çantasının yanına diz çöktüm. Bahsettiği yerdeki hapı aldıktan sonra komodinin üstündeki bardağa da sürahiden biraz su doldurup hapla birlikte Ömer’in yanına döndüm.

Suyun son yudumunu da içtiğinde bardağı alıp tekrar komodinin üstüne bıraktım. Ne yapacağımı bilemediğim o anda Ömer’in bakışları bana referans olmuştu. Kendi kendine güldü ve bana bakıp kaşını kaldırdı.

“Acaba kocanın başına biraz masaj yapabilir misin?”

Onun gibi gülerek heyecanla ellerimi birleştirdim. Bu, buraya geldiğimiz günden beri aramızda geçen en iyi konuşmalardan ve yine aramızdaki soğuğun en çok hissedilmediği zamanlardan biriydi.

Başımı sallayıp Ömer’in oturmam için açtığı o küçük yere oturdum. Ellerimin heyecandan terlememesini umarken Ömer başını bacaklarımın üstüne koymuştu. Kalp atışlarımı parmak uçlarımda hissediyordum,

bedenimi biraz döndürüp rahat bir şekilde oturmaya çalıştım.

Sonunda alnına dokunduğumda heyecanlı bir gülümseme tüm yüzüme yayılmıştı. Parmaklarımı beceriksizce şakaklarında gezdirirken bu konu hakkında daha yetenekli olmayı dilerdim. İyi değildim, hem de hiç... Parmaklarımla kaşlarının üstüne baskı uygulamaya çalıştığımda zihnimin benden hoşlanmayan tarafı rezilliğimi diline dolayarak benimle dalga geçiyor ve özgüvenimi zedeliyordu. Bunun için gerçekten uğraşmıştım. O masajı yapmaya çalışmış ve çok istemiştim fakat sonuç berbattı. Ellerimi saçlarının üstüne bırakıp sıkıntıyla inledim.

“Masaj konusunda felaketim.”

Ömer’in kısık kahkahası kulaklarımı okşarken, “Gerçekten felaketsin!” dedi. Elimle başını dürtüp bozulmuş bir şekilde söylenirken kalkmaya çalıştım. Fakat başını bacaklarıma bastırıp kalkmama izin vermedi. Gülümsemesi benim asık suratıma da sıçrayınca ikimiz de gülmeye başladık. Sonunda gülmeyi kesebildiğimizde sessizlik

yeniden ortama yayılmıştı. Bu sessizliğin uzamasına izin vermeyen taraf bu kez Ömer oldu.

“Sen saçlarımla oynarken iyi hissediyorum,” dedi fısıldar gibi.

Bakışlarım donuklaşırken göğüs kafesimin hoş bir duyguyla kasıldığını hissettim ve vakit kaybetmeden parmak uçlarımı bu sefer saçlarıyla buluşturdum. Dudaklarım az önceki neşenin yanı sıra huzurla kıvrıldığında parmaklarıma dolanan yumuşak dokunun etkisine bıraktım kendimi. Göğsümden boğazıma kadar yükselen ve burnumu sızlatacak kadar yoğun bu duyguyu şüphesiz ki farklı kavramlarla tanımlayabilirdim. Fakat bunun yerine parmaklarımın arasında dans ettiği koyu kahve tutamları izledim. Bu seyir zaten sessiz bir tanımdı.

Bir süre sonra göz kapakları, kirpiklerinin elmacık kemiklerinin üstünde bıraktığı uzun gölgelerle kapandı. Ne kadar süre öyle durduğumuzu tahmin edemiyor, aslında tahmin etmek de istemiyordum. Hiç kimse gülümsediği zamanların matematiğini

yapmayı sevmezdi.

Duvarlara vuran soluk turuncu, odadaki karanlığın hâkimiyetini gölgelemeye devam ediyordu. Pencereden güçlükle seçilen ve yavaş yavaş aşağı süzülen küçük siyah noktalar beyaz karların yansımasıydı. Kapının ardından gelen birkaç merdiven gıcırtısı sessizliği bozan tek unsurdu. Huzur hemen yanımızdaydı, soluklarının soluklarımıza karıştığını hissedebiliyordum.

...

Göz kapaklarımı birkaç kez kırpıştırarak açıp hafifçe doğrulmaya çalıştım. Hava karanlıktı, muhtemelen gece yarısıydı. Hareketsiz kalmış eklemlerimi ovup ağrıyan boynuma masaj yapmaya çalıştım. İkimiz de koltukta uyuyakalmıştık. Sırtımı tekrar koltuğa yaslayıp bakışlarımı Ömer'e çevirdim. Dudaklarım benden habersiz hafif bir gülümsemenin peşine düştüğünde hafifçe iç çektim. Eğer bir fotoğrafçı olsaydım bu görüntüsünü kalıcı kılmak için fotoğraf makineme koşardım. Fakat değildim, bu yüzden yalnızca onu izledim.

Başı kaydığı için saçları alnına dökülmüş, kaşları uykunun masumiyetiyle rahatlamıştı. Masumiyet kulağa sevimli gelen bir kavramdı ve Ömer'in her daim çatılan kaşları sevimlilikle pek uyuşmuyordu. Garip olan da buydu ki Ömer Günsur o an neredeyse sevimli görünüyordu.

Dışarıdan vuran sokak ışığı, yüzünün koltuk ve bacağımın arasından kurtulan tarafına vuruyordu. Kirpiklerinin üstüne düşen soluk renk elmacık kemiğine uzanan uzun bir gölge bırakıyordu. Yüzü ifadesizdi fakat soğuk bir ifadesizlik değil, güzelliğini ifadelerinin keskinliğiyle gizleyemediği bir ifadesizlikti.

Alnına düşmüş saçlardan bir tutamını ona hissettirmeyecek şekilde çektim. Fakat saç, elimi çektiğim anda eski yerine tekrar düşmüştü. Hafifçe yutkundum. Koltuğun köşesinden destek alıp Ömer'i uyandırmamaya dikkat ederek doğruldum. Koltuktan mümkün olduğunca yavaş kalktıktan sonra kapının yanındaki askılığın yanına gittim. Ömer'in kapüşonlusunu alıp odanın kapısını hareketlerimdeki hassasiyeti

sürdürerek açtım. Dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra kapüşonluyu hırkamın üstüne giydim ve fermuarını yarıya kadar çektim.

Merdivenlere yürüyüp aşağı indiğimde etrafta kimse görünmüyordu. Mutfağın ışığını açık görünce o tarafa yöneldim. Başımı açık mutfak kapısından içeri uzatınca yemek masasına oturmuş, küçük bir kek dilimini yiyen Şule'yle karşılaştım.

Beni görür görmez korkuyla yerinde sıçrayıp, "Ödümü kopardın!" dedi. Bedenimi kapının yanından çıkararak pervaza yaslanıp gülmeye başladım. Ben cevap vermeyince, "Ne işin var bu saatte? Uyuduğunu sanıyordum," dedi.

Omuzlarımı silkip, "Uyuyordum ama uyandım az önce," dedim.

"İyi madem... Gelsene sen de, halamın keklerinden birkaç dilim kalmış."

"Canım istemiyor. Biraz bahçeye çıkmak istiyorum..."

Gözlerini büyütüp, "Bu saatte ve bu havada mı? Dışarıda kar yağıyor Betül!" dedi.

“Biraz nefes almak iyi gelebilir.”

Bir süre düşündükten sonra, “Aslında...” dedi kararsızlıkla. “Terasa çıkabilirsin. Konuklar oraya pek çıkmaz, çoğunun terastan haberi bile yok ama eğer illaki nefes alacağım diyorsan oraya gitmeni öneririm.” Ardından yerinde kıpırdanıp, “Hatta birlikte gidelim,” dedi.

Mahcup bir şekilde gülümseyip, “Aslında biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var,” dediğimde kalkmak için masaya koyduğu elleri durdu, sonra omuzlarını silkti. “Sen bilirsin.” Yerine oturup kekini eline alırken, “En üst kata çık, zaten sağdaki kapıyı göreceksin,” dedi.

Başımı sallayıp arkamı döndüm. Merdivenlere yöneldiğim sırada, “Bekle!” dedi. Arkamı dönüp ona baktım. “Kapının yanında bir dolap var, içinden kendine battaniye al. Hava çok soğuk...”

Teşekkür edip yukarı çıktım. En üst kata geldiğimde bu katın ıssızlığı beni biraz ürkütmüştü. Dediği dolabı görünce içinden en kalın battaniyeyi çıkardım. Kapüşonu

başıma geçirip battaniyeye sıkı sıkı sarınırken montumu almadığım için pişmanlık duyuyordum. Ama bunlar da idare ederdi her hâlde.

Terasın kapısındaki kilidi birkaç kez çevirdikten sonra kapı kolunu indirdim. Soğuk, kapı engelinden kurtulup boynumda bulduğu boşluktan içeri süzüldüğünde içim ürperdi. Kapıyı itip başımı dışarı uzattım. Burası çok büyüktü ve tamamen üstü açık da değildi. Bu yüzden zemin yalnızca yarısına kadar ıslaktı. Daha doğrusu ıslak görünüyordu, çünkü yerler yapay çimle kaplı olduğu için tam olarak anlayamıyordum.

Ayağımla zeminin ıslak olup olmadığını kontrol ettikten sonra dışarı çıktım. Battaniyeye sıkı sıkı sarılırken birkaç metre ileride duran salıncağın yanına ilerledim. Salıncağa oturduğumda demir yaylar ağırlığımla gıcırdadı. Yavaşça birkaç kez ileri geri gittikten sonra kendiliğinden durdu, ben de tekrar sallanmadım.

Gözüm, terasın açıkta kalan kısmına düşen küçük kar tanelerini odak seçtiğinde, aklıma

yığılan düşüncelerin altında kalmış gibi hissediyordum. Fakat şikâyetçi değildim, zaten buraya da bunun için gelmiştim. Zihnimin her santimine yayılmış düşüncelere biraz zaman ayırmak için...

Ömer, düşüncelerimin yakından tanıdığı adam... Zihnim kaç zaman onunla ilgili düşüncelerle meşgul oldu hiç bilmiyordum. Aslında şimdi bile zihnimin bir kısmı onun gözlerinin yeşiline saklı koyu harelere karışmak için fazlasıyla hevesliydi. Fakat başka bir şey bundan daha ağır basıyordu. Günlerce gerek başka konularla gerekse kendi isteğimle bastırmaya çalıştığım şeyi artık ertelemek istemiyordum. Çünkü ben ondan kaçtıkça beynimin içinde dolaşmaya devam ediyordu. Artık kendime karşı daha cesur olmak için hazır hissediyordum.

...

Soğuk havadan derin bir nefes daha alıp bacaklarıma dolanmış kollarımı gevşettim. Buraya çıkalı ne kadar olmuştu bilmiyordum; belki yarım, belki de bir saat... Fakat artık bir karara varmıştı düşüncelerim. Nedenini kestiremeden

hissettiğim heyecan ve karşıma çıkacak şeyi tam olarak bilmemenin verdiği tedirginlik hâlâ üzerimdeydi ama bunlar beni kararımdan vazgeçiremezdi.

İlk defa kendimde bir şeye karşı hissettiğim merakı dâhi örtecek bir korku görmüştüm. Bu korku, karşısında olduğum şeyin ağırlığından dolayıydı şüphesiz ki. Fakat bu sefer düşüncelerim yerine o korkuyu bastırmayı denemiştim. Karşıma gelecek şeyi biliyor muydum? Pek değil, fakat... Artık bilmek istiyordum.

Bacaklarımı aşağı sarkıtıp battaniyeyi düşmemesi için sıkı sıkı tuttum. Ayaklarımın üstüne birkaç defa basıp uyuşukluğun geçmesini bekledim. Kapının açıldığını duyduğumda bir an korkuyla ürpersem de gördüğüm yüz tüm bedenimi rahatlatmıştı. Ömer'in, "Her yerde seni aradım!" diye azarlayarak terasa girişini izledim.

"Biraz nefes almak istedim."

"Uyandırabilirdin!" dedi yanıma yaklaşırken.

Üstünde sadece kazağı vardı ve hava, üstünde sadece kazağı olan birine göre fazla soğuktu.

“Sadece terasa çıktım Ömer,” dedim. “Burası çok soğuk, kapının yanındaki dolapta battaniye...” Beni dinlemeden yanıma yaklaşınca cümlemi tamamlayacak kelimeleri zihnime savurdum. Salıncağa oturdu ve elimi tutup beni yanına çekti.

“Bir battaniye yeter.”

Bu soğuk havada beni ısıtan üç şey vardı şimdi; battaniye, ısınan yanaklarım ve sıcacık gülümsemesi.

Üstümdeki battaniyeyi açıp yarısını kendi omzuna dolayıp kolunu kaldırdı ve göğsüne yaslanmamı sağladı. Yüzümü eğip dudaklarımı dişledim. Okyanusvâri kokusu ciğerlerimin radarına girdiğinde soğuktan kasılmış vücudum gevşemeye başlamıştı. Bedenlerimizdeki sıcaklığın buluşması battaniyeyi hükümsüz kılıyordu. Bacaklarımı kendime çektim ve kollarımı etrafına doladım. Çekinerek oturuşumu değiştirip omzumu göğsüne yasladım.

Pekâlâ, madem o buraya gelmişti... Ona şimdi söylemem gerekiyordu. Derin bir nefes aldım.

“Ömer?”

Başını eğip bana baktığını hissediyordum. İçimde biriken heyecanla ellerimi birbirine bastırıp yutkundum. Bugüne kadar zihnimi kurcalayan onca düşünceyi aldığım kararla birlikte bir soru kalıbına oturtmaya çalışıyordum.

“Bana öğretir misin?” dedim tekrar yutkunarak. “Bildiğin, uyguladığın ve... İnandığın her şeyi...”

11.

Sonu gelmeyen bir sessizlik...

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğünden beri küçük kar tanelerine yön veren rüzgârın ıslığı ortamda dolaşan tek sesti. Başımı kaldırıp ona bakamıyordum, çünkü talebini öne sunan zihnim ondan bir tepki bekliyordu.

Önce nefesini birkaç saniyeliğine tuttuğunu fark etmiştim. Sonrasında hiçbir şey olmamış gibi göğsüne yaslı olan yanağım nefes alıp verişleriyle ritmik olarak inip kalkmaya devam etmişti. Ara sıra avuçlarımdan kayan yorganı daha sıkı bir şekilde tutmak için kıpırdanmam ve küçük iç çekişlerim dışında aramızda pek bir hareketlilik yoktu.

Fena hâlde uykum gelmişti. Kendimi yorgun hissediyordum. Nefesi düzensizleştiğinde güldüğünü geç anlamıştım. Sonunda başımı kaldırıp ona

bakabildiğimde yüzlerimizin arasındaki yakınlık, ciğerlerimi dengesiz bir duruma sokup soluklarımı birbirine düğümlüyordu. Bunu geçiştirmeye çalıştım. Fakat onun da gülümseyen yüzündeki durgunluğu gördüğümde bu benim için fazlasıyla zor olmuştu.

Gözleri yüzümde dolaşırken yutkunup bakışlarımı indirdim. Sesimin hissettiğim heyecanı ele vermemesini umarak, “Neye güldün?” diye sordum. Sorumun üzerine az önce girdiği durgunluktan kurtulmuştu. Yüzü yine güzel bir gülümsemeyle gerildi. Gözlerimin fırsatçılık yapıp bu gülümsemede kaybolmasına izin vermeden başımı tekrar göğsüne yaslayıp bir şey söylemesini bekledim.

“Yanılmadığımı görmek beni mutlu etti,” dediğinde başımı kaldırmadan, “Ne için yanılmadın?” diye sordum.

Omzumdaki koluyla beni biraz daha kendine bastırırken, “Senin adına,” diye fısıldadı.

Homurdanıp göğsüne hafif bir şekilde

vururken, “Açık konuş, beynimin yarısı söylediklerini çözmekle meşgul...” dedim. Bunu söylemek kötü ya da utanç verici değildi. Aksine, onun karşısında dürüst olmak beni rahatlatıyordu.

Tekrar gülümseyerek, “Yarısı mı?” diye sordu.

Sıkıntıyla inleyip başımı göğsüne gömdüm.

“Tek söylediğin bu mu cidden?” Dağılmış saçlarımı kulağımın arkasına ittim. “Evet, beynimin yarısını senin üstü kapalı açıklamalarını çözmekle görevlendirdim.” Başımı kaldırıp gülmemek için dudaklarının aldığı düz çizgiye ve buna eşlik ederek benden kaçırdığı gözlerine ters ters baktım. “Gerçekten dayanılmaz bir adamsın Ömer!”

Sorumu yinelemedim, başka bir soru sormadım, onun da bir şey söylemesini istemiyordum. Sadece nefes alıp verişini hissetmek ve başımı göğüs kafesine teslim etmek o an için yapabileceğim en güzel şey gibi görünüyordu. Küçük açıklıklardan tenime ulaşan soğuk bile göz kapaklarımı açık tutmakta yeterli değildi. Uyku

buralarda bir yerdeydi işte.

...

Başımı koyduğum yumuşak yüzeyde kıpırdanıp uyuşuk bir şekilde kollarımı açtım. Bedenimin esnemeyle gerilmesinin ardından bir daha uykuya dalmayı ve bilincimi o derin boşluğa bırakmayı denedim fakat olmuyordu. Uykumu almıştım, üstümde yalnızca uyuşukluğu kalmıştı. Kaşlarımı kaldırarak gözlerimi açtım ve kollarımın üstünde doğrulmaya çalıştım. Odadaydım ve yatakta yatıyordum. Terasa çıkmam ve Ömer'le birlikte orada oturduğumuz zamanı hatırlayınca uyuyakaldığımı ve beni büyük ihtimalle onun buraya getirdiğini anlamıştım.

Odanın içine bakıp onu bulamayınca yataktan tümüyle kalktım. Ayaklarımı birkaç kez halıya sürtüp gözlerimi ovaladıktan sonra görüş alanımdaki karartının geçmesini bekledim. Banyodan gelen takırtıları duyduğumda kabaran merakım aynı hızla dinmişti.

Birkaç adımda camın yanına ulaştım. Hava

kararmaya yüz tutmuştu. Yukarı çıktığımızda gece yarısıydı, belki de gün doğumuna yakındı. Sanırım tüm günü uyuyarak geçirmiştim. Belki başka bir insan için garip bir durum olabilirdi fakat utanmasa kış uykusuna yatacak olan benim için bu hiç de tuhaf değildi.

Dışarıda yağan kar şiddetini artırmış görünüyordu. Başta tutmayacağını düşünmüştüm fakat ağaç dallarını ve çimenleri kaplayan beyaz örtü, varlığını bir süre daha koruyacağını anlatmak ister gibi düştüğü yeri sahiplenmişti. Aslında geç bile kalmıştı, neredeyse kışın ortasındaydık. Kollarımı birbirine dolayıp başımı pencerenin kenarına yasladım. Sıcak nefesimin camda bıraktığı buğu bana önceden gördüğüm bir fotoğraf karesini anımsatmıştı.

Saçlarıma değen nefesi hissettiğimde göğüs kafesim heyecanla kasılıp nefesimin boğazıma tıkanmasına sebep olmuştu. Kendimi aniden geri çekip arkamı döndüm. Elim hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirircesine göğsümün üstüne

kapanmıştı. Ömer'in bana gülerek bakan suratını gördüğümde ona karşı aniden sinirle dolup dişlerimi sıktım. Korkmuştum ve o bunun fazlasıyla farkındaydı.

Elini pencerenin diğer tarafına yaslarken ona attığım ters bakışları görmezden gelerek, "Sadece dışarı bakacaktım," dedi fakat masumiyeti kesinlikle samimi değildi ve bunu bilerek yaptığını da açıkça gösteriyordu.

"Yemezler!" dedim pencerenin diğer köşesine tekrar yaslanıp ona arkamı dönerken.

"Neyi?"

Gözlerimi devirip, "Bilerek yaptın!" diye gereksiz bir açıklamada bulundum.

Omuzlarını silktiğini hissediyordum.

"Kısmen..."

Bakışlarımı ona çevirip dışarıyı izliyormuş gibi görünen gözlerine baktım. Aramızdaki diyalog gülünç bir şekilde normal değildi. Gerçi bu adamla yaşadığım çoğu şey normal değildi. Kendi kendime gülerek, "Ruh

hastası mısın?” diye sordum.

İnanamıyormuş gibi bana baktığında gülüşüm küçük bir kıkırtıya dönüşmüştü.

“Kesinlikle hayır!” derken onun da güleceğini düşünmüştüm fakat kendini tutmuştu. “Sadece korkunca yüzün komik bir şekle giriyor. O hâlini izlemek eğlenceli...”

Normal şartlar altında kızmam gerekirdi ama bunun yerine gülümsememi sürdürdüm. İmalı bir şekilde, “Seni güldürebildiğime sevindim,” dediğimde artık ikimiz de gülüyorduk. Sesimdeki imayı biraz daha abartmıştım. “Ben korkudan ne yapacağımı şaşırırken bunu komik bulman gerçekten çok iyi geldi.”

Gülümsemesiyle gerilen yüzü yavaş yavaş ciddiyet kazanırken bakışlarını dışarı çevirdi.

“Korktuğun tüm zamanlar komik gelmiyor.”

Ciddiyeti canımı sıkmıştı. Bakışlarım bakışlarını takip ederek pencereye kaydı.

“Hangi zamanlar?”

Bana baktığını hissettiğimde ben de ona döndüm.

“Gözlerindeki korkunun beni görünce geçmediği ve bakışlarının beni bulduğunda güvenle rahatlamadığı zamanlar hiç komik gelmiyor.” Duraksamıştı. “O anlardan nefret ediyorum.”

Gözlerimi yere indirip vücuduma yayılan hafif ürpertiyle kollarımı biraz daha sıktım. Yaşadığımız tatsız olaylar aramızdaki huzuru çabucak gölgelemişti, bunu engellemek istiyordum. Hafifçe iç çekip gülümsemeye çalıştım.

“Seni görünce korkum geçiyor Ömer.” Başımı önüme eğdiğimde yüzüme düşen birkaç tutama dokunmadım. “Sen etrafımdayken yaşadığımız şeyler o kadar da zor gözükmüyor. Beni asıl korkutan şey seni görememek...”

Ömer’in dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldığı sırada omzumdan tutup beni kendine çekti. Ayaklarım istekli birkaç adımda ona ulaşmıştı bile. Sağ kolunu bir omzumdan diğerine uzatıp beni tümüyle

kendine döndürürken, “Ağlayacakmış gibi duruyorsun,” dedi alayla. “Ağlarken güzel olmadığını söylemiş miydim?”

Göğsüne uyarıcı bir şekilde vurdum. “Biliyor musun, şu an tam olarak çenenin hemen altına geliyorum ve eğer tam bu noktada zıplarsam çenenin şeklini değiştirebilirim!” derken Ömer’in odaya yayılan erkeksi kahkahasının duruşumu bozmasına izin vermeden ciddiyetimi korumaya çalışıyordum. Dayanamayıp ben de onunla gülmeye başladıktan sonra alnımı göğsüne yasladım. Kollarımı da yüzümün iki yanına koyduğumda tam olarak ona sığınmış gibi hissetmiştim.

“Namaz kılmam gerekiyor.”

Başımı yavaşça kaldırıp o an içime düşen heyecanı kontrol etmeye çalıştım. Birkaç saniyelik tereddüt aşamasından çabucak sıyrılıp, “Ben de kılmak istiyorum,” dedim. Verdiğim karar ve Ömer’e söylediklerim için pişman değildim. Aksine bu durumu daha fazla benimsemeye başlamıştım.

Saçlarımın üstüne bırakılan küçük bir

öpücük beklenmedikti. Henüz ben bunu tam olarak idrak edememişken, “Biliyorum,” dedi. Bunun karşısında bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissetmiştim fakat elimi tutup beni kendisiyle beraber pencerenin önünden çekmesiyle bu hissi görmezden geldim. Beni koltuğa oturttu ve o da bana dönük bir şekilde hemen yanıma oturdu. Yutkunup konuşmaya başladığında hareket eden âdemelması bile söyledikleri kadar dikkatimi çekmemişti.

“Benden istediğin şey için hazır mısın?”

Hazır mıydım?

Düşündüm. Fakat tereddüt etmedim, yalnızca düşündüm. Bu istek içimde kaçınılmaz bir yoğunluktayken zihnim Ömer’in sorusuna kapılarını açmıştı bile.

Başımı kendimden emin bir şekilde salladım. Heyecanla alt dudağımı ağzımın içine yuvarladığımda Ömer’in gülümsediğini gördüm. Derin bir nefes alıp, “Önce şehadet getireceğiz,” derken ses tonu beni kontrol ediyor gibiydi.

Kaşlarımı çatıp bir süre düşündüm.

“O yeni Müslüman olan insanlar için değil miydi?”

Ondan cevap bekleyerek gözlerimi ona diktiğimde küçük bir tebessümle bana bakıp, “Haklısın,” dedi.

Kendimden daha emin bir şekilde devam edip, “Sonuçta ben de Müslüman’ım...” dedim. Cümlemin sonuna doğru kısılan sesim, başta emin başladığım konuşmayı şüpheye itmişti. Aslına bakılırsa bu konu üzerine pek düşünmemiştim.

Ömer hafifçe başını sallayıp, “Madem öyle söylüyorsun,” dedi. “O hâlde bunu kendin yapabilirsin.”

Yüzündeki yumuşak ve aynı zamanda beni ölçüyormuş gibi gözüken yüz ifadesi karşısında ne diyeceğimi bilemeyerek, “Şehadet getirmeyi mi?” diye sordum zaman kazanmak için.

Başını salladığında derin bir nefes aldım.

“Pekâlâ...”

Aslında Fatma Teyze’yle kaldığım zamanlar bazen bana böyle şeyler anlatıyordu.

Düşünüp hatırlamaya çalıştım. Fakat pek aklımda kalmamıştı. Yutkundum. Sonunda pes ederek nefesimi bırakmış ve bakışlarımı ona dikmiştim.

“Tamam, bilmiyorum... Bu umutsuz vakayla en başından başlaman gerekecek.”

“O kadar da umutsuz değil,” derken gülüyordu.

Kaşlarımı kaldırmış, onu bekliyordum.

“Tamam, başlıyoruz,” dedi. “Şimdi söylediklerimi tekrar edeceksin tamam mı?”

Ellerimi birleştirip göğüs kafesimin üstüne koydum ve heyecanla başımı salladım. Beni cesaretlendirecek bir şekilde gözlerimin içine bakıp, “*Eşhedû en la ilahe illallah...*” dedi.

Göğsümün üstündeki elimi biraz daha bastırdım ve dilimin dolanmaması için fazladan çaba sarf ederek söylediğini tekrar ettim. Nefesimi içgüdüsel olarak sessizce bırakıp devam etmesini bekledim.

“*...ve eşhedû enne...*”

Durakladı ve tekrar etmemi bekledi. Vakit

kaybetmeden tekrar ettim.

"...Muhammeden abdûhû ve resulûhû."

Bir kez daha söylediklerini tekrar etmeye çalıştım. Fakat bu kez dilimin dolanmasına mani olamamıştım. Ömer yardımcı olmak için bir kez daha yineledi. Sonunda heyecanımı kontrol etmeyi başarıp söyleyebilmiştim.

"Ben şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur." Söylediklerini tekrar etmemi bekledikten sonra, *"Ve yine şehadet ederim ki Muhammed(s.a.v.) onun kulu ve elçisidir."*

Dudaklarından dökülen son cümleleri farkında olmadan onun gibi vurgulayarak söyledikten sonra, "Bu kadar mı?" diye sordum ona bakarak.

Gülümseyerek başını salladığında derin bir nefes aldım. Öyle farklıydı ki... Kelimeleri söylerken hissettiğim heyecan belki o anki duygularımı uyuşturmuştu. Fakat şu an tamamen farkındaydım. Şimdi Ömer'den istediğim şeyin tam da bir parçası gibi hissediyordum ve bu, beni sebebini anlayamadığım bir şekilde mutlu ediyordu.

İnkâr edemezdim, hâlâ birçok şeye yabancıydım; hatta belki her şeye... Ama bu durum bana soğukluk ya da uzaklığı değil, bir başlangıcı simgeliyordu. Yirmi bir yaşıma kadar verdiğim en önemli karar belki de buydu ve ben ilk defa bir şey yaparken bu kadar doğru hissediyordum. Ellerimi kucağıma indirip bakışlarımı kaldırdım.

“Şimdi namaz kılabilir miyim?”

“Birkaç şey daha var,” dedi gülümseyerek.

...

Ömer bana önce gusül abdesti almayı öğretmişti ve sonra da namaz abdestini. “Birkaç şey daha var,” dediği konu bunlardı muhtemelen. Anlattığı şekilde abdest aldıktan sonra koşa koşa Şule’nin yanına gidip namaz kılmam için bir şeyler verip veremeyeceğini sormuştum. Züleyha Teyze’nin namaz kılarken taktığı başörtüyle uzun siyah bir kıyafet vermişti. *Ferace*, sanırım adı buydu. Onları giymek kesinlikle heyecanımın katlanmasına yol açmıştı. Aslında Ömer’in bakışları ve

gülümsemesinin de heyecanımda büyük etkisi vardı fakat onu o anlık görmezden gelmeye çalışmıştım.

Ömer bana nasıl namaz kılacağımı anlatmış ve benimle birlikte namaz kılmıştı. Bunun üzerinden belki yarım saat geçmişti. Fakat ben hâlâ üstümdeki etkisini hissediyordum. Farklı bir şey yapmanın bunda payı vardı tabii ki fakat bu, işin yalnızca küçük bir kısmını kapsıyordu.

Ayrılmaz bir parçam olan merakım ve bana iyi gelebileceğini düşünmeme rağmen yine de korkup kendimi geri çektiğim zamanlar zihnimin duvarlarında dolaşıp duruyordu. Kaçtığım şeyin, kaburgalarıma kadar işleyecek huzur olduğunu öğrenmek, beni kendime haksızlık yaptığım hissine sürüklüyordu.

İçimde açılmış kocaman boşluğun telaşla beni çekmek için direndiğini hissediyordum, varlığından kurtulacağımın korkusunu taşıyordu. O an bu yaşıma dek ilk kez yaşadığım bu şey, doğru olduğunu bir kez daha teyit etmişti. Göğüs kafesimin hemen altında boşluğa meydan okurcasına büyüyen

o sıcak his, şüphelerimin üzerine binmiş gölgeleri eritiyordu.

Namaz kıldıktan sonra bir süre ikimiz de sessizce oturmuştuk. Daha sonra Ömer telefonla konuşması gerektiğini söyleyip odadan çıktı. Ondaki durgunluk bu aralar kafamı karıştırıyordu. Bir şeyler yolunda gitmiyordu sanki ama bunu belli etmiyordu. Belki uygun bir zamanda sorardım.

Kapı çalınca oturduğum yerden kalkıp birkaç adımda kapıya ulaştım. Ömer olduğunu düşünmüştüm fakat Şule elinde tuttuğu kupayla karşımda duruyordu. Beni görünce kaşlarını kaldırıp, “Çok yakışmış,” dedi.

Verdiği tepkiyle kendime dikkat kesildiğimde namaz kıldıktan sonra üstümdekileri çıkarmadığımı fark ettim.

“O zaman sormaya fırsat olmamıştı. Namaza mı başladın? Daha önce seni hiç kılarken görmemiştim. Aslında şimdi de görmedim ama...”

Şule alıştığım tavırlarını sergilerken gülümseyip, “Öyle sayılır,” dedim.

“Hayırlı olsun o zaman,” dedi benim gibi gülümseyerek. Sonra elindeki kupayı kaldırıp, “Kahve yapmıştım, sen de bir tane içersin diye düşündüm,” dedi.

Kupaya uzanıp, “Çok teşekkür ederim. Cidden çok iyi oldu,” dedim.

Kaşlarını kaldırıp omuzlarını silkti. Ardından, “Ne demek... Şey, aslında bugün yemeğe de inmedin. Yani açsan eğer, aşağıda bir şeyler var,” dedi. Gerçekten bugün neredeyse hiçbir şey yememiştim. Tuhaf olansa bunu şu âna kadar hiç fark etmememdi.

“Haklısın. Birazdan gelirim.”

Başını sallayıp, “Pekâlâ,” diyerek arkasını döndü. Tam kapıyı kapatacakken başımı dışarı uzatıp Şule’ye seslendim.

“Ömer’i gördün mü?”

Merdivenin başına ulaşmışken bana dönüp, “Evet, aşağıda... Telefonla konuşuyor,” dedi.

“Tamam, tekrar teşekkürler.”

İçeri girip kapıyı kapattım. Sıcak kupayı komodinin üstüne bırakıp üstümdekileri

çıkardım. Sonra kupayı tekrar elime alıp bu aralar sıkça yaptığım şeyi yaptım; pencerenin yanına gidip dışarıyı izlemeye koyuldum. Yağan kar yoğunluğunu artırıyor, düştüğü yerlerde birikip kalın beyaz tabakalar oluşturmaya devam ediyordu. Şimdi dışarı çıkmak güzel olabilirdi fakat soğuğu düşününce pencerenin arkasında kalmak şimdilik daha mantıklı görünüyordu.

Avcumu yakan kupayı diğer elime aldım. Kahvenin tüten dumanının üstünde bir süre parmaklarımı gezdirdim. Parmaklarımda biriken nemi dağıttıktan sonra kahveden bir yudum aldım. Kahvenin ağzımda bıraktığı tat ve yağan kar büyük bir uyum içerisindeydi.

Elimdeki kahve bir nebze soğuyup ben yarısına gelebildiğimde kapı bir kez daha çalmıştı. Kapıyı açıp karşımda Ömer'i görünce anlam veremediğim bir rahatlama hissettim. İçeri girerken elimdeki kahveye bakıp, "Aç karnına kahve mi içiyorsun?" diye sordu.

Kapıyı kapatıp omuzlarımı silktim. "Birazdan yemek yemek için aşağı inerim.

Sen yedin mi?”

“Evet, sen uyurken...”

Kahveden bir yudum daha almak için kupayı kaldırdığım sırada kupa ellerimin arasından çekildi.

“Hey!”

Ellerim Ömer’in aldığı kupanın peşinden giderken başını iki yana sallayarak, “Git de bir şeyler ye önce!” dedi. Ardından kahvemden bir yudum aldığında, “Bence kahvemi almak için bahane üretiyorsun,” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Bahaneye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?” derken gözlerimin içine bakıp kasıtlı olarak ağır hareketlerle bir yudum daha aldığında gözlerimi devirdim. “Bir gün seninle ilgili kurduğum hayallerimi gerçekleştireceğim,” dedim. “Ve o zaman artık daha mutlu bir kız olarak yaşamaya devam edeceğim.”

Koltuğa rahat bir şekilde oturup kolunu koltuğun köşesine yaslarken, “Hayallerini sormayacağım,” dedi.

En ters bakışımı diktim üzerine. Bunu yapmaması gerekiyordu. Ukala bir şekilde hayallerimi sormasını ve ben de ona alayla bakarak zevkle cevap vermeyi planlıyordum! Çirkin görünmeme aldırmadan dudaklarımı büküp, “Hemen bana hayallerimi sor!” dedim.

Tavrım onu keyiflendirmişti, gülerek başını iki yana salladı.

“Sormayacağım.”

“Sana sor dedim!” Koltuğa yaklaşıp tam önünde durdum ve ellerimi belime yerleştirdim. Cevap vermeden başını tekrar iki yana salladığında kaşlarımı çatıp, “Peki, sorma ama ben yine de söyleyeceğim,” dedim.

Gülerek gözlerini kapatırken, “Lütfen söyleme!” diyerek yapmacık bir şekilde inledi.

“Söylüyorum!” Gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyordum. Bu aralar aramızda gelişen diyaloglar genelde böyle anlamsız ama güzel bir yere kayıyordu.

“İstemiyorum!”

Kahkaha atmasıyla tuttuğum gülümsemem kontrolümden çıkmıştı. “İstemeyişin beni teşvik ediyor! Söylüyorum!”

“Allah’ım hayır!” Ömer’in sesindeki abartılı drama güldüğüm sırada, yeni keşfettiğim bu yönünü fazlasıyla sevdiğimi fark etmiştim.

“Tamam,” dedim alınmış gibi yaparak. Fakat o düşündüğüm gibi bundan etkilenerek, “Haydi söyle!” gibi bir şey demedi. Bunun yerine kupasını kaldırdı ve tüm kahveyi tek yudumda bitirdi.

Yerimden kıpırdamadan, “Ben yemeğe iniyorum,” dedim. Aynı yerde durmam, belki gerçekten alındığımı sanıp söylememi istemesi ihtimalini düşünmemden kaynaklanıyordu.

Ve tabii ki bunu yapmamıştı.

Sonunda hareket etmeyi düşünüp kapıya yöneleceğim sırada Ömer’in tekrar konuşmasıyla olduğum yerde kaldım. Önce kendi kendine konuşuyor gibi, “Öğrenme işine başlamamız lazım,” dedi, daha sonra

bana döndü. “Bir de...” Dikkatimi ona vermemi beklemişti. “Artık mehir konusunu da konuşsak iyi olur. Yemekten gelince konuşuruz.”

Dalgınca başımı sallayıp sonunda hareket edebildim. Tam dışarı çıkacakken Ömer bir kez daha, “Betül?” diye seslendi. Ona döndüm. Aklım mehir konusunda takılı kalmıştı.

“Efendim?”

“Hayalini merak ettim.”

Bir an aklımdaki her şeyi bir kenara bırakıp pis pis sırıttım. “Hayalim... Sana içimde kalan tüm tekmelerin tadına baktırmak...” Ben sırıtmaya devam ederken yüzünü ekşitip elini gitmem için salladı.

“Haydi yemeğe git Betül.”

...

“Yemekler kesinlikle çok güzel Züleyha Teyze ama ben daha fazla yiyemem.” Elimi dolmuş midemi işaret edercesine karnımın üstüne koymuştum.

“Öyle diyorsan ne diyeyim artık. Ama

yemekler burada duruyor bak, istediğin zaman inip yiyebilirsin," dedi ikna olmamış bir ifadeyle. Gülümseyerek, "Tamam," dedim.

Şule elindeki dergiyi kurcalamaya başlamıştı. Ben de masadaki tek dağınıklık olan tabak, kaşık ve çatalımı kaldırdım. Züleyha Teyze'nin bir şey söylemesine izin vermeden onları yıkayıp kenara bıraktıktan sonra, "Yukarı çıkıyorum ben," dedim.

Şule başını kaldırmadan, "Tamam!" diye cevap verdiğinde çoktan mutfaktan çıkmıştım bile. Merdivene ulaştığım sırada bir kadın ve bir erkeğin valizlerle birlikte merdivenlerden indiğini gördüm. Çıktığım birkaç adımı geri inip geçmeleri için kenara çekildim. Adam yanımdan geçip Şule'nin babasının odasına yönelirken kadın da merdivenin yanında durup beklemeye başlamıştı.

Gülümseyerek yanından geçtim ve basamakları hızlı hızlı çıktım. Odaya girdiğimde Ömer koltuğa uzanmış, kitap okuyordu. Geldiğimi fark ettiğini biliyordum ama yine de başını

kaldırmamıştı. Küçük adımlarla yatağa gidip emekleyerek yatağın başına ulaştım. Bağdaş kurarak oturup parmaklarımı izlemeye başlamıştım ki Ömer oturduğu yerde doğrulup kitabını kapattı.

O söze başlamadan önce, “Mehir konusunu düşündüm ve ne isteyeceğimi de belirledim,” dedim. Bu konunun açılacağı besbelliydi ve bunu açanın ben olmasını istiyordum.

Başını sallayıp, “Pekâlâ, söyle o hâlde,” dedi.

Aklımdan geçen düşünceyle gülümsememek için kendimi tuttum.

“Galiba yetmiş bin lira olabilir, aslında başta yüz bin lira düşünüyordum fakat seni de o kadar zora sokmayayım.”

Bunu beklemediği belliydi. Kaşlarının şaşkınlıkla havalandığını görebiliyordum. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Bu durum fazlasıyla hoşuma gitmişti.

“Tamam...” dedi duraklayarak. “Net bir şey söyle o zaman.”

Düşünüyormuş gibi bakışlarımı yukarı kaldırıp, “Sanırım... Elli bin lira diyeceğim,” dedim.

“Elli bin lira?” dedi onaylamamı bekleyerek.

Hızla başımı sallayıp, “Kesinlikle!” dedim.

“Pekâlâ... Öyle olsun,” derken dudağını bükmüştü.

Gülümseyerek, “Şimdi belirledik yani değil mi?” diye sordum. Karşıdan bakıldığında bu neşem kesinlikle tuhaf görünüyor olmalıydı. Ömer’in de buna anlam veremediği belliydi. Sakince başını sallayıp, “Evet,” dedi.

“O zaman...” diye söze başladım derin bir nefes alarak. Bakışları tekrar beni bulduğunda cümlemi tamamlamamı bekliyordu. Ömer’in evden gittiği günden beri beklediğim şey dilimin ucuna gelince sesimi kontrol ederek kelimeleri serbest bıraktım. “Ben... Mehirimi sana bağışlıyorum.”

Kaşlarını çatıp bana baktığında önce söylediğim şeyi tam olarak anlamadığını

düşündüm. Fakat bu, anlamadığından değil, böyle bir şeyi benden beklemediğinden kaynaklanıyordu.

“Ciddi misin?” diye sordu emin olmak için.

Sırıtarak başımı sallarken, “Evet,” dedim.

Şaşkınlığı ifadesini sarmalamıştı, bakışlarındaki derin karmaşayı görebiliyordum. Gözlerini yere indirip kendi kendine gülümserken, “Bunu nereden biliyorsun sen?” diye sordu.

Omuzlarımı silkip, “Evden gittiğin gün biraz araştırmıştım,” dedim.

Gülümseyişi birkaç saniye içinde ciddi bir ifadeyle kaybolurken, “Bunu yapmak zorunda değilsin Betül,” dedi. Gözlerimi ondan çekmedim ve o da sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda, “Biliyorum,” dedim. “Ama bunu yapmak istiyorum Ömer.”

Bir süre ses çıkarmadan bana baktı, ardından koltukta yan tarafa kayıp boş kalan yeri göstererek, “Gelsene,” dedi.

Titrek bir nefesin ardından yutkunmaya

düşündüm. Fakat bu, anlamadığından değil, böyle bir şeyi benden beklemediğinden kaynaklanıyordu.

“Ciddi misin?” diye sordu emin olmak için.

Sırıtarak başımı sallarken, “Evet,” dedim.

Şaşkınlığı ifadesini sarmalamıştı, bakışlarındaki derin karmaşayı görebiliyordum. Gözlerini yere indirip kendi kendine gülümserken, “Bunu nereden biliyorsun sen?” diye sordu.

Omuzlarımı silkip, “Evden gittiğin gün biraz araştırmıştım,” dedim.

Gülümseyişi birkaç saniye içinde ciddi bir ifadeyle kaybolurken, “Bunu yapmak zorunda değilsin Betül,” dedi. Gözlerimi ondan çekmedim ve o da sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda, “Biliyorum,” dedim. “Ama bunu yapmak istiyorum Ömer.”

Bir süre ses çıkarmadan bana baktı, ardından koltukta yan tarafa kayıp boş kalan yeri göstererek, “Gelsene,” dedi.

Titrek bir nefesin ardından yutkunmaya

çalıştım. Yatakta kendimi kaydırıp ayaklarımı aşağı sarkıtırken beni izlediğini hissediyordum fakat bakışlarımı kaldırmadım. Yataktan kalkıp yanına ulaştığımda elimden tutup oturmam için beni boş tarafa çekti.

“Benden ayrı kalmak sana iyi geliyor galiba,” dediğinde kaşlarımı çatıp ters bir ifadeyle ona döndüm.

“Bu dalga geçilecek bir konu değil.”

“Dalga geçmiyorum,” dedi dalga geçtiğini neredeyse bangır bangır bağıran ses tonuyla. “Hem bu konuyu araştırman hem de... Evde olduğum süre içinde bir türlü yapmadığın o yemekler...”

Yemekler... O âna kadar aklımın ucuna bile gelmemişti. “Sen evden çıkarken onları yiyordun değil mi?” diye sordum o ânı hatırlamanın dalgınlığıyla.

Gülümseyerek başını salladı ve ukala bir ifadeye bürünerek arkasına yaslanıp, “Yemek konusunda o kadar da kötü değilmişsin,” dedi. Karnına dirseğimi geçirdiğimde gülümsemesi kahkahaya

dönüşmüştü. Başını geri atarken gözlerim ister istemez gerilen boynundaki âdemelmasını bulmuştu yine.

Başını iki yana sallayıp, “İmtihansın Betül, imtihan!” dedi.

Ona ters ters bakmak için yüzümü ona çevirdiğim sırada bana bakan gözleriyle karşılaşmak amacımı tümüyle unutturmuştu. Kısık gözlerinde gördüğüm yansımamı, harelerinin dalgaları arasına karıştırıyordu. Kirpiklerinin ardındaki derinliği ruhuma kazıyor, beni o derinliğe itiyordu. Dile dökülmeyen yüzlerce kelime peyda oluyordu aramızda.

“Bir imtihan...” dedi sonunda, beni ittiği o derinliği ses tonuna sığdırarak. “Bu kadar güzel olabilir mi?”

12.

Nefes almak insan yaşamının gerçekleşmesindeki başlıca unsurdu. Fakat kimi zaman bu unsur ciğerlerimin önemsiz bir aktivitesi gibi görünerek gereksiz bir ayrıntıya dönüşüyordu. Oksijenin pek bir anlam ifade etmediği bu anda soluk borumun tek işlevi, kalp atışlarımın hızıyla yanaklarımın kızarma hızını denkleştiren o küçük yumruyu hissetmemi sağlamaktı.

Ciğerlerimde biriken havayı dişlerimin arasında ezdiğim dudağımla birlikte serbest bıraktım. Beni güzel buluyordu ve bunu açıkça dile getirmişti. Fakat biliyordum ki o sözcükler yalnızca Ömer'in ağzından çıktığında derinleşecek, o bakışlarsa yalnızca Ömer'in gözlerine ait olduğunda zihnime ilmek ilmek işlenecekti.

Gülümsemeye çalışarak, "Sağ ol," dedim. *Sağ ol mu?* Söyleyebileceğim en iyi şey bu muydu? "Şey, yani teşekkür ederim," diye

ekledim toparlamaya çalışarak. “Sen de öyle...” Gözlerimi kapatıp başımı yana çevirdiğimde daha anlamsız konuşup konuşamayacağımı merak ediyordum.

Çenemde hissettiğim parmaklar yüzümü hafif bir hareketle Ömer’e çevirdi. Gözlerimi aralayıp onun gülümseyen yüzünü gördüğümde iç çektim. Gülümsemeye devam ederek, “Önemli değil,” dedi. Önüne gelen hiçbir fırsatı kaçırmayıp benimle eğlenmesinden nefret ediyordum.

Yüzümü astım fakat bu kendisini etkilememişti. Gözleri, tuttuğu çenemden başlayarak yüzümün her santiminde dolaştı. Beni hedef alan her bir bakışının yoğunluğunu hissediyordum. Yüzü gerildi, yutkundu. Gözlerimin âdemelmasına kaymaması için tüm irademi kullanmıştım. Tuhaf bir durumdaydık ve inanılmaz bir şekilde çok yakındık. Öyle ki elmacık kemiklerimin üstüne çarpan nefesiyle neredeyse gözlerimi kapatacaktım. Soluklarıma karışan uçsuz bucaksız koku ciğerlerim tarafından sarmalanmıştı.

Sanki yeterince yakın değilmişiz gibi birkaç santim daha eğildi. Nefesim boğazıma çöreklenen yumrunun hemen arkasına düğümlenmişti. Burunlarımızın arasındaki mesafe, heyecanımın zihnimde ele geçirmediği yerler kadar azdı. Kıpırdadı, aramızda kalan o küçük mesafeyi kapatacağını anlamıştım.

Ve sonra... Kapı çaldı. O an dünyadaki tüm kapılara içten bir nefret duydum. Ne yaptığımın bilincinde olmadan Ömer'den hızla uzaklaşmıştım, o da hoşnutsuz bir hâlde başını koltuğun arkasına yaslamıştı. Kapı bir kez daha çaldığında terleyen ellerimi üstümdeki kazağa silip ayağa kalktım.

Kapıyı açtığımda Şule her zamanki gibi hırkasının kollarını çekiştirerek karşımda duruyordu. "Babam telefona bakması gerektiğini söyledi," dedi Ömer'i işaret ederek.

Buz gibi olmuş ellerimi birbirine sürtüp Ömer'e döndüm. Gözlerini kapatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Telefona bakman gerekiyormuş,” dedim az önce neredeyse yaşamak üzere olduğumuz ânı düşünmemeye çalışarak.

Gözünü hafifçe aralayıp birkaç saniye düşündü. Sonra yavaşça ayağa kalkıp yanıma ulaştı. Kapıda bekleyen Şule, Ömer geldiğinde çekingen bir şekilde kenara çekilmiş ve arkasını dönüp merdivenlere ilerlemişti. Ömer bana kısa bir bakış atıp odadan çıktığında arkasından bakmadan kapıyı kapattım.

Az önce neredeyse onu öpecektim ya da o beni öpecekti. Aslında bunu ortak bir kavramda buluşturursam... *Pekâlâ*, belki de sadece susup tezahüratlar eşliğinde kendinden geçen düşüncelerimi başka şeylere yöneltmeye çalışmalıydım. Belki pencerenin yanında yağan karı izlemeliydim. Az önceki ânın kar taneleri arasında gözlerimin önünde yeniden canlanmayacağını kim söyleyebilirdi ki...

Allah’ım sağlıklı düşünemediğim şu dakikalarda mantıklı olamayacağımı bildiğim hâlde, beynimi gereksiz yere

kullanarak düşünce israfı yaptığım için çok özür dilerim.

Sanırım en iyisi gerçekten dışarıyı izlemekti.

...

Kapı çaldığında adımlarıma söz geçiremeden saniyeler içinde kapıya ulaştım. Gülümseyerek baktığım Ömer'in yüzü asıktı fakat bunu saklamaya çalışıyordu. İlk defa duygularını saklama konusunda benim kadar berbat olduğunu görmüştüm. Belki benim kadar değildi fakat bana yakındı.

İçeri girmesi için kapıdan çekilirken, "Bir şey mi oldu?" diye sordum saniyeler içinde üstüme binen durgunlukla.

"Efendim?" dedi dalgın bir ifadeyle, sorumu anlamamıştı. Bu iyi değildi.

"Bir şey mi oldu?"

"Yok... Sadece biraz yorgunum."

Koltuğa ilerleyeceği sırada önüne geçip, "Telefonla konuşmak seni fazlasıyla yormuş olmalı," dedim inanmadığımı göstererek.

Önünde durmamı umursamadan yanımdan geçerken, “Bir şey yok Betül,” dedi. Bir şey vardı ve bu fazlasıyla canını sıkmıştı.

...

Önce yarım saat kadar bilgisayarında bir şeye bakmıştı. Sonra ellerini yüzüne kapatıp neredeyse bir yirmi dakika boyunca o şekilde kaldı. Bir ara uyuyup uyumadığını merak etsem de sonunda ellerini çekmiş, gözlerindeki kızarıklık biraz daha artmıştı. Tüm bu zaman boyunca yatakta yatarak öylece onu izlemiştim. Telefonla konuşmaya gittiğinden beri değişen ruh hâli beni hem geriyor hem üzüyor hem de endişelendiriyordu.

“Peşimizdeki adamlarla ilgili değil mi?” diye sordum bana en yakın gelen olası tahmini dillendirerek.

“Sen bunları düşünme,” dedi geçiştirerek.

“Düşünmek istiyorum.”

Gözleri tehditkâr bir ifadeyle bana kayıp ardından tekrar ekrana odaklandığında cevap vermeyeceğini anlamıştım.

“Kalan belgeler nerede?”

Belki alakasız bir soru olabilirdi ama merak ediyordum. Bu konunun kısmen açılması merakımı gidermek için bir fırsat olabilirdi fakat yaptığım şeyin bencillik olduğunu da biliyordum, sorum ve şu anki tavrım için pişman olmaya başlamıştım bile.

“Bak Betül...” dedi tümüyle bana dönerek. “Başımızdaki şeyler çocuk oyuncağı değil, peşimizdekiler de sinirli birkaç adam değil. Eğer bana bu durumda yardımcı olmak istiyorsan lütfen sadece söylediklerimi yap.” Bir an için duraksadı. “Başına bela olabilecek bilgileri aklında tutmanı istemiyorum, daha fazla soru sorma.”

Nefesimi gürültülü bir şekilde bırakıp bakışlarımı ellerime yönelttim. Onun için bir şey yapmak istiyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Moralini düzeltecek ya da en azından biraz olsun rahatlatacak bir şey...

Yatakta kayıp ayaklarımı aşağı sarkıtırken, “Namaz kılacak mıyız?” diye sordum. “Belki sen bana yine Kuran okursun...”

Tedirgin bir şekilde sorduğum soru üzerine

gözlerini kapatıp, “Haydi abdest alalım!” derken gülümsüyordu.

...

Namazın ardından Ömer kısa bir dua okurken dikkatle onu dinlemiştim. Belli etmemeye çalışıyordu fakat değişen ruh hâlinin soğukluğunu hâlâ hissedebiliyordum.

Namaz üstümdeki gerginliği hafifletmişti. Henüz ikinci kılışımdı fakat geçen her saniye onu biraz daha benimsiyordum ve bu, tuhaf bir şekilde sanki uzun zamandır namaz kılıyormuşum gibi hissettiriyordu. Heyecan hâlâ hissedilir bir duyguydu benim için fakat biraz dinmişti, yalnızca biraz... Dinen o küçük heyecan yerini hoş bir alışma duygusuna bırakıyordu yavaş yavaş.

Başörtüyü çıkarmak için elimi boynuma götürdüğüm sırada başka bir el, elimin üstüne kondu. Başımı kaldırıp beni izleyen adama baktım.

“Zaten şu zamanlarda sana yeterli olamıyorum...” dedi keyiften çok uzak, buruk bir gülümsemeyle.

Anlamamıştım. Kaşlarımı çatıp ne demek istediğini sormak için dudaklarımı aralayacağım sırada omzumu tutup beni kendine çekti.

“Sen kendi savaşını veriyorsun Betül, bir de seni başımızdaki olaylara karıştırırsam kaybolursun.”

Karşı koymadan elimi göğsünün üstüne koyup yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Gülümsemeye çalışarak, “Açık konuşmak için benden izin istiyorsan bunu sana veriyordum,” dedim.

Sonunda ondan duyabildiğim hoş, erkeksi kahkahası kulaklarımı doldurmuştu. Onu böyle güldürebildiğim için kendimle gurur duymuştum. Beni kendinden uzaklaştırırken gözleri yüzümde dolaşıyordu.

“Biraz geç olacak ama... Çok yakışmış.”

Kenarı kıvrılmış dudağına takılan bakışlarımı indirip yüzümü sakladım. Beklenmedik anda edilen iltifata karşı hazırlıksızdım.

“Yanakların birazdan alev alabilir.”

Gözleri muzır bir ifadeyle beni ona bakmaya zorladığında elimi göğsüne sertçe indirip ondan uzaklaştım. Bundan etkilenmişe benzemiyordu. Gülümsemesi biraz daha genişledi.

“Haydi...” dedim onu umursamamaya çalışarak. “Kuran okumayacak mıydık?”

Güldüğünü duysam da duymamış gibi davrandım. Başörtüyü çıkarmak için hareketlendiğim sırada Ömer’in uyarısıyla durdum.

“Çıkarma Betül. Kuran okuyacağız nasıl olsa.”

Omuzlarımı silkip elimi indirirken, “Pekâlâ,” dedim.

Ömer benden ayrılıp Kuran’ını almaya giderken ben de koltuğa oturmuştum. Elinde tuttuğu Kuran’la yanıma oturduğundaysa taktığı takkenin onda ne kadar güzel durduğunu düşünüyordum.

...

Bu kez diğerlerine göre daha uzun okumuştu. Tüylerimi diken diken eden o

tanımsız his ruhumda özümsenirken geriye kalan tüm düşüncelerden sıyrılmıştım. Başımı iki yana sallayıp Kuran sayfaları çeviren parmaklarına odaklandım. O an aklıma gelen şeyin yönlendirdiği şekilde, "Bana bir ayet okumuştun bir kere," dedim. Parmakları durdu ve kaşlarını çatıp bir süre düşündü. "Hani..." O günü aklıma getirmenin canımı sıkacağını düşünüyordum fakat öyle olmadı. "O kadının küçük çocuğu dövdüğünü söylediğimde bana inanmadığın gün..."

Bu cümleye başladığımda amacım anlık bir şekilde onun canını yakmak olarak değişmişti fakat hemen sonrasında bundan pişman olmuştum. Saniyelik duygulara kapılıp düşüncelerin sağlamasını yapmamamın sonuçlarıydı bunlar. "Her neyse," dedim durumu geçiştirmeye ve durgunlaştığını fark etmemişim gibi davranmaya çalışarak. "İşte o gün beni taksiye bindirmeden önce okumuştun."

"Nûr Suresi, 30. Ayet," derken dudağının kenarının hafifçe kıvrıldığını düşündüm. "*Mü'min erkeklere söyle, gözlerini*

haramdan sakınsınlar, ırzlarını korusunlar. Bu davranış onlar için daha nezihtir. Şüphe yok ki Allah onların yaptıklarından hakkıyla haberdardır."

"Evet, bu..." dedim ne söyleyeceğimi bilemeden. "Bunu biraz düşünmüştüm ve bu aslında çok... Farklı." Düşünceler aklımdaki kaostan sıyrılıp çıkamadığı için kayda değer bir şeyler söyleyememiştim. Sonunda, "Müslüman olan herkes bunu yapmak zorunda değil mi?" diye sordum olabilecek en basit şekilde. Başını salladı. "Peki bu zor değil mi Ömer? Seninle evlenene kadar sen gerekmedikçe benimle konuşmadın, yüzüme bakmadın, yanımda durmadın. Bu güzel, yani düşünce olarak..." Düşündüklerimi toplamak için duraksadım. "Bu gerçekten güzel... Ama çevremde hiç böyle şeyler yoktur ve bana farklı geliyor. Biraz da imkânsız..." Nefesimi bıraktım. "Yani sence de zor değil mi? Hiç tanımadığın, belki de hiç görmediğin bir insana karşı böylesine sadakat göstermek... Kötü demiyorum, yanlış anlama. Evleneceğin insana karşı bu kadar hassas olmak güzel ama sence bu

biraz... İmkânsız değil mi?”

Bana hak verdiğini belirtircesine başını sallarken, “Haklısın Betül,” dedi. Şaşırmıştım. Gerçekten şaşırmıştım, çünkü bana bunun doğru olan şey olduğunu başka bir yoldan anlatmasını bekliyordum. “Bu gerçekten biraz imkânsız ve aslında bir bakıma çok da elzem bir şey değil, değil mi?” dedi bu kez.

“Ciddi misin?” diye sordum ne söylediğini anlamaya çalışarak.

“Evet, belki yıllar sonra tanışacağı bir insan için böylesine sadakat göstermek herkesin yapmak isteyeceği bir şey olmazdı sonuçta.” Kaşlarımı çattım, gözlerime baktı. “İşte bu yüzden,” dedi. “Asıl sadakat, ileride evleneceğin insan ya da bir başkasına değil, Rabbine.”

Yutkundum. Çünkü o an yapacak daha iyi bir şey bulamamıştım. Ömer gibi bir adamın inandığı şeyin karşısındaki duruşu içimi titretecek kadar beni etkiliyor ve imrendiriyordu. Yeni keşfetmeye başladığım bu din, onu keşfettikçe ve içindeki insanlar

üzerinde bıraktığı etkiyi gördükçe beni biraz daha kendine çekiyordu.

Alçak gönüllülük, mütevazı olmak, hoşgörü, irade, inançlarından taviz vermemek ve onları her şeyden önde tutmak, adaletli olmak... Öyle çok kavram ve eylem vardı ki zihnimde biriktirdiğim. Bunlar aklımda oluşmuş *İslam* fikrinin taşlarıydı. Bunları oluşturanlarsa Fatma Teyze, Ömer ve Hatice Teyze'den başkası değildi.

Bakışlarımı kucağımda topladığım ellerime indirip, "Pekâlâ," dedim hafif bir tebessümle. "Bu fazlasıyla açıklayıcıydı." Koltukta biraz daha kayıp başımı koltuğun arkasına yasladım.

...

Ömer koltuğa uzanmış, elindeki kitabı kurcalıyordu. Dün gece Kuran okuduktan sonra fazla konuşmadan uyumuştuk. Bugün dünkü durgunluğunu üstünden atacağını düşünmüştüm fakat sanki atmak şöyle dursun, biraz daha artmış gibiydi. Onunla konuşma çabalarımı karşılıksız bırakıyor, sorularımı geçiştiriyor ve düşüncelerinin

arasında bakışları bir noktaya dalıp gidiyordu. Bunlar sinirimi bozmuyordu, aksine beni üzüyor ve meraka sürüklüyordu.

Oturduğum yerde biraz kıpırdanıp yastığı başımın altına çektim. Elimi de başımın altına koyarken gözlerimi Ömer'e dikmiştim.

...

Küçük ve hızlı bir iç çekiş, anlık titreme...

Uykumdan sıçrayarak uyandığımda elimi hızla çarpan kalbimin üstüne koydum. Omzuma dokunan parmaklarla kendine gelmemiş bedenim tekrar sıçradı, kendimi geri çektim. Gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim bir süre. Görüş alanım, çevremi karanlığın arasından seçebilecek kadar netleşince sağ tarafıma döndüm.

Yatağın yan tarafında yatmış, sert ifadesiyle beni izleyen Ömer'le karşı karşıya geldiğimde bile uykunun sersemliğini üzerimden atamamıştım. Ona bakmaya devam ettiğimde, "İyi misin?" diye sordu ve sonra yan tarafına dönüp komodinin üstünde duran su bardağını uzattı. Susadığımın

farkına ancak o zaman varabilmiştim.

“İyiyim,” dedim. Suyu içip boş bardağı geri uzatırken terden enseme yapışmış saçları çektim ve kazağımı birkaç kez çekiştirerek havalandırdım. Bakışlarını üzerimde hissetmeye devam edince, “Sadece dalmışım,” diye açıkladım.

Başını sallayıp, “İstersen uyumaya devam et,” dedi. Yataktan kalkmaya yeltendiğinde düşünmeden uzanıp kolunu tuttum.

“Uykum kaçtı, daha uyuyamam.”

Kaşlarını kaldırıp, “Güzel, o zaman bir şeyler yemeye gidiyorsun,” dedi.

“Canım bir şey istemiyor,” dedim omuzlarımı kaldırarak.

Canımın sıkkın olduğu zamanlar böyleydi; bol uyku, ortalıkta pek görünmeyen iştah. Ve tabii ki canımın sıkkın oluşu tam olarak karşımdaki adamdan kaynaklanıyordu. Hâlâ aynıydı, soğuk ve düşünceli...

“Şimdi namaz kılalım, sonra da yemeğe iniyorsun,” dediğinde daha fazla itiraz etmedim, ona uyarak yataktan kalktım.

Banyoya girip kapıyı kapattıktan sonra aynadaki yansımamla göz göze gelmiştim. Saçlarım topuzdan çıkmış, yüzümü dağınık tutamlarla çevreliyordu. Yüzüm solgun ve gözlerim şişmişti.

İç çekip dağılmış topuzumu tekrar topladım ve abdest almaya başladım. Suyun değdiği yerlerden sıcaklamış vücuduma büyük bir serinlik yayılıyordu. Abdest almayı bitirdikten sonra bir yerde hata yapıp yapmadığımı düşündüm. Ömer'e sorabilirdim ama gerek yoktu, yapmamıştım sanırım. Yüzümü kurulayıp odaya girdim.

Ömer takkesini takmış, beni bekliyordu. Koltuğun köşesinde duran ferace ve başörtüyü alıp hızla hazırlandım. Açıkçası bunları giydikten sonra Ömer'in dönüp en azından imalı bir ifadeyle bana takılacağını düşünüyordum. İşin aslı bunu istiyor da olabilirdim. Üstündeki şu durgunluğu hafifletecek bir şey yapması bile yeterliydi. Fakat bunu yapmamış, sadece sessizce beni izlemişti.

...

Yemeğimi bitirdikten, daha doğrusu bitirmeye çalıştıktan sonra çıkan birkaç parça bulaşığı yıkayıp odaya döndüm. Şule ortalıkta gözükmüyordu, Züleyha Teyze'ye sorduğumda babasıyla şehir merkezine gittiklerini söyledi.

Merdivenleri hızla tırmanıp odaya ulaştım. İçeri girdiğimde Ömer bilgisayarın başındaydı. Beni görünce gözleri birkaç saniyeliğine bende kaldı, ardından tekrar bilgisayara yöneldi. Sarsak adımlarla yatağa ulaşıp Ömer'e dönük bir şekilde ucuna oturdum.

En fazla birkaç dakika sonra bilgisayarı kapatmıştı. Koltuğun yanına bıraktıktan sonra bana döndü. Bir şey söylemedim, o da konuşmadı. Yalnızca bir süre öylece birbirimize baktık.

İfadesizdi. Bu bir süredir görmediğim bir Ömer'di. Tam kendini bana açtığını düşünürken yine eski soğuk rüzgârlarını hissetmek bana iyi gelmemişti. Fakat şu an benim nasıl hissettiğimden çok, Ömer'in bu ruh hâlinin sebebi önemliydi.

“Dünden beri bir şey var...” diyerek sessizliği bozan ben oldum.

Koltuğun arkasına yaslandı ve kolunu köşeye koydu. Gözlerini kapattığında cevap vermeyeceğini düşünmüştüm fakat beni yanıltarak, “Emrelerin evinden ayrılmadan önce annem benimle bir şey konuşmuştu,” dedi.

Kapıdan çıkmadan önce Ömer’in Hatice Teyze’ye söylediği şeyi zorlanmadan hatırladım. Ona bir şeyi unutmayacağını söylemişti, o zaman bunu pek önemsememiştim.

“Kapıdan çıkmadan önce olan mı?”

“Sayılır.”

Hatırladığımı belli ederek, “Hatice Teyze’ye bir şeyi unutmayacağını söylemiştin,” dediğimde başını salladı.

“Bu daha önce olmuş bir konuşmanın hatırlatmasıydı sadece.” Sessiz kalıp devam etmesini bekledim. “Bana geçen gece benden istediğin şeyi söylemişti...” Kaşlarımı çattım. Derin bir nefes alıp alnını

“Dünden beri bir şey var...” diyerek sessizliği bozan ben oldum.

Koltuğun arkasına yaslandı ve kolunu köşeye koydu. Gözlerini kapattığında cevap vermeyeceğini düşünmüştüm fakat beni yanıltarak, “Emrelerin evinden ayrılmadan önce annem benimle bir şey konuşmuştu,” dedi.

Kapıdan çıkmadan önce Ömer’in Hatice Teyze’ye söylediği şeyi zorlanmadan hatırladım. Ona bir şeyi unutmayacağını söylemişti, o zaman bunu pek önemsememiştim.

“Kapıdan çıkmadan önce olan mı?”

“Sayılır.”

Hatırladığımı belli ederek, “Hatice Teyze’ye bir şeyi unutmayacağını söylemiştin,” dediğimde başını salladı.

“Bu daha önce olmuş bir konuşmanın hatırlatmasıydı sadece.” Sessiz kalıp devam etmesini bekledim. “Bana geçen gece benden istediğin şeyi söylemişti...” Kaşlarımı çattım. Derin bir nefes alıp alnını

ovdu. “Sana anlatmamı istemişti benden, senin istediğin her şeyi...” Çatılmış kaşlarım rahatlarken bakışlarım ve düşüncelerim bir noktada kilitlenmişti.

“Bizim eve geldiğinden beri bunu düşünüyordu fakat bıçaklanmadan sonra bu isteği daha da yoğunlaştı. Sana haksızlık ettiğinden, bir şey öğretebilecekken bu fırsatı kullanamadığından yakınıyordu. O yüzden de anlatamadıklarını benim sana anlatmamı istedi.”

Kaşlarımı kaldırıp onu dikkatle dinlemeye devam ettim.

“Başta bunu ben de düşünüyordum ama sonra yüzündeki kararsızlığı gördüm. Sana Kuran okuduğumda yüzünün aldığı hâli... Dediğim gibi duygularını saklama konusunda çok iyi değilsin ve sendeki korkuyu gördüm. Merak ediyordun ama sanki biraz zorlasam korkup kendini tümüyle çekecekmiş gibiydin.” Çenesini kaşıyıp sakalının küçük tutamlarını çekiştirdi. “Uzun bir süre ne yapacağımı düşündüm. Hazır olduğunu, sendeki saf isteği ve korkunun seni geri çekecek kadar

baskın olmayacağını göreceğim zamanı bekledim. Bu ne kadar doğru bilmiyorum ama üstüne gelsem tamamen uzaklaşacakmışsın gibi hissederken başka bir şey yapamadım.” Duraksadı ve derin bir nefes aldı. “O adamlar yolda peşimize takıldığında verdiğim kararın doğruluğundan şüphe ettim, beklemek için yeterli zamanımız olmayabilirdi. Buraya geldiğimiz ilk günler bunu çok düşündüm.”

Dudakları küçük bir gülümseme yakalayınca esen soğuk rüzgârlarına karışan sıcaklığı hissettim.

“Sonra beni tüm bu düşüncelerden kurtarıp o soruyu sordun.” Biraz daha gülümsedi. “Gözlerindeki korku hâlâ oradaydı ama istek ve kararlılık daha ağır basıyordu. Biraz geç oldu ama senin için yanılmadığımı gördüm sonunda.” Biraz daha gülümsemesini büyük bir istekle beklerken dudak kıvrımları yavaş yavaş düştü ve o eski soğuk ifadesini aldı. “Başımızdaki olaylar göz ardı edemeyeceğim raddede... Gerçekten kötü ve belirsiz bir hâldeyiz. Ne zaman, ne yapacaklarını bilmiyorum. Birkaç

gündür Emre'yle konuşuyoruz ve bana her zaman net bilgi verebilen adam bile şu an için bir şey söyleyemiyor. Oradaki durumlar da karışık zaten..."

Bu kadar zorlanmasındaki sebep, olayların belirsizliğinden çok, bunların yanında başka bir şey düşünmek zorunda kalıp odaklanamamasıydı. Bocalaması da bence tam bu yüzdendi, kendimi suçlu hissetmekten alamıyordum. En başından bu işin bu kadar karışmasına sebep olan bendim.

"Bu kadar şey varken başka bir şey üzerinde net olarak düşünemiyorum. Düşündüğüm zamansa her şey karışıyor," dedi sanki düşüncelerimi onaylarmış gibi. Burun kemerini sıkmıştı. "Ve sana yeterli olamıyorum Betül. Sana anlatmam, öğretmem gereken birçok şey var ama tüm bunları düşünmeye çalıştığımda işler içinden çıkılamaz bir hâl alıyor."

Kaşlarımı çatıp koltuktan kalktım ve yanına oturdum. Burun kemerini sıktığı elini kendime çekip bana bakmasını sağladım. "Şu an bana çok şey öğretmiyor olabilirsin.

Öğreneceğim şeylerin azlığı ya da çokluğu hakkında pek bir fikrim yok açıkçası ama...” Bakışlarımı tuttuğum eline indirdim. “Bende oluşturduğun temel sağlam ve bana öğreteceklerini senden almadan peşini bırakmayacağım.” Bana öğreteceği ne varsa bunları gerçekten bilmek istiyordum ama şu an bunu planlayarak değil, içimden geldiği için söylemiştim.

Hafif bir gülümsemeyle ifadesindeki soğukluğu kırdı, sonra ciddi bir şey söyleyecek gibi durgunlaşıp, “Ne olursa olsun Betül, bunun peşini gerçekten bırakma tamam mı? Ben olmasam bile, anneme ya da Fatma Teyze’ye git,” dedi.

Bunu söylemesiyle göğüs kafesim huzursuzlukla kasılmıştı. “Neden olmayasın ki?” dedim huysuzca.

“Bunu öylesine söyledim. Her neyse, tamam mı?” Bundan önemsiz ve gayriihtiyari bir şeymiş gibi bahsetmesi beni biraz rahatlatmıştı ama yine de huzursuzluk hâlâ orada bir yerdeydi. Bunu geçiştirmeye çalıştım ve gülümseyerek, “İnşallah,” dedim.

Kaşlarını kaldırıp tuhaf bir gülümseme takındıktan sonra küçük bir kahkaha attı ve omzumu yakalayıp kendine çekti.

“İnşallah.”

Yanağımı göğsüne yaslayıp kollarımı beline dolarken küçük bir kız gibi heyecanlıydım. Kolunu bir omzumdan diğerine uzattığında tutuşunu sıkılaştırmıştı.

“Bir şey sorabilir miyim?” dedim şu an olduğum yerden duyduğum memnuniyetle iç çekerek.

“Sorma desem sormayacakmışsın gibi...”

Onu umursamadım ve aklımdaki sorulardan birini ona yönelttim. “Geçen gün konuştuğumuzda beni sana mecbur bıraktığını söylemiştin ve de bunun senin için bir yıkım olduğunu...” Cümlemi tamamlamadım, gerek de yoktu.

Derin bir nefes alıp, “Belki de bunun sorumlusu sen değilsin, benim...” dedi. Kendi kendine konuşuyor gibi görünüyordu.

Dikkat çekmek için kıpırdanıp, “Anlamadım,” dedim.

“Ben de Betül, ben de!” dedi hafifçe gülerken.

Gözlerimi devirdim fakat tabii ki bunu görmemişti.

“Hissettiklerini açıkça ifade etmeyi sevmiyorsun ve bu beni çok yoruyor...”

Sessiz kaldı. Kalp atışları kulağımı dünya üzerindeki en güzel ritimle dolduruyordu. Ben o ritme dalmışken topladığım saçlarımdan birkaç dağınık tutam gözlerimin önüne düştü. Onları yüzümden çekmek için elimi kaldırdığımda Ömer benden önce davranmış ve saçımı hafifçe kulağımın arkasına sıkıştırmıştı.

Neredeyse fısıldayarak, “Korkuyorum...” dediğinde kaşlarımı çatıp başımı onu görebileceğim kadar kaldırdım.

“Onlara o özgürlüğü verirsem beni daha fazla ele geçireceklermiş gibi hissediyorum.” Dudağının kenarı küçük bir kıvrımla aydınlandı. “Gerçi daha ne kadar ele geçirebilirlerse...”

Son söylediği zihnimin kapılarına

ulaşmadan önce, “Ben de!” dedim. “Yani ben de öyle hissediyorum. Senin kadar lafı dolandırıp gizemli olamayabilirim ama sanki hissettiklerimi dillendirdiğimde onlar benim duygularım değil, ben onların Betül’ü olacakmışım gibi...”

Güldü. Başım göğsüyle birlikte birkaç kez inip kalkmıştı. Sonra başını eğip saçlarımda nefesini hissedeceğim kadar yaklaştı.

“Sen sadece benim Betül’üm olacaksın.”

Nefesim çıkmamak için boğazıma tırnağını geçirdiği sırada kaşlarım hayretle kalkmıştı, küçük bir çocuk gibi iç çektim. Aramıza küçük bir mesafe açarak yüzümü ona döndüğümde karşılaştığım gülümseme, hiçbir alay barındırmamasının yanı sıra gücünü söylediklerinin ciddiyetinden alıyordu.

Boğazımdaki kuruluğun geçmeyeceğini bildiğim hâlde bir kez daha yutkunmaya çalıştım. Elmacık kemiklerime çarpan nefesini hissedebiliyordum. Gülümsemesi tembel bir şekilde derin ve beni utandıracak bir hâle bürünürken elimle kazağımı

çekiştirdim.

Damarlarımda dolaşan kan fazladan birkaç tur daha atıp vücut ısımı kontrolsüzce değiştiriyordu. Bakışlarımı gözlerine kaldırdım. Koyu yeşili göz bebekleriyle harmanlayan hareler bu kez kendi derinliğine çekiyordu beni. Onun yoğunluğunda kayboluyorduk. Elmacık kemiklerimden aşağı kayan bakışları içimdeki cesareti heyecanla körüklediğinde öne atılıp kalan küçük mesafeyi kapadım.

Burunlarımız birbirine değdiğinde Ömer'in vücudu tümüyle gerilmişti. Göğsünün üstünde duran elimin altında bunu hissediyordum. Nefesimi tuttuğumu yeni fark edebilmiştim fakat ona bu kadar yakınken nefesimi bırakmak konusunda da tereddütlerim vardı.

Nefesimi ciğerlerimin geldiği sınırda elimde olmadan usulca bıraktığımda yavaşça kapattı gözlerini. Ardından, "Betül..." dedi kulaklarımda uğuldayan kısık sesiyle. "Eğer biraz daha ileri gidersek..."

"Gidersek?" diye sordum cümlesinin

devamını talep ederek.

Yutkundu. Gözlerini açtı ve çok hafif bir hareketle kulağımın arkasından çıkmak üzere olan saçlarıma elinin tersiyle dokundu.

“Kendimi daha fazla tutmam.”

Gülümsedim. Kendimden çıktığına emin olamadığım bir ses tonu ve nereden geldiğini bilmediğim cesaretimle, “Tutma,” dedim fısıltıyla. Sesim ona ulaştığında gözleri saliseler içinde benimkileri bulmuştu. Elini saçlarıma götürüp onları gevşekçe bir arada tutan tokamdan kurtardığında gözleri, dünya üzerindeki en muhteşem şeye bakar gibiydi. Ona adım atmama izin vermeden beni kendine çekti.

Kirpiklerinin arasındaki derinlik beni korkuturken aynı zamanda cezbediyordu. İşte o an koyu yeşilin de ateşin bir tonu olduğunu öğrendim ve benim de o ateşin hareleri arasında alev alabildiğimi... Onun ruhu, benim zihnimde hiç bu kadar belirginleşmemişti.

13.

Aramızdaki ilişki, “denge” kavramını hiçe sayıyordu. Yaşadığımız her şey bir anda gelişiyordu. Fakat yine bir anda gelişen her şeyin temeli için günler, haftalar ve belki aylar geçiyordu. Artık ikimiz de çizdiğimiz sınırları korumakta diretmek için pek geçerli sebeplerimizi tüketmiştik.

Hiç beklemediğim bir anda aklıma daha önce yaşadığım şeyler doluşmaya başlamıştı. Ömer’den önce... Bu beklenmedik anılarla içimde saniyeler içinde varlığını gösterip büyüyen kötü his beni çabucak ağına düşürmüştü. Durgunlaştım. Böyle bir ânı bu beklenmedik ruh hâlinin bozmasına izin veremezdim. Vermedim de fakat duran Ömer olmuştu. Durdu ve kendini geri çekerek benden uzaklaştı.

“Yapamayız,” derken yüzünde beliren ifade beni ağır bir şekilde yaralamıştı. Geri

çekilmesinden ve yüzünde gördüğüm o ifadeden duyduğum acı, midemin kasılmasına sebep olacak kadar keskindi.

Kötü hissettiğim için haklıydım, o da benim düşündüğümü düşünüyor olmalıydı. İstemiyordu. Bunca zaman evliydik ve yan yana durmamız bizi yalnızca birbirimize alıştırmıştı fakat o... Beni istemiyordu işte. Haklıydı da, onun gibi bir adam neden benim gibi bir kızı istesindi ki?

Geri çekilip yüzümü diğer tarafa çevirdim ve göz pınarlarıma biriken yaşları saklamaya çalıştım. Ömer yeniden bana yaklaştı. Elini elimin üstüne koyacağı sırada kolumu savuşturarak onu uzaklaştırıp, "Tamam Ömer," dedim kırgın çıkmasını önleyemediğim sesimle.

"Betül, lütfen..." Beni tekrar kendine çevirmeye çalışmıştı. "Yanlış anladın."

Başımı hızla iki yana sallayarak, "Hayır!" dedim. Yanağıma süzülen bir damla yaşı aceleyle silerken, "Haklısın tamam mı? İstememen normal, sana bunun için kızmıyorum," cümleleri döküldü

dudaklarımın arasından. Bu sefer omuzlarımdan sıkıca tutup engel olamayacağım şekilde beni kendine çevirdi.

“İstememek mi?” Gözyaşlarımı ondan saklayamamanın rahatsızlığıyla, omuzlarıma yapışmış ellerinden kurtulmaya çalıştım fakat izin vermedi. “İstemediğimi mi sanıyorsun Betül?”

Cevap vermeden ellerinden kurtulmaya çalıştım. Bunu başaramayacağımı anlayınca hırsla, “Evet!” dedim. “Sen... Sana layık değilim, biliyorum. Senden önce başkalarıyla el ele tutuştum, sarıldım, öpüştüm. Yatmadım ama bu kendimi sakındığımdan falan değildi ve şimdi...”

“Sus Betül!” dedi dişlerinin arasından fakat bu beni etkilemedi, devam ettim. “Ben sana layık değilim; evet, gerçek bu. Bunu istememeni de saygıyla karşılıyorum. Sonuçta sen...”

Beni hızla kendine çekip omuzlarıma sardığı kolları arasından saçlarıma bıraktığı öpücüklerle kurduğum cümle tümüyle havada kalmıştı. Hırsım avuçlarımda

paramparça olurken yüzlerce keskin parça etrafa saçılmıştı. Geri çekildiğinde büründüğüm tüm o ifade, girdiğim tüm zihinsel bunalımlar tuzla buz olan hırsımla birlikte ortamdaki havaya karışıp gitmişti.

Ben ortalığa saçılmış parçaları korkup toplayamadan, “Sonuçta ben...” dedi söylediğim son şeyi tekrarlayarak. “Sadece bu kadını istiyorum.” Ellerimi avuçları arasına alıp okşadı. “Fakat her şeyin bu kadar ortasındayken onu böyle bir zamanda ve böyle bir yerde geçiştirmek istemiyorum. Kırılsın, içinde bir şeyler kalsın istemiyorum. Her şey onun için özel olmalı.”

Gözlerim biraz daha doldu ve acı hafiflemedi.

“Önemli değil Ömer. İstemiyorsan istemiyorsundur. Beni bu şekilde avutmana da gerek yok. Tüm bu şeyler bittikten ve sen evine, ben evime gittikten sonra özel olan hiçbir an olmayacak.”

“Evine gittikten sonra mı?” diye sordu Ömer onunla dalga geçiyormuşum gibi.

Sorusunu geçiştirip, “Kendimi sana böyle bırakmışken sen...” dedim. Ellerimin tersiyle ıslak yanaklarımı siliyordum. “Beni asıl böyle kırıyorsun. Zaman ya da mekân umurumda değil tamam mı? Eğer sen ve ben varsak bu an benim için daha fazla özel olamazdı.” Titreyen sesime mani olmak istiyordum fakat uğraştıkça iyice batırıyordum. “Ben istiyorum. Seni gerçekten istiyorum. Ve sana inanmakta güçlük çekiyorum, zaten aramızdaki ilişki bana hâlâ yeterince imkânsız geliyor ve kendini böyle geri çekmen...” Gözyaşlarımın yoğunlaşacağını hissettiğim sırada arkamı dönmeye çalıştım, izin vermedi. “Bırak beni, gerçekten bu çok utanç verici... Az önce sana neredeyse yalvardım. Bu...” Nefesimi sesli bir şekilde bıraktım. “Çok yüzsüzce!”

“Sana yalvarmamak için kendimi ne kadar tuttuğumdan haberin var mı? Sen cesursun Betül. Bense aptalın tekiyim. Ama biliyor musun? Bizi zaman ve mekândan soyutlayamadığım için daha da aptalım. Sen haklıydın.”

“Ben seni gerçekten hak etmiyorum Ömer!” dedim son kalan gücümle ve kollarımı ondan kurtarmak yerine serbest bıraktım.

“Eğer bir daha böyle bir şey söylersen ağzını bantlarım,” dedi fakat ne sesinde ne de yüzünde şaka yaptığına dair bir iz vardı. Elindeki elimi açıp avcumun içini okşarken yüz hatları yumuşadı ve gözleri şefkatle parladı. “Geçmişinden hatırlamak istemeyeceğin tüm o izleri silmeme izin verir misin güzelim?”

Duygularımı böylesine çabucak değiştiren güzel adam, neden yaptığın her şey, söylediğin her söz ruhumun ücra köşelerine dahi işliyor?

Gözyaşlarım az önceki sebebinden bağımsız bir şekilde şiddetlenirken kelimelerinin yatıştırıcı huzurunu kaburgalarımın arasında hissettim. Bir an ne cevap vereceğimi şaşırarak öylece gözlerine baktım.

“Yalvarmamı mı istiyorsun?” diye sordu gülümseyerek.

Hem ağlayıp hem gülerken duruma tezat kaçacak bir şekilde kıkırdadığımda ruhsal

dengemi yavaş yavaş yitirdiğimi düşünüyordum. “Hayır,” dedim burnumu çekerek. “Yani evet...” Söyleyeceğim şeyleri karıştırınca Ömer de benim gibi gülmeye başlamıştı. “Yalvarmana hayır, diğerine evet,” diyerek düzeltebildim sonunda.

“Pekâlâ, o zaman...” Durakladı. “Kılmamız gereken bir namaz var.”

Heyecanımı bastırmak için boğazımı temizleyip, “Yatsı namazını kılmamış mıydık?” diye sordum.

Hafifçe gülerken, “Yatsı namazı değil zaten,” dedi.

...

Birçok kez heyecanlanmış, birçok kez heyecandan elim ayağıma dolanmış ve yine birçok kez heyecan kalp atışlarımı boğazımda hissetmeme sebep olacak kadar yoğunlaşmıştı. Fakat şimdi burada, Ömer’in kollarında ve olacakların bilincindeyken *heyecan* kavramı bu durum için daha ne kadar sığ kalabilirdi ki?

Namazımızı kılmıştık ve Ömer sayesinde kıpkırmızı olmuş yanaklarımla bunun

sebebini öğrenmiştim. Ardından dua etmiştik *ve şimdi*...

Buz tutmuş parmaklarımı hareket ettirmek için zorladım. Başörtü ve feraceyi çıkarıp Ömer'e döndüm. Hoş bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Elimden hafifçe tuttu ve beni beraberinde götürüp yatağın yanına oturttu.

Elimi bırakmamış ve yanıma yaklaşıp beni yavaşça kendine çevirmişti. "Burası benim," diye fısıldamıştı alnıma bıraktığı fakat benim göğüs kafesimde hissettiğim öpücükle. Sonra gözlerimin üstünü öpmüştü birer birer, hiç acele etmeden... O böyle öpücüklerini sindirerek ağır ağır tenime bırakırken kalp atışlarım yalnızca göğsümde değil, vücudumun her santiminde atıyordu. Dudakları elmacık kemiklerimde fazladan birkaç saniye oyalandığında boğazıma dizilmiş nefeslerden birini bırakıp iç çektim.

Parmakları çeneme hafifçe dokundu ve küçük bir hareketle yüzümü yukarı kaldırdı. Dünya üzerindeki hiçbir rüzgâr, kirpiklerimde hissettiğim nefesi kadar beni

sarsmamış ve benliğimi, saçlarımı savurur gibi savurmamıştı. Beni böylesine soyutlayan bu rüzgâra karşı son adımı ben attım ve aramızda kalan küçücük mesafeleri birbirimize hapsettim.

Şu an aramızda gelişen her şey saniyeler içinde olmuş bir olayın ağır çekimi gibiydi. Öyle yavaş, öyle sindire sindire ilerliyordu. Eğer kontrolümüzü bırakırsak aramızdaki çekimin bizi çabucak yok edeceğini düşünüyordum.

Her şey bu kadar ortada ve açıkken normalde olmadığım kadar kontrollü ve kendinden emin davranabilmem bir çeşit mucizeydi. Fakat Ömer için öyle değildi. Benim için onun en kontrolsüz zamanı bile tüm kontrolü elinde tutmaya çalıştığı şu zamandı.

Yerçekimi kollarımın Ömer'in boynuna dolandığı ve onun yerle tüm bağlantımı kestiği an önemini yitirmişti. Tenimde bıraktığı her dokunuş sanki beni bu dünyadan soyutlamak için atılan bir adımdı. Hiçbir hareketi ve hiçbir dokunuşu, ruhumu onun ruhuna katmaktan geri kalmıyordu.

Böyle sert ve gerektiğinde son derece soğuk bir adamın, bana dünyadaki en hassas ve en değerli kişiymişim gibi bakıyor ve dokunuyor olması, hareketlerindeki bastırılmış duygular ve o duyguların üstünü örten nahiflik gururumu okşuyordu.

Evdeyken bana aklında olduğumu söylemiş ve hatta Emel'e, kendi şakaklarına vura vura, "Burada olan o, sen değilsin!" demişti. Ve şimdi bir şeyden emindim... Artık varlığım, aklında olduğu kadar bedeninde, ruhunda ve geleceğinde vardı. Bu belki cesur bir düşünce gibi görünebilirdi. Fakat bu adam bana kelimeleri kullanmadan bile bir şeyleri anlatabiliyor ve zihnimin en derinine kadar hissettirebiliyorken, aklımda gezip duran bu düşünceler benim kurgum değil, onun ruhuma dokunuşlarının getirisiydi.

Aramıza koyduğu aşılamaz mesafelere bakıp ona yalnızca bir adım uzaklıkta olmayı hayal ederdim. Bazen bu hayal bile fazla uçuk ve imkânsız gelirdi. Artık aramızda aşılamaz mesafeler yoktu, hatta hayalini kurduğum bir adım uzaklık bile

yoktu; bize engel olabilecek tüm mesafeler aramızdan çekilmiş ve arkamıza geçip bizi birbirimize itmişti şimdi. Bir zamanlar isimlerimizi bile yan yana getirmeye gücümün yetmediği adam ve ben, şimdi kelimenin tam anlamıyla *biz* olmuştuk.

14.

Ömer rüzgârdı, *benim rüzgârım*... Bazen düşüncelerimi, duygularımı, aklımı, mantığımı birbirine katıp ardında koca bir enkaz bırakan, bazen de beni huzura ulaştırıp ruhumu okşayan bir rüzgâr... Değişmeyecek tek şey, ne olursa olsun karşısına geçtiğim her an beni zihnimin en derinine kadar ürpertmesiydi.

Göğüs kafesimin hemen altında birleşmiş eller, sırtımı Ömer'in sert göğsüne yaslıyordu. Her şeyden ve herkesten arınıp tüm hücrelerime kadar mutluluğu yaşamıştım ve yaşıyordum. Sırtımın sol yanında belli belirsiz hissettiğim kalp atışlarının beni sarmalamış adama ait olduğunu bilmek huzuru ruhuma ilmek ilmek işliyordu. Uykuyla düzene girip yavaşlamış soluğu ensemi okşayarak bedenimin her köşesini uyuşturuyordu.

Birkaç saat önce sabah namazı için

uyanmıştım. Aslına bakılırsa sabah namazı için uyanmamıştım fakat dikkat kesildiğimde ancak duyabildiğim ezan ben uyanır uyanmaz okunmaya başlamıştı. Her şey doğru geliyordu. Yanında olduğum adam, farkına vardığım bu din, öğrenmeye çalıştığım şeyler... Geride bıraktığım her şeyden daha doğruydu. Ezan bitene kadar sebepsizce gülümsemiş, sonra Ömer'i uyandırmıştım.

Onu uyandırmak konusunda ilk defa ufak da olsa bir çaba sarf etmiştim. Her zaman dokunulduğunda gözlerini açan adam bu aralar fazlasıyla yorgun gözüküyordu. Sabah namazına uyandırdığımı fark edince öyle bir gülümsemişti ki henüz uykudan kopamamış zihnim tüm ışıklarını yakmış, uykum arkasına bakmadan kaçmıştı. *Utanç*... Bu pek aşina olduğum bir duygu değildi, yani böyle konular için...

Sessizce namazlarımızı kılmıştık. Fakat benimle tek kelime etmemişti. Soğukluk değildi, mesafe asla değildi. Yalnızca bir şeyleri hazmetmemi bekliyor gibiydi; haklıydı, çünkü nahif ve şefkatli sessizliği

bana iyi gelmişti.

Namazdan sonra önümde durmuş, hâlâ nemli olan saçlarımın üstüne küçük bir öpücük bırakıp derin bir nefes almıştı. Sonrasında da beni kendisiyle birlikte yatağa çekmiş ve sırtımı göğsüne yaslayarak uykuya dalmıştı. *Evet*, uykuya dalan yalnızca o olmuştu. Bense aramızdan çekilen mesafelerin yokluğunu düşünüyordum fakat özlemle değil, bir daha aramıza girmemesi temennisiyle...

Ömer'in uykuya dalmasının ardından birkaç saat geçmişti. Gün ağarmış, perdenin arkasındaki soğuk havaya loş bir aydınlık hâkim olmuştu. Uyku yavaş yavaş bedenimi uyuştursa da hâlâ teslim olamamıştım. Aylar önce biri bana Ömer'le bu durumda olacağımızı söyleseydi imkânsızlığımıza ağlamamak için acı acı gülerdim. Sonra da düşüncelerime konu olacak bir hayali zihnime sızdırdığı için bunu söyleyen kişiyi bir güzel tekmelerdim.

Fakat şimdiyse...

Dudağımı dişlerimin arasına alıp uyuşuk

gülüşümü bastırdım. *Biz*... Birlikte olmuştuk işte. Yalnızca maddi bir çekim değildi aramızdaki. Her şey bir anda olmuştu belki, ne bedenim ne de ruhum hazırdı bu duruma fakat şikâyetim yoktu. Ömer bana ruhunu ve kollarını açmıştı. İsterse her şey ışık hızıyla gelişebilirdi, hazırlıksız yakalanabilirdim, umurumda değildi. O bana böyle bakarken saatler saniyelere girse ne fark ederdi ki?

O, Ömer'di. Çizdiği sınırlara kimseyi yaklaştırmayan ve inançlarından taviz vermemek için elinden geleni yapan, imkânsız adam... O sınırların hemen dibinde bir yer bulabildiğim için kendimi şanslı hissedecekken, o hiç ummadığım bir anda kolumdan tutup sınırları içine sokmuştu beni. Şimdi onunlaydım, aramızda ne bir engel ne bir sınır... Onun sınırları içinde, sınırın dışındakilere gösterdiği soğuk yüzünü izliyordum. Kabul etmek istemesem de bu bana zevk veriyordu.

Bedenimdeki sızıyla hafifçe kıpırdanıp kollarının arasında ona doğru döndüm. Yüzüm boynundaki girintiye yerleştiğinde ellerimi göğsüne koyup iyice ona sokuldum.

O da benim gibi hafifçe kıpırdanmış, beni göğsüne daha çok bastırmıştı. Uyanmadığını fark edebiliyordum. Kokusu düşüncelerimi bulandırıyor, düzenli soluklarıyla inip kalkan göğsü beni uykunun ağına düşürüyordu. Göz kapaklarım beklenen karanlığı bilinçsizliğin huzurlu kollarında sunmuştu önüme, bu kez geri çevirmedim.

...

Kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi açmaya çalışırken geç yatıp geç uyanmanın verdiği uyuşuklukla kollarımı iki yana açtım. Kibarlıktan çok uzak bir şekilde gerinip esnedikten sonra ağzımı ancak kapatabilmiştim. Hafifçe iç çekip yatakta döneceğim sırada varlığını sağ tarafımda hissettiğim Ömer'le birlikte bakışlarımı şaşkınca ona çevirdim.

Uykunun beynimi geçici bir süreliğine kapatması sonucu, sol dirseğinin üstünde doğrulmuş beni izleyen adama anlam verememiş ve panikleyip yorganı kavramıştım. Çapraz gülüşü alaydan uzak bir hâlde görüş alanımı süslerken her şey bir bir aklıma doluştu.

Ona şaşkın şaşkın bakmaya devam ediyordum, kanın yanaklarıma yol aldığının bilincindeydim fakat yapabilecek bir şey bulamıyordum. Benden gelmeyen atak sonucu Ömer biraz daha gülümsedi, iyice doğrulup yatağın başına yaslanırken beni kendisiyle birlikte çekerek göğsüne dayadı.

“Saat kaç?” diye sordum merak etmediğim hâlde.

“On ikiye geliyor.”

Yüzümün yanına elimi yerleştirip düşen birkaç saç telini görmezden gelmeye çalıştım. Bir şey söylemeyeceğini sanıyordum. Fakat beni yanıltarak, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Utanarak başımı biraz daha göğsüne sakladım. *Özel, kıymetli, muhteşem...*

“İyi.”

Onun ne düşündüğünü merak ediyordum. Benim gibi mi, daha mı iyi, yoksa daha mı kötü? Ya da en fenası pişman mıydı? Ağzından çıkacak birkaç kelimeye hayati derecede ihtiyacım vardı.

İç çekip, “Sana sahip olacak ne yaptım bilmiyorum ama...” dedi. Beynim, Ömer cümlesini tamamlayana kadar çalışmayı bıraktı ve benim gibi dudaklarından dökülecek kelimeleri bekledi. “Bunun için uzun uzun şükretmeliyim.” Nefesimi bırakıp engelleyemediğim şekilde sırıtmaya başladım. Beyaz tişörtü ellerimin arasına alıp sıktığımda başını eğdiğini hissetmiştim. “Gülüyor musun sen?” diye sordu sahte bir kızgınlıkla.

Göğsünü dürtüp yüzümü biraz daha saklayarak, “Bu ânı bozma!” dedim. Ona kızarken bile gülümsemem cümleme yansımıştı. O da güldü. Yüzüm göğsüyle birlikte hareketlendiğinde, “Sen sahip olmak mı dedin?” diye sordum, aklımda tekrarlanan cümlesinden çıkardığım başka bir anlama takılarak.

Derin bir nefes aldı önce. “Adam, kadına zihnini açmadan ona sahip olamaz. Ve eğer adam, kadına zihnini açmışsa kadın ona çoktan sahip olmuş demektir.”

Zihnimin söylediklerinden çıkardığı anlam,

söylenecek her şeyi dilimde kilitlemişti. “Sen...” diye başladım söze ne diyeceğimi bilemeden. Fakat o gözümün önündeki birkaç saç telini yüzümden çekip beni susturarak, “Betül,” dedi. “Şimdi koş, gezin zihnimin uçsuz bucaksız arazilerinde. Ayağını basmadığın köşe bucak kalmasın. Yavaş yavaş olsa da sen orada olduğun sürece acelesi yok. Belki zor bir adamım ama zihnimde olmana ihtiyacım var, içeride sebep olduğun yıkımı yeniden inşa etmeme yardım etmelisin. ‘Benim ol,’ demeyeceğim güzelim. Benimsin.”

Bir damla gözyaşı uçurumdaki son dala tutunur gibi tutunmuştu kirpiğime, kelimeler tüm anlamını boğazıma oturan yumrunun üstüne bırakıp köşelerine çekilmişti. Göğsünden doğrulup yüzünün hizasına geldim. İçimde filizlendirdiği duyguların büyüyüp koca bir çınara dönüşmesini izliyordum, yine o çınarın hemen altında... Ellerimi yüzünün iki yanına koydum. Gözlerini kapatıp kirli sakalının çevrelediği yanağını ellerime yasladı. Gülümsedim.

“Zihninde olduğum kadar seninim Ömer.”

Yüzü ellerimin arasında gerilirken gözlerini açtı. Muzır bir gülümsemeyle bana bakmaya başladığında ortamdaki tüm duygusallığın kahkaha atmaya başladığını duyar gibi olmuştum. “Bak bak, laflara bak!” dediğinde gözlerimi kısıp yanağını ittirdim.

“Asıl sen kendi laflarına bak. Bir bulmaca havaları, bir gizemler,” dedim huysuzca.

Bana hissettirdiklerini seviyordum, bana söylediklerini seviyordum. Beni ittiği ruh hâlini ve aramızdaki bu küçük diyaloglarda bile üstümde bıraktığı azımsanmayacak etkileri de seviyordum. Fakat uzun süreli duygusallık bize göre değildi. Bir bakıma bunu da seviyordum.

Yataktan kalktığım sırada alayla, “Bulmaca çözmeyi sevdin bakıyorum!” dediğini duydum. Arkamı dönüp tuhaf tuhaf ona bakarak, “Ne seveceğim be? Mecburiyetten o, mecburiyetten!” dedim umursamaz bir tavırla.

“Mecburiyet?” dedi kaşlarını kaldırarak. “Gel bakalım, konuşalım şu mecburiyeti,” dediğinde çoktan banyoya girmiş, pis pis

sırıtıyordum.

...

O günün, o gecenin ve sabahındaki konuşmanın üzerinden geçen tam tamına iki gün... Belki de bir buçuk... Geçen bu süre kesinlikle filmlerdeki gibi pembe bir çizgide gitmemişti. Pembeden çok uzaktık. Aslında durumumuz için bir renkten söz edemezdim. Ömer benimle ilgilenmeye çalışıyordu. Benimle ilgilenmek istemediğinden değildi, bunu anlayabiliyordum. Aklı başka yerdeydi, nerede olduğunu da biliyordum. İki gün boyunca günde sayısız telefon görüşmesi yapmış, dayanamayıp birkaçını dinlemeye çalışmıştım. Genelde Emre'yle konuşuyordu, anlattıkları üstü kapalı şeylerdi. Bir kez buradan ayrılmamız gerektiği ve gideceğimiz yerin güvenli olması ile ilgili konuştuğunu duymuştum. Fakat garip bir şey vardı ki bu sabah Fuat Abi'yle de konuşmuştu. Anladığım tek şey mevzunun belgeler hakkında olduğuydu.

Ömer bir şeyler için çabalıyordu. Yorgundu. Fakat bana yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu. Bu iki günlük süre zarfında bana

karşı sürekli gülümsemeye çalışıyor ve ona etrafımızdaki olaylarla ilgili soracağım her türlü soruyu önceden anlamış gibi konuyu değiştiriyordu. İşin tuhaf tarafıysa onu karşımda böyle bitkin görmeme ve bir şeylerin ters gittiğini hissetmeme rağmen korkmuyordum.

Ömer tüm bu olayların arasındaydı, ben de onun kolları arasında... İki farklı yerdeydik. Olduğu yer karışık ve tehlikeliydi, benim olduğum yerse güvenli ve huzurlu... Bedenime ve ruhuma dolanmış kolları tüm acı ve korkuları geri püskürtüyordu. Belki bencilce olabilirdi fakat kolları arasından dünya o kadar kötü bir yer değilmiş gibi görünüyordu.

“Daldın.”

Duyduğum sesle gülümseyerek başımı aynadan çevirip Ömer’e döndüm. Yatakta oturmuş, beni izliyordu.

“Yakışıyor mu?” dedim iki elimle önünü açtığım başörtünün uçlarını kavrayarak.

Bana bakarken gözlerine yüklediği hayranlık gururumu okşuyordu. “Çok...”

dedi yalnızca. Başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

Dünden beri kendimi başörtüsüne alıştırmaya çalışıyordum. Bunun için zorlandığımı söyleyemezdim. Namaz gibi onu da çabucak benimsemiştim fakat hâlâ devamlı takma fikri ufak bir tereddüt oluşturuyordu. Başörtüsünü başımdan çıkarmadan yatağa ilerleyip yanına oturdum.

“Bir şey soracağım,” dedim, cevap vermeden beni bekledi. “Eğer... Aramızdaki bu şey olmasaydı...” Gözlerimi kaçırdım. “Yani şu... Ahhh, yani birlikte olmasaydık...” Utanmam onu gülümsetmişti. Görmezden gelip, “Ve başımızdaki bu olaylar bitseydi...” dedim. “O zaman ayrılacaktık değil mi? Sonuçta...” Nefesimi bıraktım. “Evlenirken öyle konuşmadık ama bu şekilde olacağını ikimiz de biliyorduk işte.”

Başını yavaşça iki yana sallayıp, “Öyle bir şey söylediğimi hatırlıyor musun?” dedi sakince.

Kaşlarımı çatıp, “Ne demek bu? Bu olaylar biter bitmez aramızdaki ilişki de bitecekti,” dedim.

“Hayır.”

Kaşlarımı kaldırıp hayretle ona bakarken, “Sen... Nasıl?” diye sordum.

“Süreli ya da anlaşmalı evlilik olmaz,” dedi aynı sakinlikle.

“Neden?”

“Evlilik bu Betül, çocuk oyuncağı değil,” dediğinde sinirlenmiştim. “Öyle bir şey söylemedim zaten!” diye çıkıştım elimde olmadan. Anlayamıyordum ve bu durum sinirimi bozuyordu. “Bunu bilmiyordum. Yani o zaman neden böyle bir şey yaptın? Aklında ne vardı Ömer? O zaman aramızda hiçbir şey yoktu ve... Ve...” Ellerimi yüzüme kapatıp kendime üç dört saniye izin verdim. “Eğer aramızdaki bu şey gerçekten olmasaydı ve birbirimize karşı hissettiklerimiz bir şekilde açığa çıkmasaydı o zaman bana ne demeyi düşünüyordun?” Ellerimi yüzümden çekip çenemin altında kavuşturduktan sonra bir açıklama

bekleyerek ona baktım.

Nefesini hafifçe bıraktı ve başını geriye attı. “Bilmiyorum.” Hareketsizce ona bakmaya devam ediyordum. “Belki de hayatımda ilk kez sonunu hesaplamadan bir şeye kalkıştım.” Yüzüme baktı. “Bilmiyorum Betül, o zaman da bilmiyordum. Çıkmazda kalmıştım. Elimin altında başka seçenek yok gibi gözüküyordu ve...”

Sustuğunda bir hipnozdan uyanmış gibi bakışlarımı ona dikip, “Ve?” dedim devam etmesi için.

“Bak bir yanım ben kabul etmek istemesem de bunu istiyordu. Yanlış anlama, asla bu yüzden böyle bir şey yapacak değildim. Gerçekten sebebim başka bir çıkış bulamamamdı ama bunu da inkâr edecek değilim.”

Ömer az önce bana önceden bir ilgi duyduğunu mu itiraf etmişti? Hayır fakat bunu bir şekilde ima etmişti.

“Beklenmedik bir adamsın Ömer,” dedim başımı yüzümdeki şaşkın ifadeden kurtaracakmış gibi iki yana sallarken. “Her

zaman bana düşünmem için bir şeyler buluyorsun. Korkuyorum ki bir gün devrelerim yanacak ve ben aptal aptal suratına bakacağım.”

Yüzündeki gerginlik rahatlarken çarpık bir gülüş dudaklarındaki yerini buldu. “Bak da nasıl baktığın fark etmez,” dediğinde omzumla kolunu ittirip, “İlişkimizde fedakâr olman gerek,” dedim.

Kaşlarını kaldırarak bana bakarken, “Aptal hâlini bile kabullenmem bir fedakârlık değil mi?” diye sordu.

Sesindeki alaya kaşlarımı çatıp söylenmeye başladım. “Nasıl anlamak istiyorsan öyle anlıyorsun. Daha açık ve basit konuşursan fedakâr olursun, ben aptal olduğum...” Cümlemi yarıda kesip sinirle ona döndüm. “Hey! Ben aptal falan olmayacağım!”

Yataktan kalkarken pis pis gülerek omuzlarını silkti. Ardından, “Ben öyle bir şey söylemedim,” dedi.

Başörtüyü başımdan çıkarıp feracenin yanına bıraktıktan sonra Ömer’e ters bir bakış attım. Sıkı sıkı bağladığım saçlarım

sızlayan saç diplerimle özgürlüğünü istiyordu, elimi tokama götürüp bir çırpıda ondan kurtuldum. Parmaklarımı saçlarımın arasına daldırıp masaj yaparken gözlerim yatağa kaydı.

“Hayalim, senin yerine şu yatakla evlenmiş olmak ve bir kutup ayısına dönüşene kadar uyumak!” dedim Ömer’i umursamadan, gevşek bir gülüşle.

Ömer pencerenin önünde ellerini göğsüne yaslamış, sırıtıyordu. “Benim farklı hayallerim var.”

Geçen günkü konuşmamıza gönderme yaparak, “Hayallerini sormayacağım,” dedim. Elime geçen fırsatı kullanmanın verdiği rahatlamayla sırıtışım genişledi. Fakat başka bir durum vardı ki Ömer de benimle birlikte sırıtmaya devam ediyordu.

“Sormaman iyi oldu,” dedi. “Göstermeyi tercih ederim.”

Pencerenin önünden ayrılıp yanıma yaklaşırken yüzümü buruşturup yatağın diğer tarafına geçtim. “Uykuyla düzenli bir ilişkim varken seninle olamayız Ömer.”

Ciddi ses tonum yalnızca gülüşüne biraz daha alay katarken geri geri gidebilecek alanım kalmamıştı. “Tamam, madem bu kadar ısrarcısın, bunu oturup konuşabiliriz. Bak uyarıyorum, daha fazla yaklaşma.”

Pekâlâ, uyarım dikkate alınmamıştı.

...

Derin bir iç çekiş ve hızlanan kalp atışlarımla sıçrayarak gözlerimi açtım. Kurumuş boğazım su isteğimi körüklerken elimi sağ tarafıma attım. Hissettiğim boşluk beni elektrik çarpmışçasına yerimden sıçratmıştı. Terden yüzüme yapışan saçlarıma aldırmadan kalkmaya çalışıp etrafı taradım. Gözlerim Ömer’i bulduğunda o uyandığımı görmemiş, etraftaki giysi ve eşyaları hızlı hızlı topluyordu. Dalgındı. Ses tellerim soluğuma karışan çatallaşmış kısık sesi bana ancak verebilmişti.

“Ömer?” dedim, beni duymadı. Aslına bakılırsa ben de kendimi duymamıştım. “Ömer?” dedim bir kez daha boğazımı temizlemeye çalışarak. Beni duyduğu an arkasını hızla dönüp yanıma ulaştı.

Yüzündeki ifade ve hassasiyet beni tedirgin ediyordu. Yutkunmaya çalıştım, işe yaramayınca yatağın yanındaki komodine uzanıp bir bardak suyu tek dikişte bitirdim.

Kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Etrafta birkaç şey dışında neredeyse hiç eşyamızın olmadığını fark etmiştim ve çantalarımız odanın tam ortasında duruyordu. Bakışlarımı Ömer'e çevirip, "Ne oluyor?" diye sordum. Sert duruşu yerindeydi fakat bir yandan da beni yatıştırmaya çalışır gibi bir ifadeyle bakıyordu. Bana böyle bakmasına ihtiyacım yoktu. Beni yatıştırmasını istemiyordum, yalnızca neler olduğunu ve bu hâlinin sebebini öğrenmek istiyordum.

"Ömer ne oluyor?" diye yineledim sorumu.

"Bir şey yok güzelim," dedi elini yanağıma yaslayarak. Başparmağı elmacık kemiğimi hafif hafif okşarken dudakları beceriksiz bir kıvrım yakalamıştı. Ancak bu gülüşü ne onu ne de beni tatmin etti.

Göz ucuyla çantaları işaret edip, "Bunlar ne o hâlde?" diye sorduğumda derin bir nefes

alıp, “Sadece buradan gitme vaktimiz geldi,” dedi.

“Şimdi mi?” diye sordum duyduklarımdan memnun olmadığımı açıkça belli ederek. “Nereden çıktı ki bu şimdi?”

“Zaten burada daha fazla kalamazdık Betül. Bu bizim için de, buradaki insanlar için de tehdit olur. Sadece biraz daha erken ayrılıyoruz o kadar.”

“Sebebini sorduğumu biliyorsun,” diye ısrar ettim. “Neden erken ayrılıyoruz?”

Gözlerini kısa bir süre için kapatıp, “Sonra konuşalım bunu, olur mu?” dedi.

Yataktan kalkacağı sırada elini tutup onu durdurdum. “En azından nereye gideceğimizi söyle.”

Yutkundu, âdemelması boynunda belirlediği güzergâhta hareketlenirken, “Emre bize bir yer ayarladı sayılır,” dedi. Yataktan kalkmak için arkasını döneceği sırada aklına bir şey gelmiş gibi olduğu yerde durup tekrar bana döndü. “Benim on on beş dakikalık bir işim var. Ondan sonra çıkacağız tamam mı?”

“Ne işi?”

“Bu seni ilgilendirmiyor. Yalnızca beni bekle tamam mı?”

Gözleri benden onay beklerken huysuzlukla kıpırdandım.

“Ömer ne iş...”

“Betül!” Sesini yükseltip sabırsızca lafımı böldü, gözleri bakışlarımı kaçırmama engel olacak kadar sert bakıyordu. “Sana tamam mı dedim!”

Bir süre yenilmemeye çalışarak gözlerimi çekmesem de sonunda omuzlarımı indirip, “Tamam,” dedim.

Yataktan kalkarken, “Burada bekleyeceksin...” diyerek durumu benim için bir kez daha vurgulamıştı. Fakat bu, benim aklımda daha çok yolumun ortasına çözülmek için bekleyen dev bir soru işareti bırakmıştı. Ters bir şeyler oluyordu. Her zaman ters bir şeyler oluyordu, her zaman bunların dışında tutuluyordum. Dışında tutulduklarımın içine girmeye çalıştığım zamanların bir başarı dengesi yoktu. Bazen

her şeyi batırıyor, bazen işleyen planın bir parçası hâline geliyordum.

Yataktan kıpırdamadan, Ömer'in birkaç parça eşyayı daha valize koyuşunu izledim.

"Hemen namazı kılıp aşağı iniyorum. Telefonla konuştuktan sonra çıkacağım. Ben çıktıktan sonra sen de kılarsın. On on beş dakika içinde geleceğim inşallah. Geç kalabilirim. Sakın saçma sapan bir şey yapmaya kalkma, sadece bekle. Emre ararsa onunla konuşup dediklerini yapacaksın."

"Beni tedirgin ediyorsun!" dedim hiddetle.

Yüz hatları yumuşadığında bundan etkilenmemeye çalışıyordum. "Yalnızca dediğimi yap lütfen," dediğinde gözlerimi yine bir süre inatla çekmedim. Fakat bu adam karşısında ve özellikle bu konularda inadım pek işe yaramıyordu.

"Tamam, oldu mu?" diyerek geri çektim kendimi. "Yine şu koltuk kadar işe yaramadan burada durup seni bekleyeceğim."

Sitemimi görmezden gelip başka bir şey söylemeden namazını kıldı ve ceketini alıp

yanıma geldi. Ona memnuniyetsiz ve huysuz bir ifadeyle bakarken üzerime eğildi. Önce dudağımın üstüne, ardından alnıma küçük bir öpücük bıraktı. Burnunu saçlarıma yaklaştırıp derin bir nefes aldıktan sonra geri çekilip gözlerini gözlerime dikti. Parmağı yanağıma hafifçe temas ederken, "Allah'a emanet ol güzelim," diye fısıldadı. Bunu öyle bir söylemişti ki o an eline yapışıp yanımda kalmasını söylemek istedim. Fakat benden uzaklaşıp kapıya yöneldi. Kapıyı açtığında, "Sen de!" diye bağırdım arkasından. "Sen de Allah'a emanet ol!"

Dışarı çıkmadan önce takınmaya çalıştığı yarım yamalak gülüş, göğsüme tonlarca ağırlıkla binmişti. Sanki bir yanım onunla birlikte gitmişti ve giden o yanımın boşluğunu tüm zihnime dağıtmıştım.

Gergin bir şekilde, kaşınmayan boynumu sertçe kaşıdım. Komodine uzanıp susamadığım hâlde bir bardak su daha doldurup birkaç yudumda içtim. Derin bir nefes alıp ellerimi yüzüme kapattım ve bir süre öylece bekledim. Tedirginliğimi ve

hemen arkasından saklana saklana gelen korkumu görmezden gelmeye çalışıyordum fakat olmuyordu!

Yataktan kalktım ve banyoya gidip hızla abdest aldım. Odaya dönüp feraceyi giyip başörtüsünü taktıktan sonra Ömer'in bana öğrettiği birkaç kısa sureyle namazımı kıldım ve ardından dua ettim. Seccadeyi katlayıp başörtümü çıkaracağım sırada dua etmeyi bitirdiğim hâlde, "Allah'ım lütfen..." dedim. "Lütfen ona bir şey olmasın." Serbest bıraktığım birkaç kelime bana en son bunu söylediğim zamanı hatırlamıştı. Ömer'in kaçırıldığı, daha doğrusu kaçırıldığını düşündüğüm zamanı... Bu düşünce dev bir el gibi göğüs kafesimi soluğum kesilene kadar sıkıyordu. Dilimin ucuna gelen tüm duaları tekrar tekrar serbest bıraktım.

Yapmamalıydım ama... Ama burada böylece oturamazdım. "Özür dilerim Ömer," dedim duyabilecekmiş gibi ve koltuğun üstüne giymem için bıraktığı kıyafetlerin yanına ilerledim.

Giyindikten sonra saçlarımı tepemde sıkı bir

atkuyruğuyla toplayıp botları ayağıma geçirdim. Kapüşonumu takıp suçluluk duygusuyla parmak uçlarımda kapıya ulaştım. Odadan çıkıp aşağı inerken olabildiğince dikkatli olmaya çalışıyordum. Ömer hâlâ buradaysa ve beni görürse hiç iyi olmayacaktı. Merdivenlerin birkaç basamağını inip Şule'nin babasının odasını görmeye çalıştım. Kapı kapalıydı.

"Betül?"

Şule'nin sesiyle yerimden sıçrarken parmağımı dudağımın üstüne koyup sessiz olmasını işaret ettikten sonra kısık bir sesle, "Ömer burada mı?" diye sordum. Kararsız bir şekilde bana bakıp, "Evet ama babama senin o gelene kadar burada kalman gerektiğini söyledi," dedi.

"Buradayım zaten," diyerek yapmacık bir rahatlığa büründüğümde buna takılmış gibi gözükmüyordu. "Ben de seninle vedalaşmaya gelecektim," dedi merdivenlerden çıkmaya başladığında. O sırada odanın kapısının açıldığını gördüm. Şule'yi unutarak o tarafa baktığımda Ömer, Şule'nin babasına birkaç şey söyleyerek

odadan çıkmıştı. Tüm ilgimi ona verdiğim için Şule'nin başımda dikildiğini ancak fark etmiştim. Gülümsemeye çalışarak ayağa kalktım ve o anda da dış kapının açılma sesini duydum, çok geçmeden de kapanma sesini...

Şule, "Vedalaşalım," derken kollarını açmış, gülümsüyordu. Kendimi zorlayıp gülüşümün yüzümde kalmasını sağlamaya çalışırken beceriksizce kollarımı ona sardım. "Sen, şey... Sen bizim odaya geç istersen, ben aşağıdan bir su içip geleyim," dedim rahat davranmaya çalışarak. Birkaç saniye garip garip baktıktan sonra omuzlarını silkti ve dediğimi yaptı.

Şule'nin babasının bulunduğu odanın kapısının tekrar kapandığını duydum. Ortalıkta kimse görünmüyordu, işim biraz daha kolaylaşmıştı. Fazla vaktim yoktu, Ömer'e yetişmem gerekiyordu.

Temkinli adımlarla merdiveni inip etrafı bir kez daha kontrol ettim. Kimseyi göremeyince ses çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya ulaştım ve aynı sessizlikle dışarı çıktım.

Soğuk, tenime görünmez küçük iğnelerini savuşturduğunda montumun fermuarını boğazıma kadar çektim. Karın birkaç gün yağmamasıyla yerdeki kar tabakaları buzlaşmıştı fakat bu sabah başlayan karla gri asfalt kendini yine gizlemeyi başarmıştı. Hızla etrafı kolaçan ettim. Ömer'i göremeyince içime düşen korku, yolun sol tarafına doğru yürüyen belli belirsiz adamı görmemle silinmişti. Bu, Ömer'di.

Ayaklarımı harekete geçirip hızlı adımlarla peşine takıldım. Yolun kenarına geçip bir süre orada yürümeye devam ettim. Fakat toprak yol, bastığım yerdeki kar tabakasıyla karışıp kaygan bir zemin hâlini alıyordu. Yine de buradan yürümek en mantıklısıydı. Ömer'in arkasını dönme ihtimaline karşı ağaçların arasına gizlenebilirdim.

Peki ben neden Ömer'in peşine takılmıştım? Çıkacak bir tehlikeye karşı onu korumak için mi? Yoksa arkasını kollamak için mi? Aptalın tekiydim, evet fakat yine de pişman değildim. Onu öylece bekleyemezdim. Zaten bir şey olmazdı. O işini halleder, ben de Ömer'den önce eve koşup bir şey belli

etmemeye çalışırdım. Bir şey olmazdı. İnşallah olmazdı.

Ellerimi ceplerime sokmuş, dengemi sağlamaya çalışırken Ömer'in durduğunu fark ettim. Ne kadar yürümüştük? Burası çok uzak değildi. Gözlerimi kısıp ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Daha dikkatli baktığımda ağacın yanında bir araba olduğunu fark edebiliyordum. Arkasında durduğum ağaca biraz daha yaslanıp arabadan çıkan kişiyi gördüğümde kelimenin tam anlamıyla rahatlamıştım. Hatta yüzüme aptal bir gülüş yerleştirip ağacın dibine bile bırakabilirdim kendimi.

Bu, Fuat Abi'ydi. Yanında birkaç adam daha vardı. Ömer'in yanına yaklaşır yaklaşmaz kollarını açıp Ömer'e sarıldı. Ömer de ona sarılırken adamlardan biri elinde bir zarfla Fuat Abi'nin yanına gelmişti. İkisinin arasında geçen kısa konuşmanın ardından, adam elindeki zarfı Fuat Abi'ye verdi. O da zarfa birkaç saniye bakıp Ömer'e uzattı ve sonra bir şeyler söyledi. Ömer teşekkür eder gibi gülümsedi, Fuat Abi ona her ne söylediyse başını iki yana sallayıp

reddetmişti. Yani gördüklerimden anladığım bu kadardı. Ardından Ömer'e bir kez daha sarıldı, tokalaştılar. Fuat Abi arabaya geri döndükten sonra Ömer, araba yanından ayrılana kadar orada öylece beklemişti. Araba görüş alanımdan kaybolurken elindeki zarfı tek eline alıp geldiği yolu geri yürümeye başladı.

İçimdeki rahatlamayla gülümseyip geri döndüm ve ondan daha hızlı bir şekilde yürümeye çalıştım. Belki buna koşmak da denilebilirdi. Ara sıra arkamı dönüp kontrol ediyor ve sonra yoluma devam ediyordum. Büyük ahşap ev görüş alanıma girmişti. Çok uzağımızda değildi.

Bir kez daha arkamı dönüp Ömer'i kontrol ettikten sonra yakalanma korkusuyla hızla önüme döndüm. Dönmemle sert bir yüzeye çarpmam bir olmuştu. Ani korkuyla çığlığım dudaklarımdan kaçacakken çarptığım şey elini ağzıma kapatıp çığlığımı boğazıma tıkmıştı. Kesik kesik nefes alıp çırpındığımda ağzıma kapanmış elin sahibini görmeye çalışıyordum.

Daha önce görmediğim, esmer ve Ömer

kadar yapılı adam bana alayla bakarken var gücümle çırpınmaya devam ediyordum. Tüm bağırma girişimlerim boğazıma dizilmiş nefeslerle son buluyordu. Adamın yüzüme eğildiğini hissettiğimde elini ısırmaya çalışıp tekmelerimi gelişigüzel savurmaya başladım. Etkilenmişe benzemiyordu fakat sinirlendiğini hissedebiliyordum.

“Uslu dur küçük kız! Birlikte uzun zaman geçirmeyeceğiz, kahramanın birazdan burada olur.”

Adam beni ağaçların içine çekmeye başladığında ormana toplanmış diğer adamları görmüştüm. Korkuyla dolan gözlerim görüş alanımı kapatırken tüm eklemlerim acıyla kasılmıştı. Elini cılız bir çabayla itmeye çalıştığımda, adam hazır olmayı bekler gibi etrafına baktı ve sonra beklemediğim bir anda elini ağzımdan çekti. Dudaklarıma vuran keskin soğukla ne yapacağımı şaşırdığım sırada yoldan geçen birinin dikkat etmediği sürece bizi görmeyeceği kadar uzaklaştığımızı fark ettim. Bu, etrafımdaki adamları unutarak

içimin rahatlamasını sağlamıştı.

“Bağır haydi!” dedi arkamdaki adam omzumu ittirerek. Ona ters ters bakıp görüşümü bulandıran gözyaşının akması için gözümü kapayıp açtım. “Haydi!” dedi bir kez daha. Ses çıkarmadan etrafa dizilmiş iri yarı dört beş adama bakıyordum ve sonra gözüm ellerindeki silahlara takıldı.

Allah’ım lütfen, Ömer öylece geçip gitsin buradan.

Adam aramızda mesafe bırakmayacak kadar yanıma sokulup kapüşonumu hızla indirmiş, saçlarıma asılmıştı. Boğazımdan kaçacak acılı çığlığı dişlerimi sıkarak bastırdığımda yüzüme eğildi.

“Beni bu eğlenceden mahrum etmek istiyorsan bunu senin için de eğlenceli yapmayacağımı bil!”

Sıcak nefesini saçlarımın arasında hissedip ondan uzaklaşmaya çalıştığımda dudaklarımdan kaçan kesik, çatallaşmış nefeslerin arasında parmaklarına dolanmış saçlarıma daha kuvvetli asıldı. Başım geriye yatarken dişlerimi daha çok sıktım. Acı saç

diplerimden tüm başıma yayılırken istediğim tek şey Ömer'in bu adamlardan bir şekilde uzak durmasıydı.

"Bağır!" dedi dişlerinin arasından, sanki ben bağırmasam onlar Ömer'i buraya getirecek başka bir yol bulamayacakmış gibi... Cevap vermediğimi görünce arkasındaki adama işaret ederek yanına çağırdı. Gözyaşları kirpiklerimin arasından şakaklarıma ulaştığında adam parmaklarını biraz daha sıktı. Hıçkırığım boğazımda asılı kalmıştı, kendimi zorlayarak nefes almaya çalışıyordum. Geriye yatırdığı başımı yolu görebileceğim kadar kaldırdı. O an dudaklarımı aralayıp derin bir nefes aldım. Boğazıma dizilmiş hıçkırıklardan birinin kaçmasına engel olamamıştım. Ömer oradaydı. Önümüzdeki yolda... Ve hiçbir şeyden habersiz yürümeye devam ediyordu.

"Vur onu!" dedi saçlarıma asılan adam, yanındaki adama Ömer'i işaret ederek. Beynim saliseler içinde binlerce kez uyarılırken saçlarımdaki ele aldırmadan çırpınıp yanımızdaki adamı itmeye çalıştım.

"Hayır!"

Bağırışıma mani olamamam arkamdaki adamın keyfini yerine getirmişe benziyordu. Ömer yürümeyi kesip yolda öylece durdu ve sesin geldiği yönü bulmaya çalışır gibi etrafa bakındı.

“Daha kuvvetli bağır!” dedi saçlarımı avcunda karmaşık bir yumağa döndüren adam.

“Lütfen...” dedim yalvararak. “Yapmayın, lütfen!”

“Sana bağır dedim!”

“Lütfen...”

Beni duymazdan gelip yanındaki adama duygusuzca, “Vur onu dedim!” dediğinde avazım çıktığı kadar bağırdım ve adamın üstüne atlamaya çalıştım.

“Hayır!”

Kopan saç tellerim saç derimi uyuştururken ayakta durmak için çaba sarf ediyordum. Ömer’in, olduğumuz tarafa döndüğünde gözlerini kısıp bizi görmeye çalışması ve fark edip koşmaya başlaması arasında bir saniye bile yoktu. Tükenmişlikle son bir kez

daha çırpındım. Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarım bu durum karşısındaki savunmasızlığım kadar savunmasızdı soğuğa karşı. Kollarımı çaresizce iki yanıma bıraktım. Ne bekliyordum ki? Bağırmazsam bu adamların vazgeçip gideceğini mi? Onlar sadece benimle eğlenirken neden kendime bu kadar anlam yüklüyordum, bir şey yapabilecekmişim gibi!

Yanımıza yaklaşan Ömer, havadaki soğuğa rağmen bakışlarıyla ateş saçıyordu. Adamın saçlarıma dolanmış elini gördüğünde kaç saniyede yanımıza ulaştığını bilmiyordum ama öyle bir bağırmıştı ki korkuyla kulaklarımı kapatmak istemiştim.

“Bırak lan onu!”

Üç kişi Ömer’e atılıp kollarını sıkı sıkı tutarken sinirle onları savuşturmaya çalışıyordu. Arkamdaki adam elini saçlarımdan çekmeden pis pis gülerken Ömer bir kez daha kollarına yapışmış adamları defetmeye yeltendi. Boynundaki damarlar ortaya çıkarken, “Seni şerefsiz it!” dedi gürleyerek. “Tek tek koparıp yedireceğim o parmaklarını sana! Bırak lan

onu!”

“Ne o komiser, çok mu sinirlendin?” Adam elini saçlarımdan çekmese de biraz gevşetmişti. Sol elini bir omzumdan diğerine sarıp sırtımı göğsüne yasladı. Ömer bir kez daha bize atıldığında adamlar da aynı hızla kollarına asılmıştı.

“Tasman nerede senin?” dedi Ömer. “Patronun olacak baş şerefsiz gelmedi mi?”

“Böyle can sıkıcı şeyler için vakit harcamak istemiyor. Biz de çok kalmayacağız zaten.”

Ömer’i tutan adamlar işaret almış gibi Ömer’in ceketini çekiştirip fermuarını açarken Ömer kılını bile kıpırdatmamıştı. Ceketinin içine sıkıştırılmış zarfı ve silahını çıkardıklarında arkamdaki adam, omzuma sarılı elini zarfı vermeleri için salladı. Zarfı olduğum yere attıklarında tek eliyle zarfı yakalamıştı. Ellerini benden çekmeden zarfı önüme uzatıp, “Aç bakalım,” dedi. Derin bir nefes alıp zarfı elime almadığımda uyarırcasına saçıma asılıp, “Aç dedim!” diye fısıldadı. Tereddütle Ömer’e baktım. Dişlerini sıkmış, göğsü şiddetle inip

kalkıyordu. Onu tutan adamların, arkasından doğrulttukları silahlar gözüme takıldığında önüme uzatılmış zarfı alıp açtım.

“Kâğıtları çıkar şimdi!”

Titreyen ellerimle zarfı ancak aralayabilmiştim, kâğıtları beceriksizce tutmaya çalışıp zarfın içinden çıkardım. Yanımızdaki adam da ceketinin içinden bir zarf çıkardığında kâğıtlar elimden düşmek üzereydi. Sol elini omzumdan çekip kâğıtları aldı ve adama uzattı. Adam kâğıtları alır almaz önce imzaları kontrol etti, ardından kendi elindeki zarftan diğer kâğıtları çıkardı. Tüm kâğıtları hızla kontrol ettikten sonra tiksindirici bir gülümsemeyle başını kaldırıp, “Hepsi burada!” dedi. Arkamdaki adamdan yükselen memnuniyet iniltisi midemi bulandırmıştı. “Güzel... Çok güzel... Ama bu sefer bizi önceki kadar hafife alamayacaksın komiser!”

Arkamdaki adam yanımızda durup kâğıtları toparlayan adama döndü. “Belki küçük bir intikam...” Adam zarfları kolunun altına sıkıştırıp silahını kavrarken tüm uzuvlarım titriyordu.

“Hayır!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar ve arkamdakinin beni tutmasından yararlanarak sıçradım. Tekmelerimle yanımızdaki adamın üstüne tırmanıp bacaklarımı gelişigüzel savururken arkamdaki adam beni hızla geriye fırlattı. Sırtım ağaca çarptığında dilim dişlerimin arasında sertçe ezilmişti. Ağzıma yayılan kanı tükürmek istedim. Sırtım gerilirken acıyla inleyip kendimi toparlamaya çalıştığımda az önce beni tutan adam sinirle üstüme yürüyordu.

“Seni küçük fahişe!”

Suratımın ortasına şiddetle inen tokat, bu tokada ânında tepki göstererek alev alan yanağım ve Ömer’in bağırışları bulunduğum ortamla tatsız bir birleşim içindeydi. Görüş alanım sabit durmak konusunda zorluk çekiyordu. Bana tokat atan adam belinden silahını çıkarıp Ömer’e yöneldiğinde tüm film kopmuştu. Kendimden beklenmeyecek bir atiklikle yerimden kalkmış, adamın üstüne atlamıştım. Ne yaptığımı bilmeden ona vuruyor ve tırnaklarımı yüzüne

geçiriyordum. Adamın acıyla inlediğini duydum ve sonra...

Ömer'in kükremek ve bağırmak arasında kalmış feryatlarına karışan patlama sesi, görüş alanımı kaplamış gözyaşlarım, oradan oraya savrulan düşüncelerim ve karnımdan bedenime yayılan ıslak sıcaklık... Elimi bilinçsizce karnıma götürdüm. Adamın üstünden savrulup yere düşerken parmaklarıma bulaşan koyu kırmızı sıvı, beyaz karın üstüne uğursuz bir leke gibi bulaşmıştı. Boğazımın kuruluğunu geçirmek için yutkunmaya çalıştım fakat bu, boş bir uğraştı. Ortamdaki tüm sesler hafif bir uğultu olarak kulaklarıma ulaşıyordu. Ciğerlerimi nefes almak için zorladım. Soğuk yalnızca tenimi hırpalamıyor, bir virüs gibi karnımdaki boşluktan içime girip bedenimi uyuşturuyordu.

Gözlerimi açıp etrafa baktığımda Ömer'i tutan adamların dikkatinin dağıldığını gördüm ve Ömer'in bu ânı fırsat bilerek kollarını onlardan kurtardığını... Yüzündeki ifade öyle korkunçtu ki yapabilseydim kendimi birkaç adım geri çekerdim.

Adamlar tekrar Ömer'in üstüne atıldığında az önce duyduğum patlama sesi art arda kulaklarımda çınladı. Dünya o an dönmeyi bırakmış, saniyeler korkuyla geri sarmaya başlamıştı. *Ömer...* Etraftaki tüm sesler gücünü yitirmiş, dünya sessiz bir sinemaya dönüşmüştü. Sesimdeki gücü bulmaya çalıştığımda karşılaştığım tek şey hiçlikti.

"Ömer!"

Etraftaki adamlar karda bıraktıkları ayak izleriyle yanımızdan uzaklaşıyordu. Elimi karnımdaki, dış dünya ve iç dünyamla sağlanmış zoraki bağlantının üstüne kapattım. Parmaklarım kanın ısısıyla hastalıklı bir rahatlamaya kapılırken Ömer'in yerde yatan bedeni ruhumu altında bırakarak gözlerimin önüne serilmişti. Kalan son gücümü kullanıp yanımdaki ağaca tutundum ve titreyen bacaklarımı zorlayarak ayağa kalktım.

Rahatsız edici hırıltılar boğazımı tırmalayarak dışarı çıkarken düşündüğüm tek şey Ömer'in yanına ulaşabilmekti. Sarsak adımlarla yanına ulaşmaya

çalıştığımda dizlerim tutmayıp beni zeminle buluşturdu. Eklemlerim kontrolümden çıkmış, bilinçsizce sağa sola sallanıyordu. Soğuk, gözyaşlarının yanaklarımda izlediği yollara karışıp tenimde özgürce hüküm sürüyordu. Ömer'in üstünde yattığı kar uğursuz bir kırmızıyla boyanmıştı. Ona doğru sürünüp karda acının izini bırakırken bağırmaya çalıştım.

"Ömer!"

Cevap vermedi. Ruhum bin parçaya bölünüyor, her parça kendi ölümünü yaşıyordu.

"Ömer!"

Cevap vermedi. Biri boğazıma yapışsa da bir damla oksijen bulamasam bu sessizliğin beni boğduğu kadar boğulamazdım. Kelimeler boğazıma dizilmiş, çıkmamak için var gücüyle direniyor; benimle çetin mücadelelere giriyordu. Bir gayret araladım dudaklarımı. Bunu fırsat bilmiş bir damla gözyaşı, aralanmış dudaklarımdan içeri süzüldü.

"Ömer..."

Cevap vermedi. Öyle bir sessizlik ki zihnimi karanlık katran kuyularına itiyor, ruhumu bedenimden çekip alıyordu. İçimde kopan kayışların bedenime çarpışını hissettim. Sürüdüğüm kara ellerimi dayayıp ayaklarımın üstüne yükseldim. Adrenalin parmak uçlarıma kadar doluyor, ellerimi kaplayan kandan ve sessizlikten güç alıp beni hareket etmeye zorluyordu. Ömer'in yanına geçip onu sarstım. Kirli ellerimi ifadeden arınmış yüzünde ve kapalı gözlerinde gezdiriyordum.

"Ömer!"

Hiçbir tepki vermiyordu. Montunun ön kısmı, altındaki rengi gizleyecek kadar kana bulanmıştı. Acıyı düşünmemeye çalışarak eğilip ellerini sıkı sıkı tuttum. Gücümü toplayıp onu ellerinden kuvvetlice çektiğimde bedenime yayılan acıyla boğazımdan çatallaşmış bir çığlık yükseldi, durmadım. Beni tüketen keskin acı her hamlemle biraz daha yayılıyordu damarlarıma. Bırakamazdım.

Zemini kaplamış kar bana telaşlı bir yardım

içindeydi. Sürtünme kuvvetini aramızdan çekiyor ve Ömer'i aşağıdaki yola ulaştırabilmem için beni teşvik ediyordu. Ömer'i kollarından sürükleyerek asfalt yola yaklaştım. Kanın aşağı süzülüp pantolonumu ıslattığını hissediyordum. Her nefes alışımda karnımın üstündeki boşluğa saplanan kristal iğneler hissedilmek isteyerek daha derine batıyordu, ruhumu kan içinde bırakacak kadar derine... Bilincim bende kalma konusunda çok kararlı değildi, bu yüzden daha kuvvetli asıldım tuttuğum ellere. Artık çığlık atamıyordum, boğazımdan çıkan küçük hırıltılar canımı yakıyordu. Dağılmış saçlarım rüzgârla terli yüzüme yapışıyordu. Gözyaşlarım kirpiklerimin arasında ağır bir yük gibi birikmişti. Bağırmak, yardım istemek istiyordum ama bunu yapacağım bir sese sahip değildim.

Ayağımın altında asfaltı hissettiğimde karla birlikte kayıp sırtüstü yere düştüm. Tüm uzuvlarım gerilip beni etkisiz bırakmak için hazırlanırken vakit kaybetmeden tekrar ayağa kalktım ve Ömer'in ellerini tutup onu

asfalta çektim. Daha öncesinde acı böylesine işlemiş miydi tenime bilmiyordum; bedenim değil, ruhum parçalanıyordu.

Gözlerim kayıp ağaçlar etrafımda dönerken bize doğru koşan birkaç kişiyi güçlükle fark etmiştim. Avcumdaki elleri sıkmaya çalışıp bir adım daha atmak için kendimi zorladığımda vücudum fişi çekilmiş bir cihaz gibi çalışmayı bırakmıştı. Yüz üstü düştüğümde kara rağmen başım sert bir şekilde zeminle buluştu. Kendimi bilinçsizliğin karanlık kuyusuna bırakmadan önce aklımda kalan son şey Ömer'in ölümcül bakışları, görebildiğim son şeyse yanımıza yaklaşan birkaç kişinin telaşla koşuşturan ayaklarıydı.

15.

Bilinçsizlik göz kapaklarımdan kirpiklerime kadar uzanmış, dış dünyaya tanık olmama engel oluyordu. Kesik nefeslerle usul usul inip kalkan göğsüm, ciğerlerime giren oksijenle gözlerimin hâkimiyetini biraz daha veriyordu bana. Rahatsız edici bir boyuta ulaşmış steril koku midemin kasılmasına neden oluyordu. Kirpiklerimin titrediğini hissettim ve o an sanki beklediğim onay verilmiş gibi uyuşuk bir yavaşlıkla göz kapaklarımı araladım. Görüş alanım yalnızca karmaşık renklerden oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. Gözlerimi bir süre kapatıp bir kez daha denedim. Bulanıklık hâlâ buradaydı fakat etrafa saçılmış renkler artık öylesine durmak yerine farklı varlıkları temsil etmeye başlamıştı. Kaşlarımı çattım. Bu hareketim bana, başımın bir bölgesinde hissedilir bir sızlama olarak geri döndü. Başımı kaldırmaya çalıştığımda söz konusu sızlama yoğunlaşmıştı, bu yüzden hareketsiz

kalmaya çalıştım.

“Uyandı!”

Fazla gürültülü tanıdık ses kulaklarımı uğuldatıyordu. Aynı anda yan tarafımda bir şeyin hareketlendiğini hissettim. Gözlerimi o tarafa çevirmeye çalıştığımda birinin yatağımın yan tarafına uzandığını görebilmiştim. Gözlerimdeki ağrı başımdaki ağrıyla birlikte yoğunlaşırken dudaklarımı araladım. Bir şeyler söylemeye çalıştıysam da boğuk bir iniltiden başka bir şey duyulmamıştı. Gözlerimi kapatıp bir kapının hızla açılışını dinledim.

Az öncekinden farklı bir ses, “Hemen doktoru çağır!” diye bağırdığında gürültüden dolayı kaşlarımı çattım. Yine aynı ağrı vakit kaybetmeden kendini belli etmişti. Gözlerimi aralayıp başımda dikilenleri görmeye çalıştım. Omzunda biten, benimkinden birkaç ton koyu kahve saçlar, ince kemikli ve telaşlı bir yüz...

Anne?

Gözlerimi birkaç kez daha kırpıp görüşümde oluşan tüm bulanıklıktan

kurtulmaya çalıştım. Bir tepki vermek ya da bir şeyler söylemek istiyordum fakat uzuvlarım öyle uyuşuktu ki bunu yapacak gücü bulamıyordum. Diğer yanıma bakmaya çalıştım. Uzun zamandır görmediğim sarı saçlar ve yine aynı telaşa sahip başka bir yüz; Selin. Onların burada ne işi vardı? Daha önemlisi ben neden buradaydım?

Annem üzerime eğilirken, "Kendini yorma bebeğim, biz buradayız," dedi. Başımı eğip kendime bakmak istiyordum. Ne olmuştu böyle?

Odaya giren beyaz önlüklü doktoru ve hemen yanında duran Kutay'ı gördüğümde işler benim için iyice karışmıştı. Birine bir şey sormak istiyordum ama boğazımdaki kaşıntıdan dolayı bunu yaptığım anda öksürük krizine gireceğimin bilincindeydim.

Doktor, odadakileri benden uzaklaştırarak yanıma yaklaşıp, "Nasıl hissediyorsun bakalım?" diye sordu. Ses tonundaki samimiyet bir ihtimal aramızdaki resmiyeti bir kenara bırakabilirdi. Hafifçe boğazımı temizledim. Bunu fark edip elindeki

kurtulmaya çalıştım. Bir tepki vermek ya da bir şeyler söylemek istiyordum fakat uzuvlarım öyle uyuşuktu ki bunu yapacak gücü bulamıyordum. Diğer yanıma bakmaya çalıştım. Uzun zamandır görmediğim sarı saçlar ve yine aynı telaşa sahip başka bir yüz; Selin. Onların burada ne işi vardı? Daha önemlisi ben neden buradaydım?

Annem üzerime eğilirken, "Kendini yorma bebeğim, biz buradayız," dedi. Başımı eğip kendime bakmak istiyordum. Ne olmuştu böyle?

Odaya giren beyaz önlüklü doktoru ve hemen yanında duran Kutay'ı gördüğümde işler benim için iyice karışmıştı. Birine bir şey sormak istiyordum ama boğazımdaki kaşıntıdan dolayı bunu yaptığım anda öksürük krizine gireceğimin bilincindeydim.

Doktor, odadakileri benden uzaklaştırarak yanıma yaklaşıp, "Nasıl hissediyorsun bakalım?" diye sordu. Ses tonundaki samimiyet bir ihtimal aramızdaki resmiyeti bir kenara bırakabilirdi. Hafifçe boğazımı temizledim. Bunu fark edip elindeki

kâğıtlardan başını kaldırdı. “Kendini konuşmak için zorlama, muhtemelen birazdan geçecektir.” Elindeki kâğıtların bir sayfasını çevirip, “Bu ilk uyanışın değil,” dedi. “Hatırlamıyorsun değil mi?”

Başımı olumsuz anlamda iki yana sallamaya çalıştığımda, “Pekâlâ,” dedi ve yatağımı odadakileri rahatlıkla görebileceğim kadar kaldırdı. O an koluma takılı serumun ancak farkına varabilmiştim. Bakışlarımı serumdan odadakilere kaydırdım. Şu an tek istediğim şey neden burada olduğumu öğrenmekti.

Kâğıtları bir kenara bırakıp elindeki küçük cihazla üstüme eğildi. Elini alnıma koydu ve göz kapaklarımı kaldırarak cihazla gözlerime baktı. “İyi görünüyor, bu defa bilincin sende anlaşılan,” dedikten sonra nezaketle gülümsediğinde boş gözlerle ona baktım.

Kapı bir kez daha açılmış, içeri girenlerin babam ve Emre olduğunu net bir şekilde görebilmiştim. Bu beni şaşırtmadı.

“Başını sert çarpmışsın. Karnına isabet

etmiş kurşun ciddi bir hasar bırakmasa da tehlikeli bir noktadaydı. Çok zorlamışsın ama ilk müdahale tam zamanında olmuş ve bu yüzden şimdilik büyük bir sorunumuz yok.” Tekrar gülümsedi. Bunun beni rahatlatmasını bekliyormuş gibi bir hâli vardı. “Yine de sürekli kontrole gelmelisin. Bu aralar ağrıların sürekli olacaktır, kaslarını ve yaranı çok zorladığından kaynaklanıyor bu. Bir süre daha görüşeceğiz anlaşılan.”

Doktor konuşmaya devam ediyordu fakat benim aklım ilk söyledikleri üzerinde gidip geliyordu. *Başımı çarpmak, kurşun, yaramı zorlamak...* Zihnim uykusundan sıçrayarak uyanırken tüm anıları acılarıyla beraber avuçlarıma bırakmıştı. Nefes almaya çalıştım. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu, odadaki herkes bana dikkat kesilmişti. Doktor bunu bekliyormuş gibi beni izleyenlere aldırmadan, “Ömer...” dedim. Çatallaşmış sesim zaman geçmeden boğazımı tahriş edecek öksürüklere dönüşmüş, göğüs kafesim bu öksürüklerle kasılmışken nefesimi bulmam birkaç

dakikamı almıştı. Sonunda tekrar konuşmayı denedim.

“Ömer nerede?”

Boğazımda öksürüğe dönüşmeyi bekleyen kaşıntı tekrar yoğunlaşıyordu. Annemin gözünden geçen anlık öfkeyi yakalayabilmiştim. Babam ve Selin ifadesiz ve sessizdi. Kutay hiçbir şey söylemeden kollarını birbirine dolayıp başını çevirdi. Doktor ellerini birbirine bağlayıp benimle olası bir konuşmaya hazırlanıyor gibiydi. Bu sessizlik canımı sıkıyordu. O an gözlerimin dolduğunun bile farkında değildim.

“Ömer nerede dedim!”

Çatallaşmış sesim rahatsız edici bir hırlamaya dönüşmüştü. Doktor sonunda, “Arkadaşın senin kadar iyi değil,” dediğinde aklımda yüzlerce düşünce dönmeye başladı. İyi olmamasının binlerce çeşidi vardı, en iyisine tutundum.

Hiçbir şey umurumda değildi; annemlerin neden burada olduğu, durumum ya da başka bir şey... *Yalnızca Ömer*... Onu görmek istiyordum. Ellerimi yatağın yanına

yerleştirip doğrulmaya çalıştım. Annem öne atılıp beni geri yatmaya zorlarken güçsüzce çırpındım. Çırpınmak değil ancak kolumu birkaç kez kaldırmaya çalışmak olabilirdi bu. Fakat yine de bu hafif hareketim bile bana karnımın üstünde derince bir acı vermişti. Yüzümü buruşturup annemin beni yatırmasına izin verdim. Soluklarım sekteye uğramıştı, doktor bana onaylamaz bir hâlde bakıyordu.

"Hemşire birazdan seni tekrar kontrole gelecek," dedi. "Kendini zorlama, yaran açılırsa iyi olmaz." Harcadığım azıcık efor bedenimi bitkin düşürmüştü. "Kendini ifade verecek kadar iyi hissettiğinde, memurları senin için çağıracağım." Ardından anneme ve babama bakıp, "Daha sonra tekrar gelirim," dedi ve odadan çıktı.

Ağlamaklı bir sesle, "Kutay ne oluyor?" diye sorduğumda Kutay odadaki herkese bakmış ve benimle yalnız kalmak istediğini söyledi. Annemin ona ters bir bakış attığını görebiliyordum. Babamsa hiçbir şey söylemeden Selin'le birlikte odadan çıkmıştı. Sonunda annem de inadını

bırakarak Kutay'a bakmadan babamların peşinden gitti.

"Ömer nerede?" diye sordum bir kez daha. Net bir cevap istiyordum. Birinin önemli bir şeyin olmadığını söylemesine ihtiyacım vardı, geçiştirici cevaplara değil. Derin bir nefes aldı ve yine gözlerini benden kaçırdı.

"Ömer yoğun bakımda Betül..."

Bir anda söylediği cümleyle göğüs kafesimde karnımdakinden daha keskin bir acı hissettim. Dolan gözlerimdeki yaşlardan biri yanağımdan süzülürken hıçkırığım da peşinden gelmişti.

"O iyi mi Kutay?"

"İyi olacak," dedi yine gözlerini kaçırarak.

Burnumu çektim ve gözlerimin altındaki yaşları silerken, "Bana doğruyu söyle... Lütfen," dedim.

Yutkunup, "İyi olacak işte, daha fazla üzme kendini," dedi mümkünmüş gibi.

"Onu görmek istiyorum!" diye direttim.

"İzin vermiyorlar. Gitsen de göremezsin."

Onu son gördüğüm an aklıma geldi. Kulaklarımı çınlatan kurşunların onun bedeninde yer bulması, yoğun kırmızının Ömer'in düştüğü yerde nefesimi kesecek ölümcül lekeler oluşturması, bilincinin karanlığa karışması... Hıçkırıklarım artarak gözyaşlarıma karışıyor ve bedenime feci sancıların girmesine neden oluyordu. "Ona bir şey olmasın..." dedim. Gözyaşının etkisiyle çatallaşan sesimin Kutay'ı ne kadar etkilediğini görebiliyordum. Dolan gözlerini elinin tersiyle silip pencere önüne geçişini izledim. Kendimi sakinleştirecek kadar derin nefesler almaya çalışırken bir kez daha burnumu çektim.

"Onu göreyim Kutay lütfen, uzaktan da olsa onu göreyim!"

"İzin vermiyorlar diyorum Betül. Göremezsin, hiçbir şekilde..."

Nefesimi sinirle bırakıp, "O zaman yakınında bir yere götür beni!" dedim. Bir süre düşündükten sonra bakışlarını bana çevirip, "Doktoruna sorayım tamam mı? Eğer izin vermezse bir şey yapamam,"

dediğinde sessizce başımı salladım. Son bir kez camdan dışarı bakıp odadan çıktı.

Şu an Ömer'den başka düşünecek hiçbir şeyim yoktu. Beynim tamamen durmuş ve yalnızca ona odaklanmıştı. Annemlerin buraya gelişi, her şeyi öğrenmeleri ya da başka bir şey zihnimi meşgul edemiyordu.

Birkaç dakika sonra kapı açıldığında Kutay'ı görmek için başımı kaldırdım. Önündeki tekerlekli sandalyeyi sürerek yanıma geldi, arkasından da bir hemşire...

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım minnetle. Hemşire dikkatli olmam ve acı hissettiğimde bunu hemen söylemem konusunda beni üst üste uyarırken açık mavi hastane elbisemin üstüne siyah hırkamı örtmüştü. Serumumu sandalyenin bir yerine taktığı aparata astıktan sonra Kutay'ın yardımıyla sandalyeye yerleştirdi. Karnımda ciddi bir ağrı hissetmiş ama vazgeçerler korkusuyla sessiz kalmıştım.

Hemşire, Kutay'a bahçeye çıkmamasını ve çok geçmeden beni geri getirmesini tembihledikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Odanın dışına çıkarken, “Ne kadardır buradayız?” diye sordum tükenmiş gücümle.

Kutay, “İki gün oldu,” derken asansörlere yönelmiştik. “Birkaç kere uyandın ama bilincin tam olarak yerinde değildi. Kendini çok yormuşsun.”

Derin bir nefes almaya çalıştığımda bu, karnıma giren başka bir sancı olarak geri dönmüştü. Yine de zihnimdeki sancı kadar derin değildi.

Asansörün önünde durduğumuzda, “Annemlerin nereden haberi oldu?” diye sordum. Düğmeye basıp köşeye yaslandı. “Kaldığınız yerin sahipleri sizi bulmuş. Polisi ve ambulansı aramışlar; Ömer’in arkadaşı Emre durumu öğrenince önce o gelmiş, sonra da diğerlerine haber vermiş zaten.”

Asansörün kapısı mekanik bir sesle açılınca boğucu gri duvarların arasına girdik. Onlara her şeyi anlatıp anlatmadığını sormak istediğimde annemin Kutay’a olan bakışlarını hatırladım, muhtemelen

anlatmıştı. Düşündüğüm şeyi tahmin etmiş gibi, "Evlenmeniz dışında her şeyi anlattım," dediğinde hiçbir tepki vermedim.

Asansör ineceğimiz kata gelmişti. Kapıdan geçerken sandalyenin tekeri asansör ve kat arasındaki boşluğa takıldı. Bu küçük ama ani sarsıntı karnıma şiddetli bir yumruk etkisi yapmıştı. Acıyla yüzümü buruşturdum fakat ses çıkarmadım. Koridoru geçmemizi sabırla bekliyordum, kalp atışlarım bir radar gibi Ömer'e yaklaştıkça hızlanıyordu. Yaralarımın ve ağrılarımın el verdiği kadar kesik soluklar alıyordum. Koridoru bitirip köşeyi döndüğümüzde midemin kasılmasına neden olan o görüntüyle yüz yüze gelmiştim.

"Yoğun Bakım" yazan başka bir giriş ve o girişin önündeki sandalyede perişan bir vaziyette gözyaşlarını silen bir kadın; *Hatice Teyze*. Boğazıma takılan hıçkırığı zorlanarak yuttum ve göz pınarlarıma tutunan gözyaşlarımla birlikte ıslak yanaklarımı sildim. Kutay durumumu anlamış gibi yavaşladı ve Hatice Teyze beni fark edene kadar ağır ağır yanına yaklaştı.

Başını kaldırıp nihayet bana bakmıştı. Ömer'in gözlerine göre daha sevimli kalan yumuşak yeşil tonu şimdi gözyaşlarıyla solmuştu. Gözlerinin altındaki mor halkalar kanlanmış gözlerini kuşatmış, her zaman gülümsemeye hazır dudakları hüzünle kıvrılmıştı. Sandalyeden kalkıp boynuna atlamak istedim. Acının beni durdurmayacağını bilsem bunu yapardım. Ağlamamak için dişlerimi sıkıyordum fakat onu böyle görünce tüm kalkanlarım ellerimden kayıp gitmişti.

"Hatice Teyze..."

Yanıma ulaşıp sandalyeme eğilerek dikkatli bir şekilde sarılırken, "Kızım iyi oldun mu? Bir yerin acıyor mu?" diye soruyordu. Kollarının arasında başımı iki yana sallayıp, "Ben iyiyim," diyebildim sadece.

Kutay onu daha fazla yormamak için sandalyemi tam oturduğu yerin karşısına çekmişti.

"O iyi olacak değil mi?" diye sordum umutla ona bakarak. "İyileşecek değil mi Hatice Teyze? Sana anlatacağım çok şey var

çünkü.”

Hüzünle gülümseyip, “İyi olacak inşallah kızım, ben de sizi her zaman dinleyeceğim,” dedi. Ellerini kucağımdaki ellerimin üstüne kapatmıştı. Gözyaşlarımın arasından gülümsemeye çalışarak, “O buzdağı tavırlarını nasıl yıktığımı anlatacağım daha sana, hem de onun gözünün içine baka baka... Sonra da neler öğrendiğimi...” dedim. Avuçlarının arasına aldığı ellerimi dudaklarına götürüp hafifçe öperken, “Anlatacaksın inşallah,” diyordu. Başparmağımla elini okşayıp, “İnşallah değil mi?” dedim. Gülümsemeye çalışarak başını salladı.

“Betül’üm?”

İçimi özlemle dolduran sese döndüm, Fatma Teyze geldiğimiz koridordan yanımıza yaklaşıyordu. Daha çok ağlamaya başladım.

“Fatma Teyze!”

Küçük bir çocuk gibi ellerimi ona uzattığımda onun da gözleri dolmuştu. Yanıma gelip beni Hatice Teyze gibi dikkatlice sardı. Ev gibi hissettiren huzurlu

kokusunu özlemle akıttım ciğerlerime. Benden ayrılıp Hatice Teyze'nin yanına oturduğunda onları ne kadar özlediğimi bir kez daha anlamıştım. Fakat bir eksik vardı, kocaman bir eksik ve o, yerini doldurmadan mutluluk bizi bulmayacaktı.

"Kutay!"

Hiddetli ses hepimizi koridora çevirirken annem ortama sinir saçıyordu. Kutay'ın önüne gelerek, "Yeterince haddini aşmadın mı Kutay?" diye sordu sinirle. "Kızımın başına her şey onlar yüzünden geldi zaten, bizden tüm bunları sakladığın yetmiyormuş gibi bir de Betül'ü onların yanına..."

"Anne yeter!"

Dişlerimin arasından söylediklerim onu hiç etkilememişe benziyordu. Beni umursamadan Hatice ve Fatma teyzelere sinirle baktı.

"Kızımı bir daha mahvetmenize izin vermeyeceğim!"

Düşmanca sözleri beni utandırırken, "Anne sana yeter dedim!" diye çıkıştım. Sonunda dikkatini çekebilmiştim. "Ben istedim!

Kutay'ın beni buraya getirmesini ben istedim."

Ellerini beline koyup kaşlarını çattı. "Sen sağlıklı düşünemiyorsun Betül. Hemen odana dönüyoruz!" Annem sandalyeme yaklaşırken elimi kaldırıp durmasını söyledim. İnsanların içinde böyle kontrolden çıkması nadir olan bir şeydi, genelde yalnızken sinirini kusmayı tercih ederdi ama onlara nasıl baktığını gördükçe bu duruma şaşırmıyordum.

"Asıl ben onların başını belaya soktum," dedim. "Onlar beni korumaktan başka bir şey yapmadılar." Göz ucuyla Hatice ve Fatma teyzelere baktığımda onların da anneme düşmanca bakmalarını bekliyordum ama anneme bakmıyorlardı bile. Bu durumda başka biri olsa kavga çıkarması işten bile değildi.

"Betül..."

"Sana yeter dedim anne! Hepimiz bu hâldeyken hiç sırası değil. Lütfen olay çıkarma ve git!"

Hayretle kaşlarını kaldırıp, "Git mi?" diye

dediklerimi tekrarladı.

“Evet, git! Anlatsam da anlamak istemeyeceksin, bu yüzden lütfen sadece git tamam mı? Kırıcı olmak istemiyorum,” dedim. Sinirle yutkunduğunu görebiliyordum ve ardından Kutay’a tekrar uyarıcı bir bakış attığını... Kutay’a kızgın olsa da ortamda güveneceği tek kişi oydu. Sonrasında hızla arkasını dönüp koridorda kayboldu. Bu kadar kısa sürede ikna olması beni şaşırtabilirdi fakat durumuma özel bir muamele olduğunu biliyordum.

“Beni sandalyenin yanına bırakır mısın?” diye sordum Kutay’a sessizce. Başını salladı ve beni karşısında olduğum sandalyelerin yanına çekti.

Sessiz iç çekişler, ara sıra duyulan dualar ve ortama çöken karamsarlık koridoru kaplamıştı. Karamsar gözükmemiz Ömer’in içeride olmasındandı, yoksa hiçbirimizin başka bir şey düşündüğü yoktu. Ömer ne kadar zor olursa olsun o odadan çıkacak ve yanımıza gelecekti. O Ömer’di, böyle olması gerekirdi. *İnşallah.*

Ağlamaktan acımaya başlayan gözlerimi her kırpışımda görünmez tırnaklarını geçiriyordu. Burnum silmekten sızlamaya başlamış ve baş ağrım verilen ağrı kesicilerin etkisinden yavaş yavaş kurtularak asıl sızısını hissettirmişti. Her şeye rağmen dik durmaya çalışıyordum.

“Bir şeyler için.”

Ne ara yanımıza geldiğini bilmediğim Emre, elindeki tepsiyle karşımıza dikilmişti. Beni gördüğü için şaşırdığını fark edebiliyordum. Bunu saklamaya çalışarak tepsideki karton bardakları Fatma ve Hatice teyzelere verdi. Son bardağı eline aldığında Kutay’la bana baktı. Kutay bana vermesini söylediğinde bardağı uzatmıştı, başımı istemediğimi belirtircesine salladım. Beni burada görmeyi beklemediği belliydi ve o çay muhtemelen onundu. “Çay içmene izin veriyorlar her hâlde,” dedi ciddi bir tonda. Ses çıkarmadım ama o neden almadığımı anlamış ve bardağı tekrar uzatmıştı bile. Bu sefer itiraz etmedim. Çay boğazımı yakarak inerken Emre’nin kanlanmış gözlerine bakıyordum. Uzun süredir uyumamıştı belli ki.

Yanımıza gelen hemşire, Emre'nin elindeki tepsiyi aldıktan sonra hepimize bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Kimseden bir cevap gelmemişti. Anlayışlı bir ifadeyle, "Peki, bir şey isterseniz ben buradayım," dedi ve Emre'ye son bir kez bakıp gitti. Bakışındaki hayranlığı bir tek ben fark etmiştim sanırım. Omuzlarımı silktim ve elimdeki karton bardağı incelemeye devam ettim.

Fatma Teyze, "Kızım sen git de dinlen, iyileşemedin daha. Buradayız biz," dediğinde buradan uzaklaşma düşüncesi feci şekilde canımı sıkmış ve gözlerim çoktan dolmuştu.

"Hayır," dedim. "Burada kalacağım."

"Ömer buna izin vermezdi," dedi Emre ciddi bir şekilde. "Fatma Teyze haklı Betül, odana dönmen gerek."

"Ömer şu an buna engel olamaz ve bu yüzden burada kalacağım." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Elimde olsa koridora saçılmış tüm o kelimeleri nefessiz kalacağımı bilsem bile yutar, sesimi

çıkarmazdım. Kendim dâhil herkesin canını yakacak cümleleri bu kadar düşüncesizce söylemek kendimden nefret etmeme yetmişti. Kendime olan sinirim ve söylediğim şeyin ağırlığıyla yüzüm buruşurken fırsatçı hıçkırıklar boğazıma tırmanmış, beni bir ağlama krizinin ortasında bırakmıştı. Yüzümü kazağımın kollarına silip, "Özür dilerim," dedim. "Burada kalayım, lütfen..."

Hatice Teyze bana dönüp saçlarımı usul usul okşamaya başlamışken Fatma Teyze de kalkıp yanıma gelmişti. "Ağlama kuzum, canın yanacak bak," dedi. "Biz senin iyiliğin için dedik; tamam, kalmak istiyorsan doktora haber veririz, kalırsın tamam mı?" Fatma Teyze ellerimi avcuna alıp sıcaklığını benimle paylaşırken başarabildiğim kadarıyla başımı salladım.

Emre hareketlenip yumuşak bir sesle, "Ben namaz kılmaya gidiyorum," diyerek koridora yöneldiğinde Kutay'ın da onunla gittiğini gördüm. Benim de kılmam gerekiyordu, sonra uzun uzun dua ederdim. Fakat bu hâlde nasıl kılacağımı

bilmiyordum ve Ömer'in yanından ayrılma düşüncesi tıpkı az önceki gibi beni bir krizin eşiğine getiriyordu.

Fatma Teyze elimin üstüne bir öpücük bırakıp yerine geçerken ağrı ve acılarıma rağmen vücudumun uykuyla uyuştuğunu hissettim. Eklemlerim en ufak hareketimde bile tüm gün çalışmışım gibi sızlıyordu ve hareketsizlik bu uyuşukluğa biraz daha teslim ediyordu beni. Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettiğimde, "Yoğun Bakım" yazısına son bir kez daha bakabilmiştim.

...

Göz kapaklarım aralanırken bedenimdeki uyuşukluğu atmak için gerinmek istedim. Daha kolumu kaldırmaya çalıştığım anda tüm isteğimi reddeden bir acı karnımdan tüm vücuduma yayılmıştı. Burnumu kırıştırarak etrafa göz gezdirdiğimde yatakta olduğumun yeni yeni farkına varıyordum. Uyuşukluğumu hızla bir kenara itip yavaşça doğrulmaya çalıştım.

"Yardım edeyim."

Yumuşak ses tonu ânın dalgınlığıyla beni

yerimden sıçratacak kadar korkutmuştu. Sesin geldiği tarafa döndüm. Selin gülümseyerek yatağımın yanına geçmiş, yatağı kaldırmama yardımcı olmaya çalışıyordu.

“Neden buradayım?” diye sordum boğazıma düğümlendiğini hissettiğim gözyaşlarımla. “Ömer’in yanında olmam gerekiyor!”

Gözlerim kenarda duran tekerlekli sandalyeye kayarken Selin gözlerini kaçırıp, “Dinlenmen gerek Betül,” dedi.

“İstemiyorum!” diye çıkıştım. “Sadece onun yakınında olmak istiyorum!” Soluk boruma oturan yumruyla birlikte bir damla gözyaşının kirpiklerimin arasından süzülmesine mani olamamış, Selin’i telaşlandırmıştım.

“Sakin ol lütfen, doktoru çağıracağım tamam mı?”

Dişlerimi sıktım. Baş ağrım bu hareketime kayıtsız kalmamıştı. Sadece, “Beni Ömer’in yanına götür,” dedim. Selin koşar adım odadan çıkarken arkasından bağırmak istesem de karnıma saplanan sancı bu

isteğimi kesik bir nefesle reddetmişti. Gözyaşlarımın hâkimiyetinde geçen birkaç dakikanın sonunda odanın kapısı açıldı; içeri Selin'le birlikte bir hemşire ve doktor girmişti.

"Ömer'in yanına gitmek istiyorum!" dedim onları görür görmez. Doktor başını sallayarak yanıma geldi. "Eğer bu şekilde davranmaya devam edersen bugün yanına çıkmana izin vermem Betül. Bunun için gerekirse seni odaya bile kilitlerim." Bakışlarımı öfkeyle ona diktim. Devam etti. "Ama eğer bir süre dinlenir, yemeğini yer ve ifadeni verirsen sadece birkaç saat sonra yanına çıkabilirsin."

Cevap vermeden bir süre öylece ona baktım, sonra pes ederek başımı sallarken elimin tersiyle yanağımdaki yaşları siliyordum.

"Güzel," dedi doktor memnun bir şekilde yanıma yaklaşırken.

Yaklaşık beş dakika geçmişti. Doktor önce beni muayene etmiş ve ardından gelen yemekleri yememi tembihlemişti. Odadan çıkmadan önce bana dönüp gülümseyerek,

“Söylemeyecektim ama sözümüzü dinlediğin için bunu bir hediye olarak düşün... Ömer’in durumu iyiye gidiyor,” dedi ve odadan çıktı.

O an uyandığımdan beri ilk kez gülümsemiştim, ilk kez rahat bir nefes almış ve ilk kez alev almış düşüncelerimde mutluluğun serinliğini hissetmiştim. O iyi oluyordu, iyi olacaktı ve birlikte tüm bu etrafımızdaki şeyleri atlatacaktık inşallah.

Pencereye diktim gözlerimi. Hava kararmıştı. Ne kadar süre uyumuştum, bilmiyordum. Sormak da gelmiyordu içimden. Gözlerim bu sefer mutluluktan doluyordu, gülüyordum. Ellerimi yüzüme kapatıp, “Allah’ım şükürler olsun!” diye mırıldandım, sırıtışım tüm kaslarımı ele geçirmişti. *“...durumu iyiye gidiyor.”* Tüm zihnim bu kelimeleri tekrarlarken içimdeki mutluluk şiddetini dışa vuramadığı için boğazımdaki henüz yeni kaybolmuş yumruyu tekrar oluşturuyordu.

Selin’in bana gülümseyerek baktığını görünce ben de karşılık verip, “O iyi

oluyor," dedim sanki bunu duyduğum an yanımızda değilmiş gibi... Selin'in de gözleri dolmuştu. Yanıma geldi ve yatağa oturdu. Ellerimi tutarken, "Evet," diye onayladı ve sanki böyle bir ânı bekliyormuş gibi ekledi. "Özür dilerim Betül. O gün yaptığım şeyler, sana söylediklerim yanlıştı. Seni böyle üzmeye hakkım yoktu." Ellerimi biraz daha sıktı. "Seni gerçekten çok özledim, beni affedebilecek misin?"

Selin'in mutlu olduğum şu ânın iyimserliğinden faydalandığının farkındaydım. Ben de olsam bunu yapardım. Elini hafifçe sıkıp gülümsedim ve başımı salladım. Bana eğilip dikkatlice sarılırken, "Seni gerçekten çok özledim," diye fısıldadı. Elimi beceriksizce sırtına koymaya çalışmıştım.

O esnada odanın kapısı tıklatıldıktan birkaç saniye sonra açılırken pembe önlüklü bir kadın elinde yemek tepsisiyle yanımıza geldi. Tepsiyi yatağın yanındaki masanın üstüne bıraktıktan sonra masayı bana döndürüp yatak için olan girintiye itti. Önüme gelen yemeklerin geneli sulu

yemeklerdi. Belki beş dakika önce olsa bunlara elimi bile sürmezdim ama moralim öyle düzelmişti ki sevmediğim bir şeyi bile iştahla yiyebilirdim.

“İyileştiğinde her şeyi anlatacaksın bana tamam mı?” dedi Selin eskisi gibi. Aramızdaki buzlar erimeye yüz tutmuştu, bunda Ömer’in iyi olduğunu bilmemin payı büyüktü. Ne kadar ona kızgın ve kırgın olsam da ben de Selin’i özlemiştim.

Yemekleri çabucak bitirip büyük bir bardak su içtim. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyordum. Her hareketimde karnımdaki sancı kendini belli etmese ve ağrılarım olmasa neredeyse iyileştiğimi bile söyleyebilirdim.

Selin’le bir süre konuştuktan sonra kapı tıklatıldı, içeri iki polis girdi. Onları görmemle moral bozukluğum bir an için beni yoklasa da kendime zihnimde tekrarlanan kelimeleri hatırlattım. “*...durumu iyiye gidiyor.*” Derin bir nefes alıp yerimde hafifçe kıpırdandım.

...

Hatırladığım şeyleri polise anlatırken göğsüme bir ağrı girdiğini hissetmiştim ve hemen ardından bir soğukluk... Titreyen ellerim hâlâ battaniyenin altında duruyordu, üşümüştüm. O anları hatırlayınca daha da çok üşüyordum.

Bazı günler çok kötü geçerdi ve günün bitmesi için dakikaları saymaya başlardım. *"Bugün bitecek,"* demek tek tesellim olurdu. O günlerin en acısını, en acımasızını yaşamıştım. Her bir saniyesinde düşüşü sonuna kadar hissettiğim, kendime bile acıyarak baktığım, çaresizliği tükenecek kadar yaşayıp kendimi o çaresizliğe bırakamamanın sancısıyla kıvrandığım o gün...

"Ömer iyi..." dedim sürekli kendime. Tutunacağım tek dalım buydu. Titrek bir nefes aldım. Selin gözlerindeki duyguyu saklamaya çalışarak bana bir mendil uzatmıştı.

Polisler birkaç soru daha sorup odadan çıkarken ben de yerimden doğrulmaya çalıştım. Üstüme çökmüş sisi dağıtarak,

“Haydi Ömer’in yanına gidelim!” dedim heyecanla. Selin anlayışla başını sallayıp, “Tamam,” derken yanıma gelmişti. Beni dikkatlice sandalyeye oturttu ve üstüme hırkamı, bacaklarıma da yatağın ucundaki pikeyi örttü. Ardından doktora haber vermek için odadan birkaç dakikalığına çıktı.

Yukarı çıktığımızda Hatice Teyze’nin yanında tanıdık başka üç kişiyi görmüştüm. Selin bir şey söylemeden beni onların yanına götürürken onların Şule, Şule’nin babası ve Züleyha Teyze olduklarını fark ettim. Aklımdan uçup gitmişti hepsi. Beni ilk fark eden Şule olmuştu.

“Betül!” dedi heyecanla ve yanıma koştu. “İyi misin?”

Gülümsedim. Züleyha Teyze de yanıma gelmişti. “Kızım iyi misin?”

Başımı sallayıp, “Çok iyiyim,” dedim. Şule’nin babası da aramıza katıldığında hepsine teşekkür ettim. “Siz olmasaydınız durumumuz ne olurdu bilmiyorum, çok teşekkür ederim.”

Züleyha Teyze elini omzuma koyarken, Şule

elimi tutmuştu. Şule'nin babası, "Sizi öyle görünce ne yapacağımızı şaşırdık. Allah yardımcınız olsun kızım," dedi. "Bir şey lazım olursa haber verirsiniz, Hatice Hanım'a bıraktık numaramızı." Bir kez daha teşekkür ederek gülümsedim.

"Biz gidelim artık," dedi Züleyha Teyze beni öperken. Şule, "İkiniz de iyi olduğunuzda bir daha gelin tamam mı? Hem o zaman beraber şehir merkezine ve göl kıyısına da gideriz. Yazın oralar çok güzel oluyor," dedi hevesle. "İnşallah," dedim ve Züleyha Teyze'den ayrılıp ona da sarıldım.

Üçü de koridoru dönüp gözden kaybolduktan sonra beni Hatice Teyze'nin yanına götürdü Selin. Fatma Teyze ve Emre ortalıkta gözükmüyordu. Sandalyemi yanına çekerken, "Buraya getirdikleri gün sabaha kadar bizimle beklediler," dedi Hatice Teyze. "Çok iyi insanlar..."

"Öyleler," dedim gülümseyerek. "Ömer iyi oluyor," dedim gülümseyişim sırıtışa dönüşürken. Hatice Teyze de aynı şekilde güldü. "Çok şükür kızım, çok şükür." Elinin üstüne elimi koyup hafifçe sıktım. Hatice

Teyze benden tarafa dönüp, “Arkadaşın mı?” diye sordu duvara yaslanan Selin’e bakarak. Dikkatli olmaya çalışarak yavaşça diğer tarafa döndüm. Selin öyle sessiz duruyordu ki varlığını unutmuştum.

Hatice Teyze gülümseyerek ona bakarken o başını eğip çekingen bir şekilde başka bir tarafa baktı. Terslemediğine sevinmem gerekiyordu sanırım. Hatice Teyze’ye durumu belli etmeden, “Evet,” dedim. “Çok yakın arkadaşım...”

Selin yine de bizden tarafa bakmamıştı. Çekinmesini anlayabiliyordum, bu insanlara bu kadar uzak ve önyargılıyken söz konusu tavrı normaldi. En azından annem gibi duygularını açıkça ve acımasızca göstermek istememişti.

Selin’in sessizliği ve Hatice Teyze’nin durumu anlamış gibi konuyu kapatması üzerine bir süre konuşmadan oturduk. Sonunda önümüzden bir hemşirenin geçtiğini görünce yerimde kıpırdanıp seslendim.

“Bakar mısınız?”

Kız ellerini mavi önlüğünün ceplerinden çıkarıp bana döndü.

“Buyurun.”

Gözlerim bir an “Yoğun Bakım” yazısının üzerine gitmişti. “Ömer’in iyi olduğunu söylediniz, artık onu görebilmemiz gerekmez mi?” Gözlerini kaçırsa da ben devam ettim. “En azından uzaktan...”

Hatice Teyze’nin de hevesle kızdan cevap beklediğini görebiliyordum. Hemşire başını iki yana sallayıp, “Şu an göremezsiniz. Doktorla konuşmalısınız,” dedi. Ellerini tekrar cebine sokup başka bir şey söylememi beklemeden koridora girdiğinde kaşlarımı çatıp arkasından baktım. *Tuhaf!*

Hemşirenin girdiği koridorda Emre belirmişti, yanımıza gelmesini bekledim. Karşımızdaki duvara geçip ellerini göğsünde bağladığında Hatice Teyze, “Konuştun mu?” diye sordu. Emre başını sallayarak onayladı.

“Kimle?” diye bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken, “Doktorla konuşmaya gitmişti,” dedi Hatice Teyze. Emre’ye

dönüp, “Ne dedi? Ne konuştunuz? Nasılmış?” diye art arda sorularımı sıraladım.

Dişlerini sıktı, çenesi gerildi, gözlerini kaçırdı. Kollarını çözüp bir elini saçlarının arasından geçirirken, “İyi,” dedi duygusuz bir sesle. “Başka?” dedim ısrarla. Gözlerini kapattı ve ellerini arkasındaki ahşap bordüre dayadı. Tavırlarındaki dengesizlik ve bakışlarındaki belirsizlik kafamı karıştırıyordu.

“Başka bir şey yok. Bu kadar...”

“Oğlum iki saat ne konuştun adamla?” diyerek Hatice Teyze devreye girdiğinde Emre telefonunu çıkardı. “İyi işte Hatice Teyze, bir şey konuşmadık başka.” Telefonunda birkaç yere girdikten sonra Hatice Teyze’ye uzattı. “Annem arayıp duruyordu, seninle konuşmak istiyor.”

Hatice Teyze’nin dikkati dağılmıştı. Telefonu alıp kulağına götürdü. Fakat bunun Hatice Teyze’yi oyalamak için yapılan bir girişim olduğunu fark etmiştim. Hatice Teyze telefonla konuşurken Emre bir şey

söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı fakat daha sonra durup nefesini bıraktı.

“Emre ne oluyor?” dedim karışan düşüncelerimle. Ömer iyiydi işte, neden böyle davranıyordu.

“Sadece güçlü ol tamam mı?” dedi ve başka bir şey söylememi istemiyormuş gibi başını başka bir tarafa çevirdi. Ona tekrar sesleneceğim sırada koridora giren beyaz önlüklü, kır saçlı doktoru gördüm. Sabırsızca yanımıza gelmesini beklerken Emre’yle aralarında garip bir bakışmanın geçtiğini fark etmiştim. Bu durum gerçekten canımı sıkmaya başlamıştı.

Kabaran sinirimi görmezden gelmeye çalışarak, “Onu neden göremiyoruz?” diye sordum doktor önümüzden geçmeden önce. Duraksayıp, “Bununla ilgili gerektiği zaman bilgilendirileceksiniz,” dedi. Tekrar ilerleyeceği sırada cevap vermesi için, “O iyi değil mi?” diye sordum sesimi yükselterek. Doktor o an Emre’ye döner gibi oldu fakat dönmedi. Sadece geçiştirici bir şekilde başını sallayıp önümüzden geçip gitti.

...

O akşam yine orada uyuyakalmıştım. Doktorumdan bunun için küçük çaplı bir azar işitsem de ikimiz de aynı şeyi tekrar yapacağımı biliyorduk. İki gün daha geçmişti, biraz daha rahat hareket edebiliyordum ama bu yorgunluktan uyuyakalana kadar "Yoğun Bakım" bölümünün önünde beklerken pek işime yaramıyordu.

Babam, Selin ve Kutay buraya yakın bir otelde kalıyordu. Selin artık tüm gün burada kalmak yerine babam ve diğerleriyle birlikte otelden buraya gelip gidiyordu. Kutay genelde akşamları geliyor, bir şey lazımsa hallediyor ve birkaç saat kalıp otele geri dönüyordu. Babam bir ara İstanbul'a dönmüş fakat sonraki gün geri gelmişti. Emre de dün öğleden sonra İzmir'e, beni görmek için başından ayrıldığı işinin başına geri dönmüştü. Annem yanımda kalıyordu, pek konuştuğumuz söylenemezdi. Bana kızgındı ve bunu yansıtmamak için konuşulacak konunun bulunduğumuz duruma kayacağı her türlü muhabbetten

kaçınıyordu. İşime gelmediğini söyleyemezdim.

Hatice ve Fatma teyzeler de Emre'nin onlara ayarladığı bir yerde kalıyordu sanırım. Bu konuyu tam olarak konuşmamıştık. Ömer'in durumunun iyi olduğunu öğrendiğim günden beri bunun dışında net bir bilgi alamamıştım. Hemşireler cevap vermiyor, doktor sorularımı üstünkörü cevaplarla geçiştiriyordu. Emre için de aynı durum söz konusuydu. Hatice ve Fatma teyzelerin de durumunun benimle aynı olduğunu görebiliyordum.

Onun iyi olduğunu söylemişlerdi ama içimdeki tuhaf his karamsar yönümün silahı olmaktan kurtulamıyordu. Geceleri engelleyemediğim bir şekilde uyanıp ağlıyor ve hemşireyi çağırıp beni Ömer'in olduğu kata çıkarması için ona yalvarıyordum. Bu kapıların ardında olduğunu bilmek bana güç veriyordu.

"Betül'üm?"

Fatma Teyze bana seslendiğinde uykuyla

kapanmak üzere olan göz kapaklarımı sonuna kadar açıp ona döndüm.

“Efendim?”

Anaç bir tavırla kaşlarını çatıp, “Geceden beri buradasın yine değil mi?” diye sordu.

Gülümsemeye çalışarak, “Bu sefer sabah geldim,” dedim. Aslında sabah ve gece arasındaki o ince zaman diliminde gelmiştim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

“Haydi aşağı inelim. Hatice de aşağıda, birlikte kahvaltı yaparız.”

İstemediğimi belli edecek şekilde huysuzca başımı çevirdim. Şımarıklığım kolumu çimdikleyen Fatma Teyze tarafından sona erdirilmişti.

“Hasta falan demem, alırım ayağımın altına! Zaten zorlamasak bir şey yediğin yok.” Yüzümü astığımda, “Betül gerçekten kızıyorum. Ömer iyi oluyor ama çıktığında seni bu hâlde görürse hiç iyi olmaz!” dedi. Sıkıntıyla iç çektim ama Ömer’in oradan çıktığı zamanla ilgili bir şeyler düşünmek hoşuma gitmişti.“Çabuk dönelim ama,” dediğimde beni duymazlıktan gelerek

çoktan sandalyemin arkasına geçmişti.

...

Daha gözlerimi açmadan üzerinde yattığım yumuşak zemin canımı sıkmıştı. Yine orada uyuyakalmıştım ve beni buraya, odama getirmişlerdi. Sırf bu yüzden uyumam için gözümün içine baktıklarını biliyordum.

Oyalanmadan yatakta dikkatli bir şekilde doğruldum. Annem köşedeki tekli koltuğa oturmuş, televizyon izliyordu. Elinde tuttuğu kutu içeceğe bakılırsa babam ya da Kutay uğramış, bir şeyler getirmişti. Perdesi yarıya kadar açılmış pencereye baktığımda hava kararmıştı. Saat on ikiye geliyordu.

Annemin oturduğu tarafa dönerek, “Beni yukarı çıkarır mısın?” diye sordum çekingen bir tavırla. Ters bir şekilde bana bakıp, “Beni çok üzüyorsun Betül!” dediğinde omuz silkip, “Kendi kendini üzüyorsun anne!” dedim. Beni duymazlıktan gelerek, “Doktor birkaç güne eve gidebileceğimizi söyledi,” dediğinde kaşlarımı çattım, midem kasılmıştı.

“Hayır!” dedim hiddetle. Hassas duygularım

çıkan kavgayı kızıştırmaya çalışan seyirci gibi gözyaşlarımı kirpiklerime dizmişti bile. “Ömer olmadan buradan bir adım bile atmam.” Yanına çıkamamak bile beni bu derece rahatsız ederken ondan daha fazla uzaklaşmayı kaldıramazdım.

Sesi ve ifadesi yumuşadı. “Beni çok yoruyorsun Betül. Geldiğin nokta hiç hoşuma gitmiyor.” Cevap vermedim. “Neden böyle yapıyorsun? Neden bir kez olsun bize hak vermeyi denemiyorsun? Seni ne zamandır görmüyorum ve sonra bir hastanede olduğunu öğreniyorum. Sence bu benim için kolay bir şey mi? Neden bizi anlamamakta diretiyorsun?”

Ona bazı konularda hak veriyordum. Dedikleri doğruydu, ne kadar ilgisiz ve kısmen umursamaz bir ebeveyn olsa da birtakım konularda endişelenmekte haklıydı. Fakat bu Hatice Teyze, Ömer ya da Fatma Teyze’nin suçu değildi.

“Seni anlıyorum anne,” dedim. “Sadece onlara olan öfkenin sebebini anlayamıyorum. Bana zarar veren onlar değil. Ömer, Fatma Teyze ya da diğerleri

beni korumaktan, sahiplenmekten başka bir şey yapmadılar.”

Yüzü bir an yumuşar gibi oldu fakat hemen toparlayıp, “Onlar yapmasa da yanlarındayken oldu. Her neyse, bunu daha sonra konuşacağız,” dedi.

Söylediklerini umursamadan yatakta biraz daha doğrulup, “Beni yukarı çıkaracak mısın? Sen çıkarmasan bile bir şekilde çıkarım,” dedim. Hoşnutsuz bir ifadeyle kumandayı kenara bıraktı ve yanıma gelip sandalyeye oturmama yardım etti.

“Baban bu akşam eve dönüyor, birkaç gün sonra tekrar gelecek.”

Odadan çıktığımızda, “Tekrar gelmesine gerek yok,” dedim. “Ömer iyileştikten sonra döneriz. Hem sizinle konuşmak istediğim şeyler var.” Çıkışacağını ya da soru soracağını düşünmüştüm ama cevap vermemeyi seçmişti.

Koridora girdiğimizde Emre, Hatice ve Fatma teyzelerle birlikte sandalyelerde oturmuş, bekliyordu. En azından hepsinin burada olmasını beklemiyordum, geç

olmuştu sonuçta. Bu saatlerde genelde bir kişi kalırdı. Yanlarına geldiğimde hepsi bana döndü. Yorgun bir gülümsemeyle karşılamışlardı beni. Emre'yse... O yine bir garipti.

Konuşan Fatma Teyze oldu. "Doktor çağırdı," dedi. Parmaklarım ısısını kaybederken kaç gündür sorularımdan köşe bucak kaçan doktorun söyleyeceklerine duyduğum merak içimi kavurmaya başlamıştı bile.

"Ne zaman gelecek?" dedim heyecanımı sesime yansıtmamaya çalışarak.

"Şimdi gelir..."

Hatice Teyze daha sözünü bitirmeden "Yoğun Bakım" bölümünden çıkan doktor önce bakışlarını hepimizden kaçırdı, ardından boğazını temizleyerek olduğumuz tarafa yaklaştı.

Sandalyemin kenarına tutunup yavaşça ayağa kalktım. Kimse buna ses çıkarmamıştı. Çabucak buz tutmuş parmaklarım titremeye başlamışken ellerimi birbirine bastırdım. Yutkunduğumda

heyecanın boğazımdaki yumruya kendini hissettirmesi için iyi bir sebep verdiğini biliyordum. Tekrar yutkunmayı denedim. Doktor bir an için ellerini nereye koyacağını şaşırmış ve ardından kararsız bir hareketle iki yanına serbest bırakmıştı. Bu kararsızlığı ruhumu sıkıyordu.

“Ömer...” dedi. Nefesimi tuttum. Heyecan öyle soluğumdaydı ki istesem de küçük iç çekişler dışında nefes alamazdım.

“Söyle artık!” dedim sabırsızca. İçimde bastırmaya çalıştığım tüm kötü düşünceler beni öyle dibe çekiyordu ki bize iyi haberi vermeden çekildiğim yerde düşüp bayılabilirdim.

Başını eğip gözlerini kaparken, “Bu hiç beklediğimiz bir durum değildi. Elimizden geleni yaptık, çok üzgünüm. Ömer’i...” dedi.

Hayatım doktorun cümlesini devam ettireceği bir sonraki kelimenin doğumuna bağlıydı. Ağırlık zihnime en beklenmedik zamanda çökerken o kelimenin sancısı kaburgalarımda geziniyordu. Yumruklarını

sıktı ve tüm zihnimi uyuşturup benliğimi parçalara ayıracak o dikenli kelimeleri ruhuma sapladı.

“Onu... Kaybettik.”

Göğsümün tam ortasından devasa bir kılıcın geçişini hissettim. Metalin etime sürtünmesi, kanıma bulanması, yararak ilerlediği bedenime hissettirdiği acı...

Hayat bazen sizi bir tünele sokar. Tünelde ilerlerken zihniniz çekmez, ruhunuzla bağlantınız zayıflar, kendinizle iletişim kuramazsınız.

Yutkundum, kaşlarımı çattım ve sonra gülümsedim. Gözlerimi kapatıp kesik, seri nefesler almaya başladım. Küçük bir kahkaha boğazımdan yükselirken başımı hızla iki yana salladım.

“Hayatımda duyduğum en berbat espriydi. Hatta tam bir saçmalık!” Omzuma dokunan elden sert bir hareketle kurtulup, “Ama gülüyorum; çünkü bu, gerçek değil!” dedim.

Başını eğdi. Dengemi kaybettim. Omzuma dokunan eller kolumu buldu. Bir kez daha kurtardım kendimi onlardan. “Bu gerçek

değil!” Gülüşümün ardından yanaklarımı yakarak inen gözyaşları dudaklarımdan içeri girdi. “Bu gerçek değil!” Kurtulmaya çalıştığım ellerin bir kez daha koluma dokunduğunu hissettiğimde hışımla birkaç adım geriledim. “Bu gerçek değil dedim! O iyi, Ömer iyi, ona bir şey olmadı!” Gülümseyen yüzüm ölümcül bir acıyla buruşuyor, sesim çatallaşıyordu. “Ağlamayı kesin!” Bu ses bana mı aitti? Peki ya gözyaşları? Onlara mı söylüyordum bunu, kendime mi? Ben de mi inanıyordum bu saçmalığa? *Asla!*

Zemin ayaklarımın altından çekilirken ciğerlerimdeki hava tükenmişti. Ellerimi boğazıma koydum ve dilimde, bedenimde, zihnimde kalan son güçle bağırdım.

“Ona bir şey olmadı!”

Sonra zaman durdu. Zihnimin dişlileri sonu gelmiş bir makine gibi yavaşladı. Etrafımda dönen duvarlar sabit bir şekle girdi. Başı öne eğik doktor, sandalyeye düşmüş Hatice Teyze ve Fatma Teyze, onlarla ilgilenen Emre, beni tutmaya çalışan annem, ritimden

yoksun kalp atışlarım... Hepsi dondu ve birer birer kararmaya başladı. Önce yerini boşluğa bırakmaya yüz tutmuş silik bir görüntü, ardından kör edici bir karanlık... Sahiden inanıyor muydum, yoksa bu karanlık beni buna mecbur mu bırakıyordu? İnkâr etmek bu kadar imkânsızken tüm ihtimaller tek bir sonuçta birleşiyordu; karanlık bir boşlukta...

16.

“Bugün nasılsın bakalım?”

Ruhsuz bakışlarıma rağmen inatla gülümseyen kadına diktim gözlerimi. Bugün düne göre daha renkli giyinmiş ve kıvırcık, kahve saçlarını omuzlarının üstünde açık bırakmıştı. Bu, onu olduğundan daha kilolu göstermişti. Yarım bir solukla yerimde hafifçe kıpırdanıp sıkı sıkı bağladığım topuzumdan çıkmış birkaç saç telini kulağımın arkasına ittim. Cevap vermediğim hâlde yüzündeki bana oldukça uzak gülümsemeyi sürdürüyordu.

“Tamam o hâlde, istemiyorsan konuşmazsın. Bugün de bu şekilde anlaşacağız demek.”

Benimle küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi konuşması sinirimi bozmuyordu. Aslına bakılırsa varlığı bile pek umurumda değildi.

“Bugün benim için çok yorucuydu Betül,

tahmin bile edemezsin. Bazen ben bile, 'Yok artık!' diyorum, biliyor musun?" Hafifçe güldü. Bakışlarımı ondan kaydırıp pencereye diktim. Konuşmaya devam ediyordu. "Belki sen de bir gün kliniğime gelir ve beni ziyaret edersin, olmaz mı?" Pencerenin kenarına takılmış kuru yaprağa odaklanarak beni evden çıkarmanın bilmem kaçıncı yolunu deneyen kadını bir kez daha umursamadım.

On dakikanın sonunda karşımdaki kadın - sanırım adı Leyla'ydı- tüm gününü anlatmış ve yeni konu arayışlarına girmişti. Konunun nereye gideceğini ikimiz de biliyorduk, tıpkı geçen iki haftada olduğu gibi... Bana tüm gününü ayrıntılı olarak anlatacak, belki hayatındaki birtakım değişikliklerden bahsedecek ve sonunda konu bana gelecekti; kaçınılmaz son... Fakat bu sefer beni şaşırtarak kendi özeline girmişti.

"Kardeşimi kaybettiğimizde senden birkaç yaş küçüktüm. Farklı bir ölümü yoktu, araba kazasında ölmüştü." Burukça gülümsedi. "İnsanın hayatı boyunca aklına kazınan birkaç olay olur. Asla unutamayacağı, yıllar

geçtiğinde bile aklına geldiğinde nefesinin kesildiği... Bu da benim için öyleydi.” Üst dudağımı dişlerimin arasına alıp sertçe ısırdım. “Aramız çok iyiydi, onu kaybettikten sonra birkaç yıl boyunca toparlanamamıştım. Kimseyle konuşmak istemiyordum, hiçbir şey yapasım yoktu. Ama hayatın gözlerinin önünden kayıp giderken nefes alabilmek için bir yerden yakalaman gerek değil mi?”

Bir an itiraz etmek istedim fakat sonra ağzımı açmama yetecek bir neden olmadığını düşünüp nefesimi sessizce bıraktım.

“Acını anlayabiliyorum, duygularının ne kadar yoğun ve yorgun olduğunu biliyorum ama senin de bir yerden yakalaman lazım Betül ve bunu ne kadar erken yaparsan senin için o kadar iyi olacak.” Annemin getirdiği su bardağından acele etmeden küçük bir yudum aldı. “Eğer bunun için bir sebep bulamıyorsan çevrene bak lütfen. Aralarına dönmeni bekleyen insanlara bak.”

Günlerdir duyduğum cümlelerin bir benzerini dinlerken beklediğinin aksine

etkilenmemiştim. Aslında bunu beklediğinden bile emin değildim. Yalnızca söylediği hiçbir şey benim için yeterli bir sebep değildi, gerçi sebep aradığım da yoktu ya!

Dizlerime inmiş battaniyemi belime kadar çekip kulağımın arkasından çıkan saçları toplamak için topuzumu açtım. Arkaya attığım saçlarımı döndürüp topuz hâline getirdikten sonra elimdeki tokayı topuza doladım. Küçük bir *"Çıt"* sesiyle birlikte saçlarım parmaklarımın arasında dağıldığında bakışlarım donuklaşarak battaniyemin üstüne düşen tokayı buldu. İfadesiz yüzümden bir damla yaş, yanağımdan çeneme ince bir yol izlerken ellerimi saçlarımdan çekip kopmuş tokama uzandım. Parmaklarım birbirinden ayrılmış lastiklerin üstüne dokunur dokunmaz bu tokayı Ömer'in elinden aldığım zamana dönmüştüm. Toka almayı unutmam, onun benim yerime hatırlayıp alması ve bana vermesi...

"Ben de yedek bir tane vardı."

Bir terslik olduğunu anladığı hâlde elindeki tokayı bana uzattı. Bakışlarımdaki boşluğu ilk defa başka bir duygu doldurmuştu; *nefret*. Saçlarıma değecek son tokanın Ömer'in aldığı toka olması gerekirken başkasını nasıl kabul edebilirdim? Saçlarıma, ellerime, ruhuma değen her şeyde Ömer'in izi olması gerekiyordu; bir başkasının değil!

Düzenli ağlama krizlerimin bir yenisini daha karşılamadan hiddetle yataktan kalkıp kapının yanına geçtim ve çıkması için kapıyı açıp kenara çekildim. Kadın onu açıkça kovduğum gerçeğine rağmen bana anlayışla bakmaya devam ediyordu. Israr etmeden çantasını koltuğun kenarından alıp ayağa kalktı.

"Yarın tekrar görüşeceğiz. O zamana kadar söylediklerimi düşünmeni istiyorum," derken tekrar gülümsedi ve açtığım kapıdan çıktı.

Vakit kaybetmeden kapıyı arkasından kapatıp kilitledim ve yatağımın üstündeki tokanın yanına oturdum. Onu elime alıp

masamın üstüne dizilmiş eşyaların yanına koyarken masadaki her şeye tek tek acele etmeden bakmıştım. Deri ceket, tişört, tespih, buruşuk bir not kâğıdı, market fişi, telefon numarası yazılı küçük bir kâğıt, meal ve fotoğraf... Onun yanındayken bu eşyaların bende olduğuna şükredeceğim aklıma gelmemişti.

Sonrası felakete dönüşecek acı bir gülümseme yüzüme yerleştiğinde elimi fotoğrafa uzattım. Hatice Teyze ve o, *Ömer*. Tam tamına iki hafta... Yokluğunda düştüğüm boşluğun beni tüketmesine seyirci kalmamın ikinci haftası... Ömer'in yüzünü unutmamak için sık sık fotoğrafına bakıp beni ona ulaştıracak gibi ondan kalan her şeyi tek tek izlememin ikinci haftası... Zihnimin onun anılarına sarılışının ikinci haftası... Gözyaşlarımın soluklarımın önüne geçmesinin ikinci haftası...

O gün bedenimin iradesini elime alamamış ve bayılmıştım. Uyandığımdaysa ilaçlarla uyuşmuş bir bedenim, acıyla uyuşmuş bir ruhum vardı. Sonraki gün kimseyi göremeden apar topar eve getirilmiştim. İlk

bir iki gün buraya yakın bir hastaneye götürülmüş fakat daha sonra hastaneye gitmek istemediğimi yataktan çıkmayarak açıkça belli etmiştim. Bu yüzden de hastaneye gitmek yerine doktor ve adının Leyla olduğundan emin olamadığım psikolog kadın eve gelmeye başlamıştı. Psikoloğun, ismini birkaç kez söylediğini hatırlasam da kulaklarım gerekli bulmadığı şeyleri hafızama iletme konusunda isteksizdi.

Annemle babam iş seyahatlerini erteliyordu, bana kalırsa gitmeleri benim için çok daha iyiydi ama ne yazık ki benimle aynı şekilde düşünmüyorlardı. Selin her gün gelip benimle konuşmaya çalışıyor ve saatler geçirip eve eli boş dönüyordu. Umut da öyle, her gün geliyordu fakat uyuyor numarası yapıp onu çabucak başımdan savabiliyordum. Kutay ise üstüme gelmiyordu, hatta yanımda bile fazla durmuyordu, ancak bir şeye ihtiyaç duyulduğunda... Emre hastanede benimle görüşmüş ve sonrasında İzmir'e geri dönmüştü, hâlâ oradaydı ve bence en iyisini

o yapıyordu. Fatma ve Hatice teyzeler defalarca buraya gelmişti fakat hiçbirinde odadan çıkmamış, onları görmek istemediğimi söylemiştim. Annem de onları büyük bir istekle uğurlamıştı. Üzüldüklerini gördüğüm hâlde bunu düzeltecek bir şey yapmak istemiyordum, bu acı bana bencillik katmıştı.

Annem, babam ve çevremdeki diğer herkes konuşmak konusunda sorunum olduğunu düşünüyordu; buna Leyla ismine aday psikolog kadın da dâhil... Öyle bir sorunum yoktu, yalnızca konuşmak için yeterli bir sebep bulamıyordum ya da konuştuğumda kendime ve çevreme vereceğim rahatsızlığı düşünerek zararı en aza indirmeye çalışıyordum.

Elimdeki fotoğrafın üstüne düşen bir damla yaşı eşofmanıma sildim ve fotoğrafı tekrar yerine bıraktım. Omzuma dökülen saçlarıma boş bir gülümsemeyle bakarken yüzüm gözyaşları içinde engellenemez bir şekilde buruştu. Sabah geçirdiğim kriz sonucu dağılan odama baktım. Ayağımın dibinde duran kırık bibloya hızla bir tekme

savururken gözyaşlarım çoktan özgürlüğünü ilan etmişti. Duvara çarpan biblodan birkaç parça daha kırıldığında konsolun üstünde kalan eşyaları da hırsla etrafa fırlattım. Hırsım gücümle birlikte bedenimden çekildiğindeyse monotonlaşan krizlerimin sonunda zedelenen dizlerimin üstüne düştüm; *yeniden...*

“Betül? Betül kızım iyi misin?”

Odamın kapısı annemin telaşlı sesiyle birlikte çalındığında hıçkırıklarım boğazımı tıkamış, hırıltılı sesler çıkarmama neden oluyordu. Ağlayışım bedenimi şiddetle sarsıyordu. Ellerimi yüzüme kapatıp alnımı yere dayadığımda kendimi tutmadan içimdeki gürültüyü bağırarak dışarı çıkardım.

Kapı art arda çalınıyor ve hemen arkasından annemin sesi duyuluyordu. Yüzümü zeminden ayırıp doğruldum. Düşmüş omuzlarıma dağılmış saçlarım terden yüzüme yapışıyordu. Elimi saçlarıma daldırdım ve saç diplerimde keskin acıyı hissedebileceğim kadar asıldım. Yüzümü

kazağımın kollarına silip yavaşça ayağa kalktım. Kapının yanına ilerleyip kilidi açtığımda annem kapıyı aynı saniyede açmış ve beni kollarına almıştı.

“Bir tanem... O sesler neydi?”

Kollarım iki yanımda sallanırken omuzlarımı kaldırıp ondan uzaklaştım. Yanından geçtiğimde beni dikkatle izliyor fakat başka soru sormuyordu. Banyoya girdim ve yine kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim. Birkaç adımda aynanın karşısına geçmiştim. Aynadaki görüntü benden çok uzaktı. Şişmiş kızarık gözler, zayıflamış güçsüz beden, koyulaşmış göz altları, boş bakışlar...

Elimi aynanın yanındaki dolaba götürdüm. Dolabı açıp büyük makası çıkardığımda içimdeki boşluk yaşayabileceğim tüm tereddüdü silip atmıştı. Sönük saçlarım omuzlarımda asılı dururken artık onları toplayacak bir toka olmadığı düşüncesi beni teşvik ediyordu. Saçlarımı ensemde sıkı sıkı tuttum. Makası kaldırıp gereksiz bir güçle sıktığım saçlarımı ensemden keserken saçlarım birer birer parmaklarımın arasından

çıkıp yüzümü çevrelemişti. Ayaklarıma düşen tutamlara ifadesizce bakıp makası lavabonun içine attım ve sessizce çıktım.

Annemin kapının biraz ilerisinde olduğunu görünce tepkisini görmek istemediğim için başımı eğip odama geçtim. Yine de yüzünde beliren şaşkınlık ve bunu saklamaya çalışma dürtüsüne şahit olmuştum. Nefesimi isteksizce bırakıp kapıyı arkamdan kilitledim.

“Betül birazdan Doktor Ersan Bey gelecek bebeğim, kapıyı aç olur mu?”

Annem kapının arkasından seslenirken yatağıma girmiş, battaniyeyi başıma kadar çekmiştim bile.

...

“Nasıl hissediyorsun bakalım?”

Midemi bulandıran bu soru karşısında yalnızca bakışlarımı kaçırdım. Bugün nasıl hissediyordum? Çocukken gördüğüm rüyaların sonunda bir yerden düşüyormuş gibi hisseder, heyecanlanırdım ama uyanacağımı bildiğim için bu beni korkutmazdı. Şimdiyse uyanamayacağım bir

kâbusta dipsiz bir boşluğa düşüyordum. Korku buradaydı, tüm bedenimi sarmalayan damarlarımda... Her gün tazeleniyor, eksilmeden devam ediyordu ve ben ona öylece alışmıştım. İşte böyle hissediyordum, tıpkı diğer günlerdeki gibi...

Benden bir şeyler duymaya hevesli doktor yatağımın ucuna oturmuş, karnımdaki kapanmaya yüz tutmuş yarayı inceliyordu.

“Annen doğru düzgün bir şey yemediğini söyledi Betül. Bu seni zayıf düşürmüş.”

Elindeki birkaç cihazla beni muayene ederken ona yardım etmek adına parmağımı bile kıpırdatmıyordum. Ortamdaki herkesin ancak ensemin biraz altına gelen biçimsiz saçlarımı incelediğini fark edebiliyordum. Doktor garip, annem üzgün ve sabırsız, babamsa şaşkındı. Ortak noktalarıysa hepsinin durumu belli etmemek için bakışlarını saçlarımda tutmamaya çalışmalarıydı.

“Betül,” dedi adam yaşının sesine verdiği olgunlukla. “Ne olursa olsun vücuduna bir kurşun girdi. Kendine dikkat etmemen seni

iyice güçsüz kılıyor, zaten yeterince zorlamışsın. Kurşunun kritik bir alana geldiğini ve seni kıl payı kurtardıklarını unutma.” *Çok iyi bir şey yapmışlar gibi...* “İyileşiyorsun ama lütfen kendini topla ve bu süreci hızlandır.”

Adam birazdan unutacağım bir dünya şeyi art arda sıralıyordu, dinlemek yerine boş duvara çevirdim bakışlarımı.

...

“Uyan bakalım!”

Yatağım sarsılırken battaniye üstümden çekilmişti. Ne olduğuna bakmak için başımı kaldırdığımda Selin gülümseyerek bana bakıyordu. Gözlerini kısıp saçlarımda fazladan birkaç saniye geçirdiğini gördüğümde tepkisini görmemek için arkamı döndüm.

“Saçların...” diyerek kolumdan yakaladı ve kendine çevirdi. “Farklı olmuş.” Kendini gülümsemeye zorluyordu. “Bu tarz kesinlikle sana yakışmış, haydi bir kuaföre gidip düzelttirelim olur mu?” Ona boş boş bakıp kolumu kurtardım. “Haydi ama lütfen

Betül!” dedi hâlâ saçlarımı incelerken. “Bugün gerekirse seni sürükleyerek bu odadan çıkarırım.” İfadesizliğim onun da sinirini bozmuyordu anlaşılan. Tekrar kolumu yakaladı, tekrar kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ama bu kez izin vermedi. “Lale Hanım geldi, aşağıda seni bekleyeceğim. Sonra da dışarı çıkarız.” Lale’nin kim olduğunu düşünürken gözlerim saate kaymıştı. *Her gün gelen psikoloğun adı Leyla değil, Lale’ydi demek.*

Selin odamdan çıktığında kapının önünde bekleyen kadın içeri girmişti. Doğrulup yerdeki battaniyemi aldım ve tekrar üstüme örttüm. Kıvırcık saçlarını bu kez muntazam bir topuzla başının üstünde toplamış *Lale* Hanım. Yastığımı yatak başlığıma dayayıp karşımdaki koltuğa oturmasını bekledim. Yine yarım saat kadar konuşup gidecekti. Ben de Selin’in hiçbir ısrarına kulak asmadan odamda yalnız kalacaktım. Gözleri saçlarımı bulmuştu fakat diğerleri gibi yorum yapmaya zorlamadı kendini. Bunun için ona teşekkür edebilirdim.

“Nasılsın diye sormalı mıyım?” Gözlerimi

birkaç saniye için ona dikip tekrar başka yöne çevirdim. “Pekâlâ...” Koltuğa iyice kurulup çantasını her zamanki gibi kenara bıraktı. “Düşündüm de bugün farklı bir şey deneyebiliriz.” Bıkkınlıkla iç çekip battaniyemin köşesiyle oynamaya başladım. “Verdiğin tepkilere bakılırsa onu unutmak istemiyorsun.” Tespitine karşı gözlerimi devirdim. Bunu anlamak zor olmasa gerekti. Fakat ardından beklemediğim bir şey ekledi. “Bana onu anlatabilirsin, Ömer’i...”

İlgisiz bakışlarım yoğun bir hâlde karşımdaki kadına dönerken nefesim düğümlenip boğazıma tıkanmıştı.

“Seni zorlamayacağım. Eğer istersen...” dedi her zaman biraz anlayış barındıran ses tonuyla.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarımı karnımda topladığım ellerime çekmişken kapının ardından gelen seslerle tekrar kaldırdım. Lale Hanım da benim gibi kapıya döndüğünde odanın kapısı hızla açıldı. Annem sinirle odaya girmişti, Selin de arkasından onu durdurmaya çalışıyordu.

“Esra Teyze daha kötü olacak!”

Selin annemi kolundan çekmeye çalışsa da o buna izin vermeyip, “Daha ne kadar kötü olabilir Selin?” dedi. Selin’i arkada bırakıp bana ve Lale Hanım’a döndü. “Yakışmış mı?” dedi Lale Hanım’a saçlarımı işaret ederek. Lale Hanım onu sessizce uyarsa da annem umursamamıştı. “Ben dayanamıyorum artık, onu böyle görmek beni mahvediyor!”

Böyle fevri, düşüncesiz davranışlar anneme göre değildi. Onun için her zaman bir kriz kontrolü söz konusuydu. Fakat şimdi, yalnızca ben değil, çevremdeki herkes zarar görüyordu.

“Yanında bunları söylemeniz iyi olmayacaktır Esra Hanım.”

Lale Hanım, annemi bir kez daha nazikçe uyarırken annem gözlerini bana çevirdi. “Böyle de iyi olmuyor!” dedi omuzlarını düşürerek. “Bize bir şey söyle Betül, herkes ne hâlde görmüyor musun? Hepimiz ağzından çıkacak bir kelimeyi bekliyoruz ama sen bizi görmezden gelmekten başka

bir şey yapmıyorsun!”

Annem gözlerini bana dikip bir şeyler söylememi beklerken Lale Hanım onu uyarmaya devam ediyordu. “Lütfen, bakın çok hassas bir dönemde ve bu psikolojisine zarar verebilir.”

Yanlış düşünüyordu, bu saatten sonra psikolojime zarar verebilecek pek bir şey olduğunu sanmıyordum. Yalnızca içimdeki bastırılmış duyguları dışarı çıkarabilirdi, o kadar.

Annem, Lale Hanım’ı duymazdan gelerek bağırmaya devam ediyordu. “Bir şey söyle Betül!” Tepkisizliğim karşısında siniri bozulan birini görmek neredeyse acı gülümsemelerimden birini takınmamı sağlayacaktı. Bakışlarımdaki boşluğu gizlemek için çabalamadım. Aksine bencil yanım kabarmış ve bu boşluğa herkesi şahit etmek istiyordu. Fakat annem beni konuşturmak için yine en yanlış yöntemi seçmişti. “O çocuğun sana verdiği zarar...” Bu beni konuşturmak için miydi, yoksa şu durumda yaptığı düşüncesiz hareketlerinden biri miydi, bir fikrim yoktu fakat söylediği

kelimeler ruhumu uykusundan uyanmış bir canavara çevirmekten başka bir işe yaramamıştı.

“Sakın!” dedim konuşmayı unutmuş ses tellerimin sızısıyla. Bağırışım hepsinin ilgisini büyük bir yoğunlukla bana çekmişti. Battaniyeyi üstümden sıyırıp attım ve ayağa kalkıp karşılarına dikildim. “Sakın onun hakkında konuşmaya kalkmayın!”

Hiçbiri benim konuşmama sevinmiş gibi durmuyordu. Ne bekliyorlardı ki? “*Artık daha iyi olacağım!*” diye pembe pembe ortalıkta dolaşmamı mı?

“Betül...” dedi Lale Hanım.

Elimi kaldırıp, “Psikolojik bir sorunum yok, çünkü sorunlu olacak bir psikolojiye sahip değilim,” dedim. Hepsi susmuş, beni dinliyordu şimdi. “Konuşmuyordum, çünkü söyleyeceklerim başta ben olmak üzere kimsenin hoşuna gitmeyecek! Her gün kendi ağzımdan öldüğümü duymak sizi daha mı iyi yapacaktı?”

Bu kez annem öne atılıp, “Betül, kızım...” derken bir adım uzaklaştım. “Hayır anne,

çok istiyordun madem...” Dişlerimi sıkıp sertçe yutkundum. “Susuyordum, çünkü her solukta ölmenin nasıl bir şey olduğunu anlamayacak, düştüğüm boşluğa tanık olamayacaktınız; çünkü söyleyeceklerim içimdekilere yeterli olmayacaktı! Ya ruhuma biriken kanı kusacağım ve herkes bu kaosu görecek ya da susup bunu kimseyle paylaşmadan bir dahaki ölümümü bekleyeceğim. Olmadı işte, olmuyor! Yeterli değil... Söylüyorum ama bu kadar değil, çok daha fazla...”

Anılar acımasızca önüme serilirken tüm zihnim Ömer’in sesiyle yankıladı. “*Bu kadar değil... İçindeki hırs bana yansıttığın kadar değil, çok daha fazla...*”

“Çok daha fazla...” Omuzlarım küçük hıçkırıklarla hafif hafif sarsılıyordu. “Beni bitiriyor...” dedim anlaşılmaz bir sesle. “Konuşmak istemiyorum, saçlarımı toplamak istemiyorum, güneş doğsun istemiyorum, bir dahaki nefesi almak konusunda da çok istekli değilim...” Omuzlarımı düşürüp başımı yere eğdim. “Bunları mı duymak istiyordunuz?”

Bu zamana kadar aklımdan Ömer'le ilgili geçen tüm felaket senaryoları için tek bir şeye tutunmuştum; Ömer'in, adamların ona zarar vermeye ya da en azından daha ileri gitmeye cesaret edemeyeceklerini söylemesine. Fakat yanılmıştı değil mi? Ömer Günsur yanılmıştı. Üstelik asla kabullenemeyeceğim bir konuda yanılmıştı.

Annemin yanıma gelmeye yeltendiğini görünce yan tarafa kayıp, "Teselli istemiyorum anne. Ertelediğiniz ne varsa gidin. Başımın çaresine bakabilirim. Siz buradayken ne kadar dağılıyorsam gittiğinizde de o kadar dağılacağım. Gidin lütfen!" dedim.

Lale Hanım, anneme bakıp odadan çıkması için koluna dokunurken annem bu sefer karşı çıkmadan başını yavaşça sallamış ve ne yapacağını bilmez bir ifadeyle odadan çıkmıştı. Selin ise herkesin çıkmasını bekleyip oda boşaldıktan sonra karşıma geçmişti.

"Belki de sadece düşünmeni engelleyecek bir şeyler içmeye ihtiyacın vardır."

“Selin, hayır!” Selin kolumdan çekiştirmeye başlamışken odadan çıkmamak için direttim ama durmadı.

“Betül, evet!” dedi. “İyi olman için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ne olursa olsun, deneyerek göreceğiz.”

Kolumu kurtarmaya çalıştım ama güçsüz düşmemden yararlanıyordu, karşı koyamıyordum. “Beni rahat bırak!” diye bağırdım sonunda. Merdivenlerin başında durduğumuzda annemin aşağıdan bizi izlediğini görebiliyordum.

“Esra Teyze, Betül’ü kafasının dağılacağı bir yerlere götüreceğim. Bağırır ya da itiraz ederse karışma lütfen.”

Annem buna dünden razıymış gibi başını sallayıp merdivenlerden çekildi.

“Saçmalama artık, bırak kolumu!” dediğimde sinirle bana dönüp, “Gerekirse sürükleyerek aşağı indiririm seni!” dedi. Beni merdivenlerde bırakıp koşarak odama döndü ve aynı hızla geri geldi. “Giy şunları, dışarı çıkacağız!”

Bana uzattığı pantolon ve kazağa bakıp ellerini sertçe geri iterken, “Defol git!” diye bütün gücümle bağırdım.

Odama geri dönmeye yeltendiğimde kolumu çekip, “İyi gelebilir Betül, acının biraz olsun dinmesini istemez misin?” diye sordu. *Acımın dinmesi*... Bu kesinlikle imkânsızdı, fakat belki... Belki bir süre hissedemeyeceğim kadar uyuşurdu.

...

Dans eden insanların bağırışlarının müzikle karışımı midemi bulandırıyordu. Yanıp sönen ışıkların insanları karanlığa gömdüğü o küçük saliselerden memnundum. Yüzüme düşmekte ısrarcı kısa saçlarımı kulağımın arkasına ittim. Dokunmadığım içki bardağına bakmaya devam ederek kollarımı etrafıma dolayıp başımı önüme eğdim.

Acıyı uyuşturmak bir an için öyle cazip gözükmüştü ki kabul etmek zorunda kalmıştım. Sanki bir an acıyı hissetmesem nefes alabilecektim, gözyaşlarım biraz dinecekti ve zihnim sessizliğe kavuşacaktı.

İçki bardağını elime alıp bir tur çevirdim ve

kararsızlıkla bardaktaki sıvıyı inceledim. Bu bir şeyleri yıkacaktı, yürüdüğüm kilometrelerce yolu yine başladığım yere çıkaracaktı, özenle dizdiği taşları küçük bir hareketle yerle bir edecekti. Sanki... Sanki Ömer beni böyle görecek ve hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bu düşünce içimi büyük bir öfkeyle doldurdu. Neye beslediğimi bilmediğim bir öfke... Ömer burada değildi, o yoktu, hayal kırıklığına uğrayamazdı! Bardağa bir kez daha bakıp yarısına ulaşan sıvıyı tek yudumda bitirdim. İçime yayılan sıcaklık beraberinde getirdiği suçluluk duygusuyla tırnaklarını geçirerek inmişti boğazımdan. Durmadım. İçkim her yenilendiğinde aynı öfke ve aynı suçlulukla bitirdim. Fakat bir şey vardı; öfkem dinmiyor, suçluluğum bedenimi sarmalayan sıcaklıkla birlikte artıyordu. En kötüsüyse uyuşmasını beklediğim acı öyle keskin bir hâl almıştı ki şimdi bunun üstünü örtecek, içime saklayacak o küçücük iradeyi bile kaybetmiştim.

“Betül?”

Selin’in elini kolumda hissettiğimde başımı

sabit tutmaya çalışarak ona döndüm.

“Efendim?”

“İyi misin?” Sorusunu görmezden gelerek başımı kollarımın arasına gömdüğümde kulağıma yaklaştı. “Ben lavaboya gidiyorum, buradan ayrılma tamam mı?” Hiçbir şey söylemeden başımı biraz daha kıpırdatıp rahat olacağım şekli bulmaya çalıştım.

Ani bir duygu yoğunluğu beklenmedik bir şekilde boğazıma dizildiğinde, “Geçmiyor işte...” diye fısıldadım kendime bir şeyi gösterir gibi. Artmaktan ve boğazıma yapışmaktan başka işe yaramıyordu, ondan uzaklaşmaya çalıştığım her an daha fazla kapılıyordum karanlığına; acı yakamı bırakmıyordu. *Peki asıl soru*, bırakmasını istiyor muydum? *Hayır!* Kendimi kandırmaktan başka bir şey değildi bu. Ömer’den kalan acı bile kıymetliydi, ondan ne kadar kurtulmaya çalıştığımı düşünsem de bu sığ bir düşüncenin ilerisine geçemiyordu.

“Merhaba!”

Başımı kollarımın arasından yavaşça kaldırıp bulanık görüş alanımla yanımda duran çocuğa baktım.

“Ne var?”

Söylediğim boğuk kelimeleri anlayıp anlamadığı hakkında bir fikrim yoktu fakat yüzündeki aptal sırıtış her şey gibi midemi bulandırıyordu.

“Unutmaya çalıştığın bir şey var sanırım,” dedi önümdeki boş bardağı işaret ederek. Saf sinirin damarlarımda dolaştığını hissederken, “Defol!” dedim.

Elini yavaşça kaldırıp omzumu tuttu. Elini çekmesi için hareketleneceğim sırada çocuk birden geri sendelemiş ve oturduğu yerden kalabalığın içine hızla çekilmişti. Onu çeken kişiyi görmek için çabalamadım, başımı tekrar kollarımın arasına bıraktım.

Bir şey yanlıştı, tıpkı bir şeylerin eksik olduğu gibi ve doğru çok uzaktaydı, onu göremiyordum. Göremedikçe yürüdüğüm yolda daha fazla yalpalıyor, yere kapaklanıyor ve tekrar kalkmak için tüm gücümü tüketiyordum. Uzak kaldığım

boşluk şimdi bana en korkunç yüzünü göstererek dişleri arasına almıştı. Dahası varlığımı küçük bir ayrıntıya dönüştürecek kadar büyüktü ve şimdi anlıyordum ki ben boşluğun içinde değil, boşluk benim içimdeydi. Göğüs kafesimde, damarlarımda, hücrelerimde, ruhumda, zihnimde... Bir şeylerin farkındaydım artık, eski hâlimden tek farkım buydu ama farkında olduğum şeylerin bile neresinden tutacağımı bilmiyordum. Yaptığım her hamle hedefimi ıskalıyordu, zaten pek de hevesli değildim.

Yanımdaki taburededen destek alıp yere zıpladım. Taburenin uzun bacağını yakalayıp düşmekten son anda kurtulduktan sonra yavaşça doğruldum. Kollarımı kaldırıp etrafımda dönen kalabalıktan kurtulmak için insanları iterek çıkış kapısına ulaşmaya çalıştım. Sonunda rahatsız edici gürültüyü kısmen geride bıraktığımda kapının yanındaki demirliklere tutunmuştum. Gözlerimi birkaç kez sıkıca açıp kapattım. Görüş alanım hâlâ sabit kalmak konusunda sorun yaşıyordu. Kendimi zorlayıp birkaç adım attım, sonra

da gerisi geldi. Kulüpten uzaklaşıp ağaç diplerinde sızmış birkaç kişinin dışında pek kimsenin olmadığı açık alana ulaşabilmiştim.

Uçurumu andıran yüksek tepe ayaklarımın altındaydı, yukarıdan baktığım şehre acı bir gülümseme gönderdim. Rüzgâr kısa saçlarımı savuruyordu, gülüşümün arasından birkaç gözyaşını uğurladım geceye. Soğuk, tenimde savunmasız bulduğu yerlere hücum ediyordu, onu istekle karşıladım. Yüzüme düşen belli belirsiz küçük yağmur damlaları gözyaşlarıma karışırken kollarımı iki yana açtım.

Yağmur... O gün, o gece de çok yağmur yağmıştı. Asfaltın grisine karışıp rengi dönmüş tüm karları eritecek kadar çok yağmıştı. Gökyüzünü yanımda hissetmiştim; benimleydi, benimle ağlıyor ve benimle haykırıyordu.

O yağmura göre çok cılız kalan küçük damlalar avuçlarıma çarparken başımı arkaya attım ve yaklaştığım tepenin ucuna

birkaç adım daha ilerledim. Yağmura karışmış toprak kokusunu ciğerlerime doldurmak için derin derin nefes aldım ve tepenin ucuna son adımımı attım.

Öne atılan adımım kolumun sertçe çekilmesiyle gerilerken gözlerimi açıp kolumu tutan kişiyi bulanık görüşümün arasından seçmeye çalıştım. Adam kapüşonunu yüzünün yarısına kadar indirmiş, kalan yarısıysa arkasına aldığı sokak lambasıyla karanlığa karışmıştı. Beni birkaç metre daha geri çekti, kolumu kurtarmaya çalıştım. Çırpınırken aldığım kesik nefeslerden birine karışan koku zihnime ulaştığında ruhumun haykırışları ilk kez sessizliğe gömülmüştü.

Bu koku, bu uçsuz bucaksız koku... İfadesiz yüzümde süzülen yaşlar elmacık kemiklerimin üstünde durdu, öne atılıp bir kez daha çektim kokuyu içime. Nerede olsa tanıyacağım okyanusvâri kokuyu öyle yoğun hissetmiştim ki göğsümde kabaran umut ve heyecan tüm bedenimi derin bir titremeyle sarmıştı. Ellerimi uzatıp kapüşonunu yakalamaya çalıştım. Boğazıma

tıkanmış yumru soluklarımın yolunu kesiyordu. Uyuşmuş bedenimin uzun zaman sonra ilk kez sağlıklı olmasını istedim.

“Ömer...” dedim boğuk bir sesle. Fakat kollarımı tutan eller beni kendinden hızla uzaklaştırıp geri çekilmişti. Aramıza giren mesafeyi kapatmak için öne atıldığımda daha fazla geri çekildi ve arkasını dönüp az önce geldiğim yola girdi. “Dur!” diye bağırdım arkasından. “Yalvarırım dur!” Peşinden koşmaya çalıştım fakat birbirine dolanan ayaklarım beni yere sermişti. “Lütfen...” dedim. “Lütfen dur!” Ellerimden destek alıp doğrulmaya çalıştım, titreme ve gözyaşlarıyla sarsılan bedenim yüzünden dengemi bir türlü sağlayamıyordum.

Adamın karanlıkta kaybolduğunu gördüğümde bağırmak, onu durdurmak istedim ama boğazımdan belli belirsiz hırıltılardan başka bir şey çıkmamıştı. Onun girdiği karanlıktan çıkan birini gördüğümde heyecanla gelen kişiyi görmeye çalıştım. Koşa koşa yanıma yaklaştı.

“Betül? Betül sen ne yapıyorsun?” Kollarım dikkatlice kavrandı, ayağa kaldırıldım.

Karşımda gördüğüm yüz Kutay'ın yüzüydü, az önce içimde büyüyen tüm umut parçalanıp parçalarını acımasızca ruhuma saplamıştı. "Betül kendinde misin?"

Telaşla bana bakan bakışlara karşı, "Gördün mü?" dedim. "Geldiğin yerden bir adam geçti, gördün mü Kutay?" Duraksadı ve ışığın vurduğu yüzünü karanlığa çevirip, "Hayır," dedi.

"Kutay..."

Aceleyle böldü lafımı. "Sana hayır dedim Betül, orada benden başka kimse yoktu."

Başımı iki yana sallayarak, "Vardı. Görmemen imkânsız!" dedim.

Arkasını dönüp varlığının yeni farkında olduğum bankın yanına çekti beni. "Sarhoşsun Betül, kimse yoktu orada."

Deliriyordum o hâlde, zaten bu çok da uzak bir ihtimal değildi. Peki o kokunun bu kadar gerçek olması zihnimin kurduğu bir hayal için fazla acımasız değil miydi?

"Ne yapıyordun sen o uçurumun kenarında? İntihar etmeyi..."

Bakışlarımı ona dikmek için zorladım kendimi. “Öyle bir şey yapmıyordum. Sadece nefes almak için dışarı çıkmıştım.”

Kendi kendine söylendi. “Ah be Betül, bir bilsen...”

Soru sormadım, sadece başımı eğip ellerimi yüzüme kapattım.

“Ne bu hâlin Betül? Kendini iyi hissettiğin ilk anda buraya mı gelmek istedin?” Ellerimi gözlerimden çektim ama yine de cevap vermedim. “Selin değil mi?” dedi. “O getirdi seni...”

Beni nereden bulduğunu sormak istedim bir an, sonra vazgeçip sustum. Ellerini saçlarından geçirip sinirle bağırdı. “Ya Ömer seni böyle gördüğünde!” Bakışlarımı ona çevirdiğimde cümlesini yarım bırakmış ve gözlerini kapatmıştı.

“Ömer beni böyle göremez!” diye bağırdım yeni bir ağlama krizinin ilk adımında.

“Yani görseydi...” diye düzeltti daha sakin bir şekilde. “Ömer seni böyle görseydi ne hissederdi? Acısını bu şekilde mi

dindiriyorsun?”

Yerimden kalkıp tüm gücümle ellerimi göğsüne vurarak ittim onu, bir adım geriledi. “Acımı dindirdiğim falan yok! Göremez anladın mı, Ömer beni göremez!” Yüzümdeki yaşları hızla sildim. “O beni göremez, Ömer yok artık!” Kutay’ın çaresizce bana baktığını gördüğümde banka bıraktım kendimi. “Ömer yok... Bu yüzden böyleyim. Bu yüzden kayboldum. Bu yüzden ölüyorum.”

“Ömer...” dedi sinirle. Fakat devam etmedi, hırsla toprağa bir tekme savurdu ve yumruğunu ağzına kapattı. Neye sinirlendiğini bilmiyordum, merak ettiğim de söylenemezdi. Başımı bankın arkasına bıraktım.

“Onu son bir kez bile göremedim Kutay!” dedim acı bir tebessümle kendimden geçmek üzereyken.

Cenazesinin olduğu günü bile söylememişlerdi, ne Kutay ne de başkası... Günler sonra öğrenmiştim onu son kez görme fırsatını kaçırdığımı. Birini

suçlayabilir miydim? Belki Kutay'ı fakat bu bile içimden gelmiyordu.

Ensemi acıtan bankın üstünde ara sıra ellerime düşen küçük yağmur damlalarını hissediyordum. Kısmen delirmiş bir Betül olarak acıdan muaf olmak isteksiz taleplerimden biriydi. Belki de hep öyle kalacak ve bu çukurda nefes almaya devam edecektim. Kirpiklerimden kurtulan bir damla, kulağımın arkasından saçlarıma ulaştı. Kapalı gözlerimin ardındaki zihnim de yavaş yavaş karanlığa çekiliyordu.

17.

Yeni bir gün, ölü bir ben...

Gün doğumunun ruhumdaki ölü hislere hiçbir yararı olmuyordu, yine iş bana düşüyor ve tüm cesetleri zihnimin bir kenarına itiyordum. *Tıpkı şimdiki gibi...*

Yastığımı yatak başlığıma dayayıp doğruldum ve arkama yaslandım. Yüzüme düşen küçük saçları kulağımın arkasına sıkıştırdım, uzamış tırnaklarımı inceledim ya da düşüncelere boğulmak için gözlerimi oyaladım. Bakışlar, denize girmeden önce kenara bırakılan giysiler gibiydi; düşünceleri görecek kadar derinleşemedikleri için bir noktada bırakılırdı.

Dün hakkında hatırladığım pek bir şey olmaması normaldi fakat hatırladığım sayılı şeylerin arasında onun kokusunun olması normal değildi. Kulübe gidişimiz, bir şeylerin hafifleyeceğini düşünerek art arda

devirdiğim bardaklar, nefes alma ihtiyacım, Kutay'ın gelmesi, anıların tümü zihnimde silik birer taslaktan ibaretti. Ne ayrıntısını hatırlıyordum ne de olduğundan emin olabiliyordum. Fakat bir şey vardı, sanki bir sonraki solukta o okyanusvâri koku yine burnumun ucunda olacaktı. Ciğerlerim buna öyle hevesliydi ki... Dün gerçekten fazla içmiştim, kendi kendimi kandıracak kadar fazla...

Annemin komodine bıraktığı ağrı kesiciyi, depresanı ve bir bardak suyu alıp tekrar arkama yaslandım. Sızlayan başım için ağrı kesiciyi önce, depresanı sonra yuttum ve boş bardağı komodine bıraktım. Kapı tıklatıldığında ses çıkarmadan bekledim. Annem kapıyı aralarken yüzünde bir önceki gün söylediği sözlerin ve üstüme gelmenin suçluluğunu taşıyordu.

"Umut burada, seni görmeye gelmiş Betül."

Yastığı sırtımdan çektim ve yatakta aşağı kayıp başımı altına koydum. Ruhsuz bir sesle, "Uyuduğumu söyle," dediğimde annem mahcup bir ifadeyle araladığı kapıdan geriye baktı. Umut aralık kapıdan

bakarken bozulmuş ya da gücenmiş görünmüyordu, aksine hafifçe gülümsemişti.

“Söyleyemez,” dedi kapıyı sonuna kadar açarken. “İçeri gelebilir miyim?”

Gözlerimi pencereye çevirip, “Bunun cevabını az önce aldığını sanıyorum,” diye mırıldanırken annem sesini yükseltip, “Lütfen içeri geç Umut!” dedi beni bastırarak. “Ben de size yiyecek bir şeyler getireyim.”

Annem odadan çıkarken Umut kibarca teşekkür edip karşımdaki koltuğa geçti.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece seni geldiğinden beri uyanık göremedim ve konuştuğunu öğrenince gelmek istedim.”

Gözlerimi pencereden çekmeden derin bir nefes aldım. Cama düşen su damlacıkları dikkat çekiciydi, yani en azından benimle iletişime geçmeye çalışan insanların tümünden daha dikkat çekici... Yağmur yağıyordu; bu saatten sonra karın bir daha tutacağını, hatta yağacağını bile sanmıyordum.

Umut'un konuşmak için nefes aldığını duyduğumda bakışlarımı ona çevirmeden, "İyi değilim," dedim. Kaşlarını kaldırarak bana baktığını tahmin etmek zor değildi, devam ettim. "Nasıl olduğumu sorman sence de gereksiz olmayacak mıydı?"

Camdaki belirsiz yansımasına baktım, kararsızlıkla etrafa bakıp ellerini birleştirmişti. "Ben... Yani nasıl olduğunu sormayacaktım."

Bakışlarımı bir an için ona çevirip tekrar pencereye döndüğümde sadece, "Güzel..." dedim.

Bir süre karşımda sessizce oturdu. Sonra kendini bir şey söylemeye zorunlu hissetmiş olacak ki, "Seni anlayabiliyorum," dedi. "Acını, hissettiklerini... Gerçekten zor..."

Ona dönüp hayretle baktım. "Anlayabiliyor musun?" Bakışlarını yere indirdiğinde sesimi yükselttim. "Anlayabiliyor musun dedim!"

"Anlamaya çalışıyorum," dedi beni sakinleştirmeye çalışarak.

Başımı iki yana sallayıp alayla güldüm. “Neden? Beni neden anlamaya çalışasın ki? Neyi anlamaya çalıştığın hakkında bir fikrin var mı peki?”

“Yaşadıklarını Betül, kaybını...”

“Ne kaybı ya? Hangi kayıp? Ömer’le aramda ne olduğunu bilmeden nasıl anlayabilirsiniz ki!” Üstümdeki battaniyeyi sinirle kenara fırlattım. “Hiçbirinizin onunla aramda olanlar hakkında bir fikri yokken nasıl anlayabilirsiniz?” Ses çıkarmadan bağırışlarımı dinliyordu. “Sevdiğim adamın ölümüne şahit oluşumu mu anlayabiliyorsunuz? Karşısında titrediğim adam için nefes almadan nasıl dua ettiğimi mi? Evli olduğum adamın yokluğunda kendimi nasıl kaybettiğimi mi? Bana anlıyorum demeyin, sizin hiçbir halt anladığınız yok!”

O sırada kapı gürültüyle açıldı. Yatağımdan kalkıp komodinin üstündeki bardağı bir darbeyle duvara savurdum. “Bana anlıyorum demeyin!”

Oturduğu yerden kalkıp hızla yanıma geldi.

“Tamam, özür dilerim. Sakin ol, lütfen.”

Kollarımı tutan ellerinden hışımla kurtulup, “Bana dokunma!” dedim.

Biraz önce dehşetle içeri giren annem, Umut’un önüne geçip beni durdurmaya çalışıyor ve durmadan, “Umut kötü bir şey yapmadı, böyle davranma!” diyordu. Kollarımı tutmaya çalışırken sinirle geri çekildim ve kaybettiğim kontrolümle elime takılan ilk şeye, perdeye asıldım. Kopma seslerinin ardından perde ellerime yığılırken elimdeki yığını ayaklarımın dibine fırlattım.

“Yapmayın!” Komodinimin üstündeki abajuru yatağımın yanındaki duvara fırlattım, annem hâlâ beni zapt etmeye çalışıyordu. “Bana iyi ya da kötü hiçbir şey yapmayın!”

“Yarana zarar vereceksin, dur artık!”

Annem beni köşeye sıkıştırınca yatağımın üstüne çıkıp ona döndüm. “Hangisine anne? Hangi yarama?” Diğer tarafa inip kırışmış çarşafı yatağın üstünden söküp odanın içine fırlattım. “Hangi yarama zarar vereceğim?” Burnumun kenarına düşmüş gözyaşı sinir

bozucu bir şekilde kaşındırırken tırnaklarımı sinirle yüzüme geçirdim. Annem tekrar üstüme atıldığında gerilemiştim. “Bırakın artık da rahat rahat gebereyim!” Ellerimi çeneme gelen saçlarıma daldırıp sertçe çekiştirdim. “Gidin artık!” Annem yanıma ulaşmış, saçlarımı ellerimden kurtarmaya çalışıyor; beni sakinleştirmek için bir şeyler söylüyordu. “Gidin!” Bedenimi dizlerimin üstüne bıraktım ve gözyaşlarımı hıçkırıklarla birlikte serbest bıraktım. “Gidin...”

Omuzlarımın etrafına dolanan kollar sırtımı yavaş yavaş okşarken, “Tamam,” dedi annem. “Sakin ol artık lütfen...” Titreyen ellerimi yüzüme kapattım. Sırtımdaki eli saçlarıma ulaşıp aynı şekilde okşamaya devam ediyordu. Ağlamaktan yorulup hâlsiz düşünce kaldırıp çarşafı sıyrılmış yatağın üstüne çıkardı beni.

“Haydi bir tanem, dinlen biraz.” Umut’un karşımda yerinden kıpırdamadan bana baktığını görmüş, bir şey söylememiştim. “Bizim yatağa götüreyim seni tamam mı? Ben de burayı toplayayım.”

Beni ayağa kaldırıp omzumdan yönlendirerek odadan çıkarmadan önce Umut'un da ne kadar sarsıldığını görebilmiştim. Fakat bu beni etkilemedi.

Annemlerin yatak odasına geldiğimizde yatağın yanına geçip yatmam için battaniyeyi açtı. "Bugün Lale Hanım'a söylerim, gelmez tamam mı? Kendini iyi hissettiğin zaman haber veririz." Ona boş boş bakıp açtığı battaniyenin içine girdim. "Ben hemen geliyorum." Battaniyeyi boğazıma kadar çekip arkamı döndüm, annem de odadan çıkmıştı.

Kapı tekrar açıldığında yerimden kıpırdamadım. Annem döndüğüm tarafa gelip elindeki tentürdiyot şişesini, pamuğu ve yara bandını yatağın üstüne bıraktı. "Haydi kalk, şu yaranı temizleyelim, sonra tekrar yatarsın." Kaşlarımı çatıp hangi yaradan bahsettiğini anlamaya çalışırken pamuğa biraz tentürdiyot döküp burnumun hemen yanında bir yere bastırdı. Hissettiğim sızlamaya karşı tepki vermedim. Sinir krizi sırasında bunu fark etmemiştim ama zaten çok önemli bir şey olmadığına emindim,

tıpkı diğer her şey gibi...

İşini bitirip yara bandını yapıştırdıktan sonra kolumu okşayıp yanımdan kalktı. Kapıdan çıkmadan önce, “Uyanınca konuşacağız,” dediğini belli belirsiz duymuştum. Başımı tekrar yastığa bırakıp kenarını avuçlarımın arasına sıkıştırdım ve titrek bir nefes bıraktım.

...

Gözlerimi isteksizce açıp elimi saçlarımın arasına daldırdım. Baş ağrım geçmişti, burnumun yanındaki kesik belli belirsiz sızlıyordu. Hafifçe iç çektim. Yatağın yanındaki komodine bırakılan su bardağını alıp birkaç yudum içtim. Yarım yamalak uykumun ardından odama dönmek için yataktan kalkmıştım. Ani kalkışımla kararan görüş alanım ve başıma giren anlık ağrının geçmesi için duvara tutunup bir süre bekledim. Üç dört saniye sonra kendime gelip ayaklarımı yere sürte sürte odadan çıktım.

Odamın kapısına geldiğimde merdivenlerde beliren annem gülümsemeye çalışarak

yanıma gelmişti. Elindeki tepsiyi yavaşça kaldırarak, “Bugün bir şey yemedin,” dedi ve önümden geçip odamın kapısını açtı. Ses çıkarmadan arkasından odaya girdim. Tepsiyi komodinin üstüne bıraktıktan sonra yatağımın ucuna oturup yanına gelmemi bekledi, bir şeyler konuşmak istediği belliydi. Sıkıntıyla gözlerimi kapayıp yatağıma yürüdüm. Yanına oturup yatak başlığına kadar geriledikten sonra battaniyenin kenarını ayaklarımın üstüne örttüm.

“Odanı topladım,” dedi asıl konuşacağı konuya gelmeden önce. Göz ucuyla odanın içine baktım. Odam toplanmış, komodinin üstündeki abajur ve perde dışında bir eksik ya da dağınıklık kalmamıştı. Cevap vermeyeceğimi anlayınca devam etti. “Umut’a söylediklerini duydum Betül, tümünü.” Konunun nereye geleceğini sakince bekledim. “O çocuk... Yani Ömer’e...” dedi ve duraksadı, tıpkı Ömer’in adını duyduğumda kalbimin duraksadığı gibi... “Ona evli olduğum adam dediğini de duydum Betül.” Tepki vermedim. “Babanla

bu durumu araştırdık ve böyle bir şey olmadığını gördük.” Nefesimi bırakıp, “Dinî nikâh,” dedim kısaca. Gergin ifadesinin kısmen rahatladığını gördüğümde bakışlarımı başka yöne çevirdim. “Pekâlâ...” dedi nefesini bırakarak. Bir şey daha vardı.

“Asıl merak ettiğin konuya gel anne.”

“Aslında merak etmiyorum. Ama eğer aranızda bir şey geçtiyse...” Gelmek istediği konuyu anladığımda, “Hayır!” dedim devam etmesini beklemeden. Alt dudağımı sertçe dişleyip bakışlarımı kucağıma indirdim. “Hamile falan değilim. Hastaneye gittiğimiz birkaç gün içinde test yaptırmıştım.” Küçük bir ihtimal bile olsa tutunmuştum o umuda fakat olmamıştı, bedenimde ondan bir parçayı barındıramamıştım. Burnum sızlamaya başlamışken dolmaya hazırlanan gözlerimi hızla kapatıp açtım.

“Biliyorum, bu senin için daha iyi oldu.” Annemin gülümseyebilecek kadar rahatladığını gördüğümde damarlarımda gizli öfkenin bedenimi dolaştığını hissettim. “Çık dışarı anne!” dedim sıktığım dişlerimin arasından.

“Betül...”

“Anne dışarı çık!”

Yükselttiğim sesime karşı geri çekilip, “Senin iyiliğini düşünüyorum,” dedi. Yumruklarımı sıkıp, “Düşünme! Düşünmeyin! Ondan bir parçaya sahip olabilmek için her şeyi yapabilecekken siz beni düşünmeyin!” diye bağırdım.

Rahatsızca başını sallayıp, “Tamam...” dedi ve sessizce yataktan kalkıp kapıya yönelirken, “Getirdiklerimi ye lütfen,” diye de ekledi. Annem kapıdan çıkarken kollarımı birbirine dolayıp burnumun kenarındaki yara bandının üstüne gelmiş gözyaşını siliyordum.

Kapının kapanma sesi odada yankılanmıştı. Gözlerim koltuğun yanındaki masaya takıldı. Dudaklarımı birbirine bastırıp yataktan kalktım ve masanın yanına ulaştım. Elimi uzatıp ceketin yüzeyine dokundum önce. Sonra ceketi özlemle kavrayıp burnuma yaklaştırdım. Ciğerlerimden ruhuma akan kokuyu derin derin soludum, ardından diğer taraftaki fotoğrafı aldım

elime. Aklımdan çıkmasına müsaade etmediğim, etsem de zaten çıkmayacak adamın içten gülüşlerinin bir hatırasıydı bu fotoğraf. Kalp ritmimde söz sahibi olan harelerini çevrelediği koyu yeşil, gülüşüyle kısılmıştı. Gözlerimi kapatıp zihnimin kapılarını anılar ve beraberinde getireceği acı için sonuna kadar açtım.

Gözlerimin yer ve zaman tanımaksızın takıldığı âdemelması, saçlarıma bıraktığı öpücükler, sinirlendiğinde gerilen çenesi, tenime değen sakalları, elleriyle saçlarını dağıtışı, anlamakta güçlük çektiğim cümlelerinin arkasındaki özel ve derin anlamlar, bir bakışıyla bana verdiği değeri zihnimin en ücra köşesine kadar hissettirmesi, bir rüzgâr olup karşısına geçtiğim her an ruhumu ürpertmesi...

Özlem buradaydı, hemen yanımda... Benimle nefes alıyor, benimle ağlıyor, benimle iç çekiyordu. Kör bıçaklarıyla ruhumu deliyor, hüznün içime akışını izliyordu. Özlem tutunacak tek dal ve tutan ele iğnelerini batırmaktan geri kalmayan bir kurtuluştu. Ellerim kana bulansa da sıkı sıkı

sarılmaktan başka çarem yoktu.

Dudaklarım gülümsemenin en buruk tonuna bürünürken fotoğrafla birlikte yatağımın yanındaki komodine ilerledim. En alt çekmeceyi açıp dipte kalmış tozlu çerçeveyi aldım. Çerçevedeki fotoğrafı çıkarıp komodinin üstüne attım ve elimdekini çerçeveye yerleştirdim. Camın tozunu kazağımla silip komodinin üstüne bırakırken gülümsememin arasından bir damla yaş dudağımın hemen köşesinden geçti.

Son bir kez daha bakıp ayağa kalkıp masanın yanına geri döndüm. Gözlerimi masanın üstündeki tüm eşyaların üstünde teker teker gezdirdim, çıkaramadığım bir eksiklik gözüme batıyordu. Hepsini tekrar kontrol ettim. Market fişi yoktu. Onu ilk tanıdığım zamanlar bir hazine gibi sarıldığım, fişte yazan bilgilerden nerede oturduğunu tahmin etmeye çalıştığım market fişi yoktu.

Eşyaların arasını, masanın altını ve yerleri hızla kontrol ettim. Yüzüm telaş ve yeni bir krizin gelişiyle buruşurken, onu hatırlatan bir şeyin yok olması beyin işlevlerimi

kaybetmişlik hissiyle tıkamıştı. Önemli olan market fişi değildi; önemli olan onu elime aldığım ilk anda o kadar küçük bir şeyle bile yaşadığım heyecandı, aldığı şeylere bakıp Ömer hakkında tahminler yürütmemdi. Önemli olan düşüncelerimde bile olsa Ömer'den bir iz olmasıydı. Derin derin nefesler almaya çalışarak odadan çıktım.

"Anne!" Çatallaşan sesim kulak tırmalayıcı bir tona ulaşıyordu. "Anne!" Adımlarının sesini duysam da sabredemeden merdivenlerin yarısına kadar inmiştim.

"Betül ne oldu? İyi misin?"

Yanına inip, "Bir market fişi vardı," diye sordum.

"Market fişi mi?"

Aceleyle başımı sallayıp, "Evet, masamın üstündeydi," dediğimde gözleri konuşurken buruşan çeneme kaymıştı, yavaşça başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Betül."

"Hatırla anne! Odamı sen temizledin." Söylediklerim karşısında biraz durup birkaç saniye düşündü. Ardından gözlerini yere indirip, "Masanın üstünde değil ama yere

düşmüş bir fiş vardı," dedi.

"Ne yaptın onu?"

Rahatsızca kaldırdı bakışlarını. "Ben, onu çöpe attım Betül. Öyle yerde görünce..."

Sızlanıp ağlamak yerine hızla mutfağa koştum. "Buraya mı attın?" Yere eğilip çöp kutusunu açtım. İçi boştu. Arkamdan gelen anneme dönüp, "Nerede?" diye sordum sabırsızca. "Nereye attın onu?"

Cevap verip vermemek konusunda kararsızlık yaşıyor gibi görünse de, "Az önce diğer çöplerle birlikte sokağın başındaki konteynıra attım," dedi. Nefesimi sinirle bırakıp mutfaktan çıktım ve kapıya koştum.

"Betül dur!" dese de anneme aldırmadan kapıyı açtım.

Selin kapının önünde eli havada kalmış bir vaziyette şaşkınlıkla bana bakıyordu, yanından geçip sokağın başına koşmaya başladım. Çıplak ayaklarım ıslak asfaltta kaysa da dengemi korumayı başarabilmiştim. Kısa saçlarım rüzgârla savrulurken gözyaşlarım yanağımda

saçlarıma doğru ince bir yol izliyordu. Önümü görebilmek için gözümde biriken yaşları elimin tersiyle silip koşmaya devam ettim. Çöp konteynırının yanına gelince en üstteki çöp poşetlerini çıkarıp dizlerimin üstüne bıraktım kendimi. Poşetler kaldırımın üstüne dağılırken elimle o küçük fişi aramaya koyuldum.

Başımı gayriihtiyari kaldırdığım sırada yoldan geçen insanların acıyan bakışları arasında bir şey dikkatimi çekti. Karşı kaldırımdaki siyah arabanın içinde takım elbiseli iki kişi doğrudan bana dönmüş, beni izliyordu. Gözlerimi kısıp onları daha net görmeye çalıştım.

Ayaklarımı aşındıran soğuk asfalt bana ne yaptığımı hatırlatmıştı, toparlanıp kendime kızarak gözlerimi onlardan çektim. Elime bulaşan pislikleri eşofmanıma silip aramaya devam ettim. Hıçkırıklar bedenimi sarsarken görüş alanım netliğini yitiriyordu. Sinirle diğer poşeti yırttım.

“Betül!” Bir el beni omzumdan tutup kaldırmaya çalışırken direndim. “Betül dur artık!”

Arkamı dönüp başımda dikilen Selin'e bağırdım. "Bırak beni!"

Aramaya devam edeceğim sırada asfaltın üstüne dökülmüş çöp poşetinde buruşuk beyaz fişi gördüm. Kaldırımda emekleyerek asfalta ulaşıp kenarı pislenmiş fişi alıp dikkatle açtım. Ağlayarak nefesimi bırakırken yüzümü kazağımın koluna sildim. Fişi hafifçe kaldırırken, "Buldum!" dedim tükenmişlikle. "Buldum!"

"Kendine geleceğin falan yok!"

Selin kolumu yakalayıp çekiştirirken aynı kelimeyi tekrarlıyordum hıçkırıklarımın arasından. Sol gözünü elinin tersiyle silip beni sinirle ayağa kaldırdı. "Yeter!" diye bağırdı, zorluk çıkarmadan ayağa kalkıp beni çöplerin arasından çıkarmasına izin verdim. Annem kapının önünde ellerini ağzıma kapatmış, bizi hayretle izlerken içeri girmemiz için kapıyı açtı. Selin bir şey söylemeden beni çekiştirmeye devam ediyor, annem de ses çıkarmıyordu. Merdivenlere yöneldiğimizde elimdeki market fişini sıkı sıkı kazağıma bastırdım.

Merdivenleri çıkıp odamın önüne geldik, Selin tuttuğu kolumdan hızla içeri itti beni. Sendeleyip toparlandıktan sonra fişi masanın üstündeki yerine bıraktım. Kesik nefeslerim arasında hastalıklı bir duyguyla boğazımı sertçe kaşırken Selin beni kendine çevirip kaldırdığı elini sertçe suratıma indirdi. “Kendine gel Betül! Yeter artık!” Yaptığından pişman olmadığını belli edercesine gözlerini benden çekmemişti. Boğazımdaki elimi yavaşça sızlayan yanağıma götürdüm. Küçük bir çocuk gibi büzülmüştüm. “Ne yapmamız gerekiyor Betül? Kendine gelmen için ne yapmamız lazım!”

Tuttuğum nefes acınası bir hırıltıyla boğazımdan çıkarken, “Hiçbir şey!” dedim. “Hiçbir şey yapmayın! Kendime gelmek için fazla kayıbım... Kimsenin bir şey yapmasını istemiyorum.”

Söylediklerimi kabul etmeyerek başını hızla iki yana sallayıp az önce fişi bıraktığım masama döndü. Masadaki her şeye bakıp elini onlardan birine uzattığını gördüğümde, “Dokunma onlara!” diye bağırdım fakat

beni dinlemedi. Tespihin yanında duran meale uzandığını fark edince öne atılıp, “Bırak dedim!” diye bağırdım.

Meali alıp geri çekildi. “Bu mu?” dedi elindekini kaldırıp bağırarak. “Sana iyi gelecek olan bu mu?”

“Hemen bırak onu!”

Uyarım onu etkilememişti, bir kez daha bağırdı. “Seni kendine getirecek şey bu mu?” Elindeki meali almaya çalıştığımda kenara kayıp elini kaldırdı ve benden uzaklaştı. Mealin kapağını açıp elini gelmemem için aramıza koyduğunda odamın kapısının hızla açıldığını duydum. O sırada Selin ilk sayfada yazanları sesli bir şekilde okumaya başlamıştı.

“Yunus Suresi, 107. Ayet.”

Nefesimi tuttum, ona ulaşmaya çalışan ellerim havada donup kalmıştı. Bana kısa bir bakış attığında durgunluğumu fark etmiş ve aramıza koyduğu elini çekip yerini aramaya başlamıştı. Kenarı kıvrılmış sayfayı açıp kısa bir süre sonra aradığı şeyi bulmuş ve tüm düşüncelere kapattığım

zihnimin kapılarını kırıp geçecek o kelimeleri okumaya başlamıştı.

"Eğer Allah sana bir keder ve sıkıntı verecek olursa, onu O'ndan başka kaldıracak olan yoktur. Eğer O sana iyiliğin gelmesini istemişse, o zaman da O'nun ihsan ve ikramını engelleyecek hiç kimse yoktur. O, onu kullarından dilediğine bahşeder..."

Ömer'in bu ayeti benim için işaretleyip meali bana verdiği zaman gözlerimin önüne geldiğinde kollarım iki yana düştü. Bunu fark eden Selin, sesini yumuşatarak, "*O, çok bağışlayan, çok acıyandır,*" dedi ayeti tamamlayarak.

Bazen her şey önünüzde olur, uzanıp elinizi sürmek istemezsiniz. Önünüze hayalî mesafeler koyar, kendinizi geri çekersiniz; gelmeyeceğini bildiğiniz hâlde size bir adım atmasını beklersiniz. Böyleydi işte. Beklemiştim, gelmemiş fakat getirilmişti, hem de en umulmadık kişi tarafından... Benim atmadığım bir adım... Her şey önümdeyken, Ömer bana böylesine

yürümeyi öğretmişken acıya gömülüp atamadığım bir adım...

Gözlerimi indirdim. Güçlükle nefes alıp dudaklarımı birbirine bastırdım. “Selin sen...” Birkaç adımla yanına ulaşıp kollarımı boynuna sardım. “Sen...” Hıçkırıklarım konuşmama izin vermiyordu. Kollarını belime dolayıp titreyen bedenimi sakinleştirmek için sırtımı hafif hafif okşamaya başladığında başımı kaldırdım. “Teşekkür ederim,” dedim fısıltıyla. “Çok teşekkür ederim.” Göğsüm kesik nefeslerle inip kalkarken ellerimi saçlarıma daldırdım. “Benim gitmem lazım.”

Odanın içinde amaçsızca dönmeye başladığımda annem uzanıp kolumu yakalamıştı. “Nereye? Betül sakin ol, otur şuraya.” Başımı hızla iki yana sallayıp, “Hayır,” dedim. “Ona bir söz verdim... Ömer’e bir söz verdim, gitmem lazım.”

“Betül ne sözü, dur artık lütfen.” Annem beni zapt etmeye çalışırken Selin sadece izliyordu. “Ben biliyorum Esra Teyze,” dedi.

Dolabıma ilerleyip kapağı açtım, parmak uçlarımda yükselip üst raftaki sırt çantasını çıkardım. Masanın üstündeki her şeyi dikkatle çantaya koyduktan sonra kendim için de birkaç parça kıyafeti diğerlerinin yanına koydum. Çantayı kapatıp tek omzuma asarken yanıma almam gereken bir şeyin kalıp kalmadığını kontrol ediyordum. Annem cevap bekler bir vaziyette bana bakarken yanından geçip odadan çıktım. Merdivenleri hızlı hızlı indikten sonra kapının yanındaki askıdan montumu alıp giydim. Merdivenden gelen ayak seslerini duyduğumda botlarımı giymeye çalışıyordum. Bağcıklarla uğraşmayıp hepsini ayakkabının içine sıkıştırdım. Annem, Selin'e bir şeyler söylüyordu ama ben onları anlamıyordum.

"Gelince anlatırım Esra Teyze. Şimdi durduramazsın. Onu gideceği yere ben bırakacağım tamam mı?"

Onları dinlemeden evden çıktım ve bir taksi bulmak için hızla anayola yöneldim.

"Betül dur!" Selin'i dinlemeden yürümeye

devam ettim ama bana yetişip durmam için omzumu tuttu. “Bırak, gideceğim!” Ondan kurtulup yürümeye devam edeceğim sırada önüme geçti. “Tamam, gitme demiyorum. Annemin arabasıyla geldim, seni ben bırakayım.” Yanından geçmek üzereyken durup Selin’e döndüm. “Nereye gideceğimi bilmiyorsun.” Derin bir nefes alıp, “Biliyorum,” dedi. “Haydi Betül, seni ben bırakacağım.” Kolumu bir kez daha tuttuğunda ona itiraz etmeden beni yönlendirmesine izin verdim.

...

Selin’e yolu tarif etmem dışında sessiz geçen yolculuğun sonunda Fatma Teyzelerin evinin önüne gelmiştik. Heyecanla arabanın kapısını açıp dışarı çıktım. Binanın önüne koşup zili çaldığımda Selin’in hâlâ arabada olduğunu fark etmiştim. Yanına dönmemi bekliyormuş gibi camı açıp beklerken arabanın yanına ilerledim. “Gelmeyecek misin?” diye sorduğumda Selin gülümseyerek başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı.

“Esra Teyze’ye durumu anlatmam gerek.”

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce. Tekrar gülümsedi. “Haydi git Betül. Git ve iyi ol.” Yavaşça başımı sallayıp arabadan uzaklaştım. Selin camı kapatıp önümden geçip gittiğinde ben de dönüp tekrar zile bastım.

“Kim o?” Duyduğum sesle gözlerim dolarken, “Benim!” dedim fısıltıyla karışık bir sesle. Kapı otomatiği gürültüyle açıldı, demir kapıyı itip içeri girdim. Merdivenleri hızlı hızlı tırmanırken bir yandan gözlerimde biriken yaşları siliyor, bir yandan basamaklara takılmamaya çalışıyordum. Son merdivene geldiğimde evin kapısı açıldı, henüz başımı kaldırmaya cesaretim olmadığı için merdivenin sonuna kadar bakışlarımı basamaklarda tuttum. Fatma Teyze’nin önüne geldiğimde sessizce hıçkırıp başımı kaldırdım.

“Eğer benim yaptığım gibi beni görmek istemezsen giderim.”

Yumruklarımı bedenimin iki yanında sıkıyordum, Fatma Teyze dolmuş gözlerle bana bakıyordu. Diğerine göre daha şiddetli

gelen bir hıçkırığı dişlediğim dudağıma hapsettiğimde omzumu kendine çekip sıkı sıkı sarıldı Fatma Teyze.

“Ben seni ne zaman geri çevirdim?”

...

Bir söz vermiştim değil mi? Ömer olmasa bile peşinden gidecektim, bırakmayacaktım. O bana yürümeyi öğretmişti, bilmiyormuşum gibi davranamazdım. O ellerini benden çekse de bana öğretileni yapmalıydım. Ömer beni göremezdi, görüp hayal kırıklığına da uğrayamazdı. Sesi zihnimde yankılanırken buruk bir gülümseme, dolan gözlerim eşliğinde dudaklarıma yerleşti. *“Asıl sadakat... Rabbi’ne.”*

“Özür dilerim,” diye fısıldadım kendi kendime. “Özür dilerim Ömer... Ama en çok senden özür dilerim Allah’ım, hem de çok...” Burnumu çekip nemli saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Allah’ım, Ömer’in ellerinden uzak, yolun başındayım. Engellere takılmamayı istemeyeceğim, lütfen takıldığımda tekrar

ayağa kalkacak gücü ver bana.

“Betül’üm yıkandın mı kuzum?”

Elimdeki havluyu kenara bırakıp ağladığımı belli etmemek için hızla başımı salladım.

“Haydi o zaman, gel bir şeyler yiyelim.”

Tekrar başımı sallayıp odadan çıkmasını bekledim. Fatma Teyzem de zayıflamıştı; yanakları çökmüş, gülerken kısılan gözlerine donuk bakışlar yerleşmişti. Onun karşısında güçlü durmaya çalışmak beni çok yoruyordu fakat aynı yorgunluğu onun yüzünde de görüyordum. Birbirimize bakıyor, sonra dolan gözlerimizi beceriksiz gülüşlerle gizlemeye çalışıyorduk.

Yataktan acele etmeden kalkıp kapıya yöneldim. Odadan çıkmadan önce aynada gördüğüm yansıma sanki bana ait değil, bir başkasınındı. Işığını kaybetmiş boş bakışlar, içten gülüşlerle gerilmeyi unutmuş zayıf yanaklar, biçimsiz sönük saçlar... Daha fazla dayanamayarak başımı çevirdim ve kendimi toplamak için derin bir nefes aldım. Gözlerimdeki nemi avuçlarıma silip odadan çıktım.

Mutfağa girmeden masada oturan Fatma Teyze'yi gördüğümde az önce sildiğim gözlerim öyle hızla dolmuştu ki hemen geri çekilip sırtımı duvara yasladım. Dudağımı dişleyip sertçe yutkundum. Odadan çıktığımı anlamış olacak ki gözlerini hızlı hızlı başörtüsüne silmeye ve ifadesini değiştirmeye çalışıyordu, tıpkı benim az önce yaptığım gibi... Birbirimizi üzmemek için girdiğimiz saklambaç öyle acınasıydı ki...

Derin derin nefes almaya çalışıp kendimi bir nebze olsun sakinleştirdikten sonra Fatma Teyze'nin de kendini toparlaması için bir süre daha bekledim. Sırtımı yasladığım duvardan ayrılıp mutfağa girdiğimde beklediğim gibi kendini toplamış, yine o beceriksiz tebessümlerden birini takınmıştı. "Haydi Betül'üm, çorban soğudu," dedi. Gülümsemek için zorladım kendimi fakat dudaklarım yarım yamalak bir kıvrımla anlamsız bir ifadeden öteye geçememişti.

Çorbalarımızı sessizce içtikten sonra Fatma Teyze tabaklarımıza yemek koymak için ayağa kalktı. Dolu iki tabakla masaya geri

döndüğünde saçlarıma dikkatle baktığını gördüm. “Yüzün açılmış,” dedi silik tebessümünü sürdürürken.

Kulağımın yanında sallanan birkaç teli yakalayıp parmağıma doladım. “Fatma Teyze...” dedim kararsızlığı her harfinde hissettiren bir ses tonuyla. Bardağıma su doldurup bana döndü.

“Söyle Betül’üm.”

Doldurduğu bardağı alıp bir yudum içtim. “Eğer tövbe ettikten sonra aynı günahı işlersek Allah yine affeder mi?”

Ruhsuz tebessümü ilk kez samimiyetle anlamlanmıştı, yavaşça başını sallayıp, “Eder Betül’üm, sen O’na gitmenin bir yolunu bulursan O yollarını sana açar,” dedi.

Kemirdiğim dudaklarımı dişlerimin arasından kurtarıp bakışlarımı ellerime indirdim. “Açar değil mi?” Elime düşen bir damla yaş parmaklarımın arasında dağılırken bir nebze olsun gülümsemeyi başarabilmiştim.

“De ki: ‘Ey kendilerini harcayıp tüketen,

kendilerine yazık eden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz O, gerçekten O, çok bağışlayan, çok acıyandır.'" (Zümer/53)

Kendimi tutamayıp birkaç damlanın daha yanağımdan süzülmesine izin verdiğimde gülüşüm derinleşmişti. Ömer'in bu ayeti okuduğu zaman zihnimin duvarlarını kaplarken gözlerimi kapatıp hafızamın kulaklarıma bıraktığı sesini dinledim. "Ömer de bu ayeti okumuştu," dedim gözlerimi açmadan. Birbirine kenetlenmiş ellerimin üstünde Fatma Teyze'nin elini hissettim. "O da ihtiyacımın olduğu ayetleri bulup okurdu böyle." Görüntüler hafızamdan yavaş yavaş çekilirken buruk bir his soluk boruma kuruldu.

Ani bir istek beklemediğim şekilde öne atılırken bedenim hafif bir heyecan dalgasıyla titredi. Gözlerimi açıp Fatma Teyze'ye diktim bakışlarımı. "Fatma Teyze..." Elinin altındaki avcumu hafifçe sıkıp devam etmemi bekledi. "Bana Kuran okumayı öğretir misin?" Bakışlarımı ona

dikip tepkisini bekledim, buraya geldiğimden beri benden saklamaya çalıştığı gözyaşlarını öylece bırakıverdi.

“Betül’üm...” dedi soluklandığı kısacık anda. “Öğretirim, tabii ki öğretirim.” Bir anda geri çekildi. “Hatta... Öğretiriz.” Kaşlarımı çatıp sessiz kaldım. Sandalyesine çekilirken az önce ağlayan ve bana sarılan o değilmiş gibi önümdeki tabağı işaret etti. “Yemeğini çabuk bitir, gideceğiz birazdan.”

“Nereye?”

Çocuksu heyecanıyla yemeğinden acele bir lokma alırken, “Hatice’ye,” dedi. Tabağıma dokunmadığını fark edince gözleriyle tabağı işaret etti. “Haydi Betül!”

Çatalıma tereddütle uzanırken, “Gitmeyelim,” dedim bakışlarımı kaçırarak.

“Neden kızım?”

“O evime gelmişken ben ikinizi de defalarca geri çevirdim.”

Bakışları anlayışla yumuşadı ve masanın üstündeki elime tekrar uzanıp, “Hatice de benim gibi seviyor seni Betül’üm,” dedi.

“Seviyor ama sonuçta Ömer onun oğluydu Fatma Teyze.” Ömer’in adıyla hızlanan kalp atışlarımı görmezden geldim. “Ona rağmen geldi evime.”

“Ne düşünürsen düşün, o da seni çok özledi. Göreceksin bak.”

Tabaktaki fasulyeleri çatalımla birkaç kez ittirdim. “Özledi mi gerçekten?” dediğimde hafifçe gülümseyip, “Hem de nasıl!” dedi. İttiğim fasulyelerden birini çatalıma takıp ağzıma attığımda ikna olmuş sayılırdım. Gerçi olmasam da Fatma Teyze’nin beni götüreceği belliydi ya.

...

Yol boyunca dudaklarımı kemirip geri dönüp dönmeme konusunda tereddüt edip durmuştum. Fakat binanın önüne geldiğimizde geri dönme düşüncesi öyle çabuk kaybolmuştu ki üstünde yürüdüğüm kaldırımı bile özlemle aşmıştım. Ömer’in burada oturduğunu öğrendiğim gün sanki daha birkaç gün öncesiydi; öyle yakın, öyle hissedilir... Sanki yine kapıyı açacaktım ve yine onu görünce şaşkınlığın en mutlu

boyutunda elim ayağıma dolaşacaktı. Sanki yine benim olduğum odadan başka bir odaya geçecekti. Yine odasının önünden geçerken onu görme umuduyla adımlarımı yavaşlatacaktım. Yine kapının önünde bekleyecekti ve ben perdeden gizli gizli onu izlemeye çalışırken yine beni yakalayacaktı. Sanki yaşadığımız her şeyi bir kenara bırakacak ve sadece onun, odanın kapısının önünden geçerken buzlu cama düşen silüetiyle mutlu olacaktım. Buna bile razıydım, içinde varlığını barındıran her âna razı olduğum gibi...

“Haydi Betül.”

Fatma Teyze merdivenlerden çıkmış, gelmem için kapıyı sonuna kadar açmıştı. Sanki adımlarımı Ömer’in bastığı yerlere denk getirebilecekmişim gibi yavaş yavaş çıktım merdivenlerden.

Geçmem için beklerken ona kısa bir bakış atıp tekrar önüme döndüm. Merdivenlerin korkuluklarına yaklaşıp derin bir nefes alırken birazdan Ömer’in yanımdan geçeceği hissini bastıramıyordum. Sertçe yutkunup merdivenleri çıkmaya

başladığımda dudaklarım benden habersiz hoş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Korktuğum gibi değildi. Buraya geldiğimde her şey daha kötü olmuyordu, hatta onu öyle yakın hissediyordum ki başımı çevirdiğimde burada olacaktı sanki. Olmayacaktı fakat bunun düşüncesi bile içimi ısıtacak bir duygu iliştirmişti göğüs kafesimin arasına. Öyle ki içten gülümsemeleri unutmuş dudaklarımı bile sıcaklığıyla yanıltmıştı. Acele etmeden çıktım basamakların her birini ve sindire sindire attığım her adımda gözlerimin önünde beliren anıları, içine burukluk kaçan gülümsemelerle karşıladım.

Kapının önüne gelmiştik, titreyen elimi zorlayıp zile bastım ve buz gibi olmuş parmak uçlarımı birbirine kenetledim. Yaklaşan adım sesleri kapının önünde durdu ve kapının ardındaki kişi muhtemelen dürbünden bakmak için birkaç saniye bekledi. Kapı yavaşça aralanırken elini başörtüsünün açılmasını önlemek için boynuna koymuş bir kız başını uzattı. Sevimli bir gülümsemeyle bana bakıp, “Kimsiniz acaba?” diye sorduğunda

bakışlarımı merdivenin son basamaklarını çıkan Fatma Teyze'ye çevirdim.

"Kübra kızım biziz."

Kız elini kapı pervazına yaslayıp Fatma Teyze'ye baktığında gülümsemesi biraz daha genişledi. "Fatma Teyze sen miydin?" Kapıdan çekilip geçmemiz için sonuna kadar açarken ben hâlâ kızın kim olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ayakkabılarımı çıkarıp Fatma Teyze'yle birlikte içeri girdiğimizde Hatice Teyze de mutfaktan çıkıyordu. Beni fark ettiğinde elbisesinin sıvalı kolunu indirmeyi bırakmış, şaşkın bir ifadeyle donup kalmıştı. Yarım yamalak gülümsedim.

"Hatice Teyze..."

Ellerini elbisesine silip öyle hızlı ulaşmıştı ki yanıma, ne ara yanıma gelmiş ne ara beni kolları arasına almıştı anlayamamıştım.

"Hoş geldin kızım!" dedi havada kalmış kollarımı boynuna dolayarak. Tenime sürtünen başörtüsü evdeymişim gibi hissettirmişti. Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp gözyaşlarımı engellemeye çalıştım. "Özür

dilerim Hatice Teyze," dediğimde daha sıkı sarıldı. "Ben özür dilerim kızım, ben özür dilerim."

Özrünün sebebini bilmiyordum, sormak da gelmemişti içimden. "Sen dileme Hatice Teyze," dedim burnumu çekerek. Yavaşça benden ayrılıp gözlerini kaçırdı. "En çok bizim özür dilememiz gerekiyor," dediğini belli belirsiz duymuştum, üstünde durmadım.

"Betül'üm ne oldu sana?" Bakışları önce saçlarıma takıldı, ardından tüm bedenimi süzdü. "Saçların yüzünü açmış da bir deri bir kemik kalmışsın sen."

"Betül sen misin yani?" Az önceki kız beni Hatice Teyze'den ayırıp kendine çevirdi ve Hatice Teyze'ye baktı. "Bu o Betül değil mi? Ömer Abimin..." Hatice Teyze'ye bakarken annesinden uyarı yemiş bir çocuk gibi cümlesini yarım bırakmıştı. Kim olduğunun tahminini yapıyordum kendi içimde. Bu arada beni omuzlarımdan tutup hızla kendine çekmiş ve kollarını boynuma dolamıştı. "Seni görmeyi öyle çok istiyordum ki!" Kollarım iki yanımda

sallandığı sırada tekrar omuzlarımı tutup benden ayrıldı. “Çok tatlı bir yüzün var.” Kaşlarımı çatıp bakışlarımı kaçırdım, ondaki bu neşeyi garipsemiştim. İsteksizce, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Bir şeyler yediniz mi?”

Fatma Teyze benim yerime yediğimizi söylediğinde, Hatice Teyze bizi oturma odasına yönlendirdi. Odanın kapısının önüne geldiğim sırada durakladım. Ömer eve her geldiğinde bu odada şekilden şekle girip onu görebilme uğraşlarım acı bir mizahla önüme dökülmüştü. Hatice Teyze ve yanında duran kız durgunluğumu fark etmiş bir şekilde bana bakarken boğazımı temizleyip odaya girdim.

Bu evde, hemen birkaç metre ötemde, takkesini takıp namaz kılan bir Ömer vardı bundan aylar önce, şimdiyse bomboş bir halı...

“Betül iyi misin?”

Bana bakan kıza belli belirsiz başımı sallarken koltuğun kenarını yakaladım ve destek alarak oturdum. Bu kez, “Su

getireyim mi?" diye sordu. İlgili tavrını da tıpkı neşesi gibi garipsemiştim. "Gerek yok," desem de itirazıma rağmen arkasını dönüp odadan çıkmıştı.

Hatice Teyze tam karşımdaki koltuğa geçip ellerini birbirine kenetledi. "İyi oldun mu?" derken gözleri karnımda durmuştu. Fark etmeden elimi karnımdaki yaranın üstüne koyup gülümsemeye çalıştım.

"Ölmedim işte."

Sözlerimin acımasızlığını kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz fark ettiğim için engelleyememiştim ve bu acımasızlık en başta benim canımı yakmıştı. Fatma Teyze'ye baktığımda yüzünün gerildiğini ve bakışlarını kaçırdığını gördüm. Her ne kadar cesaret edemesem de kendimi zorlayarak Hatice Teyze'ye döndüm. Fakat görmeyi beklediğim ifade orada yoktu. En azından Fatma Teyze gibi bakışlarını kaçırmasını bekliyordum ama o yumuşak ve hüzünden uzak ifadesini sürdürüyordu.

Bunu düşünmek istemesem de bir an için acısının o kadar da yoğun olmadığını

düşündüm. Sonra derhâl bunu zihnimden kovup kendime kızdım. O anneydi, duygularını belli etmeyişi bana onu yargılama hakkı vermiyordu. İçindeki hüznün benden daha az olduğunu iddia etmeye bile yeltenemezdim.

“İşte...” Yan tarafımdan önüme uzatılan kola irkilerek baktım. Garipsediğim bu kıza teşekkür etmek yerine hafifçe başımı sallamayı tercih edip uzattığı su bardağını aldım. Sudan bir yudum aldığımda ciddi anlamda susadığımı fark edip hepsini bitirdim. Hâlâ yanımda duran kız bardağı elimden alıp odadan çıktı.

“Sen nasılsın?” diye sordum Hatice Teyze’ye çekinerek. Evet, haftalardır nefret ettiğim, duyduğumda midemin bulandığı soruyu yönelten bu kez bendim. Söyleyecek bir şey bulamayışımın getirisiydi.

“İyiyim kızım,” dedi hafifçe gülümseyerek. İçimdeki fesat duyguların tekrar kabarmaya niyetlendiğini anladığım anda onlarla birlikte tüm düşünceleri kapı dışarı ettim. Böyle düşünmeye hakkım yoktu. *Kendine*

gel Betül. İçinde yaşadıklarını bilemezsin.

"Hatice..." dedi Fatma Teyze, Hatice Teyze'ninkisi kadar başarılı olamayan bir gülümsemeyle. Yüzüne tümüyle yansımasa da içindeki büyüklüğü gördüğüm mutlulukla devam etti. "Betül'üm Kuran okumayı öğrenmek istiyor."

Hatice Teyze çocuğuyla gururlanan bir anne edasıyla bana dönmüştü. "Biliyorum kızım, sıranın ona da geleceği belliydi. Şükürler olsun."

Fatma Teyze belirsiz bir merakla Hatice Teyze'ye baktı. "Hangi sıra?"

"E namaz kılmaya başlamış ya!" dedi Hatice Teyze, ardından söylediği şeyleri geri almak ister gibi bir ifadeye bürünmüştü. Fatma Teyze bana dönüp, "Betül'üm sen namaza mı başladın?" diye sordu. Bakışlarım bir noktaya daldığında hafifçe başımı sallayıp, "Bir süredir kılmıyorum ama başladım," dedim. "Yani başlamıştım."

Hatice Teyze namaza başladığımı nereden biliyordu? Namaz kılmaya burada başlamamıştım sonuçta ve Ömer'in de

Hatice Teyze'yle konuştuğu nadir zamanlarda bundan bahsettiğini sanmıyordum. Aslına bakılırsa Ömer ben namaza başladıktan sonra Hatice Teyze'yle konuşmuş muydu, ondan bile emin değildim. Bakışlarımı Hatice Teyze'ye çevirip, "Hatice Teyze sen namaza başladığımı nereden biliyorsun?" diye sorduğumda bir an duraksadı. Sonra başörtüsünün önünü açıp elini önemsiz bir şeyden bahseder gibi sallayarak, "Aman kızım, yani tahmin ettim tabii... Ömer'le falan da konuşuyorduk ya..." dedi.

Az önceki kız odaya girip oturduğum koltuğun diğer tarafına oturunca, "Neyse," dedi Hatice Teyze konuyu kapatmak için. "Sen Kübra'yla tanıştın mı?"

Kübra gülümseyerek bana dönünce yavaşça iki yana salladım başımı. "Ömer Abimin senin gibi bir kızla evlendiğine hâlâ inanamıyorum biliyor musun?" dedi. Başörtüsünü başından çıkarıp koltuğun arkasına koydu ve toplu saçlarını hafifçe gevşetti. Davranışlarındaki tuhaflık beni rahatsız etmişti. Tepkisizliğimi fark

ettiğinde bir an için gözleri büyüdü. “Ay sen yanlış anladın. Yani ben öyle demek istemedim,” derken bakışlarımı kaçırıp, “Önemli değil,” dedim.

“Kübra benim yanında kaldığım oğlum Mert’in kız kardeşi.” *Mert*... Ömer bana sütkardeşleri olduğunu söylemişti. Mert’ten de bahsettiğini hatırlıyordum, Hatice Teyze onun yanında kalıyordu. Eğer bu kız Mert’in kardeşiyse Ömer’in bahsettiği sütkardeşlerden biriydi. Kıza ilgimin arttığını inkâr edemezdim ama hâlâ bu tavırlarına alışamamıştım. Tuhaftı, hele ki böyle bir zaman için...

“On dokuz yaşındayım. Abim Adana’da olsa da biz Fethiye’de oturuyoruz aslında ama ben Hatice teyze abimin yanından döndüğünden beri burada kalıyorum.”

Gülümsemeye çalıştım. Onun benden daha başarılı bir şekilde gülümsediği bir ara Hatice Teyze’ye baktığını gördüm. Yine uyarılmış bir çocuk gibi bakışlarını kaçırmıştı.

Hatice Teyze aklına bir şey gelmiş gibi

kaşlarını kaldırıp koltuktan kalktı. “Ben namazı kılmadım. Fatma sen kıldın mı?” Fatma Teyze başını sallarken, “Ben kıldım ama Betül kılmadı,” dedi. İstemsiz bir şekilde gülümseyip ayağa kalktım. “Evet, kılmadım ben de.” Hatice Teyze’nin bir kez daha, “Şükürler olsun,” dediğini duyar gibi olmuştum, arkamı dönüp odadan çıktım.

Hızlı adımlarım koridorun köşesine geldiğimde aniden yavaşladı. Arkamı dönüp Hatice Teyze’ye baktım, daha odadan çıkmamıştı. Sertçe yutkunup koridora girdim. Elimi duvara koyup bir süre öylece bekledim. Sanki birazdan Ömer yanımdan geçecek ve mutfağa gidecekti, ben de koridorun köşesinden ona bakmaya çalışacaktım.

Bakışlarım elimde olmadan kapısı açık mutfağa kaymış, Ömer’in oturduğu sandalyenin boşluğu içimi burkan bir acıyla boğazıma düğümlenmişti. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımın Ömer’in odasının kapısına takılmasına izin vermeden banyoya girdim. Çünkü eğer buna izin verseydim

engellemeye çalıştığım gözyaşlarımın hıçkırıklarla geri dönmesi kaçınılmaz olurdu.

Banyonun kapısını arkamdan kapatıp aynanın karşısına geçtim. Yüzümü çevreleyen saçları kulaklarımın arkasına ittim, dudaklarım gözyaşlarını gölgelemeye çalışır gibi kıvrılmıştı. Musluğu açtım ve zihnimdeki düşüncelerin geri gitmesi, benim de kendime gelmem için birkaç kez yüzümü yıkadım. Ardından da abdest alıp banyodan çıktım.

...

Kübra, Hatice Teyze abdest alana kadar bana ferace ve başörtüsü vermişti. Aynaya bakmaya gerek duymadan hazırlanmıştım. Başörtümün önünü tekrar bağlarken Kübra'nın bana bakışlarını fark ettiğimde ruhsuz bir gülümseme takındım. Benimkine göre çok daha içten bir gülümsemeyle beni izlemeye devam ederken, "Sana başörtüsü çok yakışıyor," dedi.

Dudaklarımdaki gülümseme solarken durgun bir ifade oturmuştu yine yüzüme.

Dudaklarımın hafif hafif kasıldığını fark ettiğimde başımı diğer tarafa çevirip başörtümle uğraşıyormuş gibi davrandım. Ömer'le olan anılar öyle ani ve peşinde öyle buruklukla geliyordu ki bazen dolan gözlerimi engellemeye bile fırsat bulamıyordum.

Boğazımı temizleyip derin bir nefes aldım ve birkaç saniye için gözlerimi kapattım. Zihnimin boşaldığını hayal edip Ömer'in öğrettiği birkaç kısa sureyi namaz esnasında takılmamak için içimden tekrar etmeye başladım.

...

Hatice Teyze namazını bitirip dua etmeye başlamışken ben de oturduğum yerde bağdaş kurup başörtümün önünü açtım. Tarifi imkânsız duygular olur, bu da öyleydi. Fakat yine de ilk hissettiğim şey kaybettiğim bir şeyi bulmaktı. Farklı değildi, alışılmamış da... İlk zamanlardaki gibi bulduğum huzurun yanındaki gibi bir gariplik de hissetmiyorum. Fakat bu kez bir şey vardı, daha farklı bir şey... Ruhumda uyanan bir şeylerin olduğunu hissetmiştim,

sanki biraz daha bağımsız bir huzur...

Her şey önümdeydi, tam önümde ona dokunmamı bekliyordu fakat ben bundan şiddetle sakınıyordum. Ona yaklaştığım anda tek başımaydım ama dokunduğum ilk anda yanımda Ömer vardı. Ömer'e öyle alışmıştım ki sanki o olmadan ne namaz kılarken aynı hissedecektim ne de o ayetleri dinlerken. Ömer yoksa onunla yaptığım hiçbir şey yoktu artık benim için. Bu yüzden yanı başımda duran gerçeğe günlerce sırtımı döndüm. Selin o ayeti okurken içimde öyle derin bir çığlık kopmuştu işte ve unuttuğum tüm o hislerin kalp atışlarımı nasıl hızlandırdığını, beni kıvrandıran boşluğu nasıl doldurup unutturduğunu bir bir hatırlamıştım. Şimdiyse hatırladığım tüm o hisleri yaşıyordum, tıpkı haftalar önceki gibi...

Yine bir boşluk ve yine bir ben... Fakat bu kez tutunduğum dal öyle sağlamdı ki ne içimdeki boşluk ne de bir başkası kolay kolay düşürebilirdi beni.

Acı buradaydı; korku, hüzün, gözyaşı,

hıçkırıklar... Hepsi buradaydı. Fakat artık ben de buradaydım. İçim kavrulsa, gözyaşları kirpiklerime yer edinse, bedenim hıçkırıklarla sarsılsa, soluğum boğazımda dev bir yumru oluştursa da ben buradaydım artık; kendi bedenimde, kendi ruhumda...

Derin bir nefes alıp oturduğum seccadenin üstünden kalktım. Feracemi çıkarırken Fatma Teyze odaya girmiş, Kübra'nın yanına oturmuştu. "Ne zaman başlayalım?" dediğinde dalgınca başımı kaldırıp Fatma Teyze'ye baktım.

"Efendim?"

"Kuran derslerine ne zaman başlayalım diyorum Betül'üm."

Feraceyi koluma asıp seccadeyi katlarken, "Bilmem. Yani sen ne zaman dersen o zaman başlarız," dedim.

"Kübra kursta çocuklara Kuran öğretiyordu. Zaten Hatice de var. Hem sana öğretiriz hem de günlük okuma yaparız diye düşündüm. Birazdan başlarız o zaman tamam mı?"

Hafifçe başımı salladıktan sonra başörtümü çıkarıp feraceyle birlikte Kübra'ya uzattım.

Elini kaldırıp uzattıklarımı geri iterken, “Birazdan yine lazım olacaklar,” dediğinde ferace ve başörtüsüne bakıp, “Peki,” dedim. Koltuğa dönüp elimdekileri kenara bıraktım ve dizlerimi kendime çekerek oturdum.

“Ben bize bir çay koyayım,” diyerek odadan çıktı Hatice Teyze.

Kübra bana dönüp, “Betül?” dedi dikkatimi çekerek. “Kendini anlatsana biraz.” Kaşlarımı çatıp, “Neden?” diye sorduğumda omuzlarını silkti. “Ne bileyim. Dedim ya, ben hep Ömer Abimin nasıl biriyle evleneceğini merak ederdim.”

Fatma Teyze, Kübra’ya dönüp uyarıcı bir bakış attığı sırada, “Çok merak edeceğin bir özelliğim yok,” dedim. “Sıradan biriyim.”

Fatma Teyze bir kez daha müdahale etti duruma. “Kübra kızım istersen Betül’e pek böyle şeyler sorma,” dediğinde Kübra ânında özür dileyen bir ifadeye bürünmüştü. “Özür dilerim,” dedi mahcup bir şekilde. Sonra tekrar bana baktı. “Benim çenem düşüktür biraz. Bazen düşünmeden konuşurum, kusura bakma lütfen.” Cevap

vermek yerine gülümsemeye çalıştım sadece, o da daha büyük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Garip bir kızdı. Aslında çocuksuluğu ve neşesi normal bir zamanda sevimli gelebilirdi. Fakat şimdi insanların davranışlarını belli kategorilerde değerlendirmek için öyle isteksizdim ki hiçbir şeye karşılık vermek istemiyordum.

...

Hatice Teyze duasını bitirip ellerini yüzüne kapattığında onun ardından biz de kapattık. Bana dönüp elini sırtıma koydu. “Maşallah, çabuk öğreniyorsun. Birkaç haftaya kalmaz Kuran’a geçeriz.” Hafif bir gülümsemeyle yetindim.

Kübra çayının son yudumunu içtikten sonra bardağını tepsiye bıraktı. “Birkaç hafta bile çok, bence daha erken geçer.” Fatma Teyze de ona katıldığını belli eder şekilde başını sallayarak, “Geçer inşallah benim Betül’üm,” dedi.

Namazı kıldıktan sonra biraz oturmuş, ardından derse başlamıştık. Aslında önce

Fatma ve Hatice teyzeler bir süre Kuran okumuştu. Kuran dinlemeyi gerçekten özlediğimi fark etmiştim. Ardından tekrar namaz kılmış ve sonra derse geçmiştik. Önce harfleri öğretmişlerdi, hızlı ezberlemiştim. Bu yüzden devam etmek istedim fakat Hatice Teyze ezberlediklerimi sağlamlaştırdıktan sonra devam edeceğimizi söylemiş, en son da bir duayla bitirmişti.

Bir telefon melodisi hepimizin ilgisini kendine çevirirken Kübra sehpanın üstündeki telefonu aceleyle aldı. Ekranına baktığında yüzünün değiştiğini fark etmiştim. Fakat asıl ilgimi çeken ekrana baktıktan sonra Hatice Teyze'ye bakması ve onun da aynı şekilde yüzünün değiştiğini görmemdi. Kübra boğazını temizleyip ayağa kalkarak, "Geliyorum hemen," diyerek odadan çıktı. Hatice Teyze onun arkasından bakakaldığında yüzünden geçen yoğun özlemi yakalayabilmiştim. Aralarındaki durumu anlamasam da özleminin bir parçasını görmek beni rahatlatmıştı. Çayından acele bir yudum daha aldıktan sonra, "Ben çayın altına su koyayım,"

diyerek o da ayağa kalktı. Hızla odadan çıktığında bir şeylere anlam vermeye çalışmayı bir kenara bırakıp başımı koltuğun arkasına yasladım. Baş ağrım hafif hafif sarmaya başlamıştı şakaklarımı. Dayanılmaz bir hâl almadan önce ağrı kesici almam gerekiyordu.

Yerimden kalktım. Bunu fark eden Fatma Teyze, “Mutfağa mı gidiyorsun?” diye sordu. “Ağrı kesici soracağım Hatice Teyze’ye,” dedim. “Bana da su getirir misin?” dedi. Başımı sallayıp odadan çıktım.

Hafif aralık mutfak kapısına yaklaşıp kapıyı açtım. İçeride kimse yoktu. Mutfaktan çıkıp koridora baktım.

“Hatice Teyze?”

Mutfağın hemen yanındaki Hatice Teyze’nin odasından gelen seslerle oraya yöneldim. Odanın kapısının önüne gelip çalmak için elimi kaldırdığımda içerideki fısıldaşmalar garip bir şekilde dikkatimi çekmişti. Bunu kafamdan atıp Fatma Teyze’ye su getirmek için mutfağa geri

döneceğim sırada bir an içeriden gelen fısıldaşmalarda adımı duyduğumu sandım. Açıkçası bundan emin olamasam da bu durum beni teşvik etmişti. Elimi yavaşça kapıya koyup kulağımı yaklaştırdım. Fısıldaşmalar netleşirken Hatice Teyze'yi sessiz olması için uyarmıştı Kübra.

"Ben onları böyle görmeye dayanamıyorum," dedi Hatice Teyze birden. Kübra'nın karşılık vermesini beklemiştim ama sessizlikten başka bir şey olmadı. Hatice Teyze devam etti. "Burada kalacaklar mı, kalmayacaklar mı bilmiyorum." Tekrar bir sessizlik oldu. "Ne hâlde biliyor musun? Kaç gün kaldı?" Hatice Teyze'nin sesinden sinirlendiğini anlayabilmiştim. "Bir şeyler oluyor ama inşallah sonu iyi çıkar." Hiçbir şey anlamamıştım. Kapıdan ayrılıp bir adım geriledim. O sırada kapı açıldı ve Kübra şaşkınca bakakaldı. Hatice Teyze telefon kulağında bana bakarken, "Tamam haydi kapatıyorum. Allah'a emanet ol," diyerek aceleyle kapattı telefonu. Ardından Kübra'nın yanından geçip yanıma geldi.

"Ne oldu kızım?"

“Ağrı kesici var mı diye soracaktım,” dedim hareketlerindeki garipliğe anlam veremeyerek. “Var tabii kızım, sen içeri geç. Ben getiririm.” Ardından konuşmaya uymayacak şekilde, “Emre oğlum aramış da mahkeme falan...” dedi gülümsemeye çalışarak. “Mahkeme mi?” diye sordum kaşlarımı çatıp. “Ömer olmadan mahkeme olacak mı?” Söylediği şeyin yeni farkına varmış gibi, “Mahkeme mi?” diye sordu benim gibi. “Davayı Ömer açmamıştı ki çalışan işçilerden biri açmıştı. Anlamadım ben de zaten bir şey,” dedi hızlı hızlı. “Neyse kızım, sen geç içeri de ben şekeri getiririm.”

“Ağrı kesici demiştim Hatice Teyze,” dedim tuhaf davranışlarını görmezden gelerek. “Şeker içeride zaten...”

“Ay kafa kalmadı ki... Tamam, getiriyorum ben.” Hızla mutfağa girdiğinde kaşlarımı kaldırıp öylece kaldım bir süre. “Fatma Teyze de su istemişti,” diye seslendim arkasından.

...

“Biz kalkalım artık Hatice.”

Hatice Teyze kaşlarını çatıp Fatma Teyze’ye bakarken, “Otur oturduğun yerde Fatma. Gecenin bir yarısı eve mi döneceksin?” dedi.

Ben kenarda, yapılacak her türlü plana uyacak şekilde bekliyordum. Fatma Teyze önce saate baktı, ardından bir süre düşündü. “Şuradan şurası ne olacak?” dese de sesi çoktan ikna olmuş gibiydi. Hatice Teyze bunu fark ederek son kararı vermişti. “Olmaz Fatma, olmaz! Yataklarınızı açalım şimdi,” dedi. “Sen de odadan üzerinize giyecek bir şeyler al.”

Fatma Teyze odadan çıktığında Kübra da yorgan ve yastıkları getirmişti, ben de koltukları açtım. O yatakları hazırlarken ne yapacağımı bilmeden öylece ayakta kaldım. Gözlerim pencereye kaydığında birden o tarafa dönüp pencerenin yanına ulaştım. Güneşliği tutup kenara çektim ve perdenin köşesini araladım. Bu camdan Ömer’i izlediğim günü hafızamın derinliklerinden çıkarırken hafifçe gülümsedim. Cama biraz

daha yaklaşıp önümüzdeki yola baktım, sanki yine orada Ömer'i görebilecekmişim gibi... Sanki yine yukarı bakacak ve sonra kendi kendine gülecekti. Dudaklarım düz bir çizgi hâlini alırken yavaşça yutkunup arkamı döndüm.

"Hatice Teyze?"

"Söyle kızım."

"Ömer'in cenazesi..." dedim dilimin ucundaki isteksiz kelimeleri boşluğa ittirerek. Kelimeler düşmeden önce tırnaklarını dudaklarıma geçirip zihnimi kendi kanıma bulamıştı. Başka bir şey söyleyemedim.

Hatice Teyze afallamıştı. "O..." dedi ne diyeceğini bilemeden. "Sen iyi olduğunda konuşuruz, istersen götürürüm o zaman." Cümlelerindeki belirsizlik kararsızlığına karışmıştı. Ona bu soruyu sormam acımasızlıktı, hâlâ bencillik yapıyordum.

"Peki..." dedim düşüncelerimi bir kenara toplayarak. *Üzerime bir kalkan gibi gerilen adamın üzerine örtülmüş toprağı görecek kadar iyi olacağım bir gün olabilir miydi?*

Belki, dağılmayacağımdan emin olduğumda...

Acım merakımın önüne geçmişti; ben değişmiştim, hâlâ değişiyordum. Derin bir nefes alıp, "Ömer'in odasına girebilir miyim?" diye sordum çekinerek. Hatice Teyze'nin gözlerinin dolar gibi olduğunu gördüğümde, "Tabii kızım," dedi buruk bir gülümsemeyle. "Burası senin de evin... Tabii ki girebilirsin."

Dudak kıvrımlarıma sessiz bir teşekkürü yerleştirip gülümsemeye çalışırken yanlarından geçip odadan çıktım. Bedenime vuran heyecan ellerimin ısısını düşürmeye başlamıştı, bu soğuğa zıt olarak terleyen avuçlarımı eşofmanıma sildim. Kapının önüne ulaştığımda parmaklarım vakit kaybetmeden kapı koluna sarılmıştı, anılar zihnimden birer birer geçip diğerleri için yer açıyordu. Avcumun arasında ısınmış metal bir damla gözyaşıyla ıslanırken gücümü toplayıp kolu indirdim.

Ciğerlerim içeri girer girmez yüzüme vuran okyanusvâri kokuya özlemle sarıldı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup omuzlarımı kıstım. Hafızam anıları böylesine önüme sererken soluduğum havada onun kokusu vardı, zihnimin beni istediği yere çekmesine izin verdim. Bu, her şeyi öyle gerçekçi kılıyordu ki bir yandan kendimi mutluluğun tatlı serinliğine bırakıyor, bir yandan da acının keskin iğnelerini boğazımda hissediyordum.

Ellerimde bir adamın hatırası vardı. Ciğerlerimde bir adamın hatırası vardı. Saçlarımda bir adamın hatırası vardı. Fakat en çok gözyaşlarımda, en çok onlarda bir adamın hatırası vardı.

Gözlerimi açtım ve bedenimden çekilmiş gücümle yatağa ilerledim. Sokak lambasının perdenin arkasından güç bela düşen yansımasından başka bir ışık olmayan odaya şöyle bir göz gezdirdim. Soluklarım bir öncekine göre hep daha derinleştiğinde bedenime ağır bir yorgunluk çökmüştü.

Bacaklarımı kendime çekip başımı yavaşça yastığa bıraktım. Benimle birlikte tüm duygular en saf hâlleriyle serilmişti yanıma. Elimi kaldırıp yastığın yüzeyini okşadım.

Bedenim kıvrılıp cenin pozisyonu alırken kirpiklerime biriken yaşları gözlerimi kırparak serbest bıraktım. Vücudum sıktığım yumruklarımın el verdiği şekilde kasılmıştı. Yastığın köşesini yakalayıp avuçlarıma sıkıştırdım. Boğazımdan kopan çatallaşmış çocuksu ses öyle saf ve öyle perdesizdi ki onun yatağında mı ağlıyordum, yoksa kolları arasında mı anlayamıyordum. Tıpkı göz kapaklarımın yorgunluktan mı, yoksa bu kokuya biraz daha tutunmak için beni etkisiz bırakmak istemesinden mi kapandığını anlayamadığım gibi...

18.

“İster misin?”

Elindeki pamuk şekerinden bir parça koparıp ağzına attıktan sonra bana da uzattı. “Hayır Kübra, çek şunu suratımdan!” dedim yüzüme değmek üzere olan pamuk şekerini uzaklaştırarak. Gülerek elini geri çekti ve bir parça daha koparttı. Derin bir nefes alıp kayalıklara çarpan dalgaları izlemeye devam ettim.

Fatma Teyze’nin yanına geldiğim günün üstünden iki hafta geçmişti. Bu süre içinde birkaç kez eve gitmiştim fakat en fazla bir gün kalıp Fatma Teyze’nin yanına dönmüştüm tekrar. Annemin bu durum karşısında sessiz kalmasının tek sebebinin eskisi kadar kötü görünmediğimi fark etmesiydi. Fakat rahatsızlığını yine de hissettiriyordu. En son gittiğimde anneme, evde kalmasının anlamsız olduğunu ve babamla ertelediği seyahatlere çıkmasını

söylemiştim. Bunu düşüneceğini söylese de sanki zaten benden bunu söylememi bekliyormuş gibi bir hâli vardı. Mantıklı olan da buydu ya, onlar gitse de gitmese de aynıydım. İşleri varsa gitmeleri gerekiyordu, boşu boşuna düzenlerini bozmalarını istemiyordum.

Selin eve gittiğim günlerde yanıma geliyor, birkaç saat zaman geçirdikten sonra geri dönüyordu. Fatma Teyzelerde kalmam konusunda tek bir kelime etmemişti. Sadece hangi yoldan olursa olsun iyi olmamı istiyordu, tıpkı babam gibi... Ona minnettardım, en başta yanlış yolla beni kendime getirmeye çalışsa da sonunda doğru şeyi yapabilmeme vesile olmuştu.

Diğer taraftan durumlar benim için kısmen ilerlemişti. Fatma Teyze'yle kalıyordum fakat kahvaltıda Hatice Teyzelere gidip akşama kadar da orada vakit geçiriyorduk. Fatma Teyze de kendine gelmiş gibiydi, yine de gözlerindeki ışığın yerini bulduğunu söyleyemezdim. Gerçi ben de hislerim konusunda üstünü kapatmak dışında pek bir gelişme gösterememiştim. Sadece yaşamsal

faaliyetlerimi normale döndürmeye çalışıyordum. Bu çalışmamın büyük bir çoğunluğu Hatice Teyze, Fatma Teyze ve Kübra tarafından zorlanarak olsa da en azından bedenim artık her saniye hıçkırıklarla kasılmıyordu. Acımın üstünü örtmeyi başta olanaksız görsem de derslere öyle odaklanmıştım ki kendime başka bir şey düşünme fırsatı tanımadığım için aklımı belli bir noktada sabit tutabiliyordum.

Üç gün önce Kuran'a geçmiştim. Bekledikleri kadar hızlı geçemediğimi söylemem gerek. Hayatımda ilk defa gördüğüm kelimeleri telaffuz ve birleştirme konusunda hâlâ sorun yaşıyordum ama Hatice Teyze artık Kuran'a geçebileceğimi ve onun üstünden pratik yapabileceğimizi söylemişti.

Bir de Kübra'nın geçen haftanın başında merak edip kendi şalını bende denemesi konusu vardı. Şalını kendi yaptığı gibi takmış ve omuzlarımı da örtecek şekilde dolamıştı başıma. O günden beri de çok yakıştığını söyleyip bunu ciddi bir düşünme sürecine geçirmemi sağlamıştı. Aslında

zaten düşündüğüm bir şeydi fakat cesaret konusunda yardım almam gerekiyordu. Kübra bu yardımı fazlasıyla yapıyor ve hatta bazen namaz kılmadan önce bile beni yakalayıp başörtümü kendisi yapıyordu. Hatice ve Fatma teyzeler bu konudan oldukça memnundu ve onlar da gereken desteği veriyordu. İstiyordum fakat yine de çekincelerim vardı. Aslında tek engelim, kararımı gelecek tepkileri umursamayacak kadar kesinleştirmekteydi.

Oturduğum banktan kalkıp birkaç metre ötedeki kayalıkların önünde durdum. Son on gündür ikindi namazını kılıp buraya geliyor ve akşam ezanı okunurken de geri dönüyorduk. Burası gerçekten güzeldi fakat daha güzel olan, burada düşüncelerimin rüzgâra kapılıp gitmesiydi. Kübra'nın eline makası alıp zorla düzelttiği saçlarım birbirine karışıyordu, montumun fermuarını boğazıma kadar çekip omuzlarımı kısıyordum. Bir süre sahil boyunca yürüyor, ardından her gün aynı banka oturuyorduk. Kübra yolun diğer tarafında kalan küçük marketten pamuk şeker alıyor ve ben de

gitmemize yakın banktan kalkıp şimdiki gibi kayalıkların önünde dikiliyordum.

Kübra bitmek üzere olan pamuk şekerini tahta sopanın üstünden ayırmaya çalışarak yanıma geldi. Burnuna bulaşan pembe şekeri elinin tersiyle silip kayalıklara çıktı, ben de hemen yanındakine... Birkaç kayalık geçip dalgaların vurmadığı yüksek kayalara oturduk ve denizi izlemeye başladık.

“İki gün sonra...” dedi sessizliği bozarak.

Ona dönmeden kollarımı birbirine doladım. “Ne iki gün sonra?”

Bir süre sessiz kaldı. Ardından pembe lekeli tahta sopayı ikiye bölüp, “Mahkeme iki gün sonra...” dedi.

Kaşlarımı çatıp bir süre cevap vermeden ona baktım. Beynimin dişlileri gürültüyle çalışmaya başlarken gözlerim daha önce nasıl aklıma gelmediğini düşündüğüm fikirle büyüdü.

“Yüzündeki korkuya ihtiyacım vardı.”

Damarlarıma dolan heyecanla oturduğum yerden hızla kalktım. Ayağım kayanın

köşesine takılırken Kübra hızlı davranıp kolumu yakalayabilmişti.

“Betül, yavaş!”

“Kübra olabilir mi?” dedim ellerimi ağzıma kapatarak. Umutlanmamam gerekiyordu; hayır, kesinlikle umutlanmamalıydım! Ama ya öyleyse?

“Ne olabilir mi?”

Ellerimi saçlarımın arasına daldırıp sakin düşünmeye çalıştım. Bir kere yapmıştı, kaçırılmış gibi göstermişti kendini. Ya şimdi de öyleyse? *Ya değilse?*

“Allah’ım nasıl aklıma gelmez!” Öyle dalmıştım ki ne mahkeme ne de başka bir şeyi düşünmüştüm. Engellemeye çalıştığım umut tohumları heyecanımda filizlenmiş, bedenimi sarmıştı bile. Fakat olumsuz düşünmeliydim, ne olursa olsun en kötüsünü düşünecektim. *Yani şu anki durumunu...* İç sesimin düzeltmelerine kulak asmadan kendimi düşünmek için zorladım. Ya öyleyse, ya Ömer bir yerde nefes almaya devam ediyorsa? Ya bu önceden yaptığı planların acımasız bir kopyasından başka bir

şey değilse? Parmaklarıma dolanan saçları ânın heyecanıyla çekiştirdiğimin farkında değildim, göz pınarlarıma birikmiş yaşların farkında olmadığım gibi...

“Betül ne oluyor, bir şey söyle artık!”

Ellerimi nereye koyacağımı şaşırıp belime yerleştirdim. Engel olamadığım gülümseme dudaklarımı ele geçirdiğinde gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan süzülüp gülümsememle derin bir çekişmeye girmişti.

“Ömer, Kübra...” dedim elimi göğsümün üstüne bastırırken. “Ya hepsi onun planıysa, ya aslında? Aslında hâlâ yaşıyorsa...”

Kübra’nın yüzünde büyük bir şaşkınlık ve umut görmeyi beklediğim sırada gülmeye başladı. O gülerken gerçek olma ihtimali için elimden gelen her şeyi verebileceğim düşünce iyice yerleşiyordu zihnime. Umutlanmak, kendimi kandırmak istemiyordum. En dibe alışmıştım, ne olursa olsun hiçbir şey kesinleşmeden tırmanmaya çalışıp gerçeklerle karşılaşmaya gücüm yoktu. Tekrar düşmek, yokluğuna bir kez daha alışmaya çalışmak çok zordu. İçimdeki

sesleri susturamasam da yüzümdeki gülümsemeyi silmeyi başarabildim.

“Hayır!” dedim sesimi yükselterek. “Eğer olur da bir gün Ömer’i...” İsmi dudaklarımdan dökülürken ruhuma bıraktığı sıcaklık içimdeki ateşe karıştı. Kaburgalarımın hemen altında yanan bir umut ateşi vardı fakat o ateşin dumanı zihnime yükseliyor ve zihnimin duvarlarında siyah is lekeleri bırakıyordu. O lekelerden gereken sonucu çıkarıp dipte kalmam gerekiyordu. Umutla tırmandığım basamakların sağlamlığından emin değildim. Ruhum oradan oraya sürükleniyordu, arafta kalmış düşüncelerimi dibe çekmek için çabalıyordum.

“Onu karşımda görürsem, işte o zaman bunun için sevinç gözyaşları dökmeme müsaade ederim. Ömer şimdi benim için sadece bir ölü...”

Son kelime, zehirli iğnelerini çıkarıp dudaklarımı kanatmıştı. Fakat gerçek buydu, o iğneler altında kıvransam da ihtimaller karşısında iğneleri çiçek sarmaşıkları gibi göremezdim. Eğer olur da bir gün o

çiçeklerin kokusunu alırsam, işte o zaman kurtulabilirdim bu acıdan. Diğer türlüsü kendimi kandırmaktan başka bir şeye yaramazdı.

“Haydi!” dedim şaşkınlıkla beni izleyen Kübra’ya ve hiçbir şey olmamış gibi arkamı dönüp kayalıklardan atladım. “Eve dönelim artık.”

...

“Haydi Fatma Teyze, kalk.” Fatma Teyze kıvrılan geceliğini düzeltip kızgın görünmeye çalışarak bana baktı bir süre. Fakat başaramayıp gülünce tekrar kolunu çektim. “Haydi ama!”

Kendi kendine gülüp, “Tövbe ya Rabbim...” dedi ve yastığın üstünde kalan başörtüsünü alıp başının üstüne koydu. Böyle gerçekten komik görünüyordu. O banyoya ilerlerken ben de kapının önüne gidip, “Ben ayakkabılarımı giyiyorum!” diye bağırdım. Söylendiğini duyabiliyordum. Montumu ve ayakkabılarımı giyip kapının yanında beklemeye başladım.

Bugün mahkeme günüydü. Kaçta olduğunu

bilmiyordum, sormayı da unutmuştum. Bu yüzden sabah namazından sonra uyumayıp güneşin doğmasını beklemiş, ardından da Fatma Teyze'nin başına dikilip Hatice Teyzelere gitmek için onu kaldırmaya çalışmıştım. Her ne kadar bana kendimi en kötüsüne hazırlamam gerektiğini söylese de umudun yüzünü nasıl aydınlattığını görmüştüm. Benim gibi düşündüğünü biliyordum fakat o belli etmiyor, beni dizginlemeye çalışıyordu. Gariptir ki ben de kendimi dizginlemeye çalışıyordum.

Beş on dakika kadar sonra Fatma Teyze hazır bir şekilde kapının önüne çıkmıştı. Çantasını elime tutuşturup kapıyı kitlerken, "Haydi ya!" diye sızlandım. Kilitleyip çantasını eline aldı, çantayla bana bir tane vurmayı da ihmal etmemişti. "Sabahın kaçında çıkardın zaten bizi dışarı, bir de, 'Haydi haydi!' deyip duruyor." Merdivenlerden inene kadar söylenmeye devam etmişti. Kapının önüne geldiğimizde, "Ne yapayım yani?" dedim. "Eğer düşündüğüm gibi bir şey varsa..."

Fatma Teyze binanın kapısını kapatıp ciddi

bir ifadeyle bana döndü. “Betül’üm...” Yüzüm haklı olabileceği gerçeğiyle asılırken, “Biliyorum,” dedim. “Kendimi en kötüsüne hazırlayacağım.” O ne derse desin, en az benim kadar heyecanlı ve umutlu olduğunu biliyordum. Ama bir tane aklı başında insana ihtiyaç vardı değil mi, sonuçların kötü olması ihtimalinde yıkımı toplayacak bir insana...

Binanın hemen önündeki camları filmli siyah arabaya neredeyse çarpacakken son anda durmayı başardım. Elimi özür diler gibi kaldırdığımda ön camdan görebildiğim kadarıyla iki takım elbiseli adam soğuk bakışlarını üzerime dikmişti. Havada kalan elimi indirip onlardaki garipliği anlamaya çalıştım. Fakat ikisinin de donukluğu içimi ürpertmişti. Boş verip onlara arkamı döndüm ve önden giden Fatma Teyze’nin peşinden koştum.

Hatice Teyzelerin binasının önüne geldiğimizde az önceki arabanın bir benzeri karşı kaldırımda duruyordu. Dudaklarımı kıvırıp aceleyle zile bastım. Kapı otomatiği gürültüyle açılınca kapıyı var gücümle

ittirdim. Fatma Teyze yavaş adımlarla peşimden geliyordu, merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım. Kübra kapıyı açıp başını dışarı uzatmış, uykulu gözlerle merdivene bakıyordu. Bizi görünce gülümseyip kapıyı sonuna kadar açtı. Ama içeri girmeden kapının önünde durmuştum.

“Mahkeme kaçta?”

Uykudan yeni kalkmanın mahmurluğuyla dalgınca kolundaki saate çevirdi bakışlarını. “Birdeydi galiba ama zaten biz gidemeyiz.”

Yüzüm ânında düşmüştü. “Ne demek gidemeyiz?”

İçeri geçmemiz için kapının yanından çekilirken, “İçeri gir de anlatayım,” dedi. Fatma Teyze’nin girmesini bekledikten sonra ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Kübra kapıyı arkamızdan kapatıp tüm kilitleri sonuna kadar kilitledi.

“Gidemeyiz, çünkü çok tehlikeliymiş.”

“Kim dedi?” Montumun fermuarını açıp Kübra’ya baktım.

“Şey... Ömer Abimin arkadaşı...”

“Emre,” dedim. “Ne dedi tam olarak?”

“Bugün Fatma Teyze ve Betül geldikten sonra kapıyı sıkı sıkı kilitleyin ve sakın evden çıkmayın dedi.”

“Allah Allah...” Montumu çıkarıp askıya astım.

Durumu anlamak çok zor değildi. Adamlar ne olursa olsun bitmemiş bir davayı kapatana kadar rahat durmayacaklardı. Bir de benim düşünüp umutlandığım konu vardı. Onlar da bunu en başından tahmin edip önlemlerini almış olmalıydılar. Evimin orada, Fatma ve Hatice teyzelerin evinin önündeki arabalar da bununla alakalı olmalıydı. Güvenlik için olmadıkları belliydi. O hâlde benim bıçaklanmam, vurulmam ve... Ömer’in öldürülmesinden sorumlu olan adamlar şu an evimizin dibinde duruyordu. Korku hissetmeyişim ruhumun aldığı yaralardan mı, yoksa soğukkanlı olabildiğim nadir zamanlardan birini tutturabilmemden mi kaynaklanıyordu bilmiyordum. Fakat bir gerçek vardı ki o adamların bu önlemleri beni daha fazla

umutlandırıyordu.

“Emre de gidemez mahkemeye,” dedim yeni fark ettiğim şeyin kafa karışıklığıyla. “O adamlardan her köşe başında olduğundan adım gibi eminim. Tanıdıkları hiç kimse o mahkemeye çıkamaz. Daha içeri girmeden engel olurlar.” Yersizce gülümsedim. “Onlar da bizim kadar şüpheleniyorsa bu, gerçeklik ihtimalini yükseltmez mi?”

O esnada yatak odasının kapısı aralandı.

“Ne oluyor Kübra?” Hatice Teyze tozpembe geceliğiyle gözlerini kırpıştırıp bize bakıp, “Bir şey mi oldu?” dedi şaşkınca. Ona inanamıyormuş gibi bakıp, “Mahkeme Hatice Teyze,” dedim. “Bugün mahkeme var.” Söylediğimi algılayabilmek için birkaç saniye durdu, ardından genişçe gülümsedi. Onun da Fatma Teyze gibi kontrollü yaklaşacağını düşünmüştüm fakat o, bunu ilk söylediğimde bile bana hevesle katılmıştı. Aslına bakılırsa bana açıkça katılan birinin olduğunu bilmek iyi geliyordu.

Hatice Teyze, “Ben bir elimi yüzümü yıkayayım da geliyorum,” diyerek banyoya yöneldiğinde Fatma Teyze de oturma odasına geçmişti. Ben de çay koymaya giden Kübra’nın peşinden mutfağa girdim.

...

Saat bire geliyordu. Heyecanım, oturmama ya da sabit duracağım diğer faaliyetlere şiddetle karşı çıkıyordu; odanın içinde bir o yana, bir bu yana dolanıp duruyordum. Kübra da yorulmadan gözleriyle çizdiğim rotayı izliyordu. Fatma Teyze’nin dudaklarını kıpırdatmasından dua ettiği anlaşılıyordu. Hatice Teyze de aynı durumdaydı, sadece Fatma Teyze’ye göre daha rahat ve mutlu gibiydi.

“Emre’yi mi arasak acaba ya?”

Kübra önerime kararsızlıkla dudağını büktü. Fatma Teyze tereddütlü bir bakış attı. Fakat son sözü Hatice Teyze söylemişti.

“Yok kızım, yok. Kim bilir nelerle uğraşıyorlardır... Haber bekleyelim biz.”

Nefesimi sıkıntıyla bırakıp kollarımı

Hatice Teyze, “Ben bir elimi yüzümü yıkayayım da geliyorum,” diyerek banyoya yöneldiğinde Fatma Teyze de oturma odasına geçmişti. Ben de çay koymaya giden Kübra’nın peşinden mutfağa girdim.

...

Saat bire geliyordu. Heyecanım, oturmama ya da sabit duracağım diğer faaliyetlere şiddetle karşı çıkıyordu; odanın içinde bir o yana, bir bu yana dolanıp duruyordum. Kübra da yorulmadan gözleriyle çizdiğim rotayı izliyordu. Fatma Teyze’nin dudaklarını kıpırdatmasından dua ettiği anlaşılıyordu. Hatice Teyze de aynı durumdaydı, sadece Fatma Teyze’ye göre daha rahat ve mutlu gibiydi.

“Emre’yi mi arasak acaba ya?”

Kübra önerime kararsızlıkla dudağını büktü. Fatma Teyze tereddütlü bir bakış attı. Fakat son sözü Hatice Teyze söylemişti.

“Yok kızım, yok. Kim bilir nelerle uğraşıyorlardır... Haber bekleyelim biz.”

Nefesimi sıkıntıyla bırakıp kollarımı

kavuşturdum ve odanın içinde dolanmaya devam ettim.

...

Saat tam on birdi, *gece on bir.*

Bir saniyede aklımdan onlarca düşünce geçiyor; olumlu olanlar olumsuzları, olumsuz olanlar olumluları çürütüyordu. Dengesiz ve kısmen nötrdüm. Gözyaşı gözümün ucunda, gülümseme de dudak kıvrımlarımda hazır bekliyordu.

Duymak istediğim iki ses vardı; telefonun zil sesi ve kapı zili. Sabah buraya geldiğimizden beri bu ikisini de duymadığımı varsayarsak sabrım tükenmek ve taşmak arasında kalıyordu. Bıraktığım bilmem kaçıncı nefesten sonra ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Dudaklarım ara verdiği dualar için tekrar hareketlendi, ellerimi çenemin altına dayayıp kapının yanına ilerledim. Dürbünden kapının önüne bakıp geri çekildikten sonra aynı şekilde oturma odasına döndüm.

“Kızım bir şey de yemedin. Haydi iki lokma geçsin boğazından.”

Başımı hızla iki yana sallayıp, “Olmaz Hatice Teyze. Yiyemem,” dedim.

Kahvaltıdan beri evin içinde dönüp duruyordum. Bir ara Hatice Teyze rahatlamamız ve kafamızın dağılması için ders yapmamızı önermişti. Fakat Kuran okumaktan başka bir şey yapamamıştık. Çünkü ne söylediği gibi kafamı dağıtabiliyordum ne de bir kelime okuyabiliyordum.

“Yatsıyı kılalım o zaman.”

Başımı tekrar sallayıp, “Kıldım ben okunur okumaz,” dedim. Başımı geri atıp elimi göğsümün üstüne bastırdım. Ayaklarım hafif hafif sızlamaya başladığında pencerenin kenarına geçip mermere yaslandım. Ara sıra sokağa bakıyor, camı açıp biraz hava alıyordum.

“Ya gelmezse?” dedim kaçtığım umutsuzluğun yanıma yaklaşmasına izin vererek. “Ya yanlış düşünüyorsak?” Kübra koltuktan kalkıp yanıma geldi. “Sakin ol Betül,” dediğinde ayağımı sertçe yere vurdum. “Olamam!” Yere vurduğum ayağım

bedenimi sarsarken başım duvarın köşesine sertçe çarpmıştı. Kübra kendi canı acımış gibi yüzünü buruşturdu. Uzanıp vurduğum yere dokunmaya çalıştığında başımı sallayıp elinden kurtuldum. “Neden gelmiyor?” Kollarım iki yanıma düşerken, “Bu saate kadar gelmemesi normal değil mi?” diye sordum umutla.

Kübra’nın yüzündeki ifadeden anlayıştan başka bir sonuç çıkmıyordu. Hatice Teyze tepki vermiyordu. Fatma Teyze’yse dolan gözlerini benden kaçırıp diğer tarafa dönmüştü. Dudaklarım gerildi, yumruklarımı sıktım.

“Gelecek değil mi?”

Kübra koluma dokunup sarılmak için beni kendine çevirdiğinde kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi. “O daha önce de böyle yapmıştı, o zaman da böyle korkmuştum.” Elimden kaydığını hissettiğim dala son gücümle tutunmaya çalışıyor ve umudu elimden bırakmamak için çabalıyordum. Kübra’nın kollarıyla mücadele etmeyi bıraktığımda birikmiş gözyaşları peşinden geldi. Yüzümü çevirip Kübra’nın omzuna

sakladım. Küçük bir hıçkırık tüm uğraşlarıma rağmen sonunda beni yakalayıp bedenimi sarsmıştı, gözyaşlarım bundan güç alarak şiddetleneceği sırada bir şey oldu. Kapı zilinin tanıdık melodisi göğsüme dolan derin nefesler eşliğinde evin içinde yankılandı. Tüm bedensel faaliyetlerim durma noktasına gelmişti. Kapı zili bir kez daha çaldı.

Kübra'nın kollarından çıkıp saliseler içinde kapıya ulaştığımda tüm gücümle kapı koluna asıldım. Kapı açılmayınca üstündeki kilidi aceleyle açmaya çalıştım. Ellerim birbirine dolanıyor, kilit bir türlü dönmüyordu. Kübra beni geri itip kilidi açmaya koyuldu. Ellerimi boğazıma koyup nefesimi tuttum. Ve kapı açıldı...

Heyecandan kapadığım gözlerimi hafifçe araladım. O an, umudumun sert zeminle teması kulaklarımda çınladı ve yüzlerce küçük parçaya ayrılıp etrafa yayılışını, hemen ardından o parçaların tenimde kesikler açtığını hissettim.

Emre kapıya toplanmış bize bakarken, "Ömer?" diye sordum tükenen gücümün son

kırıntılarıyla. “Ömer nerede?” Emre’nin yüzünden geçen şaşkınlığı ve hemen ardından Hatice Teyze ve Kübra’ya bakışını gördüm. “Ömer nerede?” dedim bir kez daha.

Başını yere eğip, “Ne Ömer’i Betül?” diye sordu.

Gözlerim hayretle açılırken yutamadığım koca bir yumru boğazıma çöreklendi. “Ne Ömer’i mi?” Cevap vermedi. “Bu sizin planınız değil miydi Emre?” Başını kaldırmıyordu. Sesimi yükselttim fakat gözyaşlarım söylediklerimi anlaşılması güç boğuk kelimelere dönüştürmüştü. “Cevap ver!” Kendimi zapt edemeyip ceketinin yakalarını kavrayarak bağırdım. “Bana cevap ver!”

Hatice Teyze beni Emre’den ayırdı, ellerim havada iki büklüm kalmış bir vaziyette yere çöktüm. Kübra eğilip beni kaldırmaya çalışırken Hatice Teyze sinirle bağırdı.

“Ben dayanamıyorum!” Başımı kaldıracak gücü bulamamıştım. “Betül...” Hatice Teyze tekrar konuşmaya başladığı sırada Emre

sesini yükseltip onu susturdu. “Hayır Hatice Teyze, hayır!”

Hatice Teyze benimki gibi boğuk bir sesle bağırdı Kübra’ya. “Betül’ü yukarı çıkar Kübra!”

Kübra, Hatice Teyze’yi ikiletmeden beni kaldırıp merdivenlere yürütmeye çalıştığında geri atıldım. “Bana cevap verin!”

“Hatice Abla ne oldu?”

Merdivenlerin yukarısından başka biri seslendi. Hatice Teyze seslenen kişiye dönüp, “Betül’ü senin eve çıkarın Sevgi!” diye bağırdı ve Emre’yi sinirle içeri çekti.

Kollarımdaki baskı artarak beni merdivenlerden çıkarırken ne itiraz edecek gücüm kalmıştı ne de neye itiraz edeceğimi düşünecek bilincim. Basamaklar bulanık görüş alanımda belirsiz çizgilere dönüşüyordu. Sarsak adımlarım birbirine dolaşıp basamaklara takılıyordu.

Emre zaten bir cevap vermişti değil mi? Kabullenmek istemeyen bendim. Bastırdığımı düşündüğüm küçük bir umuda

bile öyle sıkı sarılmıştım ki ne ara buna bu kadar inandığımın farkında bile değildim. Kendimi en kötüsüne hazırlayacağım derken ne ara kendimi bu kadar kandırmıştım, ne ara gözlerim onu karşısında bulacağına bu kadar inanmıştı bilmiyordum. Nefesime karışan o acıyı tekrar çekmeyi göze almıştım ve şimdi umut yok, gerçek vardı; elleri umudumun kanına bulanmış gerçek...

Bir Ay Sonra

Sıcak hafif hafif kendini göstermeye başlamıştı. Hava hâlâ soğuğa kayan bir serinlikteydi fakat güneşi eskisi kadar gizlemiyordu bulutların ardına. Sanırım bu düşünceden yola çıktığımda daha yeni çıktığımız kış aylarının diğer aylara göre daha kıskanç olduğunu söyleyebilirdim. O hâlde sonbahar da kıyıda köşede entelliğiyle övünen ve bir şeyler yazmak isteyenleri diğer insanlardan ayırıp çifte standart uygulayan, kendini beğenmiş bir mevsim oluyordu. İlkbaharsa ortalıkta aptal aptal dolaşan ve cıvıl cıvıl olması gerekirken daha en başından kış mevsiminin manipülasyonuna kapılmış belirsiz bir

mevsimdi. Yaz mevsimiyse... *Her neyse.* Oturduğum yer, hava ve mevsim incelemesi için fazla rüzgârlık olsa da burada geçirmek istediğim saatlerin tümünü mantıklı düşüncelerle harcayamıyordum işte.

"Başörtümün önü bozulmuş mu?" Yanımda ona bakmamı bekleyen Kübra'ya göz ucuyla bakıp, "Hayır," dedim. Kolumu hafifçe çimdikleyip, "Doğru düzgün bakmadın bile!" dediğinde başımı çevirdim ve başörtüsünü inceliyormuş gibi üstünde gezdirdim bakışlarımı. "Baktım."

"Bak eminsin değil mi? Hep başından savmak için düzgün diyorsun." Gözlerimi devirip, "Düzgün," dedim sıkıntıyla. "İyi," dedi. "Ben markete gidiyorum. İstediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

Aslında başörtüsü bozuktu; çok fazla değil, sadece biraz... Ama eğer bunu ona söyleseydim düzeltmemi isteyip onlarca kez olup olmadığını soracaktı. Burada böyle sakince otururken sinir sistemimin de en az benim kadar sakin olmasını istiyordum.

Koca bir ay... Belki fazla bir vakit değildi fakat bu yaşıma kadarki hayatımı bir aya sıkıştırsaydım bu ay kadar dolu olur muydu emin değildim. Öncelikle mahkeme kazanılmıştı. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da birkaç tahminim vardı. O gün Ömer'den aldıkları belgeler, kopyalarını aldıkları belgeler olabilirdi ve diğerlerini de birine vermiş olabilirdi. Geriye kalan tahminlerimin de temelinde bu düşünce vardı ve mantıklı geldiği için üstüne fazla düşünme gereksinimi duymuyordum.

Mahkeme gününden sonraki üç dört gün yine kendime gelememiş ve namaz kılmak dışında hiçbir faaliyet ve diyaloğa yanaşmamıştım. Sonrasındaysa bir sabah Fatma Teyze, Hatice Teyze ve Kübra beni kahvaltıya getirip yemek istemediğim her şeyi zorla ağzıma tıkmışlardı. Tabii ki kahvaltıda üstümde uyguladıkları bu sistem dışarı çıkmaktan kitap okumaya kadar her türlü faaliyette uygulanmıştı. İlk bir iki günüm sızlanma ve ağlamalarla geçse de artık ben de kendimi zorlamaya ve ipe

asılmaya istekli bulmuştum. Derslerimiz kaldığı yerden devam ediyordu. Tabii ara verdiğim günler yüzünden biraz geriden almak zorunda kalsak da bunu çabuk telafi etmiştik.

Kübra sabah ekmek almaya gittiği günlerin bazısında eve farklı kitaplar getiriyordu. Marketin oradaki bir kitapçıdan aldığını söylese de orada bir kitapçı olduğunu sanmıyordum. Zaten benim için pek de önemli değildi.

Hatice ve Fatma teyzeler, bazen de Kübra, Kübra'nın getirdiği kitaplardan bana dönüşümlü olarak ders anlatıyorlardı. İşi olmadığı zamanlar Sevgi Abla da bize katılıyor ve hep birlikte ders yapıyorduk. Geriye kalan vaktin çoğunu ya eve giderek ya da bu rüzgârlık sahilde, bu bankta oturarak geçiriyordum. Çoğu zaman Kübra da buraya gelirken bana katılıyordu fakat yalnız kalmak istediğim zamanlarda ona haber vermeden geliyordum. Eve döndüğüm zamanlar genelde eşya almak ya da bir süre yalnız kalmak için oluyordu. Özellikle annemlerin birkaç gün önce şehir dışına

çıktıkları düşünülürse kendimle baş başa kalmak için ev kesinlikle birebirdi. Kısacası birçok konuda idare ediyordum. Geceleri ağlamadığımı söyleyemezdim ama en azından kontrol çoğu zaman bendeydi.

“Ya sen ne kadar kötüsün Betül ya!” Kübra elindeki çikolata paketini açmaya çalışırken bana kötü kötü bakıyordu. “Bir de bozuk değil diyorsun. Sana bir daha hiç inanmayacağım!”

“Abartılacak bir şey yoktu.”

Sakinliğim sinirini bozuyordu. “Yok muydu? Marketin camından bir baktım ki aman Allah’ım resmen her yanı yamulmuş.”

Açtığı çikolatadan önce bana ikram ettiğinde başımı iki yana salladım. “Hayır, almayacağım.” Omuzlarını silkip önüne döndü. “Biliyor musun, seninkisi de bozuk.” Ona boş boş bakıp gözlerimi tekrar denize çevirdim ama yine de ellerim şalımın ön kısmına gitmişti.

Devam eden yalnızca dersler değildi, aynı zamanda kapanmayı düşünme evresi de vardı. Geçen hafta sonu artık bu işin

muallakta kalması canımı sıkmış ve sonunda kesin kararımı vermiştim. Başörtüsünün ön kısmını yapamadığım ve bozulmasıyla uğraşamadığım için Kübra'nın gösterdiği gibi şal takıyordum. Çok zorlanacağımı düşünüyordum ve alışmaya çalışmaktan sonraki sebebim de bir nevi buydu. Fakat şükür ki beklediğim gibi olmamış, çabuk benimsemiştim. Hatice ve Fatma teyzelerin de zorlanmamamda etkisi büyüktü. Annem ve babamın ilk tepkileri hâlâ gözlerimin önündeydi. Annem sessizliğini sonunda bozmuş, nasıl böyle bir şey yapabildiğimi sormuştu. Babamsa Selin gibi düşünüyordu. "*İyi olman için gerekli olan şey buysa o hâlde ses çıkarmayacağım,*" demişti.

Annem, babamın bu sözü üzerine daha da sinirlense de bunu bana belli etmemek için kendini tutup bir şey söylememişti. Tabii beni bu kararımdan geri çevirmek için söylediği şeyleri saymıyordum. Selin çok şaşırmamış, hatta beklediği bir şeymiş gibi tepki vermişti. Emre ve Kutay'ıysa hiç görmemiştim.

Kübra bitmiş çikolata paketini parmaklarının arasında katlayarak ayağa kalkarken, “Haydi gidelim. Bugün yemeği Fatma Teyze’de yiyecekmişiz,” dedi.

“Sen git, ben eve geçeceğim bugün.”

“Orada mı kalacaksın?”

Dudağımı büküp feracemin kolundaki hayalî tozu silkeledim. “Bilmiyorum, kalırsam haber veririm.” Başını salladı ve yanıma yaklaşıp bana sıkıca sarıldı. “Dur biraz daha sıkı sarılayım da şalın iyice bozulsun.” Yavaşça koluna vurdum. Kıkırdayarak benden ayrılırken, “Haydi Allah’a emanet ol o zaman, görüşürüz,” dedi.

Kübra’nın yanından ayrıldıktan sonra sahil boyunca yarım saat kadar yürüdüm. Bacaklarım sızlamaya başlayınca sahil yolundan meydana çıktım ve yüz iki yüz metre ilerideki taksi durağına ilerledim. Hâlâ bir telefon almamamın cezasını çekiyordum. En kısa zamanda almam gerekiyordu.

Diğer günlerin aksine bugün meydan o

kadar kalabalık değildi. Yağmurlu günlerde burada yürümenin güzel olabileceğini düşünüyordum her seferinde ve o anlar içimde sebepsiz bir sızı parlıyordu. Hafızam Ömer'le ilgili anıları yaşadığım her âna sıkıştırmaya devam ettiği için her türlü ruh hâlim burukluk barındırıyordu. Gün içinde bunun üstünü örtmek bir şekilde mümkündü de geceleri, üstünü örttüğüm tüm o hislerin gündüzün intikamını alması acı oluyordu.

Daldığımı fark ettiğim düşüncelerde boğulmamak için başımı iki yana sallayıp her zaman yaptığım gibi düşüncelerimi beraberinde getirdikleri hislerle birlikte bir kenara ittim. İleride birinin hızlı hızlı yürüdüğünü gördüğümde gözlerim tanıdıklık hissiyle yürüyen kişiye takıldı. Emre'ydi, Ömer'in arkadaşı Emre... Gözlerimi kısıp o olup olmadığından emin olmaya çalıştım. Evet, kesinlikle oydu.

Garip bir dürtüyle peşine takılırken, "Emre!" diye seslendim, duymadı. Ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. Boyu benden uzun olduğu için bu epeyce zor olmuştu. Bir kafeye girdiğini görünce

yavaşladım. Kafenin kapısına yaklaşınca, "Neyse," dedim kendi kendime. Hem yetişsem de ne diyecektim ki...

Arkamı dönüp gideceğim sırada gözüm kafenin üst katındaki teras kısmına, daha doğrusu oradaki masalardan birine takıldı. Bir an için gözlerimin önündeki görüntüyü algılayamadım. Fakat Emre'nin gelip o masaya oturmasıyla algılayamadığım o görüntü tonlarca kaynar su olarak başımdan aşağı döküldü.

Allah'ım...

Dizlerim titremeye başladı, düşmemek için tutunacak yer aradım. Dengemi kaybetmeden önce demir çöp kutusunu son anda yakalamıştım. Birkaç kişi başıma gelmiş, bir şeyler söylerken boğuk uğultulardan başka bir şey duyamıyordum. Tüm duyu organlarım kilitlenmişti. Nefes alabilmek için elimi boğazıma götürüp sıktım.

Mutluluk, hayret, özlem ve öfke öyle baskı kuruyordu ki zihnime ve göğüs kafesime. Ne hissedeceğimi şaşırmıştım, kalp atışlarımın hızına yetişemiyordum. Bir

yandan gördüklerimin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyor, bir yandan bilincimin bende kalabilmesi için nefesimi ve kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışıyordum.

Emre'nin karşında oturan adam... O adam *Ömer'di.*

Beni görebileceği düşüncesiyle hızla ayağa kalktım ve başıma toplanan insanların arasından çıkıp koşmaya başladım. Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarım, kalp atışlarıma özenerek şiddetleniyordu. Taksi durağını gördüğümde düşmemeye çalışarak daha hızlı koştum; sanki beni görmüş, sanki peşimden koşuyormuş gibi... Kaçtığım Ömer miydi, yoksa ona koşup boynuna atlamamı söyleyen tarafım mı? Bilmiyordum, sadece kaçıyordum; bir şeylerden kaçmam gerekiyormuş gibi...

Durağa ulaştığımda tuhaf bakışların arasından sıyrılarak taksilerden birine bindim. Ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırıklarımın bedenimi ele geçirmesine nihayet izin vermiştim. Arabanın kapısı açıldı ve şoför, koltuğuna yerleşti.

“Lütfen...” dedim aceleyle. “Lütfen hemen çalıştırın şu arabayı.”

Çünkü birazdan bu arabadan inip onun yanına koşabilirim.

19.

Derin nefes al. Derin nefes al. Derin nefes...

Çığlığım boş salonda yankılanırken fırlattığım yastık televizyona çarpıp yere düştü. Hızımı alamayıp önümdeki koltuğu tekmelemeye başladım. Gözyaşlarım, alamadığım hırsımın bir getirisi olarak kirpiklerimde her an akmaya hazır bekliyordu. Damarlarımda dolaşan öfke ve kırgınlık geçen saatlerle azalmak yerine tüm zihnimi aleve veriyordu. Bu yangında yanan da, çığlık çığlığa kalan da yine bendim.

Senden nefret ediyorum Ömer Günsur. Senden ve seni seven tarafımdan nefret ediyorum. Bana yaptığın bu şeye rağmen, gözlerimin önünden gitmeyen görüntüne özlemle sarılıp yanına koşmak için can atan tarafımdan da nefret ediyorum, nefes almana deli gibi sevinen tarafımdan da... Fakat öfkeyle dolup taşsam ve bir daha kırılamayacak kadar sağlam kırılmış olsam

da hâlâ seni düşündüğümde hızlanan bir kalbe sahip olduğum için en çok kendimden nefret ediyorum.

Mutluluktan delirecek noktadaydım, aynı zamanda kaynayan bir yanardağ gibi öfke doluydum. Fakat kırgınlık, o ne beni havalara uçurabiliyor ne de patlayıp her yeri ateşe verebiliyordu. Kırgınlığım tüm bu kavgadan uzak, duvar dibine sinmiş küçük, yaralı bir çocuktu. Hıçkırıkları da gözyaşları da kendine çektiği dizleri ve başını gömdüğü kolları arasındaydı. Her şeyden uzaktı fakat en çok zarar gören oydu.

Ne yapacağımı bilmeden yavaşça koltuğa yürüdüm ve yorgunlukla bıraktım kendimi. Ellerimi yüzüme kapatırken gülümsemeyle kısılmış, yaşlarla buğulanmış gözlerimi ovdum. “O yaşıyor,” dedim inanılmaz gerçeği yeni öğrenmişim gibi. Yaslandığım yerden hızla doğruldum. Gülümsemem, engelleyemediğim mutlulukla genişledi. Haftalar sonra ilk defa mutlulukla akan gözyaşlarımın arasından bir kez daha fısıldadım. “O ölmedi. O... Ömer yaşıyor!” Gürültülü kahkaham boğazımdan

yükselirken ellerimi ağzıma kapatmaya çalıştım. Kahkaha, gözyaşları ve hıçkırıklarla dengesizleşen bedenim öyle kontrolümden çıkmıştı ki ağrıyan kaslarıma rağmen duramıyordum. “Allah’ım o yaşıyor!” Başımı arkaya atıp ellerimi yüzüme kapattım.

Şükürler olsun...

Sonunda gülmeyi bırakabildiğimde ellerimi çekip koltuğa bıraktım kendimi. “O yaşıyor...” Hastalıklı bir dürtüyle tekrarladığım cümle, gülmekten sızlayan kaslarımı öfkeyle germeye başlamıştı. Nemli yanaklarımı ellerimin tersiyle sinirle kurulayıp sertçe yutkundum. Sıktığım dişlerim yüzünden çenem ağrımaya başlamıştı. Sakinleşmek için derin bir nefes almaya çalıştım. Daha aldığım nefesin yarısında doğrulup koltuğun koluna savurduğum yumruklarla sakinleşme çabalarımın sonuna gelmiştim. Yumruklarla hırsımı alamayıp koltuğun diğer kolunu tekmelemeye başladım. Yorgun düştüğüm birkaç saniyede soluklanıp ayağa kalktım ve salonun farklı yerlerine fırlatılmış

yastıklardan birinin üstüne atlayıp boğazım acıyana kadar çığlık attım.

Yarım saatin sonunda ağrıyan boğazım ve eklemlerimle kollarımı iki yana açarak yere öylece uzanmıştım. Ömer'e özlemimi de sinirimi de eşyalara bir şekilde yansıtabilmiştim ama kırgınlığım hâlâ duvarının dibinde sessizce oturuyordu. Ona ben bile ulaşamıyordum.

Aklıma gelen başka bir şeyle gözlerimi tavanın bir noktasına diktim. *Ömer'in yaşadığını Emre'den başka bilen var mıydı?* Gözlerim birkaç saniye daha aynı noktada takılı kaldı. Ardından daha önce fark edemediğim şeyler birer birer gözlerimin önüne geldi. Ellerimi yüzüme kapatıp, "Tabii ki var!" dedim. Hatice Teyze'nin yargılamaktan kaçındığım hareketleri ve Emre'yle konuşurken sinirlenişi, Kübra'nın anlam veremediğim davranışları, ikisini telefonla konuşurken yakaladığım zaman yaşadıkları şaşkınlık ve telaş... *Belli ki bu oyunun aptalı bendim.* Yalnız Fatma Teyze'den emin olamıyordum. O benimle üzülmüş ve benimle umutlanmıştı,

ifadesindeki samimiyeti görmüştüm. Bana kalırsa o da bilmiyordu.

Yerimden kalkıp dağılmış salonda gezdirdim gözlerimi. Etrafa saçılmış yastıkları toplayıp koltukların üstüne bıraktım. Gözlerim saate takılınca dudağımı dişleyip merdivenlere koştum. Namazın geçmesine çok az kalmıştı. Basamakları hızlı hızlı çıkıp odama ulaştım. Önce namazımı kıldım, ardından kısa bir duş alıp giyindim. Odadan çıkmadan önce annemlerin benim için bıraktığı parayı almayı son anda akıl edebilmiştim.

Dudaklarıma yerleşmesine müsaade etmediğim gülümseme içimde mutluluk kahkahaları atarken öfkem onu azarlıyordu. Ev telefonunu alıp bir taksi çağırdıktan sonra şalımı Kübra'nın gösterdiği gibi takmaya çalıştım.

Fatma Teyze'ye karşı şimdilik bir şey hissetmiyordum. Hatice Teyze ve Kübra'ya olan kızgınlığım çok büyüktü. Ömer'e olan hislerimse beni dengesizleştirecek kadar yoğun, karşıma çıkmasını bekleyecek kadar sabırlıydı. Eğer yaşadığım tüm o şeylerin

hesabını soracaksam bu birkaç bağırışla bitmeyecekti. Yokluğunda çektiğim acıları ona gösterecek ve canının yanması için elimden geleni yapacaktım.

Bu çok acımasızcaydı. Eğer ki mahkemeden sonra geri dönseydi bunu bir şekilde anlayabilirdim. Yine öfkelenir, yine kırılır fakat anlamaya çalışırdım. Ama üstünden haftalar geçmesine rağmen hâlâ ortaya çıkmamasını asla anlayamıyordum. Gerekirse Ömer Günsur benim için hâlâ bir ölü olacaktı. Bunun için kendimle savaşacağımı bilsem de onu affedemezdim.

Önümde duran taksiye binip Fatma Teyze'nin evinin adresini verdim. Anlamam gereken bir şey daha vardı; Fatma Teyze bu durumdan haberdar mıydı, değil miydi? En azından yanımda olacak bir kişiye ihtiyacım vardı.

...

Evin önüne geldiğimde parayı şoföre uzatıp taksiden indim. Kübra'nın söylediğine göre akşam yemeği Fatma Teyze'de yenecekti. Bu yüzden Hatice Teyze ve Kübra hâlâ

orada olmalıydı. Şu an onların yüzüne bakacak gücü kendimde bulamıyordum ama geri de dönemezdim.

Farkında olmadan etrafa bakındım. Sanki bir yerden Ömer'i görecektim. Bunu yaparken heyecandan nefesimi tuttuğumu inkâr edemezdim. Başımı hızla iki yana sallayıp kapıya yaklaştım ve zile bastım. Fakat sonra kapının açık olduğunu fark edip demir kapıyı ittim. Merdivenleri hızlı hızlı tırmanıp dairenin önüne geldiğimde boğazımı temizleyip zile bastım ve beklemeye başladım. Kapı hızla açıldığında Kübra sırıtarak bana bakıyordu.

"Hani kalacaktın?" dedi. Geldiğime sevindiğini her hâlinden belli ediyordu. İfademi yumuşatma ihtiyacı duymadan, "Belki demiştim," dedim soğuk bir tavırla. Ayakkabılarımı çıkarıp yanından geçtiğimde şaşırmış bir hâlde bana bakıyordu. Kısa bir süre durgunlaşsa da eski hâlini alması uzun sürmedi.

"Haydi mutfağa gel o zaman, yemek yiyorduk biz de."

“Betül sen mi geldin?” Fatma Teyze mutfaktan seslendiğinde mutfağın kapısının pervazından içeri dönüp, “Evet,” dedim.

Hatice Teyze de gülümseyerek arkasını dönmüştü. “Hoş geldin kızım. Haydi gel de sana yemek koyalım.” Bakışlarımı Hatice Teyze’nin gülümseyen yüzünden kaçırıp, “İstemiyorum,” dedim.

“Olur mu öyle, geç otur haydi şuraya!”

Fatma Teyze oturmam için sandalyeyi çekip ocağın yanına ilerlediğinde, “Hayır Fatma Teyze,” dedim. “Şimdi yemeyeceğim, sonra yerim.” Neyim olduğunu anlamak için beni iyice süzüyorlardı. Bir şey soracaklarını anladığım sırada, “Namaz kılıp biraz yatacağım,” dedim ve kapının önünden ayrılıp ne olduğunu anlamamış bir hâlde bana bakan Kübra’nın yanından geçtim. Fatma Teyze arkamdan, “Benim odamda yat o zaman Betül’üm,” diye seslenince yönümü değiştirip yatak odasına geçtim. Kübra’nın bakışlarını hâlâ sırtımda hissediyordum.

Yirmi dakikadır yattığım yatakta bir o yana

bir bu yana dönüp duruyordum. Şaşırılacak şekilde uykum yoktu. Gerçi bugün öğrendiğim şeyin üstüne uyuyabilmem kutup ayılarının bile, "*Abla tamam, biz bu kış uykusu işini sana devrediyoruz. Kuzey kutbunun uyku ihtiyacı bundan sonra sana emanet,*" diyeceği bir durum olurdu. Fena da olmazdı ama... *Allah'ım Ömer yaşıyor!*

Öfkemin azarladığı gülümseme kaşla göz arasında dudaklarımdaki yerini bulurken gözyaşlarım da bunu bekliyormuş gibi gözlerime hücum etmişti. "*Kendi kendime bile söz geçiremiyorum, Ömer'in karşısında nasıl duracağım?*" Nefesimi sıkıntıyla bırakıp diğer tarafa döndüm. Yastığın kenarıyla oynamaya başladığım sırada kapı birkaç kez tıklatıldı. Gelen kişiyi görmek için başımı kaldırdığımda Kübra kapıyı hafifçe aralayıp aralıktan içeri sarktı.

"Geleyim mi?" Omuzlarımı silkip arkamı döndüm. İçeri girdiğini biliyordum, geri dönmezdi zaten. Yatağın hareketlendiğini hissetsem de ona dönmedim. Parmağının ucuyla bacağımı dürttü.

“Fark etmeden seni kızdırmış olabilir miyim?”

Derin bir nefes alıp başımı yastığa yerleştirirken, “Hayır,” dedim kısaca. “O zaman sen başka bir şeye sinirlendin,” dedi. Gözlerimi devirdim ama o bunu görmedi.

“Bir şey yok Kübra.”

“Bu sabah yeni bir kitap almıştım,” dedi. “Yarın derste ondan da bir şeyler okuruz.”

Jetonun, zihnimin duvarlarına çarpa çarpa düştüğünü hissettim o an. Aklıma gelen düşünceyle başımı kaldırıp yüzüne baktım.

“Sen o kitapları nereden alıyorsun?”

Kaşlarını kaldırıp bakışlarını kaçırdı. “Dedim ya, marketin orada bir kitapçı var.” Marketin orada kitapçı olduğunu sanmıyordum. “İyi o zaman,” dedim sakin bir şekilde. “Yarın gidelim o zaman şu kitapçıya, benim de almak istediğim kitaplar var.”

Gergince gülümsedi. “Senin gelmene gerek yok ya, söyle bana ben alırım.” İfadesi ve gerginliği düşüncelerimin doğru olduğunun

kanıtıydı. “Yok yok, ben de geleyim,” dedim. Boğazını temizleyip yüzünü çevirdi. “Ya zaten bulamazsın her hâlde. Her kitap olmuyor orada.” Merak etmiş gibi kaşlarımı kaldırdım.

“Sen nasıl tam da bulmak istediğin kitapları buluyorsun o zaman?”

Elini geçiştirir gibi sallayıp, “Aman canım, denk geliyor işte!” dedi. Yataktan kalkmaya yeltendiğinde, “Otur!” dedim sesimin sertleşmesini engelleyemeden. Gülümsemeye çalışıp oturduğu yerde kıpırdandı. Ses tonumu ve ifademi yumuşatıp devam ettim. “Senle konuşmak istiyorum biraz.”

O kitapları kitapçıdan falan almıyordu. Ya Ömer’den ya da Ömer’e bağlı bir yerden alıyordu. Aksi takdirde bu hareketlerinin başka bir açıklaması olamazdı. Bu da demek oluyordu ki Ömer bir şekilde yakınımdaki insanlarla iletişime geçebiliyordu. Öyleyse bunu biraz kullanabilirdim.

“Ne konuşacaksın?” diye sorduğunda omuzlarımı silktim. “Sadece bu aralar biraz

farklı hissediyorum da bunu seninle paylaşmak istedim.”

Tedirginliğinin yerini meraka bıraktığını görebiliyordum. “Nasıl yani?” diye sordu ilgiyle.

“Yanlış anlama şimdi ama sanki artık ben eskisi gibi değilim,” dedim. Dudağımı büküp yatak başlığına yaslanmak için yatakta geri ittim kendimi. “Eskisi gibi derken?” Kübra kaşlarını çatmış, ne demek istediğimi anlamaya çalışıyordu. “Eskisi gibi işte...” dedim. “Yani anladım ki artık...” Söylemekte kararsızmış gibi bakışlarımı kaçırdım. “Eee?” dedi sabırsızca. “Ömer’i eskisi gibi sevmiyorum.” Kübra söylediğimi anlamak için üç dört saniye düşündü. Gözleri şaşkınlıkla büyürken yüzünü buruşturup, “Saçmalama!” dedi.

“Neden ki? Baksana bu yalnızca bana acı veriyordu. Ömrümün sonuna kadar onun hatıralarıyla yaşayamam. Sevgi mi denir, yoksa sadece hayranlık mı bilmem ama artık bunu aştığımı hissediyorum.”

Kaşlarını çatıp, “Ya Betül saçmalama!” dedi

bir kez daha, söyleyecek başka bir şey bulamıyormuş gibi... Omuzlarımı silktim. “Ciddiyim. Ömer benim için önemli değil artık.” Morali bozulmuştu. Bakışlarını ellerine indirip, “Bir daha öyle söyleme Betül,” dedi.

“Ne söylemeyeyim? Onun benim için çok önemli olduğunu mu? Öyle değil ama Kübra, artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Hatta bazen iyi ki mahkeme günü geri döneceğine dair yürüttüğüm düşünceler yanlış çıkmış diyorum.” İnanamıyormuş gibi bana dönerken, “O kadar üzülmüşken nasıl böyle söyleyebiliyorsun?” dedi. Umursamaz ifademi korumaya çalışarak, “O sadece bir bocalamaydı,” dedim.

Yataktan hızla kalkıp kapının yanına yürüdü. “Neden bana söyledin ki şimdi bunları? Böyle hissediyorsan bile içinde tutsaydın!” Alınmış gibi yüzümü astım. “Neden Kübra? Sana anlatmak istedim işte. Sen söyleme ama kimseye,” dedikten sonra, “Bu konuda iyisindir eminim ki,” diye ekledim. Yaptığım imayı anlamıştı.

“Kafan karışmış senin!” dedi. “Yaşadıkların

ağır geldi sana, iyice düşün.” Odadan çıkıp giderken üzgün ve kızgın görünüyordu.

Bu kadar çok yalan söylediğim için özür dilerim Allah’ım... Çok özür dilerim.

Öyle basit ve yersiz konuşmama rağmen Kübra kendi telaşıyla bunu anlayamamıştı bile. Dayanamayıp bunları Ömer’e söyleyeceğini biliyordum. Çocuksu yanını kullansam da pişman değildim.

Söylediğim şeylerin pişmanlığını daha şimdiden ağır bir şekilde yaşıyordum, boğazıma bir yumru oturdu. Ömer’in bir yandan inanmasını ve en azından zoruna gitmesini istiyordum ama bir yandan da inanmamasını... Bir tarafım hâlâ Ömer’in illaki geçerli sebeplerinin olduğunu söylüyordu fakat diğer tarafım onu şiddetle bastırıp söylenilen hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Açıkçası ben kabul etmeyen tarafımı destekliyordum, ara sıra diğer tarafımın manipülasyonlarına maruz kalsam da... Mutluluktan havalara uçuyor fakat kısa bir süre sonra tonlarca ağırlığın altında ezilip yere çakılıyordum. Bu kadar

mutluyken bu kadar öfkeli ve kırgın olmak fazla zordu. *Zor ve yorucu...*

Kapı bir kez daha tıklatıldı. Bu kez gelen Fatma Teyze'ydi.

"Haydi Betül'üm, gel bir şeyler ye."

İtiraz edecek hâlim yoktu, itiraz edecek kadar boş bir mideye de sahip değildim. Yataktan yavaşça kalkıp mutfağa giden Fatma Teyze'nin peşine takıldım.

...

Dün akşam Fatma Teyze'nin de bilip bilmediğini öğrenmeye çalışmış fakat olumlu ya da olumsuz bir sonuca varamamıştım ne yazık ki. Bir önceki zaman nasıl üzüldüğünü düşünüp haberinin olmadığı sonucuna varıyordum, bir de Hatice Teyze'nin ona mutlaka söyleyeceği ihtimalini düşünüyordum. Kısacası anlayamamıştım.

Uyku da zaten uykusuzluktan yorgun düşene kadar girmemişti gözüme. Göz kapaklarım ancak sabah namazından sonra kapanabilmişti. O kadar heyecanlıydım ki Ömer'i gördüğüm o an gözümün önünden

bir türlü gitmiyordu. Öyle özlemiştim ki şimdi burada olsa her şeyi unutup boynuna atlamam ve mahrum kaldığım o uçsuz bucaksız kokusunu derin derin içime çekmem kaçınılmaz olurdu. Belki dizime yatmasına izin verirdim, saçlarıyla oynamamı isterdi. Ben saçlarıyla oynarken o uyuyakalırdı, ben de fırsattan istifade her bir santimini özlediğim güzel yüzünü uzun uzun izlerdim. İyi ki burada değildi. Ona olan öfkemi unutturacak o aptal duygular bu kadar baskınken yanımda olmasını asla istemezdim. Ayaklarımı koltuktan aşağı sarkıtıp öylece oturdum bir süre. Ardından kalkıp banyoya ilerledim.

“Betül...” dedi mutfaktan çıkan Fatma Teyze.

“Efendim Fatma Teyze?”

Öne gelmiş başörtüsünü geriye çekip, “Birazdan Haticelere gideceğiz, hazırlan haydi!” dedi. Banyonun kapısına yaslanıp, “Ben gelmeyeceğim,” dedim. Fatma Teyze kaşlarını çatıp yanıma geldi. Yüzüme düşen saçlarımı geriye atıp elini yanağıma koydu.

“Betül’üm bir şeyin mi var? Dün de bir gariptin. Yoksa koltukta yatmak mı rahatsız ediyor seni? Ama ben sana kaç kere dedim orada yatma diye.” Yanağımdaki elinin üstüne kapattım elimi. “Bir şey olduğu yok Fatma Teyze,” dedim. “İstemiyorum sadece.”

“E yavrum her gün gidiyorduk. Kübra’yla falan mı tartıştınız? O da garipti akşam.” Elini yanağımdan çekip ellerimin arasına aldım. “Öyle bir şey yok Fatma Teyze. İstemiyorum işte.” Başını yana yatırıp dudağını büktü. “E ne yapalım artık.” Elini bırakıp banyonun ışığını açtım. “Derse geleceksin ama değil mi?” diye sordu arkasını dönmeden önce. Başımı iki yana sallayıp, “Hayır,” dediğimde ellerini beline yerleştirip kaşlarını çattı. “Var sende bir şeyler.” Gülümsemeye çalışıp, “Yok yok!” dedim geçiştirerek ve başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan banyoya girdim.

...

Hâlâ toplamadığım yatağımda yatıp

televizyonda izleyecek bir şeyler aramaya çalışıyordum. Gündüz olduğu için saçma sapan programlardan başka bir şey yoktu. Birkaç kanal daha gezdikten sonra doğru düzgün bir şey bulamayacağımı anlamış, kanalların birinde kalmıştım.

Yastığıma sıkı sıkı sarılıp konusunu dahi anlayamadığım programı izlemeye başladım. Daha beş on dakika bile geçmemişken sıkıntıdan ağlatacak duruma getiren programı izlemeyi bırakıp televizyonu kapattım. Battaniyenin içine iyice gömülüp tam olarak alamadığım uykumu telafi etmek ve boğazıma yerleşmek için birbirlerini devirmeye çalışan duygulardan kurtulabilmek için gözlerimi kapatmıştım.

Uykunun yavaş yavaş bilincime sızdığını hissettiğim dakikalarda bir ses ortama dâhil olmuş ve tutunduğum bu andan beni çekmeye çalışmıştı. Kaşlarımı çatıp yattığım yerde döndüm. Sesin kapının açılma sesi olduğunu anladığımda arkamı dönüp yarım bıraktığım uykuma devam etmeye çalıştım. Ses bir süre sonra kesilmişti. Bunun

rahatlığını yaşayıp battaniyeyi başımın üstüne kadar çektim. Fakat bir süre sonra içim rahat etmemişti. Battaniyeyi kafamdan çekip seslendim.

“Fatma Teyze?”

Susup gelecek karşılığı bekledim. Beklediğimin aksine sessizlik sürüyordu. Bir kez daha seslendim fakat aldığım tek cevap yine sessizlikti. Battaniyeyi üstümden atıp koltuktan kalktım.

“Fatma Teyze sen misin?” diye bağırdım; sanki biri çıkıp, “*Yok değilim*” dese, “*He tamam o zaman,*” diyebilecekmiş gibi...

Hâlâ ses yoktu. Tedirgin bir şekilde bir koltuğa, bir odanın kapısına baktım. Gidip kontrol etmem lazımdı, yoksa rahat edemeyecektim. Yavaş adımlarla kapıya yaklaştım ve başımı çıkarıp önce kapıya, ardından etrafa göz gezdirdim. Kapı kapalıydı, ortalıkta ses falan da yoktu. Yanlış duymuştum her hâlde. Rahat bir nefes alıp parmak uçlarımda mutfağa yöneldim. Mutfağa girdiğim sırada neden parmak uçlarımda olduğumu

sorguluyordum. Kendi kendime gülüp topuklarımı yere bastım ve dolaptan bir bardak çıkarıp su doldurdum. Suyu içmek için sandalyelerden birine oturacağım sırada gözlerim masanın üstündeki şeye takıldı. *Küçük, frambuazlı bir pasta...*

Eğilip pastanın kokusunu derin derin içime çektim. İştahım kırmızı alarmını yakmıştı fakat Fatma Teyze'nin bu pastayı ne ara aldığını düşünecek kadar da bilincim yerindeydi. Yine de bunu daha sonra düşünmek istiyordum. Doğrulup çatal almak için arkamı döndüm.

Arkamı döndüğüm gibi çarptığım sert yüzey korkuyla çığlık atıp geriye sıçramama sebep olmuştu. Bir elimi boğazımın, diğerini göğsümün üstüne kapatıp nefes almaya çalışırken neye çarptığıma bakmak için başımı kaldırdım. Hâlihazırda korkuyla hızlanan kalp atışlarım karşımdaki adamı görmemle göğüs kafesime karşı şiddetli bir taarruza geçmişti. Beynim, kontrolden çıkmış kalp atışlarımın aksine durma noktasına gelmişken dudaklarıma takılmış küçük fısıltıyı uğurladım.

“Ömer...”

Gözyaşlarımın akmaması için yanağımın içini sertçe dişledim, ona uzanmakta istekli ellerimi yumruk yapıp bedenimin iki yanına çiviledim. Bakışlarımı göğsünden kaldırmadığım hâlde bedenim beni öyle zorluyordu ki kontrolü bir an bıraksam kendimi kollarında bulabilirdim. Nefesimi tutup kokusunun soluğuma karışmasını engelledim. Okyanusvâri kokunun zihnimde söz hakkı olmasını istemiyordum. Karşımda hareketsizce duruyordu. Tüm bedenim kendimi sıkmaktan sızlarken bakışlarımı gözlerini bulana kadar kaldırdım.

“Sen...”

Hafifçe gülümsedim ve sertçe yutkundum. Kendimi sıkmanın bir noktada işe yaramayacağını bildiğim için tüm kontrolü ellerimin arasından bırakmıştım. Öne atılıp en azından şimdilik varlığıyla özlem gidermek için kollarımı hızla boynuna doladım.

Ona sarılmak bu kadar güzel bir duygu muydu? Peki ya bu güzelliği yeniden tanımış

bir bedenin kontrolünü artık nasıl tekrar elime alacaktım?

Kollarını sıkı sıkı belime doladı ve ayaklarım yerden kesilecek kadar kaldırdı beni. Yüzümü boynuna gömdüğümde onun yüzünü de boynumda hissettim. Derin soluklarını yüzünü boynumdan ayırmadan alırken hiç konuşmuyordu, ben de öyle...

Özlemin dikenli dalını bırakıp bu adamın kolları arasına düşmek dünyanın en muhteşem duygusuyken, bu kolların arasından çıkacak olmak evrenin en berbat duygusuydu.

Yapabilecekmiş gibi daha da bastırdı yüzünü boynuma ve başını kaldırıp saçlarımın arasına haftalarca hayalini kurduğum öpücüğünü bıraktı. Ben de onun göğsüne sığındım. Gözyaşlarım tişörtünü ıslatıyordu, ara sıra yere değen parmak uçlarım artık zamanın geldiğini söylüyordu. Kendimi konuşmak için zorladım.

“Bırak beni!” Fısıltı gibi çıkan sesim ona ulaşmamış gibi beni sıkı sıkı tutmaya devam etti. Kollarımı boynundan ayırıp göğsüne

bastırdım. “Ömer bırak beni!”

Başını iki yana salladığını hissediyordum. “Hayır,” dedi. Göğsünde duran ellerimle onu ittirdim. Bu hareketimle ayaklarım kısmen yere değmişti. Parmak uçlarımda ayakta durmaya çalıştım ama kendimi bıraksam yine de Ömer’in kollarında olduğumu biliyordum ve bu beni çok zorluyordu. Kollarını daha fazla sıkıp belimi daha sıkı tuttu. Tüm gücümle onu ittiğimde bir an duraksadı ve kulağımın hemen altına son öpücüğünü bırakıp beni yavaşça yere indirdi.

En soğuk ifademi takınmaya çalışıp özlemimi ondan saklamak için kendimle zorlu bir savaş içindeydim. Bakışlarım yüzünde gezerken kısık yeşil gözlerindeki harelere özlemle baktım. Dalgalarını ezberlediğim hareleri vakit kaybetmeden beni bulmuştu. Elimi kaldırıp uzamış sakallarının çevrelediği yüzünde gezdirmemek için eşofmanımın köşesini avuçlarımın arasına alıp sıktım. Onu son gördüğüm günden daha kısa olan saçlarından birkaç tutam alnına düşmüştü.

Elini kaldırdığını gördüğümde hareketsiz kaldım. Parmaklarını ancak çeneme gelen saçlarımın arasında hissettiğimde gözlerimi kapatmamaya ve bana kilitlenmiş harelerinden başka şeyler düşünmeye çalıştım. Saçlarımdaki elinin düşmesini sağlayacak şekilde birkaç adım geriledim. Bu hiç hoşuna gitmemişti. Aramızda açtığım mesafeyi kapatmaya yeltendiğini fark edince elimi kaldırdım. İçimdeki öfke ateşi düşüncelerimi tutuştururken, "Seni gördüğüme şaşırmadım," dedim başımı dik tutarak.

İfadesiz yüzünde hiçbir değişiklik olmadan, "Şaşırdın," dedi. "Fakat gerektiği kadar şaşırmadın." Haftalar sonra ilk defa birinin sakinliği sinirimi bozmuştu. Dişlerimi sıkıp bakışlarımı yere indirmemek için kendimi cesaretlendirdim içten içe.

"Yaşadığını..."

"Biliyordun," diye tamamladı beni. Gerçek olup olmadığını düşünebileceğim kadar küçük bir gülümseme dudaklarına uğrayıp geçti. "Beni önemsemiyorsun öyle mi?"

dedi Kübra'ya söylediğim şeyleri kastederek. Söylediklerim canını yakmaktan çok, yaşadığını bildiğimi öğrenmesine yaramıştı.

Alayla gülümsemeye çalışarak, "Evet, zoruna mı gitti?" dedim. İfadesizliğini korurken, "Hiçbir zaman yalan söylemeyi beceremezdin," dedi. Gözlerim sinirle büyürken, "Yalan falan değil!" diye bağırdım dişlerimin arasından. Bunu söylememi bekliyormuş gibi, "Tıpkı şimdi de beceremediğin gibi," dedi benim aksime sakin bir şekilde.

Yumruklarımı sıkıp, "Kiminle konuşuyorum ki ben?" dedim kendi kendime. "Konuşmama bile değmezsin." Onu ittirerek yanından geçmeye çalıştığımda kolumu tutup beni geri çekti. Kolumu hırsla çekip elinden kurtuldum.

"Bana sakın dokunma!"

Kolumu bırakmıştı fakat hâlâ önümde durmuş, geçmeme izin vermiyordu. Masadaki küçük pastaya bakıp, "Bunu sen mi aldın?" dedim alayla. Cevap vermedi.

“Her şeyi bir pastayla mı telafi edeceğini sanıyordun?” Gözleri bir an bile gözlerimden çekilmemişti. “Hayır, sadece uzun zamandır yemediğin için,” dedi. Göğsüne vurup onu itmeye çalıştım. “Acı çekerken yemek yemeyi düşünemiyordum, kusura bakma!” Ellerimi tutup aşağı indirdi. Çırpınarak bileklerime dolanmış parmaklardan kurtulmaya çalışırken, “Bana dokunma dedim!” dedim.

Bir elimi ondan kurtardığım anda aklıma gelen ilk şeyi yapıp masanın üstündeki pastayı alıp hızla suratına geçirdim. Şaşkınlıkla ellerini gevşettiği kısacık saniyede ondan kurtulmuş ve eğilip bacaklarının arasından geçerek onu arkamda bırakmıştım. Hızla kapıya koşup kapı koluna asıldım fakat kapı açılmıyordu. Kolu birkaç kez daha zorlayıp sinirle bir tekme geçirdim. Ömer mutfağın kapısının önünde durmuş, elindeki peçeteyle yüzünü temizliyor, bir yandan da beni izliyordu.

“Aç şu kapıyı!” diye bağırdım kola bir kez daha asılırken.

Silmeye çalışsa da krema yüzünün her

yanına dağılmıştı. Belki daha sonra bunun için bol bol gülebilirdim fakat şu an değil.

“Konuşacağız Betül.”

“Hayır!” dedim. “Sen kapıyı açacaksın, ben de buradan çıkıp senin yüzünü bir daha görmeyeceğim.”

Avcunun içinde buruşturduğu peçeteyi mutfağın içine fırlatıp bana yaklaşmaya başladı. “Beni dinlemen gerek.” O yaklaştıkça ben de geri adım atıyordum fakat gidecek pek yerim yoktu. Duvar ve kapı arasında sıkışıp kalmıştım. Bunun benim için daha kötü olduğunu düşünerek sıkıştığım yerden öne atılıp Ömer’in tam karşısında durdum.

“Seni dinlemek mi?” dedim. “Yaşadığını öğrenmesem karşıma çıkmayacak olan bir adamı mı dinleyeceğim?” Yumruklarımdan birkaçını ona savurma isteğimi bastırarak devam ettim. “Daha ne kadar saklanacağını mı anlatacaksın?”

İfadesi bir nebze yumuşamıştı. “Zaten bugün yarın dönecektim,” dedi. “Sadece karşına çıkmak için hazırlanıyordum.”

Sinirle kahkaha atıp ellerimi saçlarımdan geçirdim. “Kaç aydır hazırlık yapıyorsun Ömer? Yoksa önümüzdeki bir yıl daha hazırlık yapmanla mı geçecekti?”

“Betül konuşmamız gerek. Böyle olmayacak.” Onu onaylayarak başımı salladım. “Haklısın,” dedim. “Böyle olmayacak. Bu yüzden sen kapıyı açacaksın ve ben buradan gideceğim, sen de hayatımdan defolacaksın!”

Mutluluktan çok uzak bir gülümsemeyle gerildi ifadesi. “Hayatından gitmek mi? Onu aklından çıkar sen önce. Oturup konuşacağız.”

“Ne yapacağımı söyleme bana!” Kapıya vurup, “Aç şu kapıyı!” diye bağırdım bir kez daha. Kapının diğer tarafından gelen anahtar sesiyle ikimiz de sustuk, anahtar birkaç kez döndü ve ardından kapı aralandı. Hatice Teyze kapıyı sonuna kadar açıp içeri girdiğinde sinirli bakışları Ömer’in üzerindeydi.

“Sakın Ömer!” diye bağırdı. “Bu kıza o acıyı yaşatmışken sakın sana geri dönmesi

için onu zorlama.”

Fatma Teyze ve Kübra kapının diğer tarafından mahcup bakışlarla bizi izliyordu. Kübra, “Hatice Teyze burada olduğunu öğrenince onu durduramadık,” diye Ömer’e açıklama yaptığında bakışlarımı sinirle onlara çevirdim. Askıdaki feraceyi alıp hızla üstüme geçirmiştim.

“Betül!” diye bağırdı Ömer, beni engellemeye çalışırken şalı takmaya uğraşmadan askıdaki siyah başörtüyü başıma geçirdim.

“Eğer sana dönmek isterse döner,” dedi Hatice Teyze. “Ama eğer istemiyorsa yaptığın bunca şeyden sonra onu zorlayamazsın Ömer.” Ömer’in tam karşısında durmuş, ona öfkeyle bakıyordu ki başka bir zaman bunun için ona teşekkür edebilirdim. Fakat onun da olanlardan haberi olduğunu bildiğim için bunu hiçbir zaman yapmayacaktım.

“Betül hiçbir yere gitmiyorsun!” dedi Ömer ama Hatice Teyze onu engellediği için yanıma gelemiyordu. Hatice Teyze ve

Kübra arasında gidip geldi bakışlarım. “Bundan haberiniz olduğu hâlde bana söylemediniz,” dedim sesimdeki hayal kırıklığını açıkça sergileyerek. İkisi de bana özür dileyen bakışlar attığında Kübra konuşmaya yeltendi. Fakat elimi kaldırıp onu susturdum ve Fatma Teyze’ye döndüm.

“Sen nasıl yapabildin bunu bana?”

Fatma Teyze dolmuş gözlerle bana baktığında kapıdan çıkıp durdum. Hatice Teyze, “Kapıda taksi var Betül, Ömer en azından şimdilik peşinden gelmeyecek,” dedi ve elini sinirle saçlarının arasından geçiren Ömer’e döndü. Merdivenlerden inmeden önce son bir kez Ömer’e baktım.

“Seni kaybetmenin acısını iki kere yaşadım Ömer, bir kere daha yaşayabilirim.”

Fatma Teyze ve Kübra, hatta Hatice Teyze bile söylediklerim karşısında şaşkınlıklarını gizleyememişti. Fakat Ömer... O beni sinirden deliye döndüren ifadesizliğini bozmamıştı, yine de yumruklarını parmak boğumları beyaza dönene kadar sıktığını görebilmiştim. Daha fazla orada durmadan

koşar adım aşağı inip kapının önünde bekleyen taksiye bindim. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip hıçkırıklarımın el verdiği kadar adresi vermeye çalıştım. Sonrasındaysa ellerimi yüzüme kapatıp sessizce ağlamaya başladım. Evin önüne geldiğimizde ağlamaktan sızlayan şakaklarımdan ellerimi çekip arabanın kapısını açabilmiştim.

“Yanımda hiç para yok, beklerseniz hemen evden...”

“Yok abla, teyze parayı ödedi,” dedi adam. Belli belirsiz başımı sallayıp açtığım kapıdan indim. Sarsak adımlarla kapıya ulaşıp feracemin cebindeki anahtarı çıkardım. O sırada yolun üstündeki araba dikkatimi çekmişti. Bu babamın arabasıydı, dönmüşlerdi demek ki.

Anahtarı cebime atıp zile bastım. Burnumu çekip gözlerimi son kez sildiğim sırada kapı açıldı. Karşımda dikilen annem, görüntüme alışamadığını göstermekten çekinmezken babamın bakışları normaldi. İçeri girdiğimde ikisine de sırayla sarıldım. Yorgun olduğumu söyleyip merdivenlere

yöneldiğimde annem kolumu tutarak beni durdurmuştu.

“Bekle bakalım.” İsteksiz bir şekilde arkamı döndüm. “Bu hâline...” dedi. Bakışlarını üzerimde gezdirdiğini görünce gözlerimi devirdim. “Bu hâline izin vermemiz... Babanın sana iyi geldiğini düşünmesinden kaynaklanıyor. Olabilir, ben de bir ihtimal bundan dolayı göz yumuyorum. Fakat sen yine üzülmeye başlıyorsan eğer, durum değişir Betül.”

“Bunu kimseden izin alarak yapmıyorum anne,” diyerek kolumu kurtardım. “Ve moral bozukluğumun bununla hiçbir ilgisi yok.” Arkamı dönüp merdivenlerden çıkarken bu kez babam konuşmuştu. “Eğer bizimle bir şey paylaşmak istersen...” Babama küçük bir gülümseme gönderdim. “Teşekkür ederim baba ama buna pek alışık değilim.” Başka bir şey söylemeden merdivenleri çıkıp odama girdim.

Feracemi ve başörtüsünü çıkarıp koltuğun üstüne attıktan sonra kendimi yüz üstü yatağa bıraktım. Tüm bu yaşananlardan soyutlanabilecekmiş gibi başımı yastığın

altına sokup battaniyeyi de yastığın üstüne çektim. Bedenime de zihnime de ağır geliyordu bu kadar duygu. Mutluluk, öfke ve kırgınlık öyle iç içeydi ki kendimi bu kadar duygunun arasında fazlalık gibi hissediyordum.

20.

Yatakta girdiğim şekli ilgiyle inceliyordum. Başımın fazlasıyla dolu olduğu zamanlar sadece uyanıkken değil, uyurken de dönüp duruyordum. Fakat bu kadarını ben bile beklemezdim. Battaniyeyle kendimi bir bakıma mumyalamıştım ve başım yatağın ayak kısmından aşağı sarkıyordu. Saçlarım uzun olsaydı yerleri süpürmesi kaçınılmaz olurdu.

Etrafıma sıkı sıkı dolanmış battaniyeyi biraz itip biraz tekmeleyerek üstümden attıktan sonra harcadığım efor için kendimi tekrar yatağa bırakıp bir süre soluklandım. Daha güne başlamadan günlük sporumu yapmış kadar yorulmuştum, tabii ki günlük sporumun olmayışı yalnızca önemsiz bir ayrıntıydı.

Ayağımın ucuna attığım battaniyemi anlamsız bir şekilde Ömer olarak hayal edince doğrulup battaniyeyi aldım ve duvara

fırlattım. Mutlu olduğumu daha fazla gizlemeye çalışırsam işin ucu kutup ayılarına kadar giden saçmalama silsilesi oluşturabilirdim. İçimdeki fırsatçı düşünceler pis pis gülüp, *"Haydi itiraf et, haydi!"* diyerek lakayt bir tavır sergiliyordu.

"Mutluyum, evet. Oldu mu?" dedim kendi kendime. *Ona sarıldığım için, kokusunu içime çektiğim için, çok az da olsa özlemimi giderdiğim için mutluyum ve aynı zamanda onu öldürmek istiyorum.*

Yataktan zıplayıp koşarak odadan çıkan akıl sağlığım mıydı o?

Düşüncelerime göz devirip yataktan kalktım. Masanın üstündeki boşluk gözlerimi rahatsız etmişti. Hepsini Fatma Teyze'ye gittiğimde yanımda götürmüştüm ve hâlâ oradaydılar. "İyi," dedim kendi kendime. "Zaten burada olsalardı hepsini çöpe atardım." Düşüncelerim bana küçümseyici bir alayla bakarken, "Evet, hepsini çöpe atardım," diye ikna etmeye çalıştım kendimi. Fakat gerçeğin son derece farkındaydım. Çöpe falan atmazdım,

Ömer'den uzak kalacağım zamanlar için umutsuz tarafıma avunacak bir şeyler gerekiyordu. Bir ara gidip onları Fatma Teyze'den almalıydım.

Banyoya gidip önce elimi yüzümü yıkadım, ardından dişlerimi fırçalayıp abdest aldım. Kahvaltıdan önce biraz Kuran okuyabilirdim. Bu kadar zihin karmaşasının arasında kalmaktansa ancak heceleye heceleye okuyabildiğim ayetlerin arasına karışabilirdim.

...

"Betül?"

Odanın kapısı çaldığında ayeti tamamlamaya çalıştım. Kapı bir kez daha çaldı. Aceleyle tamamlamaya çalıştığım ayetin sonunu iyice karıştırmıştım, o sırada kapının açıldığını duydum. Annem, "Betül beni duymuyor musun?" dediğinde elimi durması için kaldırdım. Sonunda ayeti bitirebildiğimde derin bir nefes alıp kapattım ve başörtümle birlikte masanın üstüne bıraktım. Annem hoşnutsuz bir şekilde beni izliyordu. Gözleri masanın

üstündeki başörtüsü ve Kuran'daydı. Dişlerini sıktığını görebiliyordum. Bir şeyler söylememek için kendini zor tuttuğu belliydi.

Sabah sabah bir tartışmayı kaldıramayacağım için ilgisini bu konudan uzaklaştırarak, "Efendim anne?" dedim. Gözlerini kapatıp, "Kahvaltı hazır diyecektim," dedi. "Bugün şirkete biraz geç gideceğiz. Hep birlikte kahvaltı yapalım istedik."

Ben önden, annem arkadan aşağı indik. Mutfağa girdiğimde babam masaya oturmuş, tabletiyle ilgileniyordu. Beni fark edince gülümseyip, "Günaydın," dedi. Onun gibi gülümsedim. Annem masaya otururken suratının asıldığını belli etmemeye çalışıyordu. Umursamadım, bu onun sorunuydu.

"Sana bir ara telefon almamız gerek Betül." Babam tabletini kenara bırakıp çayını eline aldı.

"Evet," dedim. "Alırım bir ara."

Annem çatalını domates dilimine batırırken,

“Artık evde kalmaya başla Betül, bu iş hiç hoşuma gitmiyor,” dedi. Anneme karşı çıkmak istesem de şu an yaşadıklarımı göz önüne alırsam buna gerek yoktu. “Zaten öyle olacak anne,” dediğimde rahatlamış bir şekilde kahvaltısına devam etti.

Kahvaltının ortalarına doğru çalan kapı ziliyle hepimiz garip bir şekilde mutfak kapısına çevirmiştik yüzümüzü. Babam açmak için masadan kalktığında ağzıma küçük bir peynir parçası atıp çayımdan bir yudum aldım. On on beş saniye sonra bana seslenen babamın sesini duyduğumda çatalımı bırakıp, “Efendim?” diye bağırdım.

“Betül bir arkadaşın gelmiş.”

Kaşlarımı çatıp masadan kalktım. Selin falandı her hâlde. Mutfaktan çıkıp babamın yanına ulaştığımda geçmem için kapının yanından çekilmişti. Ağzım şaşkınlıkla açılırken kapının yanında öylece kalakaldım. Arkama kısa bir bakış atıp tekrar önüme döndüğümde kendimi zorlayarak konuşmayı başarabildim.

“Ne işin var burada?”

“Sana konuşacağız dedim Betül!” Kapıyı arkadan geçen birinin göremeyeceği kadar aralayıp, “Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok Ömer. Git bir yerlere saklan sen!” dedim. Kapıyı kapatmaya çalıştım fakat buna izin vermedi. “Sadece bir yere kadar kaçabileceğini biliyorsun değil mi?” dediğinde alayla güldüm.

“Ben kimseden kaçmıyorum Ömer, beni kendinle karıştırma.”

“Senden kaçmadım. Sana zaman verdim.”

Alaylı gülüşüm solup yerini sinire bıraktığında bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. “İstediğini söyleyebilirsin. Ben dün son sözümü söyledim, seni kaybetmek alıştığım bir konu ne de olsa... Bir kez daha olsa bir şey olmaz.” Kapıyı tekrar kapatmaya çalıştım, tekrar engelledi.

“Betül?” Arkadan gelen annemin sesiyle bir an panik yapıp kapıyı araladım. Dikkatle bana ve kapıya bakıp, “Kim gelmiş?” diye sordu.

“Hiç kimse anne!” Kapıyı aralayıp Ömer’i görmesini engelledim. Fakat Ömer, benim

aksime kapıyı itmiş ve sonuna kadar açılmasını sağlamıştı. Her gün odamda fotoğrafını gördüğü adamı karşısında görünce annemin ağzı hayretle aralandı.

“Betül bu...”

“Ömer,” dedi kendini tanıtmasına gerek varmış gibi. Annem kısa çaplı bir şok geçirirken, “O, şey... “ dedi yalnızca. Durum daha karmaşık bir hâl alırken kısa yoldan açıklamanın en iyisi olacağını düşünerek konuşmaya başladım.

“Anne, Ömer aslında ölmemiş.” Açıklama demiştim değil mi? Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. *Anne aslında Ömer ölmedi. Bir önceki sezon ölüp bir sonraki sezon intikam için geri dönen oyuncular gibi düşün. Fakat burada intikam isteyen taraf o değil, benim...* Derin bir nefes aldım. “Bir mahkeme vardı ve Ömer’in o zamana kadar ölü bilinmesi hepimiz için daha iyi olacaktı. O da böyle yaptı.” Arkama dönüp Ömer’e kısa bir bakış attığımda dudağını bükmüş, muhtemelen doğru bir şekilde tahmin edebildiğim için takdir eden bir ifadeye

bürünmüştü. Bu adam aptal falan mı sanıyordu beni? Belki bunu biraz geç idrak etmiş olabilirdim fakat etmiştim işte.

Annem hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Başımı Ömer'e çevirip annemin duyamayacağı bir tonda, "Ve sonra da canı ortaya çıkmak istemedi. Çünkü birilerinin canının yanması umurunda değildi," diye tamamladım sözlerimi. Sonra da bir şey olmamış gibi anneme dönüp, "Durum bu..." dedim.

Annem üç dört adımda yanıma gelmişti. "Ne yani, onunla görüşmeye devam mı edeceksin?" Bakışlarımı Ömer'e çevirip gözlerinin içine bakarak annemi cevapladım.

"Hayır!"

Annem, Ömer'e meydan okuyan bakışlarını dikip kapı kolunu kavramıştı. "Öyleyse gidiyorsun genç adam."

Ömer kolunu kapıya koyup annemi durdurdu. "Ben onun kocasıyım." Annem tek kaşını kaldırıp kollarını birbirine kavuşturdu. "Öyle mi? İspat et." Ben

sessizce kenarda beklerken Ömer, annemi umursamayıp bana döndü. “Betül beni dinlemek zorundasın.” Annem elini kaldırıp, “O hiçbir şey yapmak zorunda değil,” dedi. Ömer’in dişlerini sıktığını görebiliyordum. Sinirlenmesi hoşuma gitmişti. Fakat bir yandan da gitmesinden korkuyordum.

“Betül,” dedi sadece benimle konuştuğunu vurgulayarak. “Seninle konuşmadan gitmeyeceğim.” Bakışlarımı yere indirip, “İstemiyorum,” dedim. Annem tekrar araya girdiğinde bu kez ben bile sinirlenmeye başlamıştım. “Sana istemediğini söylüyor, kızımı rahat bırak.”

Ömer sakinleşmek için gözlerini kapatıp, “Betül,” dedi bir kez daha sesini yükselterek. “Konuşmamız gerekiyor.” Annemin konuşmak için nefes aldığını gördüğümde anneme dönüp, “Tamam,” dedim. Fakat annem yine de söyleyeceğini söylemişti.

“Kapımda bir serseri istemiyorum, hemen buradan defolup gidiyorsun ve kızımı rahat bırakıyorsun!”

Ömer'in sabrı tükenmişti ve bu durum telaşlanmama sebep oluyordu. "Kızınızı düşünmek hobiniz falan mı? Sadece canınız istediğinde yapıyorsunuz ya!" Annem duyduklarıyla sinirden kıpkırmızı kesilirken, "Kızımla aramdaki ilişki seni hiç ilgilendirmez!" diye bağırdı. Ömer de geri adım atmadı.

"Sizi de ilgilendirmeyen şeyler var."

"Tamam!" İkisinin arasındaki bu anlamsız tartışmanın sona ermesi için elimi kaldırıp bir kez daha, "Tamam!" dedim. "Anne ben biraz Ömer'le konuşacağım."

Ömer belirgin bir şekilde rahatlarken annem sinir ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle merdivenlere yönelmeden beni durdurmuştu. "Saçmalama!"

Babamın merdivenlerden indiğini gördüğümde annemden kolumu kurtardım. "Anne lütfen buna karışma." Onu arkamda bırakıp merdivenlere ilerledim.

Başörtümü ve feracemi giyip aşağı indim; annem koltuğa oturmuş, sinirle bacağını sallıyordu. Kapalı kapıya bakıp, "O

nerede?" diye sordum. Gözlerini ölümcül bakışlarla bana çevirip, "Dışarıda," dedi kısaca. Ömer'in karşısında onu dinlemeyişim kendisini kızdırmış gibi görünüyordu. Bir şey söylemeden kapıya yürüdüm. Annem de koltuktan kalkmış, benimle birlikte kapının önünde durmuştu. Dış kapıyı açıp kapının hemen önündeki Ömer'e kötü kötü bakarak, "Eğer kızımı onun istemediği bir şey için zorlarsan polis çağırırım!" dedi.

Polis mi?

Ömer başını diğer tarafa çevirip gülüşünü saklamaya çalışıyordu. Ben de dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye çalıştım. Annem durumu anlayamadığı için daha da sinirlenmişti. "Ciddiyim. Gerçekten polisi çağırırım!" diyerek etkili olmaya çalışıyordu. Ayakkabılarımı bağlarken kendimi tutamayıp güldüm fakat hemen sonra başımı yere eğip bunu belli etmemeye çalıştım. Ömer de sakalını kaşıyormuş gibi elini ağzına kapatmıştı. Boğazımı temizleyip doğrulduktan sonra ciddi olmaya çalışarak, "Tamam anne," dedim ve tekrar

gülmeden önce kapıyı kapatıp dışarı çıktım.

Kapının önüne çıktığımızda ikimiz de gülmeye başlamıştık. Gözlerim gülüşünü özgürce sergileyen adama kilitlendiğinde öylece baktım ona. Onun da bana baktığını ancak fark edebildiğimde kendimi toplayıp başımı önüme eğdim. *Kendine gel Betül.*

Tekrar boğazımı temizleyip, "Ne söyleyeceksen çabuk ol!" dedim. O ise az önce baktığım gibi bana bakmaya devam ediyordu. "Haydi!" dedim rahatsızca kıpırdanarak. Fakat sanki beni duymamış gibi hafif tebessümüyle yüzüme bakmaya devam etti.

"Çok yakışmış."

Heyecan nefesime karışıp soluk borumda takılı kaldı. Küçük bir kız gibi bakışlarımı sakladım. Fakat yanaklarıma ilerleyen kanı saklayacak bir şey yapamıyordum. "Konuşacağın konuya gel, yoksa içeri gireceğim," dedim sabırsızca. Sanki az önce annemle tartışan, bana ısrar eden o değilmiş gibiydi.

"Yürüyelim mi biraz?"

Bu ses tonunda konuşması içimdeki ona kapılmak isteyen tarafı kışkırtıyordu. “Hayır!” dedim burnumu dikerek. “Ne konuşmak istiyorsan burada konuş.”

“Annen her an camdan çıkıp yanımıza gelecekmiş gibi duruyor.” Kaşlarımı çatıp başımı arkaya çevirdim. Annem onaylamaz bakışlarını ikimiz arasında dolaştırırken gözlerimi devirip önüme döndüm. Bir şey söylemeden önden yürümeye başlayınca o da çok geçmeden yanımdaki yerini aldı.

Bakışlarımı adımlarıma sabitlerken ne kadar heyecanlandığımı düşünmemeye çalışıyordum. Hemen yanımdaydı; bu bazı şeyleri çok daha kolay fakat bazı şeyleri de çok daha zor kılıyordu. Uzanıp dokunabileceğim kadar yakındı ama yaşattıkları ona ulaşmamı engelleyen koca bir duvar örmüştü aramıza. Sanki ona uzandığımda hissedeceğim şey sıcaklığı değil, soğuk beton olacaktı. Bu beni korkutuyordu. Söylediğimin aksine onu tekrar kaybetmekten korkuyordum. Ama eğer bunu yapmazsam ben kaybolacaktım.

Evden yeterince uzaklaştığımızı görünce ilerideki parka yöneldim. Ağacın dibindeki banklardan birine oturduğumda o da hemen yanıma oturmuştu. Bankın diğer ucuna kaydım. Bakışlarını benden çekmedi ama aramıza koyduğum mesafeyi de kapatmadı.

"Bu planladığım bir şey değildi," dedi. "O gün... Kendime gelebildiğim zaman bu son çaremiz olmuştu. Sen tehlikedeydin Betül, bana bunu yapan adamların sana neler yapabileceğini hayal et. İstediklerinde öldürmek için bir an bile tereddüt etmeyeceklerdi. Ben bir şekilde idare ederdim ama senin mahkemeye kadar güvende olman gerekiyordu."

Bakışlarım tam karşımızdaki ağaçlar ve dolaşan birkaç insanın arasında gidip geliyordu. "Yüzümdeki korkuya ihtiyacın vardı," dedim keyifsiz bir gülümsemeyle.

"Hayır Betül." Bakışlarını bana çevirdi, ona bakmamak için zorladım kendimi. Nihayet bakışlarını benden çekip önüne döndüğünde, "Yaşamana ihtiyacım vardı," dedi.

Göğsüm hafif bir ağırlıkla kasılırken nefesimi sessizce bıraktım. “Bir ölüden farkım yoktu Ömer.”

“Seni öyle gördüğüm her seferde yanına gelmek için kendimle savaştım. Ama yalnızca bir görüntü beni durdurmaya yetti.” Sessiz kaldım, devam etmesini istedim. Konuşmadı, başımı ona çevirdim. Gözlerim bana dikkatle bakan gözlerle kesişince devam etti. “Bizim evde, yerde kanlar içinde yattığın zaman... O an her aklıma geldiğinde seni bir daha öyle görmemek için her şeyi yapabileceğimi düşünüyordum.” Bakışlarımızın arasındaki derinliğin arttığını hissediyordum. “Özür dilerim Betül ama...” Arkasına yaslanıp hafifçe yutkundu. “Seni korumak için sana bile zarar verebilirim.”

“Bana beni korumaya çalıştığın kişilerden daha fazla zarar verdin Ömer, tıpkı daha önce yaptığın gibi...”

Bakışlarını bir süre çekmedi. Dudaklarını birbirine bastırıp başını eğdi ve devam etti. “Her ânını takip ettiler; attığın her adımı, gittiğin her yeri... Onlar sana bu kadar

yakınken; seni böyle gözlemliyor, en ufak bir şüpheli hareketini bekliyorken başka bir şey yapamazdım.”

Her ânını takip ettiler... Siyah arabalar, içlerindeki garip adamlar... Onları gördüğüm hâlde mahkeme gününe kadar anlam verememiştim. Bir şekilde aklıma bu ihtimal geliyordu fakat bana bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum.

“Mahkemeden önce benimle ilişkisi olan herkesin kimlerle görüştüğünü araştırıp peşlerine takıldılar. Mahkeme günü de hepsinin evinin önünde nöbet tuttular.” Kaşlarımı çatıp ona döndüm. Dava nasıl kazanılmıştı o hâlde? Belgeleri emniyete bırakmamak konusunda oldukça katıydı. Eğer tanıdığı herkesi bir şekilde kontrol altında tuttularsa...

“Ya mahkemeden sonra?” dedim başka bir konuya geçerek. Belki o konuyu daha sonra konuşurduk. Ya da... Hiç konuşmazdık. “O zaman gelmemenin sebebi neydi?” Acı ve alayın umutsuz birleşimiyle oluşmuş küçük bir gülümseme yakaladım.

“Gelemezdim Betül, ortalık durulunca kadar hiçbir şey güvenli değildi. Seninle iletişim kurmam o karışıklığın içinde çok tehlikeliydi,” deyip duraksadı. “Ve bir şey gördüm,” dedi. Sabırsızlanıyordum, devam etsin ve beni inandırsın istiyordum. “Bir şeyler öğrenmek için istekliydin. Hiç olmadığın kadar...”

Ona hayretle bakıp nefesimi sinirle bıraktım. “Senin yanında da istekliydim. Senden de bir şeyler öğreniyordum!” Beni onaylayarak başını salladı. “Evet, öyleydin ama ikimizin de dikkatini dağıtan şeyler vardı Betül. Ben yanındayken, seni bu kadar düşünürken... Yeterli olamıyordum ve benim etkimde kalıyordun.”

Sinirle gülüp ellerimi yüzüme kapattım. “Sana inanamıyorum...”

“Bir şeylerin yerine oturmasını bekledim. Ben yanındayken bu kadar hızlı olmayacaktı senin için. Betül şu hâline bir baksana, bir ayda katettiğin yola bak! Daha fazla şey öğrendin, daha güçlüsün.”

İçimdeki nefreti ona göstermek istiyordum,

çektiğim acıları ona çektiremesem bile hissetmeliydi. Hiç olmazsa vicdan azabı ruhunu kavurmalıydı. “Bu yüzden de beni uzaktan izleyip Kübra’yla o kitapları gönderdin...” Başımı diğer tarafa çevirdim. “Biliyor musun?” Tekrar ona dönüp gözlerinin içine baktım. “Gerçekten senden nefret ediyorum!”

“Sana söyledim Betül, zaten mahkemeden sonra birkaç hafta yanına gelmem imkânsızdı. Ortalık o kadar kızışmışken ve sen bu kadar göz önündeyken seninle irtibata geçmemem gerekiyordu.”

Dudaklarımı ıslatıp sinirle dolan gözlerimi kırpıştırdım. Derin nefes almaya çalışıp hafifçe gülümsedim ve ayağa kalktım. “Sebebin bu yani, öyle mi?” Bakışlarını kaldırıp hafifçe başını sallarken, “Bunu sakin bir şekilde düşünmen gerekiyor Betül. Bana hak vereceksin,” dedi.

İçim o an öyle bir intikam hissiyle kaplanmıştı ki canını yakmak için beynimin ürettiği türlü düşüncelerin arasından birini çekip çıkardım. Belki sonra bunu yaptığım için pişman olacaktım, belki bunun için

kendime saatlerce kızacaktım ama bunu görmek istiyordum. Biraz olsun canının yandığını görmek istiyordum.

“Şunu dinle o zaman,” dedim koluma yapışan tereddütlerimi bir kenara iterek. “Hamileydim!”

Birkaç saniye boş boş bana baktı. Kaşlarını çatıp başını geri çekti. Bir süre sonrasındaysa bugüne kadar onda daha önce görmediğim şaşkınlığı gördüm yüzünde. Dudakları şaşkınlıkla aralanmış, gözleri irileşmişti. Öyle farklı ve bir an için öyle umutlu göründü ki bunu yaptığıma şimdiden pişman olmaya başlamıştım. Fakat devam etmem gerekiyordu değil mi? Canını yakma fırsatı ellerimdeydi işte. Bunu kullanmalıydım. Derin bir nefes alıp devam ettim.

Bunu fark eder etmez gidip aldırdım.” Hafifçe gülümsedim. Aslında yalnızca gülümsemeye çalıştım, çünkü ifadem anlamsız bir zorlamadan öteye geçememişti. “Ama bunu sakin bir şekilde düşünmen gerekiyor Ömer. Bana hak vereceksin.”

Ömer ilk defa duygularını göstermek konusunda bu kadar şeffaftı. Söylediklerimi kabullenmediği, dehşete düşmüş ifadesinden belli oluyordu. Ve o an onda biraz da olsa kendimi gördüm. Biraz da olsa... Kaybetme duygusunu yaşamıştı. Bunun beni tatmin etmesi gerekiyordu değil mi? Ama etmemişti. Onu bu hâle getirmek öyle yoğun bir suçlulukla dokunuyordu ki ruhuma, az önceki öfkeli yanım bile tereddüde düşmüştü.

Bir adım geriledim. Ömer ifadesini değiştirmeden bankta kalakalmıştı. Geri geri yürümeye başladım. Başını yavaşça iki yana salladı ve banktan kalkıp bana yöneldi. Bana doğru geldiğini görünce arkamı dönüp var gücümle koşmaya başladım. Beni yakalamasını istemiyordum. Ona daha fazla yalan söylemeye gücüm yoktu.

Küçük bir taşa takılıp öne sendelediğim sırada kolum güçlü bir el tarafından yakalandı ve neredeyse yüz yüze geldiğim asfalttan kaldırıldım. Ömer aynı kolum gibi dişlerini de sıkarken kendimi geri çekerek kolumu kurtarmaya çalıştım. “Bırak!”

dedim. Beni duymamış gibi kolumu biraz daha kaldırıp beni kendisine yaklaşmak zorunda bıraktı. “Yalan söyledin değil mi?” Kolumdaki baskıdan kurtulmak için bir kez daha çektim kendimi. “Hayır!”

Göğsü şiddetle inip kalkarken başını iki yana salladı. “Yalan söylüyorsun Betül. Hastaneye falan gitmedin sen.” Kolumu çekmeyi bırakıp onunla göz göze gelebilmek için başımı kaldırdım. “Gittim. Yemin ederim ki gittim.” Gitmiştim, yalan değildi. Eve geldiğim ilk günlerde gitmiştik, Ömer’in yokluğunda ondan bir parçayla teselli bulacağımı düşünerek ilk fırsatta test yaptırmıştım ve tabii ki olumsuzdu. Yine de bunu ona söyleyecek değildim, en azından şimdilik...

Kolumdaki baskı biraz azaldı fakat kaybolmadı. “Sen vuruldun Betül,” dedi. Yüzündeki umutsuzluk ve acı tam da istediğim gibiydi. *Bir yandan tam da istemediğim gibi...*

İfadesiz görünmeye çalışarak, “İnan ya da inanma. Umurumda değil,” dedim. Kolumu

bir kez daha çekince gevşemiş parmaklarının arasından kurtulmayı başarabilmiştim. Ona daha fazla bakmak istemediğim için arkamı döndüm ve geldiğimiz kısa yolu koşar adım geri dönmeye başladım. Eve yaklaştığım sırada tekrar yakalanan kolum beni sinirle kendine çevirdi. Fakat ben de aynı sinirle ona dönüp göğsüne hızla vurdum.

“Ne var, ne!”

Kontrolsüzdü. Kolumu çekip iyice yüzüme yaklaştı. Sıktığı dişleriyle çenesi iyice gerilmişti. “Yapmadın!” dedi sanki bunu kendi kendine söylüyormuş gibi. Kolumu çekemesem de ondan biraz olsun uzaklaşmıştım. En acımasız ifademi yüzüme geçirirken çenemi kaldırıp, “Yaptım!” dedim üstüne basa basa. Ardından her kelimeyi vurgulayarak devam ettim. “Senden hiçbir iz kalmaması için bebeğini de seninle birlikte çıkardım hayatımdan.” Eğer biraz daha konuşmaya devam edersem kendi acımasızlığımdan yaralanıp ağlamaya başlayabilir ve bağıra bağıra bunun doğru olmadığını söyleyebilirdim. Bu yüzden

ondan ve gözlerine ilişmiş acıdan uzaklaşmaya çalıştım. Kolumu kendime çekip birkaç adım geriledim. Bırakmamıştı. Uzaklaştığımdaysa beni tekrar kendine çekti fakat direndim.

“Betül?”

Yan taraftan gelen sesle başımı hızla o tarafa çevirdim. Ömer de benimle birlikte dönmüştü. Umut beni şaşkınlıkla baştan aşağı inceliyordu, bakışlarım bir an için Ömer’e kaydı. Ömer’in siniri bir kat daha artmıştı, Umut’un beni incelediği gibi o da şüpheyle Umut’u inceliyordu.

“Seni tanıyamadım,” dedi Umut. Şaşkınlığı kelimelerine dengesiz bir vurgu katıyordu. Gözleri Ömer’in kolumu tutan eline kayınca, “Bir sorun mu var?” diye sordu Ömer’i göstererek. Bir yandan da bana kaçamak bakışlar atıp görüntümü sindirmeye çalışıyor gibi bir hâli vardı.

“Yok bir şey Umut,” dedim yanımızdan gitmesini umarak. Yoksa çıkacak bir olay işten bile değildi.

Umut’a hâlâ ters ters bakıyordu Ömer.

Umut da bakışlarını kısa bir an bana çevirse de hemen ardından tekrar kolumdaki ele ve Ömer'e dönmüştü. "Bir şey yok gibi durmuyor," dedi. O sırada Ömer'in dişlerini gıcırdattığını duymuştum. Umut'a gitmesini söylemek için ağzımı açacağım sırada Ömer benden önce davranıp, "Evet, çünkü var ama bu seni hiç ilgilendirmiyor," dedi.

Umut bir anda, "Bırak kızın kolunu!" diyerek bakışlarındaki meydan okumayı tümüyle açığa çıkardı. Ömer sinirle gülüp koruması gereken biri varmış gibi arkasına çekerken beni, "Sana ne!" dedi.

İkisi de geri adım atmıyordu, atmaya da niyetleri yoktu. Öne atılıp, "Umut!" dedim fakat Ömer beni tekrar arkasına çekmiş, konuşmamı yarıda bırakmıştı. Ömer'in bu hareketini sinirle izleyip öne çıktı Umut.

"Bırak kızı!"

Ömer'in nefesini sinirle bırakıp başını yan tarafa çevirdiğini görebiliyordum. Bedeni kendini sıkmaktan dolayı gerilmişti. "Zaten patlayacak yer arıyorum..." diye söylendi kendi kendine. Umut'a daha fazla cevap

vermeden bana, “Haydi Betül!” dedi ve kolumu tutarak yürümeye başladı. Olay çıkmasını istemediğim için dediğini yapıp peşinden yürümeye başladım. Birkaç adım atmıştık ki Umut tekrar yanımıza gelmiş ve diğer kolumu tutarak beni Ömer’in elinden çekmeye çalışmıştı.

“Onu zorla götüremezsin!” Diğer koluma uygulanan baskıyla iyice sinirlenmiştim. Kolumu kendime çekeceğim sırada Ömer beni geri çekip, “Ulan bir laf bir kere söylenir!” diyerek ben daha ne olduğunu idrak edemeden kaldırdığı yumruğunu Umut’un suratına geçirdi.

Bilincim, mantığımın onu sarsmasıyla kendime gelirken hareket etmeyi ancak akıl edebilmiştim. Ömer’in yanına ulaşıp kolunu tuttum ve çekmeye çalıştım. Yerde yatan Umut ayağa kalkıp Ömer’in karşısına dikildiğinde hızla aralarına girdim. Ömer’e sırtımı dayayıp ellerimi durması için Umut’a kaldırdım.

“Umut git lütfen!”

Elini kanayan burnuna tutmuş, Ömer’e

öfkeyle bakıyordu. Ömer'i geri ittirmeye çalıştım. Umut'un gözleri beni bulduğunda, "Özür dilerim ama beni zor duruma sokuyorsun," dedim mahcup bakışlarla. "Lütfen git."

"Betül!" Annemin sesini duyduğumda neredeyse sinirden çığlık atacaktım. "Betül ne oluyor orada?"

Ömer onu ittirmelerime sonunda karşılık verip geri çekildiğinde sırtımda kalan boşlukla geriye sendeledim. Dengemi kaybedeceğim sırada Ömer sırtımdan yakalayıp beni kendine çekti.

"Umut!"

Annem telaşla Umut'un yanına koştu. Eve doğru baktığımda babam da kapıdan çıkmış, yanımıza geliyordu. Başımı geriye atıp bıkkınlıkla nefesimi bıraktım.

"Bunu ona sen mi yaptın?" Annem sinirle bakışlarını Ömer'e çevirmişti. Babam yanımıza ulaşmış, olayı anlamaya çalışıyordu. Fakat o da Umut'un kanayan burnunu gördükten kısa bir süre sonra suçlayıcı bakışlarını Ömer'e çevirmişti.

Umut annemin ısrarlarına rağmen, “Yok bir şey Esra Teyze,” diyerek bana son bir bakış atıp yanımızdan ayrıldı. Fakat gidene kadar Ömer’le aralarındaki ateş hattını tümüyle hissedebilmiştim.

Annem beni hızla yanına çekip, “Kızımın yanına bir daha yaklaşma!” dediğinde Ömer bakmaya cesaret edemediğim ifadesiyle gözlerini bana dikmişti. Babam bir adım öne geçip önümüzde durdu. “Daha fazla olay çıkarmadan git.” Babam normalde sinirlenmesi zor bir yapıya sahipti fakat o bile şu an son derece sinirli görünüyordu. Yine de hiçbir zaman annem gibi kontrolü elinden bırakmamıştı. Ömer sertçe yutkunup gözlerindeki duygu karmaşasıyla bana son bir kez daha baktı. Ardından arkasını dönüp gitti. O giderken bu durum o kadar zoruma gitmişti ki arkasından koşup gerçekleri söylememek için annemin kolumdaki eline tutundum.

“Haydi Betül!” dedi annem ve beni beraberinde çekerek eve yürümeye başladı. Başımı Ömer’in gittiği yönden çekmeden annemle birlikte eve girdim. Arkamızdan da

babam girip kapıyı kapattı. Annem beni bırakıp sinirli adımlarla mutfağa girerken babam da karşıma dikilmişti.

“Bu ne demek oluyor Betül?” Babamın sorgulayıcı tavrını garipsemiştim. Bana hesap sorduğunu pek hatırlamıyordum. “Ömer...” diye başladım. Fakat, “Annen anlattı,” diyerek cümlemi havada bıraktı. “Bu kadar olaydan sonra onunla görüşüp görüşmeyeceğini soruyorum.”

Bu duruma gerçekten alışık değildim. “Bilmiyorum baba, lütfen bu konu hakkında soru sormayın.” Yanından ayrılıp merdivenlere yöneleceğim sırada annem mutfaktan çıkıp yanımıza geldi. Elindeki şarap kadehinden birini babama uzatırken kendi kadehini de bana uzatmıştı. Kadehe ters ters bakıp, “Bilerek mi yapıyorsun?” dedim. Annem başını sallayıp kadehten bir yudum aldı. “Ya sen Betül, sen bilerek mi yapıyorsun? Bizi böyle çileden çıkarmayı, istemediğimiz hâlde gidip o insanlarla görüşmeyi, şu...” Kadehi tutan eliyle üstümdekileri işaret etti. “Şu şeyleri giymeyi?”

Gözlerimi devirip yanından geçtim. Merdivenlere ulaştığımda, “Söyleyeceklerim bitmedi!” dedi arkamdan. Fakat onu dinlemeden merdivenleri çıkarken, “Benim bitti!” dedim. Yukarı çıktığım gibi odama koşup arkamdan kapıyı kilitledim. Üstümdekileri çıkaracağım sırada vazgeçip okunduğunu şimdi fark ettiğim öğlen namazını kıldım.

Namazdan sonra başörtümün önünü açıp, “Allah’ım...” diyerek bir duamın başlangıcını yaptım. Fakat devamı gelmedi. Daha ne için dua edeceğimi bile bilmiyordum ki! Omuzlarımı düşürüp aklıma gelen tek şeyi söyledim; “Lütfen her şey yoluna girsin, lütfen...”

...

Parmaklarımı birbirine doladım ve pencerenin önüne çektiğim koltuğumda bağdaş kurdum. Dumanı tüten kahvemden küçük bir yudum alıp bulutların bulandırdığı siyah gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. Elimi kupanın üstüne kapatmıştım. Buhar tenime çarpıyor, nemini avcuma

bırakıyordu. Kapı birkaç kez tıklatıldı, cevap vermedim. Yine de kapı açıldı ve ayak sesleri koltuğun hemen arkasına kadar devam etti.

“Betül?” Başımı anneme çevirip cevap vermeden devam etmesini bekledim. “Bir tanem şehir dışına çıkacağımızı söylemiştim ya, o yarına kaldı. Evde tek başına kalmak istemezsen bizimle gelebileceğini biliyorsun değil mi?” Başımı sallayıp önüme döndüm. “Biliyorum anne ama istemiyorum.” Elini koltuğun arkasına yaslayıp öne eğildi. “Belki de bizimle gelmelisin Betül. O çocuğun buraya tekrar gelmeyeceğini bilemeyiz.”

Elimi kupanın üstünden çektim ve avcuma birikmiş nemi koltuğa sildim. “Hayır anne, gelmeyeceğim. Onunla baş edebilirim, ayrıca...” Pencerenin mermerine yasladığım dizlerimi kendime çektim. Hayal kırıklığı ve kızgınlıkla bakan gözleri, gözlerimin önüne gelmişti. “Onun da geleceğini sanmıyorum.”

O günün üstünden iki gün geçmişti. Yani onu tam iki gündür görmüyordum. Bana ne bir yerden ulaşmaya çalışıyor ne de karşıma

çıkıyordu. Gerçi evden çıkmadığım için karşılaşmamamız kadar doğal bir durum da yoktu ya... Ona söylediğim yalan için kesin olarak pişmandım. Hâlâ öfkeli ve hâlâ kırgın olabilirdim ama pişmandım işte. Gözlerinde gördüğüm umut ve ardından söylediğim sözlerle dehşete düşmüş ifadesi... Bunların beni mutlu etmesi gerekiyordu, amacıma ulaşmıştım ne de olsa. Ama mutlu değildim.

Kupayı dudaklarıma yaklaştırdım. Az öncekinden daha hızlı kaldırınca ağzıma dolan kaynar kahveyle aceleyle yutkunup yüzümü ekşittim. Sızlayan dilim için ağzımı açıp derin derin nefesler almaya başladığımda annem bunu fark etmemişti.

“Pekâlâ, sen bilirsin. Ama bir şey olursa...”

“Olmaz anne,” dedim. Cama vuran silik yansımasından belli belirsiz başını salladığını görebilmiştim.

“Peki, haydi yemeğe gel o zaman.”

Sabahtan beri hiçbir şey yememiştim, mideme kahveden başka şeyler göndermeye ihtiyacım vardı. “Tamam, namaz kılıp geliyorum,” dediğimde ifadesindeki

bozulmayı görmemek için bakışlarımı pencereden çekip kupama çevirdim. Soğuk bir tonda, “Tamam,” diyerek odadan çıktı. Kahveden bir yudum daha alıp masanın üstüne bıraktım ve odadan çıkıp banyoya yöneldim.

...

Pizzamın köşesini dişleyip meyve suyumdan bir yudum aldım. Annem ve babam yarın yapılması gerekenlerle ilgili konuşmaya dalmıştı. Elimde çevirip durduğum dilimden bir ısırık daha aldım.

Belki de bugün Fatma Teyze’ye gitmeliydim. Ne de olsa eşyalarım orada kalmıştı. Hem Ömer’in eşyalarını alıp yokluğunda kendimi onlarla avutabilirdim. Sonuçta onu affetmeme gibi bir karar almıştım kendi kendime ve bu da demek oluyordu ki ondan uzak duracaktım. Fakat kendime karşı da dürüst olmam gerekiyordu, Ömer’i özlüyordum. Gidip kendi eşyalarımla birlikte onunkileri de almalıydım. Aslında Fatma ve Hatice teyzelerin bana aldığı başörtüler dışında eşyalarımın pek bir önemi yoktu ama yine

de kendimi tamamen onun eşyaları için gitmediğime inandırmalıydım.

“Ben çıkacağım birazdan,” dedim. İkisi de konuşmayı bırakıp bana döndü. İlk konuşan annemdi. “Nereye?” diye sorunca lafı dolandırmadan, “Fatma Teyze’ye,” dedim. Fakat tepki vermemesi için hemen devam ettim. “Eşyalarım orada kaldı. Onları alacağım.”

“Önemli bir şeyin yoksa orada kalsın Betül, bir şey olmaz.” Pizza diliminin son lokmasını ağzıma atıp kalan meyve suyumu bitirdim. “Önemli bir şeyim var anne. Giyinip çıkacağım.” Masadan kalkıp hızla üst kata çıktım. Ellerimi gereksiz bir aceleyle yıkayıp odama koştum. Böyle aceleci davranmamın bir sebebi vardı tabii fakat ben bu sebebi görmezden gelmek istiyordum. Hızla üstümü değiştirip aynanın karşısına geçtim. Şalımı düzgün bir şekilde örttükten sonra yatağın üstündeki feracemi alıp giydim. Açıkçası kapanmak bana gerçekten yakışmıştı ama en önemlisi bu hâlimi benimsemiştim. Korktuğum gibi olmamıştı.

Komodinin çekmecesini açıp elimi çekmecenin sonuna uzattım. Oradan bir miktar para alıp feracemin cebine koydum ve odadan çıktım. Merdivenleri hızlı hızlı indiğimde annem ve babam salonda oturmuş, beni izliyordu. Annemin bakışlarını görmezden gelerek kapının önüne ulaştım. Ayakkabılarımı giyip kapıdan çıkmadan önce, "Birkaç saate gelirim," dedim ve dışarı çıktım.

...

Fatma Teyze'nin evinin önüne geldiğimde içimdeki heyecanı bastırmaya çalışıp taksiden indim. Buraya kadar sürdürdüğüm aceleci tavrım şu an yok olmuştu. Acelemin temelinde yatan Ömer'i görme ihtimalim saklamaya çalışsam da aşikârdı. *Aslında Hatice Teyzelerin evinin oraya bir bakabilirsem...* Başımı iki yana sallayıp, "Tamam Betül, abartma!" diye uyardım kendi kendimi.

Binanın kapısında durup zile bastım ve beklemeye başladım. Fatma Teyze, "Kim o?" dediğinde bir an ona olan tavrımı

unutup gülüşümü sesime yansıtarak cevapladım. “Ben, Betül!” Kapı otomatiği açılırken kendi kendime kızarak içeri girmiştim.

Merdivenleri hızlı hızlı tırmandım. Fatma Teyze’nin kapının yanında gülümseyerek beni beklediğini görünce irademi sağlam tutmayı kendime hatırlatarak kalan son basamağı da çıktım. Bana böyle mahcup ve mutlu bakarken ona surat asmak gerçekten zordu. Hepsine çok kırgındım, ne olursa olsun tavrımı koymam gerekiyordu. Yanına yaklaşmayarak ona sarılmayacağımı belli etmiştim. Fatma Teyze’nin üzgün ifadesini görüp yumuşamamak için bakışlarımı duvarda gezdirip boğazımı temizledim.

“Eşyalarımı almak için gelmiştim.” Yüzüne bakmadığım için ne tepki verdiğini bilmiyordum. Yanında durduğu kapıdan çekilince ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim.

Arkamdan kapıyı kapattığında geri çekilip kollarımı belime doladım. “Eşyalarım senin odandaydı. Eğer hâlâ oradaysa...” Arkasını döndü, göz göze geldik. “Evet kızım,

orada," dedi. Bana böyle özlemle bakarken soğukluğumu korumak konusunda zorlanıyordum. "Ben girmeyeyim, sen getir istersen," dedim bir yabancıymışım gibi. Zoruna gitmişti ve bunu gizlemedi.

"Burası senin evin Betül."

Tereddüt ederek yanından geçtim ve tanıdık koridora girdim. Burası gerçekten benim evimdi, buraya geldiğimde başka bir şey hissetmem mümkün değildi.

Odasının açık kapısını ittirip içeri girdim. Sırt çantam ve yanındaki küçük çanta bıraktığım gibi orada duruyordu. Dolabın önüne gelip kapağı açtım, kıyafetlerime de hiç dokunmamıştı. Rafta bana ait olan şeyleri kucağıma toplayıp yerdeki çantanın üstüne bıraktım. Başka bir şeyim kalmadığına emin olduktan sonra kapağı kapatıp çıkardıklarımı çantaya doldurdum. Fermuarı yırtılacak kadar zorlansa da sonunda kapatmayı başarabilmiştim. Sırt çantasını sırtıma takıp diğerini de elime aldıktan sonra doğrulup kapıya yöneldim. Fatma Teyze kapının önünde dikilmiş, bana bakıyordu.

“Betül’üm...” dedi dayanamadığım dolu gözleriyle. Elimdeki çantanın kulpunu sıkıp sertçe yutkundum. “Mahkemeden dört beş gün sonra öğrendim ben de,” dedi. Gözlerimin dolmaması için türlü uğraşlar veriyordum. Hafifçe gülümsedim. “Peki, mahkemeden sonra Fatma Teyze? O zaman neden hiçbir şey söylemedin? Eğer beni gerçekten kızın gibi görüyorsan, eğer ben gerçekten Betül’ünsem neden üzülmeme göz yumdun?” Gözlerinde asılı kalan yaşlar birer birer süzüldü yanaklarına. “Ömer söyletmedi. Hatice de ben de söyleyecektik, seni öyle görmeye ikimiz de dayanamıyorduk Betül ama Ömer izin vermedi.”

Kapının yanından ayrılıp tam önümde durdu. Bana yaşlarla parlayan gözlerle bakarken dudağımı ısırıp gözlerimi kapattım. Kollarımı tutup beni kendine çektiğinde elimdeki çantayı yere bırakıp kollarımı boynuna doladım.

“Böyle ağlamanı istemiyorum Fatma Teyze, üzülmeni de... Ama size çok kırgınım.” Usul usul okşadı sırtımı. “Biliyorum Betül’üm,

özür dilerim.” Burnumu çekip başörtüsüne gömdüm yüzümü. “Seni seviyorum Fatma Teyze...” dedim kollarımı ondan ayırırken. “Ama bunun için biraz zamana ihtiyacım var.”

Aramızdaki gerginlik biraz olsun dinmişti ve bu beni de onu da rahatlatmıştı. Söylediklerim içinse bir şey söylemedi, bana hak verdiğini biliyordum. Hatice Teyze için de aynı şeyler geçerliydi. Ona da kırgındım fakat onu da seviyordum. Söylememelerinin sebebi Ömer’di. Hatice Teyze’nin Ömer’e nasıl sinirlendiğini hatırlıyordum ve Emre mahkeme günü eve geldiğinde ona nasıl tepki verdiğini...

Yere bıraktığım çantama uzanıp, “Ben artık gideyim,” dedim. Nemli yanaklarını silip, “Biraz daha kalsaydın,” dedi. Gülümseyip başımı yavaşça iki yana salladım. “Biraz zaman Fatma Teyze,” dedim. İsteksizce yumdu gözlerini. “Peki güzel kızım, sen nasıl istersen.” Kolumu okşayıp odadan çıkabilmem için geri çekildi. Ben önde, Fatma Teyze arkada kapıya ulaştık.

“Allah’a emanet ol Betül’üm,” dediğinde

kapıdan çıkmadan önce dönüp gülümsemeye çalıştım. “Sen de Fatma Teyze...”

Merdivenleri hızlı hızlı inip dışarı çıktım. Unuttuğum bir şey vardı ki taksiye beklemesini söylememiştim. Telefonumun olmadığını düşünürsek iki seçeneğim vardı; Fatma Teyze’ye çıkıp telefon etmek ve beklemek ya da aşağı yola çıkıp oradan bir taksi çevirmek. Aslına bakılırsa tercihim büyük oranda ikinci seçenekten yanaydı. *Evet sevgili düşüncelerim, çünkü Hatice Teyze’nin evi bu yolun aşağısında kalıyor ve yine evet, hâlâ Ömer’in ismini düşünmüyorum ki kendimi bir yerden kandırabileyim. Pekâlâ, sanırım şu an o ismi düşünüyorum.*

Adımlarım çoktan istediği yolu bulmuştu, kendimi kandırmak için daha fazla direnmedim.

Gelmek istediğim nokta görüş alanıma girdiğinde heyecanla derin bir nefes aldım. Ömer’in arabasını görme ümidiyle binanın etrafına baktım fakat yoktu. Yüzüm hayal

kırıklığıyla düşerken adımlarımı iyice yavaşlattım ama durmadım. Hatice Teyzelerde bir şeyimin kalma ihtimaline dayanan yukarı çıkma isteğimi bacağıma attığım sıkı bir çimdikle susturdum. “Saçmalama Betül. Adam iki gündür öldün mü, kaldın mı diye bile sormuyor!” Kendimi toplayıp kalan yolu hızlı adımlarla geride bıraktım.

...

Şoförden verdiğim paranın üstünü alıp daldığım düşüncelerden çıkarak taksiden indim. Çantanın kulpunu iki elimde tutup sarsak adımlarla kapıya ulaşmıştım. Kapının önüne gelince zili çalıp beklemeye başladım. Kapıyı açan olmayınca zile bir kez daha basıp çantayı kapının yanına bıraktım.

O sırada bir arabanın evin önünde durduğunu duymuştum. Dalgınca arkama baktım. Siyah arabanın kapısı açılırken gözlerimi kısıp dikkatle inceledim. Bu sırada evin kapısı da açılmıştı. Fakat gözlerim arkadaki arabada takılı kalmıştı, çünkü arabanın açılan kapısından çıkan ve

bana doğru yürüyen adam Ömer'in ta kendisiydi.

"Betül?"

Babam sakin sesiyle bana seslendiğinde henüz Ömer'i fark etmemişti. Fakat Ömer aramızda kalan mesafeyi kapatıp tüm ihtişamıyla yanımda durunca bu durum çok uzun sürmemişti.

"Sen ne arıyorsun burada?" dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. Ömer göz ucuyla babama bakıp, "Betül'le konuşmam gerekiyor," dedi.

Neredeyse kaburgalarım heyecandan yer değiştirecekken soğukkanlı durmaya çalışmak çok zordu. En ufak bir kontrol kaybında sonucun ne olacağı hakkında bir fikrim yoktu. Kısalttığı saçlarının ona ne kadar yakıştığını düşünmeden boğazımı temizliyormuş gibi yaptım.

"Konuşmak istemiyorum Ömer." Nasılsa yalan söylemeye alışmıştım. Babam bana dönen Ömer'e bakıp, "Konuşmak istemiyorsa konuşmaz," dedi. Fakat Ömer bana öyle bir bakıyordu ki konuşmak

istememe hakkım burada fazlalık olduğunu anlıyor ve kendi kendini imha ediyordu. Çenemi dik tutmaya çalıştım. “Ne söyleyeceksen burada söyle.”

Gözlerini kapayıp ellerini saçlarından geçirirken, “Ya sabır!” dedi.

Nefesimi bırakıp bakışlarımı kaçırdım, kalbimin bu kadar hızlı atmasından hiç hoşlanmıyordum. Babama yaklaşıp sadece onun duyabileceği bir tonda, “Birazdan gelirim,” dedim. Hoşnutsuz bir ifade takınarak geri çekildi ve kapıyı kapatmama izin verdi. Şükür ki annem henüz işin içine girmemişti.

Ömer’e dönüp, “Seni dinliyorum,” dedim. Soğuk tavırlarımdan etkilenmişe benzemiyordu. Ellerini cebine sokup yutkunduktan sonra, “Gidiyoruz,” dedi. Kaşlarımı çatıp söylediği şeyi algılamaya çalışırken bir arabaya, bir bana baktı. “Gidiyoruz diyorum.”

“Nereye?” *Gitmeyi kabul etmiştim de nereye gideceğimi mi soruyordum ben?* Sırtımı dikleştirip, “Ne gitmesi? Hiçbir yere

gitmiyorum ben!" dedim durumu toparlayarak. Kaşını kaldırıp, "Öyle mi?" dedi. Ben de kaşımı kaldırmaya çalışıp, "Öyle," dedim.

Bakışlarımı yüzünden çekip kollarımı belime sardım, takınabileceğim en mesafeli ses tonunu takınmıştım.

"Git, lütfen." *Allah'ım lütfen gitmesin.*

"Son sözün bu mu?" dediğinde başımı salladım.

"Evet." *Hayır.*

"Tamam," dedi kısaca. Varlığının yanımdan uzaklaştığını hissettiğimde boğazıma oturan yumru intikam alırcasına soluklarımı kesiyordu. Böyle gitmesini istemiyordum ama gitme de demeyecektim. Yanağımın içini dişleyip kapıya döndüm. Başımı yere eğdim, birbirine doladığım parmaklarıma bakıp yutkundum. Arabanın motorunu çalıştırdığını duyunca gözlerimin dolmasını engelleyememiştim. Bu kadar kolaydı demek; her şey benim, "*Git,*" dememe bakıyordu. *Pekâlâ.*

Elimi kaldırıp zilin üstüne koydum ama

basmadım. Derin bir nefes almaya çalışıp bir elimi yüzüme kapattım. Nemli gözlerimi silerken elimin altındaki zile bastım. Fakat elim aynı anda zilden hızla uzaklaşmıştı. Yerle bağlantımın kesildiğini fark ettiğimde şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırıp bir anda kendimi çığlık atarken buldum. Ömer'in sırtı ve ayaklarıyla yüz yüze geldiğimde evin kapısının hızla açıldığını ve annemin bağırarak adımı söylediğini duydum. Ömer beni omzuna atmış, sanki hiçbir şey olmamış gibi yürüyordu. Bense az önce attığım çığlıktan başka verecek tepki bulamıyordum.

Beni sırtından indirip arabaya sokarken çantamı da kucağıma bırakmıştı. Annemin arkamızdan bağırıp evden çıktığını gördüm.

"Çabuk kızımı bırak! Polisi arıyordum!" Şu durumun şaşkınlığına rağmen gözlerimi devirdim. *Telefona kadar gitmene gerek yok anne, bu kaba adam tam olarak aradığın kişi oluyor.*

Ömer kendi tarafına binip arabayı çalıştırırken annem yanımıza ulaşıp cama

vurmaya başlamıştı. Fakat artık çok geçti, Ömer çoktan gaza basmıştı. Annem tehditlerini sıralayamadan önünden geçip gitmiştik.

Sinirle Ömer'e dönüp, "Ne yapıyorsun sen? Sana hayır demiştim!" dedim. Rahat bir tavırla yola bakmaya devam etti, cevap vermeye bile tenezzül etmemişti. Sinirle torpidoyu tekmeleyip, "Zorla güzellik olmaz!" diye bağırdım.

Direksiyondaki elini kaldırıp saçlarını karıştırırken, "Güzelliği bilmem ama bir şeyler olacağı kesin..." diyordu.

21.

Mutluluk güzel bir duygudur fakat normal şartlar altında...

Kendimi tutamayıp gülümseyeceğim sırada dinmemiş öfkemin ruhuma attığı tokat, hoş bir gülümseme için hazırlanan ifademi kendine getiriyordu. Bu, yorucu ve sinir bozucu bir durumdu. Kırgınlığımı öfkeme sarıp kapının önüne koyabilmeyi istiyordum, hem de çok...

Benzinliğe yaklaştığımızı görünce Ömer'le ilk yolculuğumuz aklıma geldi; beni nasıl sinirlendirdiği, ona nasıl alışmaya başladığım... Sanki Ömer de bunu düşünüyormuş gibi, "Aç mısın?" diye sordu bana dönerek. O da yüzünde soğuk bir ifade taşıyordu. Sebebini tahmin etmek zor değildi.

"Evet," dedim dürüstçe. "Eğer açsan kendine ayrı al, benim yiyeceğime göz dikmeni istemiyorum." Kısacık bir an

dudaklarının eğleniyormuş gibi kıvrıldığını gördüm, ardından eski soğuk ifadesine büründü. Arabayı durdurup aşağı inmişti. Yanımıza yaklaşan çocuğa birkaç şey söyledikten sonra bana kısa bir bakış atıp markete yöneldi.

Koltuğumu biraz daha arkaya yatırıp iyice aşağı kaydım. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı torpidoya yasladığım sırada yavaş yavaş uykum gelmeye başlamıştı. Camı yarısına kadar açıp serin havanın içeri girmesine izin verdim. Bu beni biraz olsun kendime getirmişti. Kısa bir süre sonra açılan kapı ve beraberinde gelen tanıdık serinlikle başımı arabaya binen Ömer'e çevirdim. Elindeki poşetleri ayağımın dibine bırakıp kapıyı kapattı. Arabayı çalıştırmasını beklediğim sırada hiçbir şey yapmamıştı, ona baktım. Bakışlarımı bekliyormuş gibi gözlerini kilitledi gözlerime.

Ne olmuş olursa olsun, o bana böyle bakınca göğüs kafesim hoş bir sıcaklıkla kasılıyor, ben de bu sıcaklıkta kavruluyordum. Kanın yanaklarıma yol alması, bakışlarımı kaçırıp başımı diğer

yöne çevirmem için küçük bir sebepti yalnızca. Öyle de yapacaktım fakat o, bunu anlamışçasına gülümsedi. O âna kadar takındığı soğukluk ve beraberinde aramıza koyduğu buzlar, gülüşünün sıcaklığına karşı dayanıksızdı. Dudaklarımı birbirine bastırıp olası bir gülümsemenin önüne geçtim. *Yalnızca bir gülümseme demek isterdim fakat değildi. Bu, Ömer'in dudaklarında can bulmuş bir gülümsemeydi. O Ömer'di; bakışlarına kelimeler, gülüşüne akşamüstü esintisi sığdıran adam...*

Yutkunup sonunda bakışlarımı kaçırmayı başardım. Başımı pencereye çevirdim ve dudaklarımın arasına sıkışıp kalan gülümsemeyi serbest bıraktım. Ona kızgınlığımı güçlü tutmam gerekiyordu, belki bunu başaracaktım ama o böyle bakmaya devam ettikçe irademe zorlu sınavlardan geçiyordu.

Ömer arabanın anahtarını çevirip arabayı çalıştırdığında derin bir nefes aldım. Gözünü yoldan ayırmadan, "Pek bir şey bulamadım," dedi. Ayaklarımın dibindeki poşeti alıp içindekilere baktım. Kekler,

gofretler ve çikolatalar vardı. Keklerden birine uzandım. “Teşekkür ederim.” Sonra bir tane daha aldım ve onu da Ömer’e uzattım. Başını iki yana salladı, ısrar ettim. “Al işte, tamam bu sefer vermemezlik yapmayacağım.” Gözünü yoldan ayırmadan, “Sevmiyorum,” dedi. Kaşlarımı çatıp poşetten çikolata ve gofret aldım.

“Bunlardan yiyecek misin?”

“Onları da sevmiyorum Betül.”

“Abur cuburla aran yok,” dedim. “Pasta da sevmiyordun zaten.” Tespitime karşı yalnızca başını salladı. Kekin paketini açıp refleks olarak kokusunu içime çektim. Bu kokuyu seviyordum fakat bir Ömer değildi işte.

Kendi kendime kıkırdayınca Ömer başını çevirip bana baktı. Elimi ağzıma kapatıp anlamsız düşüncelerimi bir kenara ittim, Ömer de bir süre sonra tekrar yola dönmüştü.

...

Yüzüme vuran güneş rahatsız edici bir ağırlık gibi göz kapaklarımı açmama engel

oluyordu. Başımı diğer tarafa çevirip ilk bulduğum gölgede araladım gözlerimi. Ömer'in sesini duyunca ona dönüp ne dediğini anlamaya çalıştım. Kulağındaki telefonu görmeme rağmen benimle konuşmadığını anlamam uzun sürmüştü.

"Tamam Emre, sen izah et durumu, Betül de arar birazdan." Hafifçe güldü. "Biliyorsun ki şu aralar izni benim için pek sorun etmiyorlar."

Telefonu kapatıp vitesin önüne bıraktı. Bir elini rahat bir şekilde vitesin üstüne koyarken göz ucuyla bana bakmıştı.

"Günaydın."

Uyuşukça başımı sallayıp, "Saat kaç?" dedim.

"On buçuğa geliyor."

Uykum olmasına rağmen sabah namazına kadar uyumamıştım. Sabah namazı için bir camide durmuştuk. Ömer yolda yorgun kalmamak için bir saat kadar uyumuştu.

Kollarımı koltuğun arkasına atıp bedenimi esnettim. Sonra kendimi koltuğa bırakıp

güneşli gökyüzüne bakarak, “Yaz gelmiş gibi,” dedim.

“Burada böyle,” dedi. Vitesi değiştirip hızı biraz artırdı. “Ama hava hâlâ soğuk...” Vitesin önündeki telefonu bana uzatıp, “Anneni ara Betül,” dedi. Kaşlarımı çatıp elindeki telefona baktım. Dün Ömer’in beni alıp götürdüğü düşünülürse köpürmüş olmalıydı. *Evet*, ilgisiz bir anne ve babaya sahiptim fakat bazı durumlarda onlar da normal davranabiliyorlardı.

Telefonu alıp numarayı yazdım. “Polisi aramışlar,” dedi. “Plakayı falan verince de Emre öğrenmiş durumu. Kendi isteğinle geldiğini söylemiş ama bir de senin söylemen gerek, en azından annene...”

Bir süre boş boş Ömer’e bakıp ardından kahkaha atmaya başladım. Yarım bir gülüş takınsa da bana dönmedi. “Kendi isteğimle mi?” dedim imalı bir şekilde. Dudağının kenarı biraz daha kıvrılırken, “Evet,” dedi.

“Omzundan aşağı sallanırken kendi isteğimle gelmiş gibi falan mı duruyordum?” dedim. Bakışlarını bir an için

yoldan ayırıp benimkisinden daha etkili bir imayla bana baktı. “Böyle gülebildiğini ve yol boyunca sorun çıkarmadığını düşünürsek...” Gülümsememi silerek, “O kahkaha sinirle atılmış bir kahkahaydı,” dedim. “Sorun çıkarmamamın sebebiyse fayda vermeyeceğini bilmemden...” Yarım gülüşünü tekrar takınırken, “Sinirlenirken bu kadar neşeli olabildiğini bilmiyordum,” dedi. “Fayda vermeyeceğini bildiğin şeyleri yapmadığını da...”

Nefesimi sinirle bırakıp ekranda yazılan numarayı aradım ve dışarı döndüm. Telefon birkaç çalışın sonunda açıldı.

“Alo?”

Duyacağım azar ve bağırışları düşünerek kendimi alıştırmaya çalışıp, “Anne, Betül ben,” dedim. Telefonun diğer ucundan sinirli bir iç çekiş duydum. “Nereye götürdü o zorba seni? İyi misin?” Göz ucuyla Ömer’e bakıp, “Ben iyiyim anne,” dedim.

“Ne demek iyiyim Betül!”

“İyiyim işte. Siz de daha fazla merak etmeyin.” Alttan almalıydım, başka türlü

ikna olmayacaktı.

“Nasıl merak etmeyeyim?” dedi sinirle bağırarak. “Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“Evet anne, bu akşam yola çıkacaktınız siz, beni düşünmeyin bir de... Zorla götürmüyor beni, polise falan da haber vermeyin.” Derin bir nefes aldığını duyunca büyük bir şey geleceğini anlayıp devam ettim. “Anne bak telefonun şarjı bitebilir birazdan, yüzüne kapanabilir yani. İyiyim ben, Ömer’le konuşmamız gerekiyor bir süre, o kadar.”

“Seni anlayamıyorum Betül! O adam seni alıp götürüyor ve sen isteyerek gittiğini söylüyorsun!” Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp şarjına baktım, gerçekten de çok az kalmıştı.

“Telefon kapanabilir diyorum anne, merak etmeyin beni. Biraz kafa dinlemeye gittiğimi düşün, öyle bir şey...” Cümlenin sonunda bana bakan Ömer’e imalı bakışlarımı atmayı unutmamıştım.

“Delirteceksin beni Betül!” dedi çaresizce. Yalandan boğazımı temizledim. “Haydi

anne, Allah'a emanet olun, görüşürüz." Telefonu kapatmadan önce, "Görüşürüz!" diye bağırdı, bunu Ömer bile duymuştu.

Telefonu Ömer'e uzatıp arkama yaslanırken, "Evet, başımı dinlemeye gidiyorum!" dedim Ömer'in duyacağı kadar sesli bir şekilde söylenerek.

...

"Burası çok güzel..."

Geçtiğimiz ağaçlık yollar ve sonrasında yanından geçip gittiğimiz deniz... Öyle güzeldi ki burayı görmek bile beni mutlu etmişti. Sahil boyu yürüyen insanları ve küçük dükkânları izlemeye başladım.

"Öyledir," dediğinde başımı kısa bir an için ona çevirdim. "Nerede kalacağız?"

Camı biraz açtı. Hava güzel görünmesine rağmen içeri giren soğuk fazlasıyla hissediliyordu. Ürperdim. Ömer bunu hissetmiş ve camı kapatmıştı.

"Görürsün birazdan, geldik sayılır."

Birkaç dakika sonra büyük, bahçeli villaların olduğu site tarzı bir yerden geçip

biraz daha yukarı çıktık. Burada geçtiğimiz yerlerdeki gibi çok fazla ev yoktu, olanlarsa birbirinden epeyce uzaktı. Toprak yolda bir süre daha ilerledik. Nihayet Ömer bir bahçenin kapısında durup kornaya bastı. Sekiz dokuz yaşlarında bir çocuk koşa koşa gelip kapıyı açtı ve kenara çekildi. Ömer elini direksiyondan kaldırmadan çocuğa selam verdi. Çocuk sevinçle gülümseyip eve koştu. Ömer arabayı ilerideki garajdaki diğer arabanın yanına park ettikten sonra bana baktı.

“Haydi!”

Aynı anda arabadan indik. Ömer yanına gidene kadar beni bekledi. Az önce çocuğun koştuğu yoldan bir bahçeye girdik. Etrafta meyve ağaçları olduğunu tahmin ettiğim ağaçlar ve tek tük çam ağaçları vardı. Bahçenin ortası yeşillikti, biraz arka tarafta büyük bir salıncak vardı. Fakat en dikkat çekici olan şey, bahçenin her yanının dışarıdan bakan birinin göremeyeceği şekilde ağaçlarla çevrilmesiydi. Burası gerçekten çok güzeldi.

Bir kadın sesi, “Ömer!” diye seslendiğinde

merakla sesin sahibini görmeye çalıştım. Kırklı yaşlarının ortasında olduğunu tahmin ettiğim siyah başörtülü bir kadın hızla Ömer'e doğru yürüyordu. Arkasında da dört beş yaşlarında küçük bir kız ve bize kapıyı açan çocuk vardı. Hepsinin yüzünde aynı gülümseme vardı. Kadın yanımıza ulaştığında Ömer eğilip ona sarıldı.

"Neredesiniz siz Ömer, Hatice Abla neler anlattı bana öyle!"

Ömer gülüp kadına bir süre daha sarılıp geri çekildikten sonra, "Ben anlatmayayım Melek Teyze, annem anlatır zaten sana," dedi. Kadın sahte bir kızgınlıkla koluna vurdu Ömer'in. "Zaten o annene de soracağım ben!" Söylenmeye devam edecekti ki konunun tamamen dışında olan beni fark etti. Dönüp baştan aşağı süzdü. "Sen Betül'sün değil mi?" O an kadının yüzünün de, ses tonunun da Kübra'ya ne kadar benzediğini fark etmiştim. Yavaşça başımı sallayıp gülümsedim.

Kadın tekrar Ömer'e bakıp, "Ne kadar güzel..." dedi. Ömer'in yanından ayrılıp yanıma geldi ve beni kendine çekip sarıldı.

“Kızım, ben Melek Teyzen. Aslında sen bana abla da diyebilirsin. Bu hayırsız çocuğun sütannesiyim.” Kübra’nın annesiydi, tahmin ettiğim gibi... Ben de kollarını bana sarmış kadına sarıldım. Kadın geri çekilip yüzüme baktı.

“Ay maşallah ya!”

Ömer gülüp başını çevirirken ne diyeceğimi şaşırmış bir vaziyette kadına bakıyordum. Şükür ki Ömer beni durumdan kurtarmıştı. Elini yanındaki çocuğun omzuna koyarak, “Betül bu Burak,” dedi ve ardından küçük kızı aldı kucağına. “Bu da Sude.”

Burak büyük bir adam gibi başını eğip, “Hoş geldin Betül Abla,” dedi. Tatlı bir çocuktu ve aslında biraz Ömer’i andırıyordu. Ömer gülüp Burak’ın saçlarını karıştırdı. Sude onları umursamadan bana dönüp elini kaldırdı. “Hoş geldin Betülcüğüm.” Ben şaşkınca ona bakarken Melek Abla hemen uyardı onu. “Sude bak çekerim o kulaklarını!” Sude dudağını büküp annesine dikti gözlerini. “Ay aman anne!”

Melek Abla sinirli sinirli baktı Sude'ye. "Ömer çek şunun kulağını." Sude, Ömer'e dönüp sevimli bir şekilde sokulurken Ömer gülüp kucağındaki küçük kıza küçük bir tehdit gönderdi. "Bu seferlik affediyorum, bir dahakine ne dediyse yaparım haberin olsun."

Sude birden doğrulup heyecanla Melek Abla'ya baktıktan sonra, "Anne Ömer Abimler de bizimle gelecek değil mi?" diye sordu. Melek Abla unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Bak unutuyordum az kalsın. Geç kalacağız otogara, biz gidelim artık." Sude yüzünü asıp, "Gelmeyecekler mi?" diye bağırdı. Melek Abla onu umursamadan Ömer'e döndü. "Anahtarı falan size vereyim de biz çıkalım hemen." Ardından da Burak'a, "Oğlum koş, getir o anahtarları," dediğinde Melek Abla konuşmayı bitirmeden koşmaya başlamıştı Burak.

Hiçbir şey anlamamış bir hâlde onları izliyordum. Ömer garaja bakıp, "E niye arabayla gitmiyorsun ki?" diye sordu. Melek Abla elini salladı. "Yolları karıştırıyorum,

çoluk çocuk dolanıp durmayalım yollarda.” Ömer başını sallayıp, “İyi o zaman Melek Teyze, ben bırakırım sizi otogara kadar,” dedi. Elini cebine atıp anahtarları çıkardığında Melek Abla onu durdurmuştu.

“Yok oğlum, taksi çağırmıştım ben zaten.”

“E ben bırakırdım sizi, ne gerek var şimdi?”

Melek Abla, “Bir şey olmaz!” diyerek Ömer’in kolunu dürtüp eve döndü. “Gel bakayım, valizleri taşı kapının önüne.” Ömer, Sude’yi kucağından indirdi ve Melek Abla’nın peşinden gitmeden önce yanıma gelip belimden tutarak beni de beraberinde eve yönlendirdi.

...

Melek Abla, Burak ve Sude taksiye binip gitmişlerdi. Bahçe kapısının önünden ayrılıp eve doğru yürümeye başladık.

“Hatice Teyze’nin yanında kaldığı sütkardeşinin, Mert miydi adı, onun annesi değil mi?” diye sordum Ömer’e dönmeden.

“Evet.”

“Çok genç görünüyor,” dedim kaşlarımı

kaldırıp. Ellerini cebine sokup, “Erken evlenmiş,” dedi. Başka şeyler de sormak istiyordum ama merakımı belli bir seviyede gidermek için sadece, “Neden buraya geldik ve onlar neden gitti?” diye sordum.

“Onlar bizim eve gittiler,” dedi önce. “Aramızdaki sorunların son bulması için herkesten uzak, birbirimize yakın olmamız gerekiyor Betül. Burası bunun için gayet iyi... Zaten Melek Teyzem annemin yanına gitmek istiyordu.”

Durdum. “Bu insanları sırf sen benimle konuş diye mi gönderdin?” O da benimle birlikte durdu. “Zaten gitmek istiyordu dedim Betül. Ayrıca sadece seninle konuşmak için değil. Buranın sana iyi geleceğini düşündüm.” Gözlerimi devirdim. “Benim için hiçbir şey düşünme tamam mı Ömer? En son benim için bir şey düşündüğünde ölüyordum.” Yanından geçip hızlı hızlı yürümeye başladım. Nereye gideceğimi de biliyordum ya!

“Düzelteceğiz Betül!” diye bağırdı arkamdan. “Her şeyi yavaş yavaş düzelteceğiz!”

...

Ömer aynı odada kalacağımızı söyleyince bunu asla kabul etmeyeceğimi üstüne basa basa söylemiştim. Fakat o beni zorlamak yerine, “Pekâlâ,” dedi ve ben isteyene kadar başka odada kalacağını belirtti. Ona olan tavrım dengesizdi fakat bu şekilde devam etmemeliydi. Hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordum, bu beni son derece rahatsız ediyordu. Ona bir öfkem ve kırgınlığım vardı, ara sıra da olsa kendimi toplamalıydım.

O gün söylediğim yalandan sonra aramıza mesafeler açılacağını düşünüyordum fakat o sadece benim dengesiz tavrımı paylaşıyordu. Hâlbuki o gün söylediklerime inanmış görünüyordu.

“Betül?”

Başımı battaniyeden çıkarıp kapının yanında dikilen Ömer’e baktım. “Ne oldu?”

“Yemek yemeyecek misin?”

Ömer’in yolda aldığı abur cuburlardan başka bir şey yememiştim ve oldukça açtım.

Hayır diyemezdim ama öylece evet de diyemezdim. “Hayır!” dedim ters bir tavırla fakat bir yandan da ısrar etmesini umarak...

“Bir şeyler yemen gerekiyor Betül.”

Battaniyeyi başıma çekip, “İstemiyorum!” diye bağırdım. İnatlaşma söz konusuyken midemin gurultusu bile etkilemiyordu beni. Fakat Ömer buradan gider gitmez inatlaşma sırasında etkilemeyen mide gurultusunun bana yatakta kaç takla attıracağından haberim vardı.

“Seni sırtıma alıp aşağı indiririm!” dedi. Başımı battaniyeden çıkarmadan gizlice güldüm ve sonra ters bir ifade takınıp yataktan kalktım. Sanki Ömer ısrar ediyormuş da zorla yemek yiyecekmişim gibi bir ifadeye bürünerek Ömer’in yanından geçip aşağı indim.

Yemek masasını gördüğümde hevesle yutkundum, sonrasında çabucak kendimi toplayıp suratımı asmaya devam ettim. Salata ve soslu makarna vardı, bir de domates çorbası. Hepsi leziz görünüyordu. Koşa koşa sofraya oturmamak için kendimi

zor tutuyordum. İsteksizmişim gibi davranıp uyuşuk adımlarla masaya ulaştım. Sandalyeyi çekip suratsız bir şekilde sofraya oturdum, Ömer önümden tabağımı alıp çorba koydu. Allah'ım enfes kokuyordu!

Ömer'in bakmadığına emin olduğum bir zaman hızla çorbadan bir kaşık aldım. Kendi tabağını da alıp karşıma oturmuştu. Kaşığımı az öncekine göre daha yavaş bir şekilde çorbaya daldırdığımda Ömer küçük bir kâseyi önüme itti.

"Peynir koymalısın." Ona ters ters bakıp, "İstemiyorum," dedim huysuzca. *Pekâlâ*, o kaşar peynirdi değil mi? Onu kesinlikle istiyordum. Şükürler olsun ki Ömer beni dinlemeyip kâseden biraz kaşar peyniri alıp tabağıma koymuştu.

Çorbamı büyük bir iştah ve bu iştahı belli etmemeye çalışmak arasında sonunda bitirmiştim. Ömer makarna koymak için tabağımı aldığında çatalımı salataya batırıp büyük bir lokmayı ağzıma götürdüm. Önüme bıraktığı soslu makarnaya bakarken az da olsa dinen açlığımı kontrol altında

tutup belli etmemek biraz daha kolay olmuştu.

...

Yemeği yedikten sonra tekrar odama çekilmiştim. Namazımı kılıp bir süre balkonda vakit geçirdim. Ardından bahçedeki salıncağı gözüme kestirdim. Fatma Teyze'den getirdiğim çantadan bir kapüşonlu çıkarıp üstüme aldım. Şükür ki aşağı inmeden önce pike de almayı akıl edebilmiştim. Hava gerçekten de göründüğü gibi değildi.

Ömer'in etrafta olmadığına emin olduktan sonra salıncağa ulaştım ve minderinin üstüne bıraktım kendimi. Kapüşonu, toplamadığım saçlarımdan geçirip önümdeki fermuarı boğazıma kadar çektim. Pikeye sıkı sıkı sarılıp bağdaş kurdum ve denizin buradan görünen kısmına bıraktım bakışlarımı.

Kapüşonumdan çıkmış birkaç kısa saç telini içeri sokup ellerimi tekrar pikenin altına soktum. O sırada birinin yanıma geldiğini fark etmiştim. Dalgınlığıma geldiği için

korkuyla yerimden sıçrayıp hızla yan tarafıma döndüm. Ömer hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Çok geçmeden salıncağın diğer köşesine oturdu. İkimiz de bir süre hiçbir şey söylemedik. Sessizliği bozan o oldu.

“Hamile değildin.”

Nefesimi yavaşça bırakıp, “Değildim,” dedim.

Benim gibi acele etmeden bıraktı nefesini. “Yalan söyledin.” Dizlerimi kendime çekip, “Sen de inandın,” dedim belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Demek yalan söyleyebiliyormuşum.” Bedenini aşağı kaydırıp başını geri yatırdı.

“Söyleyemiyorsun... Ama bazı konular insanların aptallıklarını ortaya çıkarabiliyor,” dedi. Cevap vermedim. Ortada cevap verecek bir şey de yoktu ya... Yavaş yavaş sallanmaya devam ettik. “Canımı acıtmak istedin,” dedi zor duyduğum bir ses tonuyla. Hafifçe yutkunup ona döndüm. Başını yasladığı yerden bana çevirdi. Beceriksizce gülümsemeye çalıştım.

“Hâlâ canını acıtmak istiyorum.”

Gözlerini kapatıp, “Yap o zaman... Ama benden uzaklaşma,” dedi. Elini uzatıp elime dokundu. Kendimi geri çekip istemeyerek de olsa dokunuşundan kurtuldum. “Ya canını ancak böyle yakabileceksem?” Kaşlarını çatıp yutkundu. “Başka bir yol bul.” Başımı iki yana sallayıp habersizce dolan gözlerimden bir damla yaşı yanaklarıma uğurladım.

“Saçlarımı neden kestiğimi biliyor musun?” Cevap vermeden gözlerime bakmaya devam etti. “Bana aldığın toka bir gün koptu ve ben üstünde senin izin olmayan başka bir tokayla saçlarımı toplamak istemedim.” Dudaklarımı birbirine bastırdım, yanağımdan süzülen yaşı bir diğeri takip etmişti. “Eve geldiğimizde annemler beni hastaneye götürüyordu. Fırsat bulduğum ilk anda hamilelik testi yaptırdım. Senden bir parçayı öyle çok istemiştim ki... Seni hatırlatacak ufacık bir şey...” Gülümsedim. Gülümsedi. “Ama yoktu... Ben hatıranı taşıyan ufak bir canı bile bedenimde barındıramadığım için kendimden nefret

ettim.”

Gözlerini kıstı, nefesimin kesildiğini hissettim. Bakışlarımı kaçırıp başımı diğer tarafa çevirdim. “Kendimden nefret etmem için birçok sebebim vardı Ömer... Hâlâ nefes almam bile benim için yeterli bir sebepti.” Tekrar ona döndüm. “Anlayabiliyor musun?” dedim. Cevap vermedi, öylece bakmaya devam etti. “Her gece sadece tek bir duayı binlerce kez sayıklayıp ancak yorgun düştüğümde uyuyabildiğimi anlayabiliyor musun?” Başımı iki yana sallayıp salıncaktan kalktım. Pike omuzlarımdan kayıp salıncağın üstüne düşmüştü. “Sen beni öyle uzaktan izlerken nasıl kendimi kaybettiğimi anlayabiliyor musun Ömer?”

Salıncaktan kalkıp karşıma dikildiğinde, “Ağlama,” dedi. Buruşan çenem, beraberinde göz pınarlarımda bekleyen tüm yaşları yanaklarıma davet etmişti.

“Gözyaşlarının nefes kadar bir parçam oluşunu anlayabiliyor musun?”

“Ağlama Betül!” dedi. Yanaklarıma inen

gözyaşlarını kalan hırsımla silip, “Ağlamıyorum!” dedim. Hıçkırıklar omuzlarımı sarsıyordu. “Sana ağlama dedim!” dedi bir kez daha. Avazım çıktığı kadar bağırdım fakat sızlayan boğazım bunu çaresiz bir tınıya dönüştürmüştü. “Sana ağlamıyorum dedim!” Yüzüme eğildi ve parmağını yanağımda asılı kalmış bir damla yaşın üstüne değdirdi. “Bana bunu açıkla o zaman.” Bakışlarımı kaldırıp gözlerine baktım. Yine öyle bakıyordu, yine içimi titretiyordu, yine ruhumu ürpertecek kadar derine iniyordu. “Çünkü ağlıyorum seni aptal adam!”

Parmaklarını sırtımda hissettim. Beni kendine çekmeden geri çekildim. “Hayır Ömer... Sana bu kadar kızgınken...” Birkaç adım daha geri gittim. “Sana bu kadar kırgınken yaralarımı kollarında saramam.” Arkamı dönüp koşa koşa eve ulaştım. Merdivenleri hızla çıkıp ışığı yakmadan odaya girdim. Üstümdeki kapüşonluyu bir kenara atıp yatağa iliştim ve battaniyeyi başımın üstüne kadar çektim. Haftalar önce yaşadığım acıları hatırlamak canımı

yakıyordu. Fakat asıl canımı yakan, o anıları buna sebep olan adamın yanında hatırlamaktı.

22.

Haftalar önce bu adamın nefes aldığını bilmek için yanıp tutuşan ben, şimdi onunla aynı evde fakat farklı odalarda kalıyordum. İlk defa uykusunun ağır olmasını istedim. Böylece yanına inebilir ve uyanana kadar onu izleyebilirdim. Kendime karşı yüzsüzdüm, onu özlediğimi ya da yanında olmak istediğimi saklamıyordum. En azından tek başımayken hissettiklerimi gizlemek için gücümü harcamıyor, bu gücü onun yanında geçirdiğim zamanlara saklıyordum.

Nefesimi bırakıp yatakta doğruldum ve duvarda asılı saate baktım. Saat gecenin üçüydü ve ben bu yatakta dönüp durmaktan başka bir şey yapamıyordum, tabii yemekte fazla içtiğim su sonucu belirli aralıklarla tuvalete gitmemi saymazsak... *Sanırım şimdi de gitmeliyim.*

Yataktan kalkıp odadan çıktım. Odanın

yanındaki tuvalete yönelecekken fikir değiştirip merdivenlere yöneldim. Aşağıdaki tuvalete gitmemin Ömer'i en son aşağıda görmemle tabii ki hiçbir ilgisi yoktu. *Tabii ki!*

Merdivenlerden indikten sonra ortalığa şöyle bir göz atmaya niyetlenmiştim ki bedenim önce tuvalete gitmem gerektiğini hatırlattığında koşar adım tuvaletin yolunu tuttum.

Bu gece bir daha tuvalete gitmemek umuduyla ellerimi yıkayıp kenarda asılı havluya kurulandım. Tuvaletten çıktıktan sonra etrafa baka baka salona ulaşmıştım. Salona girip konsolun olduğu tarafa yöneldim. Ahşap konsolun üstündeki vazo ve kâseler, büyük ayna konsolun bir ucundan diğerine uzanıyordu. Çerçevesindeki modern desenler gerçekten hoşuma gitmişti. Gözlerim aynanın etrafında dolanırken arka tarafın yansımasında birinin olduğunu gördüm. Elimi son anda ağzıma kapatıp çığlığımla ortalığı ayağa kaldırmamayı başarabilmiştim. Arkada gördüğüm kişi

Ömer'di, koltukta yatıyordu. Elimi göğsüme koyup rahat bir nefes aldım. Ömer'in yemekten sonra yukarı çıkmadığını bilsem de yine de korkmuştum, ortamdaki bu loş havanın da bunda etkisi büyüktü.

Arkamı dönüp temkinli adımlarla koltuğa yaklaştım. Ömer üstü açık, başı hafif aşağı düşmüş bir şekilde uyuyordu. Uyuyakalmış olmalıydı. Gülüşümü birbirine bastırdığım dudaklarımın arasında ezdim. Dizlerimi kırıp yanına eğildim. Onu daha önce de böyle görmüştüm, dış dünyayla arasına soktuğu tüm perdeleri kaldırmış, yüzüne oturttuğu sert ifadeyi bir kenara bırakmış bir hâlde... Onu böyle izlemeyi seviyordum fakat asıl sevdiğim şey, herkesin gördüğü aşılmaz adamın en duru hâlini görebilecek kadar yakınında olmaktı.

Elimi kaldırıp yanağının üstüne götürdüm. Fakat uyanması ve beni bu şekilde yakalaması öyle olasıydı ki dokunmadan elimi kendime çektim. Bu riski göze alamazdım, özellikle de saatler öncesinde aramızda geçen konuşmadan sonra... Geri çekilip ayağa kalktım. Odama çıkmalıydım.

Fakat önce Ömer'in üstüne bir şeyler örtmem gerekiyordu.

Bahçeye çıkan kapının yanındaki küçük dolabın yanına gittim. İçinden en büyük battaniyeyi çıkarıp Ömer'in yanına geri döndüm. Battaniyeyi açıp ona hissettirmeden yavaşça üstüne örttüğümde hafifçe kıpırdandı. Battaniyenin tuttuğum ucunu bırakmak için elimi iyice indirdim. Bırakıp geri çekilecekken yerinde bir kez daha kıpırdadı ve hâlâ battaniyenin köşesini tutan elimi bileğimden kavradı. Kendimi geri çekmek için dikkatsiz bir girişimde bulundum fakat bu hareketim beni kendine çekmesiyle amacından sapmıştı. Koltuğun boş kalan küçük kısmını doldurmuştum. Söylenmek için Ömer'e döndüğümde gözleri hâlâ kapalıydı. Uykusunun bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum.

"Uyumadığını biliyorum," dedim omzuma sardığı kolundan kurtulmaya çalışarak. Fakat o uykulu birkaç mırıltı eşliğinde sırtımı göğsüne yaslamış ve kolunu belime dolamıştı. Kolunu ittim. "Sana diyorum!" Arkamda kaldığı için dönüp ona

bakamıyordum. Kollarında biraz daha çırpındım fakat ondan ayrılmama izin vermedi. Yüzümü asıp çırpınmayı bıraktım. "Seni düşünende kabahat..." Boşuna çaba harcadığımı bile bile kolunu bir kez daha ittim, tepki vermedi. Yattığım yerde oflayarak kıpırdandım. Fakat içten bir gülümsemenin çoktan dudaklarıma kurulduğunu inkâr edemezdim. Belki de bu bahanem olurdu, sonuçta beni bu duruma mecbur bırakan oydu ve ben de ondan kurtulamamış çaresiz bir kızdım. *Çok çaresiz...*

...

Göz kapaklarım açılmaya öyle isteksizdi ki soluduğum bu kokuyla bir ömür uyuyabilirdim. Bu, aynı ayaklarını denize sokmak gibiydi. Ayaklarından vücuduna yayılan serinlik seni rahatlatıyor ve hafif bir huzur bırakıyordu. Sudan çıkmak istemiyor, ayaklarımın altını yumuşak kuma sürtüyordum. Bedenim uyuşuk ve zihnim darmadağındı, uyanmam gerektiğini bildiğim hâlde huzurun güvenli kollarından çıkmak istemiyordum. İç çekip yattığım

yere biraz daha sokuldum. Bu sırada bir el omzumdan aşağı inmiş ve belimde durmuştu. Kaşlarımı çatıp gözlerimi kırpıştırdım.

Görüş alanım netleşene kadar gözlerimi kıstım. Fakat bir şeyler görebildiğim söylenemezdi. Başımı geri çekip etrafa baktım. Karşımda duran yüz gülümsemeyle gerilmiş, beni izliyordu. Durumu algılayamayıp kendime düşünmek için birkaç saniye verdim. Gözlerim uykunun tüm izlerinden kurtulup irileşirken kendimi hızla geri ittim. Aslında onu itmiştim ama arkasında bir dayanağı olmayan kişi ben olduğumdan itilen kişi de ben oluyordum. Bu onun da beklemediği bir hareket olmalıydı, yüzünün bir an için telaşla gerildiğini gördüm. Başta neye telaşlandığını anlayamasam da kısa bir süre sonra kolları arasından çıkıp sert yüzeye çakılınca durumu net bir şekilde kavramıştım.

Bedenimin her yanına yayılan acı çabuk geçmişti. Başımı kaldırıp etrafa baktım, ardından kendimi sinirle geriye bıraktım.

Ömer koltuktan doğrulmuş, bana bakıyordu. Hazır yerdeyken gülmemek için birbirine bastırdığı dudaklarına buradan bir tekme geçirsem nasıl olur diye düşündüm bir an için. Fakat tabii ki ona ters ters bakmaktan başka bir şey yapamamıştım.

Yerden kalkıp tozlanmış gibi üstümü silkeledim. “Sen nasıl bir adamsın ya!” Sonunda patlak verip gülmeye başladığında sinirle soludum. “Yanıma gelip yattıktan sonra neden bu kadar şaşırdın anlamadım,” dediğinde hayretle baktım ona. “Yanına yatmak mı? Beni yanına çeken sensin!” Alayla güldü. “Ben uyuyordum, ne yaptığımı hatırlayamam. Hem sen neden yanıma yaklaşıyorsun ki?” Yüzündeki eğlenen ifadeyi görünce sinirle dudağımı dişledim. “Seni düşündük de ondan! Ne bileyim koluma yapışacağını.” Çenemi kaldırdım. “Ayrıca da yemezler, uyumadığını biliyordum.”

Kaşlarını kaldırdı fakat ifadesi değişmemişti. “Ha bir de uyumadığımı bildiğin hâlde yanımda yattın?”

Ayağımı yere vurup gözlerimi sinirle

kırpıştırdım. “Ahtapot gibi sarılınca...” Arkamdaki koltuktan aldığım yastığı hızla suratına fırlattım. Yastık omzuna çarpıp yere düşmüştü.

O an aklıma gelen başka bir şeyle, Ömer’i bırakıp etrafta bir saat aradım. Bulamayınca aynı hızla Ömer’e dönüp, “Sabah namazı geçmedi değil mi?” diye sordum. Hava henüz aydınlanmamıştı fakat hâlâ süreler konusunda bocalama yaşayabiliyordum.

Ömer alaylı ifadesini bir kenara bakıp gülümserken, “Geçmesine var daha,” dedi.

“Yani vakit girdi öyle mi? Sen de burada gelmiş, benimle uğraşıyorsun!” Kınayan bakışlarımı Ömer’in üzerinde dolaştırdım. “Sen gerçekten bozuldun.” Arkamı dönüp odadan çıktığımda az da olsa benle geçtiği dalgaların intikamını aldığımı düşünüyordum. Yani en azından öyle olduğunu düşünmek istiyordum.

...

Gerinerek kollarımı iki yana açıp balkona yürüdüm. Saat on bire geliyordu. Bir bakıma erken bile uyanmıştım. Sonuçta

gece yarısına kadar uyuyamamış, Ömer'in yanında uyuduğum birkaç saatten sonra sabah namazını kılıp odama çıkmıştım. Çıkar çıkmaz da uyuyabildiğim söylenemezdi, bir saat kadar yine dönüp durmuştum yatağın içinde.

Koltuğun üstündeki kapüşonlumu giyip balkon kapısını açtım. Balkon tozluydu, yine de parmak uçlarımda dışarı çıktım. Buradan deniz daha net görünüyordu ve açıkçası hayran kalınacak bir manzarayla karşı karşıyaydım. Havadaki serinlik hafiflemişti, bugün rüzgâr da yoktu. Deniz durgun ve berraktı. Mavi gökyüzünü birkaç uçağın ardında bıraktığı iz lekelemişti fakat bu lekeler tek tük bulutlar arasında fark edilmiyordu.

Derin bir nefes alarak balkondan sarkıp bahçeye baktım. Ömer daha önce orada olduğuna emin olmadığım bir masaya kahvaltılıkları taşıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp içeri girdim. Arkamdan kapıyı kapatıp hızlı adımlarla merdivenlere ulaştım. İnmeden önce yüzümdeki gülümsemeyi silip suratımı asmıştım.

Bahçeye çıktığımda Ömer çayları dolduruyordu. “Ben de seni uyandıracaktım,” dedi bakışları beni bulduğunda. Ona ters ters bakıp salıncağın yanına yürüdüm. Masadaki yiyeceklerle göz göze gelip irademi zedelememek için bakışlarımı önüme çevirmiştim.

Salıncağa oturduğum sırada Ömer arkadan seslendi. “Oturacağın yerleri karıştırdın galiba.” Yüzüne bakmadan sallanmaya başladım. “Hayır, acı çekişimi izlemekten zevk alan bir adamın yaptığı yemeklere güvenmiyorum.”

Nefesini gürültüyle bırakıp gözlerini bana dikti. “Zevk almak mı?” Başını iki yana salladı. “Buraya gelmezsen seni ben getirmek zorunda kalacağım Betül.”

Salıncağın minderine vurup, “Ben haftalarca doğru düzgün yemeden yaşayabilen bir insanım!” dedim sinirle. Suçlayıcı bakışlarımı ona doğrulttum. “Tabii sen bilmezsin, yasını tutarken yaşamsal faaliyetlerimi pek yerine getirmiyordum!” Bulduğum her fırsatı ona laf sokarak

geçirmek içimdeki hırsın tetiklediği bir durumdu, şikâyetçi de değildim.

“Seni buraya getirmek konusunda ciddiyim Betül,” dediğinde sinirle gözlerimi devirdim. İsteksizce salıncaktan kalkıp ayağımı çimlere sürüye sürüye masaya ulaştım.

...

Kahvaltı boyunca Ömer’e ters ters bakmış ve tabağıma koyduğu şeyleri yemem için ettiği tehditlere karşı dişlerimi sıkmıştım. İştahlı olacağımı düşünmüştüm fakat Ömer beni böyle zorlarken bir şey yemek istememiştim. Tabii bunu benim isteğime bırakmaması iştahımın kaçmasının bir diğer sebebiydi.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp kâsede kalan son birkaç mısır gevreğini ağzına atarken, “Eve döndüğümüzde nikâh işlemlerine başlayalım,” dedi. “*Bu gün bir şeyler yapalım,*” dermiş gibi rahat bir tavırla söylemişti bunu. Ona dönüp birkaç saniye ifadesizce baktım. Ciddi miydi, yoksa mizah anlayışı görmeyeli kötüye mi gitmişti

bilmiyordum.

“Anlamadım,” dedim ciddiyetini test etmek için.

“Resmî nikâh için...” dediğinde elimi kaldırdım. “Orasını anladım da neye dayanarak böyle bir şey söylediğini anlamadım.” Kaşlarını kaldırıp sandalyesine biraz daha yerleşmişti.

“Bu zaten olacak bir şeydi Betül.”

Kendi kendime gülüp yüzümü diğer tarafa çevirdim. Ardından gülmeye devam ederek Ömer’e döndüm. “Yani sen bunca şeyden sonra hâlâ seninle evleneceğimi falan mı düşünüyorsun?” Gözlerini yavaşça kapatıp açtı ve acele etmeden derin bir nefes aldı. “Bunu tekrar söylüyorum ama... Zaten evli olduğumuzun farkında olmayabilir misin?” Alaylı gülümsemem yerini yapmacık bir ifadeye bıraktı. “Farkındayım ama senin farkında olmadığın şey bu hatayı bir daha yapmayacak olmam...”

Etrafı göstererek kollarını iki yana açtı. “Burası aramızda geçenleri arkamızda bırakacağımız yer Betül... Ne kadar kalmak

istiyorsan o kadar kalırız ve sen istediğin kadar düşünürsün. Fakat ikimiz de biliyoruz ki...”

“Bir dakika!” Gülümsemeye çalıştım fakat bu kez tümüyle başarısız kalan garip bir ifadeyle bu uğraşımı yarıda bıraktım. “Sana bunu düşündüren ne Ömer? Aramızın düzeleceğine nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Eğer aramızda geçenleri arkamızda bırakacağımız yerin burası olduğunu söylerken kastettiğin, aramızdaki tüm ilişkiyi burada bırakacağımız ve birbirimizi bir daha görmeyeceğimizse buna kendimi alıştırabilirim. Fakat kastettiğin bu değilse o iş o kadar kolay değil!”

Ellerini indirmiş, dikkatle bana bakıyordu. “Aklını saçma sapan düşüncelerle meşgul etme Betül.” Kaşlarımı kaldırıp sandalyemi yavaşça geri ittim.

“Yapamayacağımı mı sanıyorsun? Sana söylemiştim Ömer, seni üçüncü defa kaybetmeyi kaldırabilir...”

“Sen onu önce bir geçeceksin!” Benim aksime sandalyesini hızla geri itip yerinden

kalktı. Sert adımları çimleri döverek evin yolunu bulurken masanın bacağına sinirle bir tekme attım.

“Evlenecekmişim!” Masa örtüsünün köşesini parmaklarımın arasına alıp buruşturdum. “İstediğim kadar düşünebilirmişim!” Parmaklarıma dolanan örtüden kurtulmak için elimi silkeleyip kollarımı birbirine doladım. “Çok beklersin...”

İçimdeki kırgınlığın ortaya çıkacağı zamanı bekliyorum. O zaman seni özlediğim her saniyeyi ellerimle katledeceğim Ömer Günsur. Sana olan duygularımı konuşamayacak hâle gelene kadar benzetecek, hiçbirinin etkisinde kalmayacağım. Öfkemi aştığında seni daha büyük bir karmaşa bekleyecek ve o karmaşada sen de ben de kaybolacağız.

...

Boş su bardağını çevirip masaya yayılmış su damlalarını dağıttım. Merdivenlerden gelen ayak seslerinin mutfağa yönelişini dinledim. Sonunda kapının önünde durduğunda başımı

kaldırmadan söyleyeceği şeyi bekledim.

“Markete gidiyorum, gelmek ister misin?”

“Hayır,” demek istedim ama almam gereken şeyler vardı. Onları Ömer’den isteyip karşısında şekilden şekle girmek istemiyordum. Ters bir bakış atıp, “Giyinip geliyorum,” dedim. Bardağı masanın üstüne bırakıp dikildiği pervazdan ona çarparak geçtim.

...

Şalımın ön kısmını düzeltirken başörtünün bende nasıl duracağını düşündüm. Kübra bir kez denemiş ve yapamamıştı, ben de sıkılıp çıkarmıştım. Rahatlık önemliydi ve şu an için şal en rahat olanıydı. Aynadaki görüntüme son bir kez bakıp aşağı indim. Ömer aynı yerde ellerini cebine sokmuş, beni bekliyordu. Merdivenden indiğimi görünce bakışlarını bana çevirdi. Yüzüne yerleşen gülümseme ve beğeni hoşuma gitmişti fakat bunu belli etmedim. “Haydi!” dedim isteksiz bir şekilde. “Çıkalım artık.” Gözlerini benden ayırmadan başını salladı.

Arabayla gideceğimizi düşünmüştüm fakat

garaja yönelmeden bahçeden çıkmıştık. Böylesi daha iyiydi. Sola dönüp arabayla geldiğimiz yolu kısa bir müddet yürüdük. Ardından sağa dönüp yokuş aşağı inmeye başladık. Kaldırım taşları, iki yanımızı da kaplayan bahçeler ve önümüze uzanmış manzara mükemmel bir birliktelik oluşturuyordu. Deniz kendini karşımızda apaçık sergiliyordu. Sabah olmayan rüzgâr hafif bir esintiyle geri dönmüştü. O esinti tenimi okşuyor ve bir kedi gibi kollarıma dolanıyordu. Adeta bir fotoğraf karesinde geziyorduk. Burası gerçekten çok güzeldi, güzel kelimesini gölgede bırakacak kadar...

Yokuşu bitirdiğimizde aslında çok da dik bir yokuş olmadığını fark ettim, hatta oldukça kısaydı. İnsan bazı şeyleri zihninde büyütebiliyordu. Gideceğimiz yönü öğrenmek için Ömer'e baktım, sokağın iki yanına bakıp sağa döndü. Acele etmeden varmıştık, zaten evden de pek uzaklaştığımız söylenemezdi. Sahilin yakınında büyük bir marketti burası, içeri girdik. Ömer onu meyve-sebze reyonunda bulabileceğimi söyledi, ben de ondan ayrılıp

almam gereken şeyleri aramaya başladım.

Son anda akıl edip aldığım küçük market sepetine ihtiyacım olan her şeyi yerleştirip Ömer'in yanına gitmek için söylediği reyonu aramaya başladım. Meyvelerin olduğu bölüm plastik ve gerçek meyvelerle süslenmişti. Gözlerimi etrafta gezdirip hemen yanındaki sebze bölümüne girdim. Ömer market arabasını yanına çekmiş, alacağı şeyleri inceliyordu. Yanına gitmek için hareketlendiğim sırada yanına yaklaşan birini gördüm, bir kadını.

Olduğum yerde kaldım. Benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim kadın belki benden biraz daha büyük... Arabasını Ömer'in yanında tuttuğu arabaya çarpmış ve sanki bu bir kazaymış gibi şaşırarak ona bakmıştı. Ömer bir an için başını çevirip kadına baktı, ardından bir şey söylemeden önüne dönüp sebzelere bakmaya devam etti. Kadının Ömer'e bir şeyler söylediğini görebiliyordum. Sinirle soluyup yanımdaki kolona tutundum. Ömer kadını umursamadan onu geçiştirdiğini belli edercesine başını sallayıp market arabasını

beraberinde çekti. Kadın, Ömer'e birkaç şey daha söyledi ve elini tokalaşmak için Ömer'e uzattı. Ömer uzatılan ele bakıp az önceki gibi başını sallamış ve diğer tarafa geçmek için hareketlenmişti. Kadının bozulduğu ortadaydı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Ömer'in hareketlendiğini fark edince uzanıp koluna dokundu.

Pekâlâ, bu istisnai bir durumdu.

Tutunduğum kolondan ayrılıp hızlı adımlarla Ömer'in yanına ilerledim. Ben yanlarına yaklaşırken Ömer kolunu kadından çekmişti. İkisi de henüz beni fark etmemişti. Kadının alaylı bir tonda konuştuğunu duydum.

"Yalnızca çarptım, bu kadar abartma..."

Ömer, kadına ters bir bakış atarken yanlarına gelip az önce kadının Ömer'in koluna dokunduğu yere koydum elimi. Kadın kaşlarını çatıp bakışlarını bana çevirdi. Ömer de aynı anda bana dönmüştü. Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi kadına baktım. "Bir sorun mu var?" Doğrudan

kadına yönelttiğim soruyu Ömer cevapladı. “Yok hayatım.” Bir kolunu arabadan çekip omzuma doladı. Kadın bozulmuş ve yarı mahcup bir gülümsemeyle, “Kusura bakmayın,” dedi. Utanmış gibiydi. Aceleyle arkasını dönüp gitti. Başımı kaldırıp Ömer’e baktım. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmış, bana bakıyordu. Kaşlarımı çatıp omzumdaki kolundan aceleyle kurtuldum.

“Hayatımmış.”

Başını iki yana sallayıp güldü. Elimdeki sepeti market arabasına bıraktım. “Gül, gül... Neye gülüyorsun acaba? Komik bir şey varmış gibi...” Sebzelere bakarken hâlâ güldüğünü görebiliyordum. “Sen iyice garip bir adam olup çıktın.” Önümdeki market arabasını elimin tersiyle ittirdim. “Altı üstü arabayı çarpmış, ne var o kadar konuşacak. Bir de kusura bakmayın diyor. Tamam, bakmadık. Git artık...” Kadının bozulmuş yüzü gözlerimin önüne geldiğinde market arabasını tekrar ittim. Araba önündeki reyona çarpmış, birkaç patates yere düşmüştü.

Ömer gülmeye devam ederek bana bakarken, “Sakin ol artık Betül,” dedi yere düşmüş patatesleri yerlerine koyarken.

“O kadına da böyle dedin mi?” dedim. Gözlerini büyütüp nefesini bırakırken, “Yok artık...” demişti.

“Ben kadın için diyorum bir kere, insanların canının yanmasından hoşlanan bir adamsın ya hani, yazık olmasın diye!”

Başını diğer yöne çevirip nefesini bırakırken, “Ya sabır!” dedi.

“Ne? Yalan mı?” Kollarımı birbirine dolayıp çenemi kaldırdım. Elindeki poşeti market arabasına bırakıp bana döndü. “Aklında bir şeyler kurup durma Betül. Kendi kendini kışkırtıyorsun.” Kaşımı kaldırıp güldüm. “Olabilir. Kendi kendime bir şeyler yapmaya alıştım ne de olsa. Yalnızlıkla baş edecek kadar alıştım.” Dudaklarını ıslatıp bakışlarını kaçırdı ve arkasını döndü.

Kasanın önünde beklerken aldıklarımızı poşete yerleştirmeye başladım. Ömer de cüzdanını çıkarmış, parayı kasiyere uzatıyordu. Kasiyerin uzattığı fişi arka

cebine koyduktan sonra yanıma gelip bana yardım etmeye başladı. Poşetlerin ağır olanlarını alıp bana birkaç poşet bıraktı. Kalan poşetleri aldım ve Ömer'le birlikte marketten çıktık. Yukarı döneceğimiz sırada hemen ilerideki küçük park dikkatimi çekmişti. Birkaç adım önümdeki Ömer'e seslenip beklemesini söyledim. Durup arkasını dönerek, "Ne oldu?" diye sordu.

Boşta kalan elimle parkı işaret ettim. "Biraz otursak olmaz mı?" Bakışlarım iki elini de dolduran poşetlere kayınca, "Neyse," dedim. "Eve gidelim." Bana dönüp önümde durdu. "İstiyorsan oturalım." Poşetler epey ağır olmalıydı. "Hayır," dedim. "Eve gidelim." Fakat o yanımdan geçmiş ve parka ilerlemeye başlamıştı bile. "Haydi Betül!" dedi. Bir süre boş boş arkasından baktım, sonra hızlı adımlarla peşine takıldım.

Park, denizin ve yürüyüş yolunun hemen karşısındaydı ve buradaki çoğu yer gibi mükemmel bir manzarası vardı. Gökyüzünün maviliği hafif hafif solmaya, karanlığa yer açmaya başlamıştı. Denize

yansımaya başlamış turuncu, gökyüzüne güzel bir leke gibi düşmüştü. Hava hâlâ aydınlıktı fakat kendini karanlığa alıştırmaya çalışan tatlı bir aydınlık... Ömer ilerideki çardağa yürüyordu, yokluğumu fark etmiş olacak ki durup bana arkasına döndü.

“Betül?”

Ufuk çizgisinde dağılmış bakışlarımı çekip Ömer’e bakarken, “Geliyorum,” dedim.

İkimiz de çardağa oturmuş, hafif esintinin huzurlu etkisini hissediyorduk. En azından ben hissediyordum, Ömer daha çok yüzümü inceliyordu. Ellerimi birbirine kenetleyip bakışlarımızı birleştirdim. Gözleri çatılan kaşlarıyla kısılmamış ya da çenesi sıktığı dişleriyle gerilmemişti. Saçları öncekine kıyasla daha kısa olsa bile dağınık görüntüsünden yine de bir şey kaybetmemişti. Hafif burun kemeriyse her zamanki gibi yüzüne daha sert bir hava veriyordu, bunu da özlemiştim. Fakat asıl özlediğim gözlerindeki yeşilin tonlarını dalgalandırıp birbirine katan hareleriydi, *tam da gözlerimin aradığı şey...*

Sinirlendiğinde burun kemerini sıkması, verdiği ilk tepkinin kaşlarını çatmak olması, çenesinin gerilmesi, dağınık duran saçlarından alnına düşen tutamlar; bunların hepsi Ömer'e özeldi ve bu özelliğin farkında olduğum için kendimi özel hissediyordum.

"Söylesene," dedi gözlerini benden çekmeden.

Ona dalmış bakışlarımı dalgınlığımdan kurtarıp yine ona çevirdim. "Ne söyleyeyim?"

"Düşündüklerini..."

Bakışlarımı ellerime indirdim. "Neden?" Arkasına yaslanıp dirseklerini yaslandığı yere dayadı. "Söylemek istediklerini duymak istiyorum," dedi. Dudağımı büküp güldüm. "Ne kadar acımasız bir adam olduğunu düşündüğümü ve seni kaç tekmeyle öldürebileceğim hakkındaki olasılık hesaplarımı mı duymak istiyorsun?" Tatsız esprim onu güldürmemişti. "Bunları tahmin edebiliyorum," dedi. "Benden sakladıklarını merak ediyorum."

Dudağımı ısırıp gülümsememi dağıttım. “Etme Ömer... Öğrendiğinde ikimizin de hoşuna gitmeyecek.” Gözleri bir süre daha yüzümde oyalandı, ardından birleştirdiğim ellerime indi. “Bununla yaşayamazsın. Bir gün illaki açığa çıkaracaksın,” dediğinde birbirine kenetlediğim parmaklarımı açıp banktaki çekirdek kabuklarını aşağı ittim. “Haklısın!” dedim. “Bir gün illaki açığa çıkacak... Fakat bunun için biraz kendimi toplamalıyım. En azından biraz erteleyebilirim...” *Biraz erteleyebilir ve harelerini biraz daha aklıma kazıyabilirim ve belki ciğerlerimi bir süre daha oyalayacak kadar kokunu içime çekebilirim.*

“Yapma Betül...” dedi soluğuna karışmış bir fısıltıyla. Başımı iki yana sallayıp genişçe gülümsedim.

“Bana yapmamam için bir neden söyle.”

“Yapmamalısın.”

Başımı geriye atıp kıkırdadım. “Öyle ikna edici konuşuyorsun ki!”

Bakışlarımı parka çevirdim. Esmer, yuvarlak yüzlü küçük bir kız kaydırakta

oturmuş, bize bakıyordu. Gülümsedim, utanarak başını eğdi. Fakat yanaklarının gülümsemeyle gerildiğini görebiliyordum. Bakıp bakmadığımı kontrol etmek için gizlice bana bakmaya çalışıyordu. Ayağa kalkıp çardaktan çıktım. Küçük kız yanına geldiğimi görünce iyice gülümsedi. Kaydırağın yanına ulaşınca dizlerimi kırıp yanına eğildim.

“Bana mı bakıyordun sen?” Kız küçük ellerini ağzına kapatıp kıkırdadı. Sevimli sesine karşı gülmekten alamadım kendimi. “Benim adım Betül,” dedim elimi ona uzatıp. Elime bakıp çekinerek elini uzattı, ancak üç parmağımı kavrayabilmişti. “Benim adım Deniz.” Sesindeki çocuksu tını öyle sevecendi ki bir an için ona sıkı sıkı sarılmayı istedim.

“Güzel mi anneciğim abla?” Başımı kaldırıp yanımda dikilen kadına baktım. Deniz gibi yuvarlak yüzlü ve esmerdi. Yüzündeki sevecen gülümseme sebepsizce ona yakınlık duymamı sağlamıştı. Gülümsedim.

Deniz annesinin sorusu üzerine hevesle başını sallayıp daha sonra kaydıraktan

kalkıp annesinin eteğini çekiştirmeye başladı. Gizli bir şey söyleyecekmiş gibi elini ağzının yanına kapattı, bir yandan da bana bakıyordu.

“Ben de onun gibi güzel olacak mıyım?”

Konuşmasındaki bozukluk kısılan sesiyle iyice belirginleşiyordu. Annesi kahkaha atmaya başlayınca ben de dayanamayıp ona katıldım. Kızının saçlarını okşayıp cevap bekleyen gözlere karşı başını salladı.

“Evet bir tanem, sen de büyüyünce bu abla gibi güzel olacaksın.”

Küçük kızın gözleri dişlerini ortaya çıkaracak kadar büyük bir gülümsemeyle kısılmıştı. Ayağa kalkıp yanıma gelmesi için ellerimi ona uzattım. Bunu bekliyormuş gibi hızla yanıma gelip kucağıma zıpladı. İkimizin kıkırtıları eşliğinde kucağımdaki küçük bedeni sıkı sıkı sardım.

Hemen yanımda hissettiğim bir nefesle omzumu kısıp yüzümü arkaya çevirdim. Ömer’le yüzlerimiz arasında küçük santimler vardı. Fakat o bana değil, kucağımdaki Deniz’e bakıyordu. Elini

kaldırıp gözlerinde merhameti saklamadan kucağımdaki küçük kızın saçlarını okşadı. Yüzündeki ifadenin sıcaklığı bizi sarmalayan rüzgâra karışıyor, içimi ısıtıyordu. Onların arasında kalmış, ses çıkarmadan bu güzel görüntüyü izliyordum. Deniz ellerini yüzüne kapatıp başını omzuma sakladı ve Ömer'in ağzından ânın atmosferine gölge düşüren o sözler döküldü.

"Huyu benzemesin."

23.

İç çekip göz kapaklarımı yavaşça araladım. Geç yatmış ve geç uyanmış olmanın tüm uyuşukluğu ve yorgunluğu yine üstümdeydi. Başımı yastığa koyduğumla uykumun geldiği zaman arasında bitmek tükenmek bilmeyen saatler oluyordu. Düşüncelerimin sesinin kesildiği o nadir zamanları bulduğumdaysa özlemle sarılıyordum.

Ömer buradaydı; seslensem koşup yanıma gelecek kadar yakınımda, elimi uzatsam tutacak kadar benimle... Kalbim adının geçtiği her an kızgınlığımı kenara bırakıp onun için hızlanıyordu. Zihnim onunla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor, gözlerim harelerini görebilmek için an kolluyordu. Kızgınlığımın dindiğini hissedebiliyordum; yok olmuyordu, yalnızca biraz diniyordu. Fakat kırgınlığım için henüz bir çözüm yoktu. Bazen onu susturup elimi Ömer'e uzatıyordum fakat uzun sürmüyordu, o bunu

fark etmeden geri çekiyordum.

Kendimde biraz güç bulsam, karşıma ilk çıktığında ona sarıldığım âna dönmek için kendimi aşmaya bile razıydım. Fakat bir şeyler kopup içimdeki girdapta karışıp gitmişti. Ömer içimi ürperten adamdı, zihninde dolaştığım adamdı, en özel duygularımda söz sahibi olan adamdı ve kalbimi kıran... Bu hakka birincilikle sahip olan adam hakkını kullanmıştı ve bu durum aramıza mesafeler değil, uçurumlar bırakmıştı.

Ömer yanımdaydı ve ben yanımdaki adamı özlüyordum. Nefesimi sıkıntıyla bırakıp, “Ömer...” dedim çaresiz bir hâlde. Başımın altındaki yastığı çekip sarıldım. Yüzüm yastığa gömülmüştü, kollarımın altındaki battaniyeyi ayaklarımla ittim. Nefes almak için yastıkla arama kısa bir mesafe bırakmıştım ki kapının oradan eğlendiği her hâlinden belli olan bir ses yükseldi.

“Gerçeği burada güzelim.”

Ellerimi gevşetip sarıldığım yastığı çabucak bıraktım. Gözlerimi kapatıp arkamı

döndüm.

“Git buradan!”

Alayla kıvrılmış dudaklarındaki sinir bozucu ve çoğu zaman etkileyici gülümsemeyi görmesem de tahmin edebiliyordum. “Ben yalnızca sana yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedi.

Nefesimi sinirle bırakıp yattığım yerden doğruldum ve ona döndüm. İfadem son derece ciddi ve kızgındı. Tabii önemli olan benim ifadem değil, onun bunu ne kadar ciddiye alacağıydı.

“Seni falan düşündüğümü düşünüyorsan yanılıyorsun. Böyle olsa o yastığa sarılmaz, tekme atardım.”

Kaşlarını kaldırıp ellerini eşofmanının ceplerine sokarken, “Beni düşünmediğin zamanlarda bile adımı sayıklaman gerçekten çok sevimli...” dedi. Sinirle dudaklarımı dişledim. Ona o kadar sinirliydim ki çünkü... Çünkü haklıydı! Başımı diğer tarafa çevirip kızarmaya başlamış yanaklarımı görmesini engellemeye çalıştım. Fakat o kapıdan içeri girmiş ve yatağın önünde

durup doğrudan bana bakmıştı. Kendimi ona bakmaktan alamadım. Kelimeler dudaklarından bir fısıltı gibi dökülmüştü.

“Kırmızı bir Betül...” Bunu öyle bir söylemişti ki söyledikleri üzerine düşünmesem iltifat olarak algılayabilirdim. Fakat şükür ki düşünmüştüm.

Az önce ittiğim battaniyeyi üstüme çekip, “Sana git dedim Ömer!” dedim. Yatağın içinde kıvrılmıştım, bu da battaniyenin bedenimi tümüyle sarmasına sebep olmuştu. Dışarıdan bakıldığında dev bir koza gibi göründüğüme emindim fakat buradan kelebek olarak değil, ancak bir domates olarak çıkabilirdim. Oksijen gitgide azalıyordu. Battaniyenin bir köşesini kaldırıp burnumu oraya sığdırdım. Yatağın diğer tarafından yükselen kahkahayla gözlerimi devirdim.

“Gideyim de rahat rahat nefes al.”

Burnumu çıkardığım boşluğu genişletip bağırdım. “Gitme Ömer, defol!” Ayak sesleri giderek odadan uzaklaşırken kahkahası da adımlarına eşlik ediyordu.

Uzaklaştığına emin olunca battaniyeyi açıp rahat bir nefes aldım. Yüzüme yapışmış saçlarımı arkaya itip bedenime dolanmış battaniyeyi tekmeleyerek üstümden attım.

...

Ömer'in imalı bakışları altında tostumdan bir ısırık daha almıştım. Sabahki olayın üzerinden saatler geçmesine rağmen bu bakışlarını bir türlü üstümden çekmiyordu.

"Önüne dön artık." Onu umursamıyormuş gibi yaparak kahvaltıma devam etmeye çalışıyordum.

Ömer ve bakışları...

Ona kaçamak bakışlar attığım bir ara, gözlerindeki alay ve imanın yerini dolduran durgunluğu fark ettim. Çatalını masanın üstüne bırakıp arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Saçlarını seviyordum." Dudağımı birbirine bastırıp ısırmak için kaldırdığım tostu geri indirdim. Şu âna kadar saçlarım hakkında tek bir kelime bile söylememişti ve şimdi bu konuyu açması beni şaşırtmıştı. "Ama bu hâlini de sevdim," dedikten sonra kendi

kendine güldü. “Bazen sana ait olan bir şeyi sevmeme ihtimalim olmadığını düşünüyorum.”

Göğüs kafesimin hemen altında yanan ateşi körükledi; ısı damarlarıma yayılıyor, düşüncelerimi buharlaştırıyordu. Dudaklarım hoş bir gülümsemeyle gerilmeye meylettiğinde onları tekrar birbirine bastırdım.

“Saçlarımı kesme sebebim...”

“Biliyorum.” Gülümsemesi isteksiz bir kıvrıma dönüşüp ifadesinden kalan bir artık gibi kaldı dudaklarında. “Söylemiştin.” Derin bir nefes alıp bakışlarını sabahtan beri ilk defa kaçırdı. “Ve buna sebep olduğum için özür dilerim.”

Anlayışlı olmayacaktım. “Ne için?” dedim az önce geri çevirdiğim gülümsemeyi şimdi zorla geri getirmeye çalışarak. “Herkesin bildiği bir gerçeği acı çekmem pahasına benden sakladığın için mi? Yoksa bu acıyla kendime ve çevreme verdiğim zarar için mi?”

Nefesini bırakıp başını önüne eğerken, “Acı

çekmeni hiçbir zaman istemedim Betül ama başka bir çarem yoktu," dedi.

"Kübra bile biliyordu Ömer."

"Ona ben söylemedim. Mert'le konuşmalarımızı duymuş, zaten bir şey saklamayı beceremez. Annemi ağlarken görünce de ona söylemiş."

Nefesimi bırakarak ona dönüp, "Sen acı çektiğimi gördün Ömer!" dedim. "Ben başka bir şey düşünemiyorum."

"O adamlar her ânını izlerken ve en ufak bir açığını yakalamak için can atarken seni onların önüne atamazdım."

Ellerimi saçlarıma daldırıp başımı iki yana sallarken, "Mahkemeden sonra öyle umutlanmıştım ki..." dedim.

"O gün dönmemin imkânsız olduğunu söyledim sana Betül. Tüm bu karışıklıkta hedef tahtası gibi gösteremezdim seni. Hem bu süreçte..." Sağ elini alnına götürüp parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Ne kadar güçlü olduğuna, ne kadar yol katettiğine bir bak."

“Sen yanımdayken de bunları yapabilirdim!”

Başını iki yana sallayıp, “Sana yetersizdim, seni oyalıyordum. Bağımsız olmanı istedim Betül. Öğrendiklerini etkimde kalmadan, ben aklında olmadan öğrenmeni istedim. Güçlü olmalıydın, ben olsam da olmasam da güçlü olmayı öğrenmen gerekiyordu,” dedi.

Kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Ömer de en az benim kadar bu gülüşün keyif barındırmadığını biliyordu. “Bana yetersizdin öyle mi?” İçi boş gülüşüm çabuk yıkılmıştı. “Sana böyle bir şey olmadığını söylemiştim Ömer. Neden benim yerime düşünüyorsun ki?” Arkama yaslanıp dudaklarımı ıslattım. “Güçlü olmayı canımı okuyarak mı öğretmeyi tercih ettin? Seni gerçekten anlamıyorum! Ama bir konuda haklısın. Seni bir kez daha kaybedecek kadar güçlüyüm Ömer!”

Bakışlarındaki soğukluk az önce içimde büyüyen sıcaklığı can sıkıcı bir buz kütlesine dönüştürmüştü. “Şunu tekrarlayıp durmandan nefret ediyorum. Aklından çıkar

Betül, çünkü buna izin vermeyeceğim.”

Ellerimi saçlarımdan geçirdim. Ona kendimi ifade edememek beni delirtiyordu. “Anlamıyorsun Ömer... Bana tümüyle haklı olduğunu ispatlasan bile bu darmadağın olduğum gerçeğini değiştirmez. Sana haddinden fazla kırgınım ve bu durum her an karşıma çıkıyor. Yoruluyorum Ömer... Belki de...”

“Sana bunu aklından çıkarmanı söyledim!” Gür sesi içimi titretirken bunu dışa vurmamak için gayret ettim. “İstediğin süre mi? Sana burada istediğin kadar kalabileceğimizi söylüyorum. Sana dokunmamı istemiyorsan isteyene kadar dokunmam. Konuşmak istemiyorsan isteyene kadar konuşmayız ama Betül... Seni bırakmam gibi saçma düşüncelere sakın kapılma!”

“Ömer...” dedim ne söyleyeceğimi bilemeden. Masanın üstünde çalmaya başlayan telefon, nasıl devam ettireceğimi bilmediğim konuşmamı kesip bana kolaylık sağlamıştı. Ömer telefonu alıp kimin aradığına baktı, ardından bana kısa bir bakış

atıp telefonu açtı.

“Aleyküm selam Emre. Ne oldu?” Kaşlarını çatıp duyduklarına dikkat kesildi. Onu böyle görünce ben de meraklanmıştım. “Kendi kıymetli canına kıyabilmene şaşırdım.” Canına kıymak demişti değil mi? “Tamam Emre, dikkatli oluruz.” Parmağının ucuyla çatalını ittirdi. “Sen de. Görüşürüz.” Telefonu kapatıp masaya bırakmıştı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Peşimizde olan şirketin sahibi... Bu sabah koğuşunda intihar etmiş.”

Bir an için kanımın donduğunu hissettim. Ne olursa olsun bu kötüydü. Ellerim buz keserken o son derece soğukkanlıydı. Yüzümdeki ifadeyi fark etmişti. “O pisliğin kaç insanı gözünü kırpmadan öldürdüğünü bilmiyorsun Betül. Yaptığı pisliklerle yüzlerce insanın canını yaktı. Sence ölümü üzülmemizi gerektiren bir durum mu?” Ne olursa olsun bu, kötü bir durumdu fakat Ömer haklıydı. Yine de içimdeki ürpertiyi atamadım.

Aklıma takıldığı hâlde ertelediğim bir

soruyu yönelttim Ömer'e. "Mahkeme kazanıldı ve sen ortalarda yoktun... Eğer seninle ilgisi olduğunu bildikleri herkesi göz önünde tuttularsa mahkeme nasıl kazanıldı?"

"Kutay sayesinde," dedi.

Kaşlarımı çatıp aradaki bağlantıyı sağlamaya çalıştım. Sonra bıraktım, düşünmedim; çünkü sağlıklı bir düşünce ya da tahmin üretememiştim. Devam etmesini bekledim.

"Kutay'ın yanımıza geldiği gün de adamlar bizi bulmaya çok yakındı. Bunu bildiğim için Kutay'ı farklı bir yoldan göndermiştim, ondan kimsenin haberi olmadı. O gün onunla konuştuğumuzda bana yardım etmek istediğini söylemişti, o an için bir şey söylemedim. O otelde kalmaya başladığımız günün yaklaşık bir hafta sonrasında Kutay'ı aradım. Uzun vadede adamların yapacağı atakları tahmin etmek benim için kolaydı fakat zamanlamalarını bir türlü tahmin edemiyordum ve bu, planlarımı bozuyordu. Bu yüzden Kutay'a benim için asıl önem taşıyan belgelerin yerini söyledim. Ortalık

kızışmadan onları söylediğim yerden aldı. Tahmin ediyorsundur ki vurulduğumuz gün benden aldıkları belgeler daha önce onlara kopyalarını verdiklerimizdi. Onları bir süreliğine Fuat Abi'ye emanet etmiştim, o gün de her ihtimale karşı bana getirmesini istedim. Kötü bir zamanlama yapmışım, onu da işin içine katmaktan kıl payı kurtulmuşuz. O aralar böyle bir şey yapabileceklerini tahmin edebiliyordum ama o an benim için beklenmedik ve hazırlıksızdı. Zaten ölüm olayı da kendime geldikten sonra son anda yapılan bir plandı. Emre her şeyi apar topar ayarladı."

Anlattıklarını sindirebilmem için bir süre sessiz kalıp bekledi. Su bardağını alıp bardağın yarısına ulaşan suyu bitirdikten sonra devam etti. "Aslında yaptığımız akla gelmeyecek bir plan değildi fakat adamlar ellerindeki belgelere güvenip mahkeme gününe kadar benim durumum üzerinde değil, çevremdeki insanlar ve özellikle senin üzerinde yoğunlaştı. Kimse Kutay'ı fark etmedi, etse de şüphelenmedi. Kutay onlar için alakasız ve benim açımdan o an için en

güvenilir adamdı.” Yaptığı uzun açıklamadan sonra derin bir nefes alıp sözlerini tamamladı. “Kutay’ın neden bildiğini öğrendin, Emre emniyetteki durumları kontrol altında tutmak için biliyordu, Mert ise bizimkilere göz kulak olmak için...”

Açıklamasının her bir kelimesini dikkatle dinlemiştim. Bazı kısımları onun da söylediği gibi tahmin edilebilirdi fakat bazı kısımlarıyla benim için oldukça şaşırtıcıydı. Özellikle de Kutay’ın da bu işin içinde olduğunu bilmek, bu gerçekten şaşırtıcıydı.

Bir şey söylemeden ayağa kalktım ve kahvaltılıkları tepsiye doldurmaya başladım. Dolan tepsiyi alıp yanından ayrılıyordum ki, “Bir de...” diye söze başladı dikkatimi çekerek. “O adamın ölümü ortalığı bir süre için tekrar kızıştıracaktır.” Varacağı sonucu merak ederek devam etmesini bekledim. “Bu sürede bizim de her ihtimale karşı dikkatli olmamız gerekecek.”

Rahatsız oldum. Her şey durulmuşken bir kez daha dikkatli olmaya çalışmayı istemiyordum. Başımı hafifçe sallayıp

elimdeki tepsiyle arkamı döndüm ve aklımdan geçen düşüncelerle kendi kendimi huzursuz etmemeye çalışarak eve yöneldim.

...

Fatma Teyze'den getirdiğim sırt çantasını alıp yatağımın üstüne oturdum. Çantayı açıp üstteki birkaç kıyafetimi aldım ve çerçeveyi çıkarıp çantayı yatağın üstüne bıraktım. İçten gülümsemesinin izini taşıyan bu fotoğrafı alabildiğim için kendimi şanslı hissediyordum. Bu fotoğrafın karşısında günlerce hiçbir şey yapmadan durduğum zamanlar çok uzak değildi.

Fakat eğer bir karar veriyorsam içten içe, ona ait şeylere bu kadar bel bağlamamalıydım. Güçlü olmamı istiyorsa bunun hakkını vermeliydim ve karşısında gerçekten güçlü bir kadın görmeliydi. Çerçeveyi yatağa bırakıp çantadaki diğer eşyaları çıkardım. Elim market fişine uzanırken acı acı gülümsedim. Bu fiş Ömer'den bir iz taşıyordu, bu yüzden önemliydi. Fakat başka bir anlamı daha vardı artık. Bu fiş kendimi kaybedişimin, düşüşümün, acılarımın bir kanıtıydı.

Fişi dikkatli bir şekilde çantanın ön gözüne bıraktım. Burada Ömer'in eşyaları vardı; zihnimde de başını dizlerine dayamış, yatağında ileri geri sallanan ruhsuz bir Betül... Tüm bunları unutacak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum. Gücümü bencilce tüketen bir kırgınlığa sahipken buna cevap vermek güçtü.

Çıkardığım her şeyi çantaya koydum. Onu da yatağın kenarına, diğer çantanın yanına bırakıp odadan çıktım. Alt katta hiç ses yoktu. Önce mutfağa gidip bir bardak su içtim, ardından etrafa bakınarak salona geçtim. Köşedeki küçük kütüphane dikkatimi çekince o tarafa yönelmiştim. Parmağımı kitapların gövdelerinde gezdirip birini çıkardım. Birkaç sayfasını ayakta inceledikten sonra yavaş adımlarla üçlü koltuğa yöneldim. Bağdaş kurup kucağıma bir yastık aldım ve parmağımı koyduğum sayfayı tekrar açıp kitabı incelemeye devam ettim.

Kitabı ayrıntılı olarak okumak yerine genel olarak konu başlıklarını ve bazı paragrafları okuyordum. Tümüyle kendimi kaptırdığımı

söyleyemezdim ama bir yerde dalmıştım. Koltuğun yanında biten ayak seslerini işitince ancak okuduğum cümleyi tamamladıktan sonra başımı kaldırabilmiştim. Ömer yanıma gelip kendini koltuğa bırakmış ve elindeki telefonu bana uzatıyordu.

“Anneni ara istersen.”

Elimdeki kitabı kapatıp koltuğun yanına bıraktım. Telefonu elime aldığımda annemden gelecek tepkiye hazırlanmak için başımı koltuğun arkasına yaslayıp kendime birkaç saniye vermiştim.

Geçmiş aramalara girip annemin numarasını buldum önce, sonra vazgeçip babamın numarasını çevirdim. En azından sakin bir telefon konuşması olur ve babam konuştuklarımızı bir şekilde anneme anlatırdı. Telefon üçüncü çalışta açıldı.

“Alo?”

“Baba, ben Betül,” dedim. Annem gibi büyük bir tepki için derin nefes almak yerine, “İyi misin kızım?” diye sordu sadece. Annem ona yoldaki konuşmamızı

anlatmış olmalıydı.

“İyiyim baba.”

“Betül kimse seni zorla tutmuyor değil mi?”

“Hayır baba, kendi isteğimle buradayım. O günkü gidişimiz biraz tuhaf ve beklenmedikti sadece.” Sakince başını salladığını hayal edebiliyordum.

“Pekâlâ ama eğer istemediğin bir durum olursa lütfen hemen bizi ara.”

“Tamam... Annem nasıl? Yani benim yüzümden evde kalmadınız değil mi?”

“Aslında sen anneni arayana kadar iptal edecektik ama iyi olduğunu öğrenince gerek kalmadı. Annenin hâlâ söylendiğini tahmin ediyorsundur zaten.” Gülüşü telefona yansımıştı. “Bir yemeğe katılacağız, annen hazırlanıyor. İstersen senin için çağırabilirim.”

Görebilecekmiş gibi başımı hızla iki yana salladıktan sonra, “Teşekkürler baba, sen ona konuştuğumuzu söylersin,” dedim.

“Tamam, görüşürüz o zaman.”

Telefonu kapatıp Ömer’e uzattım. Elimden

alırken alayla gülüyordu. “Baban benden hoşlanmıyor.” Başımı az önceki gibi koltuğun arkasına yaslayıp bakışlarımı Ömer’e çevirerek, “Haksız mı?” dedim imayla. Dişlerini gösterecek kadar güldü. Sonra hiç beklemediğim bir şekilde koltukta kayıp başımı dizlerime yerleştirdi. “Haklı,” dedi kendini koltuğa biraz daha yerleştirirken. “Biri benim kızıma bunları yapsa zaman kısıtlaması olmasın diye eşeği suya bile göndermez, ağzını burnunu kırardım.”

Ağzım açık bir hâlde öylece ona baktıktan sonra ellerimi yüzüme kapatıp gülmeye başladım. “Babam seni güzelce benzetmeliydi o hâlde?” Başını salladı. “Kesinlikle yapmalıydı.” Elimde olmadan saçlarına dokundum ve birkaç tutamı yüzünü ekşitecek kadar çektim. “O zaman bunu ben yapmalıyım.” Gözlerini kapatıp muzır bir gülümseme takındı. “Sesimi bile çıkarmam.” Omuzlarını esnetip, “Eğer bu şekilde rahatlayacaksan...” diye de ekledi.

Elimi saçlarından çekip koltuğun koluna bıraktım. Hafif uzamış sakallarını kaşıyıp

yutkundu. Uzanıp âdemelmasına dokunmak istemiştim. Rahatsızca kıpırdandı. Gözlerini açmadan bacağımın yanında duran elime uzanıp kendine çekti ve saçlarına bıraktı. Gülümseyip parmaklarımı koyu tutamların arasında gezdirmeye başladım. Bir elim saçlarının arasında gezinirken, diğer elimi alnına indirdim. Parmak uçlarımla alnında küçük daireler çiziyordum, dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görür gibi oldum. Parmağımı kaydırıp burnundaki hafif kemerin üstüne getirdim. Ardından belirlediğim rotada aşağı inip sakallarının çevrelediği çenesine dokundum. Ellerim âdemelmasını bulduğunda elimi boynundan kaydırıp koltuğa bıraktım.

“Keşke,” dedim fısıltıya karışan sesimle. “Keşke kırgınlığımı içimden söküp atabilsem...”

24.

Belki de bir şeyleri denemeliydim. Belki de kırgınlığın öylece geçmesini beklemek ya da kırgınlığımın istediği yola başvurmak yerine onu yok etmeye çalışmalıydım. Bu kadar güçlü ve umutlu değildim fakat denemezsem suçluluk yakamı bırakmayacaktı. Düşüncelerimi bulandıracak hiçbir *acaba* istemiyordum.

Dünden beri bu konu üzerine uzun uzun düşünmüştüm ya da aklımdan çıkmadığı için düşünmek zorunda kalmıştım. Bir sonuca varamadığım belliydi fakat artık çabalamak istiyordum. Eğer olmayacaksa bile kendime karşı savunmam olacaktı.

Feracemi ve başörtümü çıkarıp kapının arkasına astım. Yerdeki seccadeyi de yatağın üstüne bırakıp odadan çıktım. Aşağı indiğimde Ömer yine ortalıkta görünmüyordu. Önce mutfağa baktım, ardından salona fakat oralarda da yoktu.

Salonda konsolun üstünde duran Ömer'in telefonunu görünce o tarafa yöneldim. Telefonu elime alıp topuklarıma takılan eşofmanımı çektim, bahçeye çıkıp etrafa bakındım. Ömer yine yoktu, omuzlarımı silkip salıncağa yürüdüm.

Telefonun ekran kilidini açıp salıncağa oturdum ve bacaklarımı boylu boyunca uzattım. Ekranı kaydırıp uygulamalar arasında vakit geçirebileceğim bir şeyler aradım. Fakat pek de eğlenceli bir telefona sahip değildi. Galeriye girdim, neredeyse boştu. Olan fotoğraflarsa birkaç kâğıt ve ilgilenmediğim birkaç şeyle ilgiliydi.

Esen hafif rüzgârın ciğerlerime bıraktığı kokuyla gözlerimi kapatıp hafifçe yutkundum. Telefon ekranında gezen parmaklarım hareketsiz kalmıştı, tüm uzuvlarım özlemle uyuştu. Frambuazlı pasta kokusunu burnumda hissedecek kadar özlemiş olabilir miydim? Yoksa yakınlarda bir yerde...

Önüme uzatılan kolla korkuyla sıçrayıp telefonu salıncağın üstüne attım. Ömer hemen yanımda bana alayla bakarken elimi

Salonda konsolun üstünde duran Ömer'in telefonunu görünce o tarafa yöneldim. Telefonu elime alıp topuklarıma takılan eşofmanımı çektim, bahçeye çıkıp etrafa bakındım. Ömer yine yoktu, omuzlarımı silkip salıncağa yürüdüm.

Telefonun ekran kilidini açıp salıncağa oturdum ve bacaklarımı boylu boyunca uzattım. Ekranı kaydırıp uygulamalar arasında vakit geçirebileceğim bir şeyler aradım. Fakat pek de eğlenceli bir telefona sahip değildi. Galeriye girdim, neredeyse boştu. Olan fotoğraflarsa birkaç kâğıt ve ilgilenmediğim birkaç şeyle ilgiliydi.

Esen hafif rüzgârın ciğerlerime bıraktığı kokuyla gözlerimi kapatıp hafifçe yutkundum. Telefon ekranında gezen parmaklarım hareketsiz kalmıştı, tüm uzuvlarım özlemle uyuştu. Frambuazlı pasta kokusunu burnumda hissedecek kadar özlemiş olabilir miydim? Yoksa yakınlarda bir yerde...

Önüme uzatılan kolla korkuyla sıçrayıp telefonu salıncağın üstüne attım. Ömer hemen yanımda bana alayla bakarken elimi

göğsümün üstüne koyup tuttuğum nefesimi sakinleşmeye çalışarak bıraktım. Alaylı ifadesi karşısında söylenmek için derin bir nefes aldım.

“Sen...”

O an uzattığı küçük frambuazlı pastayla göz göze geldik. Kollarını benim için açtı ve yavaş çekimde bana koşmaya başladı. Üstündeki frambuaz sosu rüzgârla bir o yana, bir bu yana savrulurken gülümseyip ona doğru koşmak için hazırlandım ve sonra... Ve sonra Ömer’in varlığını hatırlayıp pasta romantizmimi bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Bir pastaya, bir bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

“Bana böyle bakmadın be!” Gözlerimi devirip pastaya uzandığımda elini geri çekti. “Eğer yüzüme yapıştırmayacaksan...”

Ona boş boş bakıp pastaya tekrar uzandım. “Bir daha asla öyle bir şey yapmam.” Pastayı ve diğer elindeki çatalı bana verdi. Pastayı burnuma yaklaştırıp derin derin nefesler aldım. Gülümseyip çatalın ucuyla kremasına dokundum. “Sence şöyle bir şeyi

bir daha ziyan eder miyim?”

Başını iki yana sallayıp güldükten sonra önümden geçip salıncağın diğer yanına oturdu. Kendime çektiğim bacaklarımı tutup dizlerinin üzerine bıraktığında hareketsiz kalmıştım. Salıncağın üstündeki telefonu alıp birkaç yere girdi ve sonra telefonu kulağına götürdü. Onu izlemeyi bırakarak çatalı pastanın kenarına batırıp küçük bir parça kopardım. Çatalın ucundaki küçük lokmayı hızla ağzıma atıp özlediğim tadın beni ele geçirmesine izin vermiştim.

Başımı pastadan kaldırabildiğim bir ara telefonla konuşan Ömer’e baktım. Ona baktığımı fark etmiş ve bana dönmüştü.

“Betül mü?” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Burayı sevdi. O iyi anne, merak etmeyin. Bazen dışarı çıkıyoruz, bazen bahçede dolaşıyor; kalan zamanlarında da bana laf sokuyor.”

Gözlerimi devirdim fakat kendimi tutmasam neredeyse gülümseyecektim. Geriye yaslanıp pastama döndüm.

...

Ömer'e bir adım atıyordum, içim sıcaklığıyla ısınıyordu. Fakat kırgınlığım tüm duygularımdan üstündü; attığım adımı da, içimi ısıtan sıcaklığı da geri alıyordu. Engelleyemiyordum, bir yanım Ömer'e bazı konularda hak veriyor ama kırgınlığım hiçbir açıklamayı kabul etmiyordu.

"Haydi Betül!" diye seslenirken muhtemelen merdivenin yanında duruyordu.

Bana pasta almasının üzerinden iki gün geçmişti. Bu iki günde aklımdaki şeyi deneyip son gücümle kırgınlığımı alt etmeye çalışmıştım. Başarabildiğim söylenemezdi, geçici bir süre için görmezden gelme konusunda bile çok başarılı değildim. Ömer ise davranışlarıma uyum sağlayarak üstüme gelmemiş, beni rahat bırakmıştı. Onun da çabaladığını görebiliyordum. Hoşuma gitmeyen konuşmalardan dahi kaçınıyordu. Ne olacağını bilmiyordum; bunu öylece bir kenara bırakabilecek miydim, yoksa bir ihtimal onu yenecek miydim, onu da bilmiyordum. Fakat bir gerçek vardı ki yeterli gücüm kalmamıştı, çünkü kırgınlığın beni yavaş yavaş ele geçirdiğini

hissedebiliyordum. Bu bir şımarıklık değildi, çaresizdim.

Merdivenlerden inip tam da beklediğim gibi beni orada bekleyen Ömer'in yanına ulaştığımda, "Haydi çıkalım," dedim. Benim isteğim üzerine sahile gidiyorduk. Burası çok güzeldi ve ben de sevmiştim, dışarı çıkmanın da biraz olsun bana iyi geleceğini düşünüyordum. *Belki...*

Zaten kısa olan yol, markete geldiğimiz günden daha da kısa sürmüştü bu kez. Geçen geldiğimiz parkın biraz ilerisinde kayalık, tenha bir yere gelmiştik. İnsanlardan uzak yerleri her zaman severdim fakat bu yer denizin hemen yanındaysa kelimenin tam anlamıyla muhteşem oluyordu.

Kenardaki küçük defne ağacının yanına yaklaşıp yarısı kurumuş bir yaprağı koparttım. Onu elimin içinde döndürürken kenarı hafifçe kırıldı. Defnenin elime yayılan esansı denizden gelen hafif rüzgârla burnuma kadar ulaşmıştı. Bu koku, hafif rüzgâr ve kayalıklara vuran küçük dalgalar

mükemmel bir birliktelik oluşturuyordu. Gün batımına yakın bir vakitti. Ne güneş rahatsız ediciydi ne de bunaltıcı bir sıcak vardı. Belki yüzmek için ideal bir zamanda değildik ama bu daha iyiydi. *Yaz günlerinin akşamüstü vakti gibi rahatlatıcı ve izlenilesi...*

Kayaların üstüne çıktık. Birkaç kez tökezleyip son anda dengemi sağlamayı başarabilmiştim. Ömer yardım etmeyi teklif etse de kabul etmedim. Kayalıkları geçip küçük kumsala ulaştığımızda arkamı dönüp kayalıklara baktım. Orada oturacağımızı sanıyordum, hatta oradan geçerken uygun bulduğum bir kayaya oturmaya bile niyetlenmiştim ama Ömer buna engel olup yola devam etmemi söylemişti.

Oraya muhteşem demiştim değil mi? *Ah, hayır!* Muhteşem olan burasıydı. Kayalıkların arasında kalmış küçük bir kumsal ve kuma gömülmüş eski ağaç kalıntıları, kumsalın arkasını kaplayan yamaç sayılabilecek toprak tepe... Toprak bir yerde kaymış ve üstündeki birkaç ağacın köklerini açığa çıkarmıştı ve bu bile çok

güzeldi. Burada sessizlik vardı, etraftaysa kimse yoktu.

Gülümsedim. Ayakkabılarımı ve beraberinde çoraplarımı çıkarıp elime aldım. Ayaklarım ılık kuma gömülürken içimi tatlı bir ürperti kaplamıştı. Ayaklarımı kumlara sürterek birkaç adım attım. Ömer'in de yanımda yürüdüğünü hissedebiliyordum. Kumsal çok uzun değildi, hatta en fazla otuz metre diyebilirdim ve hâliyle yürüyüşümüz çok uzun sürmemişti.

Eski ağaç parçalarından büyük olanın yanına yaklaştım. Ayakkabılarımı üstüne bıraktıktan sonra Ömer'e döndüm. O da benim gibi ayakkabılarını buraya bırakmıştı.

"Burası muhteşem!" dedim aşikâr bir şeyi gereksizce dillendirmek isteyerek.

Eşofmanımın paçalarını birkaç kez kıvırıp feracemi dizlerime kadar çektim ve ayaklarımla kumları etrafa savurarak denize yürüdüm. Su, soğuğuyla ayaklarımı sarmalarken derin derin nefes aldım. Damlalar dizlerimin üstüne sıçrıyordu, umursamadım. Ömer hemen yanımda

durmuş, o da benim gibi eşofmanını kıvırmıştı. Dahası o, üstüne aldığı ince kapüşonluyu da çıkarmış, sadece siyah tişörtüyle kalmıştı. Tabii ki ona hayran hayran bakmıyordum. Siyah tişörtün üstünde çok güzel durduğu ya da saçlarının esen rüzgâra kapılışı da dikkatimi çekmiyordu. Özellikle de rengi dönmüş güneşin yüzünün yarısına vurmasıyla hiç ilgilenmiyordum.

Gözlerinin büyük bir dikkatle beni incelediğinin ancak farkına varabilmiştim. Yine öyle bakıyordu, yine tek kelime etmeden kalbimin dengesini değiştiriyor ve yine heyecan bir yumru olup soluk boruma kuruluyordu. “Bana öyle bakma!” dedim bakışları karşısında tepkisiz kalmaya çalışarak.

Dudağının kenarı kıvrılırken, “Nasıl bakmayayım?” diye sordu. Birkaç adımda yanıma ulaşmıştı. “Senin gibi mi?” Aramızdaki mesafe azalırken bir yandan heyecan, öteki yandan rahatsızlık duyuyordum. Rahatsızlık hissetmek istediğim bir şey değildi. Zaten bana ait bir

duygu olduğu da söylenemezdi. Bu, Ömer'in içime bıraktığı kırgınlığın bir getirisiydi.

Hemen önümde duran Ömer üstümdeki durgunluğu fark etse de hâlâ yarım gülümsemesini bırakmamıştı. Bırakmasını da istemiyordum. Çenemi dik tuttum. "Bakışlarım seninkisi kadar rahatsız edici değil," dedim ilgisiz görünmeye çalışarak. Yutkundu, dudağının kenarı biraz daha kıvrıldı. "Rahatsız olduğun zamanlar kızardığını bilmiyordum." Elini kaldırıp yüzüme yaklaştırdı. Parmakları yanağıma temas ettiği anda elimde olmadan geri çekilmiştim. İçimdeki kırgınlığı bastırma çalışmalarım başarısızlığa doğru gidiyordu, bu bir gerçekti. Bu şekilde çıkışları hiç istemesem de bazen engelleyemiyordum işte.

Gülümsemesi anlamını yitirmiş bir hâlde yüzünde birkaç saniye daha oyalandıktan sonra benden çektiği bakışlarıyla birlikte yüzünden çekilmişti. Havada kalan elini geri çekip başını salladı.

"Pekâlâ, benim hatam..."

İtiraz etmek istedim. Fakat sadece istedim, etmedim. Sessiz kalışım üzerine bir kez daha yutkundu. Ne yapacağını bilemez bir hâlde ellerini ensesine götürmüştü. Göz göze geldiğimiz kısa anda beceriksizce gülümsemeye çalıştı. Onu böyle görmek ilklerimden biriydi ama bunu sevmemiştim. İçinde bir yıkıma sebep olduğumu söylemişti değil mi? O da olmuştu, hem de çok büyük bir yıkıma fakat ben onun aksine bu yıkımı onunla birlikte toparlayamazdım.

Her küçük dalgada su bacaklarıma çıkıyor ve eşofmanımı ıslatıyordu. Birkaç adım gerileyerek Ömer'den uzaklaştım. Arkaya dönüp baktığımda küçük tepede oturan beş altı kişi görmüştüm. Eşofmanımın ıslanmasına aldırmadan katladığım paçalarımın bir kısmını indirdim.

Olduğum yerde ayaklarımı kumlara sürtüyordum. Biraz daha geriye gideceğim sırada kumların arasında nadiren çıkan taşlardan biri topuğuma çarptı. Arkaya sendelediğimde Ömer bunu fark etmiş ve bana doğru atılmıştı. Düşmemek için bir diğer adımımda sivri bir taş ayağımı sıyırdı.

Acıyla inleyip beni kolumdan yakalayan Ömer'in üstüne atladım. Bunu beklemediği belliydi ki dengesini sağlayamadan sırtüstü suya düştü, ben de onunla birlikte... Ömer'in tüm bedeni suyu boylarken ben onun üstünde olduğum için yalnızca kollarım ve dizlerim suyun içindeydi. Ağzım açık bir hâlde hızla üstünden kalktım. Ömer de benim gibi ayağa kalktığı sırada yüzündeki suyu silmeye çalışıyordu. Kirpiklerindeki su yüzünden gözlerini kırpıştırarak saçlarını arkaya attı.

"Beni öldürmek gibi bir düşüncen varsa sana daha etkili yollar önerebilirim."

Bana bakarken takındığı küçük gülümseme beni rahatlatmıştı. Tişörtünü sıkıp üstündeki suyun bir kısmını denize akıttı. Baştan aşağı sırılsıklam olmuştu.

"Altı üstü iki karışlık suya düştün Ömer." Alaylı bir ifadeyle yüzüne bakıp feracemi biraz daha kaldırdım. "Ben gece gece bundan daha derin suya atlamış insanım."

Benden daha başarılı bir alayla bana dönüp, "Evet evet, hatta o kadar cesaretliydin ki

neredeyse boğuluyordun!” dedi.

Gözlerimi devirip feracemin ıslanmış kollarındaki suyu sıktım. Tepede oturan insanlar aklıma gelince başımı o tarafa çevirmiştim. Birçoğu bize bakıyordu. Onlara arkamı dönüp Ömer’e baktım. İnsanları fark etmiş gibi durmuyordu. Birden tişörtünü çekip üstünden çıkardı. Gözlerim hayretle açılırken içim önüne geçme isteğiyle dolup taşmıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum sesimi alçaltarak. Kaşlarını çatıp bana baktı. Ardından elindeki ıslak tişörtü gösterip, “Sence?” dedi.

Arkamı dönüp tepede oturanlara baktım. Birçoğunun bakışlarını ilgisizce çevirdiğini gördüğüm gibi doğrudan Ömer’e bakanları da görebiliyordum. Derin bir nefes alıp Ömer’e ters ters baktım. Bakışlarıma anlam veremediği belliydi. “Teşhirci!” dedim suyun beni biraz daha ıslatmasını umursamayıp ayağımı yere vurmaya çalışırken. Ona bakmadan önünden geçip ayakkabılarımı koyduğum yere yürümeye başlamıştım. Arkamdan geldiğini

biliyordum.

Ağaç parçasına oturup ayaklarımdaki kumu hızlı hızlı silkeledim ve çorabımı giydim. Ömer de yanıma gelmiş, kapüşonlusunu alıp üstüne geçirmişti. Rahat bir nefes almadığımı söyleyemezdim ve içimde bu rahat nefesin sebebi olan saldırgan bir kadının olmadığını da...

“Gidelim artık!” dedim kısaca ve geldiğimiz kayalıklara doğru yürümeye başladım. Bir şey söylemeden peşimden geldi.

...

Bahçe kapısından girerken Ömer’in telefonu çalmaya başlamıştı. Öne geçip demir kapının kilidini açtım. O da kapüşonlusunun cebinden telefonunu çıkarmıştı. Önce ekrana baktı, ardından telefonu açıp kulağına götürdü.

“Aleyküm selam Emre.”

Araladığım kapıyı tutup geçmesini bekledim. Önümden geçip bahçeye girdi, ben de peşinden...

“O da soruşturmaya dâhil değil miydi?”

dediğinde yüzünü tam olarak göremesem de gerilmiş çenesinden dişlerini sıktığını anlayabiliyordum. “Tamam Emre.” Konuşmayı daha fazla uzatmamıştı. Telefonu kapatıp kapüşonlusunun cebine koydu. Ellerini nemli saçlarından geçirirken adımları yavaşlamıştı. Ne olduğunu merak ediyordum ama sanırım bu kez onun söylemesini bekleyecektim.

Başını yavaşça bana çevirip, “Betül...” diye başladı söze. Tüm dikkatimi ona vermiştim. Derin bir nefes alıp, “Neyse,” dedi. “Önce üstünü değiştir, hasta olacaksın. Sonra konuşuruz.” Tekrar yürümeye başladığında bir süre arkasından öylece baktım. Sırılsıklam olmuş bir adamın bana üşüteceğimi söylemesi tuhaf bir durumdu.

...

Başıma sardığım havluyu çıkarıp saçlarımı son kez kuruladım. Kısa olduğu için kuruması zaman almıyordu, bunu bu durumun iyi taraflarından sayabilirdim. Havluyu yatağın üstüne atıp tişörtümü giydikten sonra kapının arkasında asılı hırkayı üstüme alıp odadan çıktım.

Merdivenlere yönelirken hırkamın kapüşonunu başıma geçirmiştim. Aşağı indiğimde Ömer de elinde küçük bir havluyla saçlarını kurulayarak banyodan çıkıyordu. Beni görünce durdu.

“Aç mısın?”

“Biraz.”

Başını sallayıp mutfağa yöneldi. “Dışarıdan bir şeyler söyledim, gelir şimdi.” Merdivenin yanından ayrılıp nereye gideceğime karar vermemenin boşluğuyla sarsak birkaç adım attım. Ömer mutfaktan çıkmış ve önümden geçip merdivene ulaşmıştı. Yukarı çıkarken, “Bekle,” dediğini duyabilmiştim. Zaten nereye gideceğim konusunda da bir fikrim yoktu. Yanımdaki duvara yaslanıp beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra üst kattan ayak sesleri duyulmuş, çok geçmeden de Ömer görüş alanıma girmişti. Merdiveni inip yanıma geldi, yaslandığım duvardan ayrılmadan söyleyeceği şeyi bekledim. Elini yavaşça kaldırdığında farkında olmadan yavaşça iç çektim. Elindeki silahı göstererek, “Bunu girişteki komodinin ilk

çekmecesine koyuyorum," dedi. "Emniyeti kapalı..."

Kaşlarımı çatıp, "Bu ne demek?" diye sordum. Bakışlarını kaçırıp elini indirdi. Konuşmak için derin derin nefes aldığı sırada kapı çalmaya başlamıştı. Nefesini bırakıp kapıya döndü.

"Yemekler gelmiştir. Sen bahçeye geç, ben de geliyorum." İsteksiz bir şekilde başımı sallarken gözüm hâlâ elindeki silahtaydı.

Dediğini yapıp bahçeye geçtim. Çok geçmeden Ömer de gelip elindeki pizza kutularını masanın üzerine bırakmıştı. Kutulardan gelen sıcak koku midemin gurultusuna eşlik ediyordu, gerçekten acıkmıştım.

Pizzaları yerken ikimizden de ses çıkmamıştı. Sanırım konuşmayı sona saklıyordu. Bir şey söylemedim ya da sormadım, başlangıcı onun yapmasını bekliyordum. Fazlasıyla merak ettiğim apaçıktı fakat aramızdaki şu görünmez duvarlar arkasında ısrarcı olmak şımarıkça geliyordu.

Doymuştum, daha doğrusu canım pek bir şey istemiyordu ama yine de bir dilim daha aldım. Küçük parçalarla kemirmeye başlamışken Ömer konuşmaya başlayacakmış gibi suyundan büyükçe bir yudum alıp derin bir nefes aldı.

“Betül...” dedi beklediğim gibi. Cevap vermeden ona bakmaya devam ettim. “Sana adamın intihar ettiğini söylemiştim.” Hatırladığımı belli ederek yavaşça başımı salladım. “O adamın oğlu birkaç gündür ortalıkta görünmüyormuş, belki bir şey yoktur ama bu durumda çok dikkatli olmamız gerekiyor.” Ağzımdaki küçük lokma kuru boğazımdan zorlanarak aşağı inmişti. Elimdeki yarım dilimi diğer dilimlerin yanına bıraktım. Ömer değişen ifademi görmüştü, devam etti. “Korkma Betül, en kötü ihtimalle bir adamdan bahsediyoruz. Arkasına alacağı büyük bir şirket ya da suç ortakları olmayan bir adam... Zaten bir şeyden emin olduğumuz da yok ya... Sadece dikkatli olacağız, o kadar.”

İştahım tümüyle kaçmıştı. Ömer durumu

Doymuştum, daha doğrusu canım pek bir şey istemiyordu ama yine de bir dilim daha aldım. Küçük parçalarla kemirmeye başlamışken Ömer konuşmaya başlayacakmış gibi suyundan büyükçe bir yudum alıp derin bir nefes aldı.

“Betül...” dedi beklediğim gibi. Cevap vermeden ona bakmaya devam ettim. “Sana adamın intihar ettiğini söylemiştim.” Hatırladığımı belli ederek yavaşça başımı salladım. “O adamın oğlu birkaç gündür ortalıkta görünmüyormuş, belki bir şey yoktur ama bu durumda çok dikkatli olmamız gerekiyor.” Ağzımdaki küçük lokma kuru boğazımdan zorlanarak aşağı inmişti. Elimdeki yarım dilimi diğer dilimlerin yanına bıraktım. Ömer değişen ifademi görmüştü, devam etti. “Korkma Betül, en kötü ihtimalle bir adamdan bahsediyoruz. Arkasına alacağı büyük bir şirket ya da suç ortakları olmayan bir adam... Zaten bir şeyden emin olduğumuz da yok ya... Sadece dikkatli olacağız, o kadar.”

İştahım tümüyle kaçmıştı. Ömer durumu

yumuşatmak için istediği şeyi söyleyebilirdi, o adamlar yüzünden en büyük acıları yaşamıştım. Değil onlar yüzünden tekrar diken üstünde olmak, onların bahsi bile açılsın istemiyordum.

"O silah da bunun içindi. Sadece yerini bil ve en kötü durumda bile soğukkanlı ol," dedikten sonra ifadesini yumuşatarak devam etti. "Yalnızca emniyet, tamam mı?" Bakışlarımı ona çevirmiş fakat bir tepki vermemiştim. Masanın üstünden bana doğru hafifçe eğilip, "Betül tamam mı?" diye sorusunu tekrarladı. Yavaşça yutkunup başımı sallamak için zorladım kendimi. "Korkmanı istemiyorum. Aklın bu kadar karışıkken bir de tedirgin olman seni yoracaktır."

Belli belirsiz gülümsedim. Yeterince yorgun değil miydim zaten? "Neyse," dedim sadece. Masadan kalkmaya yeltendiğimi fark edince, "Doğru düzgün bir şey yemedin Betül," dedi oturmamı istediğini belli ederek. Başımı iki yana sallayıp, "Doydum Ömer," dedim. Masaya otururken neredeyse saldıracağımı düşündüğüm pizzadan sadece

iki dilim yemek yetmişti. Belki de yetmemişti ama iştahım kalmamıştı işte.

“Betül iki gündür doğru düzgün bir şey yemiyorsun zaten, biraz daha yiyeceksin o pizzadan.” Sandalyeden kalkmadım ama bu bir şey yiyeceğim anlamına da gelmiyordu.

“Yemek istemiyorum Ömer, doydum. Bunun neresini anlamıyorsun?”

“Hiçbir yerini anlamıyorum Betül!” dedi sesini yükselterek. “Her şey normal gidiyor ama sen bir anda geri çekiliyorsun. Sana nasıl davranacağımı şaşırıyorum, bazen iyi olduğunu sanıyorum ama beklemediğim bir anda başa sarıyoruz!”

İfadesiz kalmak için çabalıyordum. “Bunun için yapabileceğim bir şey yok,” dedim sessizce. Sinirlendiğini hissedebiliyordum, bu iyiye işaret değildi. Bir şeyleri tetikliyordu; bastırmaya çalıştığım bir şeyleri, kırgınlığım gibi...

“Tamam,” dedi kendi kendine. Arkasına yaslanıp başını gökyüzüne kaldırdı. “İstediğin kadar düşün, evlendiğimizde...”

Sakinliğimi bir kenara bırakıp sinirle

güldüm. “Evlendiğimizde?” dediğimde ifadesiz yüzünü bana çevirip, “Evet, evlendiğimizde...” dedi. Yumruklarımı hırsla sıktım. Kendi kendime gülüp önümdeki pizzalardan birine uzandım. Lokmanın büyük ya da küçük olmasına aldırmadan sinirle ağzıma tıkmıştım. Ruh hastası gibi göründüğüme emindim fakat kendimi zapt edemiyordum. Ömer bana bakıp garip tavırlarımın nereye çıkacağını anlamaya çalışıyordu. Ağzımın dolu olmasını umursamadan konuşmaya başladım.

“Neden şaşırdın Ömer?” Lokmamı yutup devam ettim. “İstediğin bu değil miydi?” Pizza diliminden kalan küçük parçayı görmesi için kaldırıp, “Yemek yiyorum işte!” dedim. Kaşlarını çatmıştı. “Sana istediğin bu değil miydi dedim!” Kısa şaşkınlığının ardından hâlâ ifadesiz olabilmesi beni deli ediyordu. Elimdeki pizzayı kartona bırakıp sinirle dudaklarımı dişledim.

Sinir buradaydı, hissedebiliyordum fakat daha önemlisi artık kırgınlığım da buradaydı. İçime çekilmekte oldukça ısrarcı

olan, beni içten içe zehirleyen kırgınlığım tam yanımdaydı ve kendini dışa vurup öfkesini kusmak konusunda oldukça istekliydi. Bastırmaya çalıştığım o hissin damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum.

“Senin yasını haftalarca tutup acının dibini yaşadıktan sonra karşıma çık ve ‘Ben ölmedim!’ de dalga geçer gibi. Neden? Çünkü Ömer öyle istedi! Ne hâle geldiğimi umursamadan benimle konuşmaya çalış. Neden? Çünkü Ömer öyle istedi! Beni zorla bir yerlere götür ve evlenmemize karar ver. Neden? Çünkü Ömer öyle istedi!” Elimi masaya sertçe geçirip ayağa kalktım. “Yemek ye Betül, uyu Betül, aramızı düzelteceğiz Betül! Evleneceğiz Betül!” Sinirle akmaya başlayan gözyaşlarımı hızla koluma sildim. “Neden?” Ömer sertleşmiş ifadesiyle öylece bana bakıyordu. “Çünkü Ömer öyle istedi!” dedim bağırarak. “Çünkü Ömer düşüncesiz, bencil adamın teki!”

Omuzlarımı düşürdüm, parmak uçlarım masaya değiyordu. “Ama ben bu adamı hâlâ seviyorum!” Sesim iyice alçalmıştı.

“Neden? Çünkü aptalın tekiyim.” Ona diktiğim bakışlarımı parmaklarıma indirdim. “İçimdeki kırgınlığı göremiyorsun...” Yutkunup başımı kaldırdım. “Seni kolay kolay affetmeye niyetim yok Ömer, aptal olsam da ara sıra düşünebiliyorum.”

Nefesimi titrek bir iç çekişin ardından havaya bırakıverdim. Dilime dökülen kelimeleri serbest bırakmanın rahatlığıyla dudaklarımı bir kez daha araladığım sırada bu kez Ömer konuşmaya başlamıştı.

“Üstüne gelmedim...” dedi. Konuşmamın bölünmesinden rahatsız olsam da söyleyeceklerini merak ediyordum. Sessiz kaldım, devam etti. “Bir şeyleri aştığında ya da beni affetmemeyi kafandan çıkarmayı başarabildiğinde aramızdaki tüm sorunları konuşmayı ve bana söylediğin tüm bu şeyleri geride bırakabileceğimizi düşündüm.”

Nefesimi gürültüyle bırakıp sinirle güldüm. “Yine kendi kendine bir şeyleri çözüyorsun!” dediğimde gözleri sert bir ifadeyle bana döndü. “Bir şey olmamış gibi davranmanın seni törpüleyebileceğini

ummuştum!” dedi dişlerini sıkarak.

Yumruğumu sıkıp sertçe yutkunurken, “Ama bir şey vardı işte!” dedim. “Olmamış gibi davranamayacağın bir şey vardı hem...”

Bakışlarını masaya indirip gergince dudaklarını yaladı. “Yanlış düşünmüşüm,” dedi sesindeki sakinliğe zıt bir gerilimle.

Sinirle gülüp, “Yine!” dedim. “Yine yanlış düşünmüşsün!”

Sözlerim onu sinirlendirmenin yanı sıra tanımlayamadığım bir duyguyu da gözlerine iliştirmişti. “Yine!” dedi benim gibi bağırarak. “Yine yanlış düşündüm ve ben...” Siniri yalnızca beni değil, kendini de kavuruyordu. Bakışlarını masa örtüsüne indirip sertçe yutkunarak, “Özür dilerim,” dedi. Kesik bir nefes aldım, devam etti. “Seni kendinle savaşa sokabilecek kadar kötü olduğum için özür dilerim!”

Kasılmış çenem ve kendimi sıkmaktan dolayı büzülmüş dudaklarımı aralayıp, “Kötüsün...” dedim. “Beni kendimle savaşa sokacak ve o savaşta kendi kendimi yok etmeme izin verecek kadar kötüsün!” Sesim

cümlemin sonunda güç kazanmış ve bir dahaki cümleme kendi canımı yakacak kelimeleri serpiştirmeme sebep olmuştu. “Bu yüzden senden uzak olacağım! Senin olmadığın bir yere...”

“Kes artık!” Bağırışının bedenimde bıraktığı geri çekilme hissini bastırarak çenemi dik tuttum. Boynundaki damarların nasıl belirginleştiğini ve gözlerinin beyazını çevreleyen uğursuz kızarıklığı görebiliyordum. Korkutucu görünüyordu fakat buna rağmen gardının olmayışı aşikârdı ve bunun farkında bile değildi. “Eğer istediğin özür dilememse sana yaşattığım her dakika için özür dileyebilirim. İstediğin canımı yakmaksa sana bunun için bir sınır koymam. Bana aptallığımı hatırlatmaktan vazgeçmeyeceksen sen bırakana kadar seni dinlerim ama eğer istediğin şey benden uzak kalmaksa... Yine istediğin olur, senden uzak kalırım.” Sandalyesini itip ayağa kalktı ve cümlesini tamamladı. “Ama yalnızca bana seslendiğinde sesini duyabileceğim kadar...” Göğsüm küçük bir iç çekişle kasılırken,

“Ben kalkıyorum!” dedi. “Sen otur ve yemeğine devam et.” Arkasını dönüp birkaç adım attı ve ardından durdu. “Ben istediğim için değil, kendin için...”

Ona öylece bakarken arkasını dönüp yürümeye devam etti. Kendime gelmeyi başarabildiğimde arkasından gidip onu kendime çevirmeye çalıştım.

“Söyleyeceklerim bitmedi!”

Onu çekiştirmemden etkilenmemiş, kendisi dönmüştü. Dişlerini sıkmaktan kasılan çenesiyle üzerime eğilip bakışlarını gözlerime kilitledi. Bir an afalladığımı inkâr edemezdim fakat bu kadar ortaya serilmişken de geri adım atmayacaktım. Her kelimeyi vurgulayarak konuştu.

“Benim söyleyeceklerim bitti.” Sırtını dikleştirip yoluna devam edeceğini fark edince, “Anlamıyorsun!” dedim. “Senden uzak kalmaya ihtiyacım...”

Arkasına dönmeye yeltenmiş vücudunu hızla bana çevirip, “Bitti!” diye bağırdı ürkütücü bir vahşilikte. Kendimi tutmaya çalışsam da bir adım geriledim.

“Konuşmamız burada bitti ve şu an devam etmeyecek!” Başka bir şey söylememe fırsat vermeden eve dönüp yanımdan hızla uzaklaştı. Gözlerindeki hırsı, siniri, acıyı gölgelediği hislerinin ardında görebiliyordum ve bu hisle kaburgalarım feci bir sancıyla kasılıyordu. Ayağımı sinirle vurup ellerimi hırsla saçlarımın arasından geçirdim. Eve giren Ömer’in arkasından son gücümle bağırdım.

“Anlamıyorsun!”

Bağırışımı duyup duymadığını bilmiyordum ama duysa da buna karşılık vermeyecekti. Nefesimi bırakıp ellerimi yüzüme kapattım. Söylediklerimin ağırlığıyla omuzlarımı düşürdüm. Belki de ağır gelen, ifadesizliğini önüne bir perde gibi kullandığı duygularını biraz olsun hissetmiş ve buna tanık olmuş olmamdı.